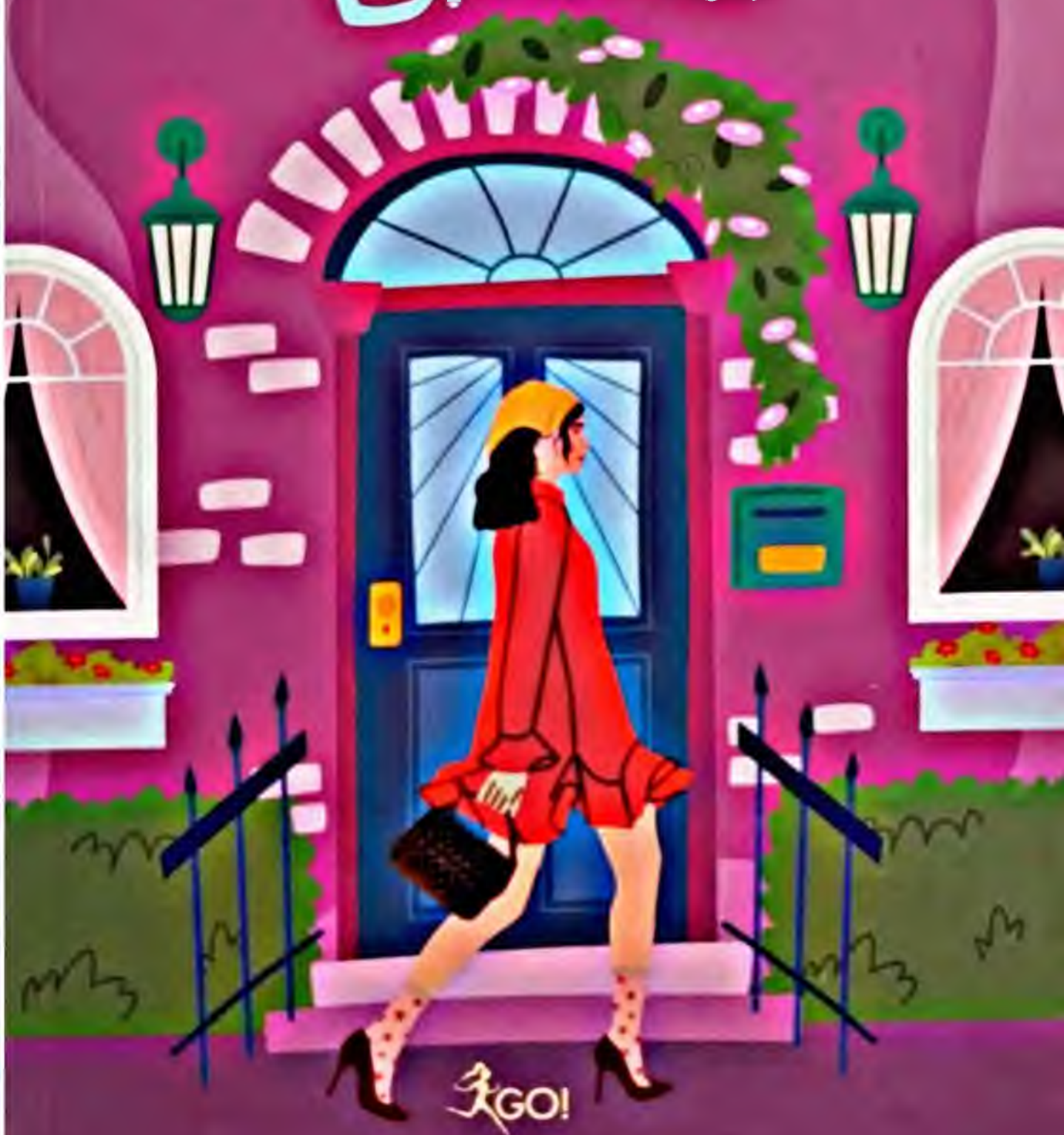

AUDREY BELLEZZA & EMILY HARDING

Sevgiler, Emma

Bazen, en tanıdık yüzler, en büyük sürprizleri saklar.

New York'un en ısıltılı bölgelerinden birinde büyümüş güzel ve zeki Emma Woodhouse, yakın zamanda evlenen kız kardeşinin ardından hayatındaki boşluğu doldurmak için yeni bir uğraş anyordu. Ailesi ve arkadaşlarıyla paylaştığı kusursuz hayatına, üniversitedeki mükemmel notlarına ve hedeflerine ulaşmak konusundaki kararlılığına rağmen Emma'nın eksikliğini hissettiği bir şeyler vardı: biraz heyecan.

Sınıfına yeni gelen ve biraz 'kaybolmuş' gibi görünen Nadine, tam da Emma'nın aradığı gibi bir uğraştı; yeni hayatına alışmaya çalışan Nadine'in romantik ilişkiler konusunda tecrübesizliği, Emma'nın çöpçatanlık becerilerini geliştirmesi için büyük bir şanstı. Tabii çocukluk arkadaşı ve sinir bozucu komşusu George Knightley sürekli yoluna çıkmasa her şey daha kolay olabilirdi.

Başarılı bir iş insanı olan Knightley her fırsatta Emma'nın kusurlarını yüzüne vurmaktan çekinmiyordu. Emma şımarık mıydı? Belki biraz. Başkalarının işine burnunu sokuyor muydu? Ara sıra. Ama Emma'nın niyeti hep iyiydi, sadece etrafındaki herkesin mutlu olmasını istiyordu. Sataşmadan duramasa da Knightley de Emma'nın bu iyi niyetine çekiliyor gibi görünüyordu. Çok geçmeden bu ikili kendilerini en ummadıkları yerde bulacaktı: birbirlerinin kalbinde.

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2025

GO! Kitap

Sevgiler, Emma

Audrey Bellezza & Emily Harding

Özgün adı: *Emma of 83rd Street*

ISBN: 978-605-73766-9-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 77699

★ © 2023, Audrey Bellezza & Emily Harding

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Simon & Schuster, Inc'e bağlı Gallery Books'tan satın alınmış olup Go! Kitap'a aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Burcu Karatepe

Çeviren: Melike Çetiner

Kapak Tasarımı: İlknur Muştı

Sayfa Tasarımı: Ecem Şenalioglu

Baskı ve Cilt: Deniz Matbaa

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic.*Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

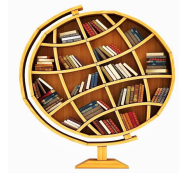
GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

AUDREY BELLEZZA & EMILY HARDING

Sevgiler, Emma

Çeviren: Melike Çetiner

Ninova

Bize daima kılavuzluk eden eşlerimiz Tom ve Mike'a:
Favori aşk hikayelerimiz için çok teşekkür ederiz.

Düzenleme
Ny.ozlem

ÖNSÖZ

Noel arifesinde saat akşam sekizi gösteriyordu ve New York'ta şu üç şeyin kesinlikle yaşandığı anlamına geliyordu: Her yıl düzenlenen Woodhouse Noel Partisi tam gaz devam ediyordu, Doğu 83. Cadde sakinleri partiyi olağanüstü bir başarı olarak görüyordu ve Bay Woodhouse şaşkın bakışlarını odasındaki açık büfeye dikmişti.

“Tanrım, Emma,” diye mırıldandı. “Bunu nasıl yapabildin?”

Emma Woodhouse gülümsemeyi ihmal etmeyerek yeni gelen ve fuayenin üzerindeki peri ışıklı kemerin altında duran insan kalabalığının arasına karışan Bayan Crawford’a el salladı. Tam olarak neye baktığını anlamak için babasının bakışlarını takip ederek dikkatini büfedeki özenle seçilmiş organik malzemelerden oluşan kanepelerle glutensiz tatlılara vermesine gerek yoktu.

“Baba bu sadece bir cheesecake.”

“Bu korkunç bir şey.”

Bunu tahmin etmek zor değildi. Geçen yıl, yemek şirketinin süslemelerle Noel ağacına benzettiği croquembouche’un¹ kalori değerlerini öğrendiğinde de aynısı yaşanmıştı. Ondan önceki yıl kız kardeşi Margo’yu pavlova² üzerinde gerçek krema kullanıldığı için uyarmıştı. Fakat Emma bu sefer hazırlıklıydı.

“Şuradaki meyve tabaklarını görüyor musun? Diğer tarafta da tam buğday pideleriyle humuslu bir sebze tepsisi var.”

“Humus mu?” diye sordu babası umutla, bakışlarını masanın ilerisine doğru kaydırarak. Sonra yüzü asıldı, “Şekerli kurabiyelerin tam yanında.”

“Evet ama onlar *Fran*’in şekerli kurabiyeleri.”

Şakaklarını ovuşturdu. “Tanrım...”

“Aslında daha çok meleklerle benziyorlar,” dedi Emma gülümsemesini bastırarak.

“Bu hiç de komik değil Emma. O kurabiye hamurunda ne kadar tereyağı olduğunu biliyor musun?”

Emma her Noel bu kurabiyelerden yaptıkları için bu konu hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunu söyleyecekti ki buna fırsat bulamadan aralarına bir el uzandı ve babasının omzunu tuttu.

“Henry, bu kurabiyeler olağanüstü! Tek kelimeyle harika!” Bayan Pawloski elindeki kafasız meleği sallayıp kurabiyelerin üzerine kırıntılar saçıyordu. “Yanılmıyorsam bu benim beşinci kurabiyem! Buna inanabiliyor musunuz? Neyse ki Noel’de olduğumuz için kalori sayılmaz, yani bence!”

¹ Profiterol toplarının koni şeklinde üst üste dizilmesi ve üstüne karamel sos dökülmesiyle yapılan bir Fransız tatlısı. (ç.n.)

² Rus balerin Anna Pavlova’nın adını taşıyan beze bazlı bir tatlı. (ç.n.)

“Helen lütfen dikkatli ol,” dedi babası kurabiyeyi elinden alıp ne yapacağını bilmiyormuş gibi Emma’ya uzatırken. “İşlenmiş şeker bile şeker hastası olmana sebep olabilir.”

Bayan Pawloski’nin gülerken çıkardığı tiz ses Emma’nın iç kulağını titretti. “Yüce Tanrım. Eğer bu söylediğin doğruysa sana mutfağa bakmamanı öneririm. O pavlova beni hastanelik edecek!”

Bay Woodhouse bakışlarını kızına çevirdi; solgun teni daha da cansız görünüyordu. “Yine mi...”

Emma ikisini de oturma odasına yönlendirirken dudaklarındaki gülümsemeyi korumaya çalışıyordu. “Siz ateşin başına oturun ben hızlıca içecek bir şeyler getireyim.”

“Çay,” dedi Bay Woodhouse omzunun üzerinden bakarak; Bayan Pawloski kolunu onunkine dolamış ilerliyordu.

“Biliyorum,” dedi Emma.

“Papatya çayı.”

“Biliyorum.”

Emma kalabalık odanın içinde kaybolduklarını gördüğünde rahatladı. Ucuz atlatmıştı.

Fuayeye doğru ilerledi, konuklara selam vermek için durdu, dekorasyonu ve yemekleri övdüklerinde başını sallayıp gülümsemekle yetindi; alçakgönüllü görünmeliydi. Bu konuda oldukça başarılıydı. Ne de olsa yıllarca pratik yapmıştı.

Bu iltifatların kıymetini bilmediği anlamına gelmiyordu. Aksine. İki haftalık yoğun planlamanın ardından –ki bu aslında sadece kız kardeşinin vizyonunu ve babasının beklentilerini karşılamaktan ibaretti– Emma emeğinin övgü toplayacağından hiç şüphe duymuyordu. Bu yılki süslemeler olağanüstüydü –dört katlı konağın her yüzeyine beyaz ve altın renkli çelenkler serpilmişti– ve yemekler, babasının tüm

endişelerine rağmen çok lezzetliydi. Bu saatten sonra övgüleri kabul etmekten ve bir içki alıp sakinliğin tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Nihayet merdivene ulaştığında mutfağa gitmek için basamakları inmeye başladı. Alt kata indiğinde hizmetçileri Fran'ın ona doğru yürüdüğünü gördü; yüzünde ciddi bir ifade vardı ve elindeki tepside dolu bir çay servisi taşıyordu. Kadının boyu bir buçuk metreyi geçmiyor olmasına rağmen bu bakış Emma'ya hâlâ altı yaşındaymış ve yine Central Park'taki güvercinleri beslemek için Fran'ın yeni yaptığı blini'lerden¹ aşırırken yakalanmış gibi hissettiriyordu.

“Kurabiyelerde bir sorun mu var?” diye sordu bakışlarını Emma'nın eline kaydırarak.

Emma tam olarak o an hâlâ Bayan Pawlowski'nin kurabiyesini tuttuğunu anlamıştı.

“Ah, hiçbir sorun yok. Sadece tatlılarla babamın arasında gidip geliyordum.” Emma başıyla tepsisindeki çayı işaret etti. “Bu onun için mi?” Fran içini çekerek Emma'nın etrafından dolaştıktan sonra merdivenlere yönelerek yukarı çıktı. “Pavlova'yı getirmeden önce buna ihtiyacı olacağını düşündüm.”

“Teşekkür ederim,” diye seslendi arkasından gülümseyerek.

Fran dönüp arkasına bakmak yerine yukarı çıkarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Emma kurabiyeyi yakındaki çöp kutusuna atıp koridordan mutfağa doğru yürümeden önce üst kata çıkıp kaybolmasını bekledi. Hâlâ kanepede tabaklarını hazırlamakla meşgul olan birkaç garson olsa bile burası oldukça sessizdi ve Emma'nın şampanyaya kolaylıkla ulaşabileceği, hatta oturup biraz

¹ Milli Rus pankek yemeği. (ç.n.)

nefeslenebileceği düşüncesi bütün gün boyunca ilk kez gerçek anlamda gülümsemesini sağladı.

Odaya girdiği anda tüm gülümsemesi kayboldu.

George Knightley barın kurulmuş olduğu mutfak adasının yanında durmuş, sanki kendisine hakaret edilmiş gibi kaşlarını çatarak viski sırasına bakıyordu. O kadar uzun boyluydu ki etiketleri görebilmek için eğilmek zorunda kalıyordu; koyu renk saçları öne doğru düşmüştü ve eski görünümüne kavuşabilmek için saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taramak zorunda kalıyordu. Tabii ki saçları hiçbir zaman nizami bir konumda değildi ki bu da tam olarak istediği şeydi. Emma, her gün en az bir saatini Knightley'nin tamamen kazara yaptığı saç modelini yapmaya çalışarak geçiren çocuklarla aynı okula gidiyordu. Bu neredeyse sinir bozucuydu.

“O şişeler sana ne yaptı?” diye sordu Emma zıplayıp tezgahın üzerine otururken.

George yüzüne bakmasa da dudaklarının kenarında küçük de olsa bir gülümseme belirmişti. “Mutlu Noeller Woodhouse.”

“Mutlu Noeller Knightley.”

“Parti her zamanki gibi harikaydı.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Emma elini sallayarak.

Şişelerden birini etiketini incelemek için çevirdi. “Anladığım kadarıyla henüz Pavlova'yı görmemiş.”

“Bunu sana düşündüren şey ne?”

“Çünkü üst kattan acı dolu bir çılglık yükselmedi,” diye mırıldandı George. “Bu arada, onu biraz önce gördüm. Bana müjdeli haberi verdi.”

Emma gözlerini ona kilitledi. “Humus hakkında mı?”

“Hayır Woodhouse. Yüksek lisansa başlaman hakkında.”

“Ha, doğru ya. Son dört yıldır FIT’e¹ gidip geldiğim için endişelendiğini düşünüyorsan, NYU’nun² ta Village’da olduğunu söylediğimde verdiği tepkiyi görmeliydin. Şimdiden taşınmayacağıma dair onlarca kez söz vermek zorunda kaldım,” diye cevap verdi açık bir şampanya şişesine doğru eğilirken.

Knightley ondan daha hızlıydı ve şampanyayı incelemesine ara bile vermeden barın aşağısına, ondan uzak bir noktaya götürdü.

Emma kaşlarını çatı. “Artık yirmi bir yaşında olduğumu biliyorsun.”

George söylediğini duymazdan geldi. “Peki yüksek lisansı hangi alanda yapmayı düşünüyorsun?”

“Sanat tarihi.”

Bu dikkatini çekmişti. Sonunda başını kaldırdı ve kehribar rengi gözleriyle Emma’ya şüpheli bir bakış attı.

Emma meydan okurcasına çenesini kaldırdı. “Sanat tarihinde ne gibi bir sorun var?”

“Sanat tarihinde herhangi bir sorun yok.”

“O zaman bana neden öyle baktığını sorabilir miyim?”

“Senin mayısta moda işletmeciliği bölümünden mezun olacağını sanıyordum.”

“Ve?”

“Prada, Met’te bir mağaza mı açıyor?” diye sorduğunda gözleri Laphroaig³ şişesine kaydı.

“Kesinlikle açmalılar. Harika olur.”

Knightley’nin dudağının kenarı bir kez daha kıvrıldı. “Daha önce sanatla ilgilendiğini hiç duymadım.”

¹ Fashion Institute of Technology (ç.n.)

² New York University (ç.n.)

³ Yoğun bir tada sahip olan viski çeşidi. (ç.n.)

“Sana ilgilendiğim herhangi bir konudan bahsettiğimde beni dinlemediğin için buna şaşırdığımı söyleyemem.”

Yakınında duran bir kadehe viski doldururken aniden duraklayıp Emma’ya döndü. “Bu, bahçe işlerine merak sardığın ve altı haftalık bir çalışmayla sadece bir domates elde edince vazgeçtiğin o döneme benzemeyecek değil mi?”

Emma kaşlarını çatı. “İki tane de yeşil fasulye vardı.”

“Ya da bir albüm kaydedebilmek için sana gitar çalmayı öğretmem konusunda bana yalvardığın ve tellerinden biri koptuğunda bu hayalinden anında vazgeçtiğin döneme?”

“Parmağımdaki kabarcığın yaklaşık bir ay geçmediğini biliyorsun.”

“Ya da kendi mücevher şirketini kurmak için üçboyutlu yazıcı almak için para biriktirdiğin ama—”

Onu durdurmak için elini kaldırdı. “Onlar hobilerimdi Knightley. Bu onlardan farklı.”

“Sadece seni dinlediğimi göstermek istedim. Muhtemelen Bergdorf Goodman’ın her katını tarif edebilirim...”

“Rica ederim.”

“Ve yine de sanattan bahsettiğini hiç duymadım. Hem de hiç.”

Emma gözlerini ona dikerek şaşırmış gibi yaptı. “Çok teşekkür ederim George Knightley! Evet, böylesine rekabetli bir programa kabul edildiğim için *heyecanlanıyorum*. Ve evet, her ne kadar *bazıları* gibi megolamanlığımı tüm gezegeni kurtarmaya çalışan bir start-up’a kanalize etmiyor olsam da...”

“Şirketim dünyayı kurtarmaya çalışmıyor. Biz sadece teknolojik yatırımlar yapıyoruz.”

“İşimin yine de fazlasıyla tatmin edici olacağından eminim. Ayrıca beni desteklediğini bilmek benim için çok değerli!”

Kaşlarının altından ona bakarken tavandan gelen ışık, kehribar rengi gözlerine gölge düşürüyordu. “Bitti mi?”

Cevap vermeden önce durakladı. “Evet.”

“Tebrik ederim.”

Emma gülümsedi.

Odanın uzak köşesinden kahkahalar yükseldi; Margo Knightley’nin küçük kardeşi Ben’le birlikte koridordan çıkarken ikisi de aynı anda arkasını döndü.

Margo, “Çok garipsin!” diye bağırıyordu.

“*Die Hard*’ı¹ bugüne kadar hiç izlememiş olan kişi ben değilim!” diye haykırdı Ben. “Nasıl olur da hepimiz her hafta film gecesi yaparak büyümüş olmamıza rağmen sana tüm zamanların en iyi Noel filmini izletmemiş olabilirim?”

Margo ona doğru ilerlerken gülümsemesini engellemek için çok uğraşsa da başarılı olamıyordu. Emma’yla ablası arasında üç yaş vardı ve hayatlarının çoğunu ikiz sanılmakla geçirmişlerdi; artık bu hatayı hiç kimse yapmıyordu. Aynı koyu renk saçlara sahip olsalar da Emma’nın saçları hâlâ uzun ve dalgalıydı; Margo’ysa saçlarını küt kestirip kısa bırakmıştı. Ayrıca gözlerini kısmen gizlemek için kalın, siyah çerçeveli gözlük takıyordu; eski lenslerinin yerine bu gözlükleri tercih etmişti. Margo bunun daha olgun bir imaj yaratmanın bir parçası olduğunu savunuyordu. Emma’ysa bunun sorumlusunun hukuk fakültesi olduğunu iddia ediyordu.

“Belki *Die Hard* bir Noel filmi olmadığı içindir?” diye karşılık verdi Margo kadehini şampanyayla doldururken.

Ben şaşkınlıkla durakladı. “Ciddi olamazsın.”

“Yapma ama.”

¹ *Zor Ölüm*, 1988 yapımı aksiyon gerilim filmi. (e.n.)

Ben kardeşine döndü. Knitghley'den iki yaş daha küçük olmasına rağmen daha zayıf ve birkaç santim daha kısaydı; aralarında on yaş varmış gibi görünüyordu. "Bana destek ol George."

"Sahi, *Die Hard* filminin konusu neydi?" diye sordu Knightley; tezgaha yaslandığında mavi kaşmir kazağının kolu Emma'nın çıplak bacağına değdi. Emma bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bilmiyorum," dedi Emma masum bir şekilde, sanki filmi iki hafta önce birlikte izlememişçesine. "Hiç izlemedim."

"Merak etme," dedi Knitghley rol yapmaya devam ederek. "Çok şey kaçırdığımızı düşünmüyorum."

Ben gerçekten gücenmiş gibi elini kalbine götürdü. "Büyük saygısızlık."

Margo arka bahçeye açılan Fransız model kapılara doğru ilerlerken gülümsemeye devam etti. Bahçe dar ve uzun olmasına rağmen bir parti için yeterince büyüktü ve New York şehrinin standartlarına göre kesinlikle devasa sayılırdı. Arka tarafta birkaç ağaç vardı ve Emma onların hemen ötesinde Knightleylerin evini görebiliyordu. Konakları Woodhouselarinkine dayanıyordu; bahçeleri bitişikti. Kardeşler bu gece birkaç odanın ışığını açık bıraktığı için uzun pencereler, iki aileyi yıllardır birbirine bağlayan ağaçların arasındaki yıpranmış yolu aydınlatıyordu.

Emma'yla Margo bahçeleri için dış mekan ısıtıcıları almaya karar vermişlerdi; böylece konukları, verandanın üzerine sarkan Noel süslemelerinin tadını çıkarmak için dışarıda oturabileceklerdi. Ancak Margo dışarı çıktığında bahçenin boş olduğunu fark etti. Ben arkasından gidip arkasından yanaştı ve kapılar arkalarından kapanırken yanlarını gıdıklamaya başladı.

"Ben yalnız gelmiş," dedi Emma. İkisi yakındaki hasır şezlonga otururken pencereden onları izliyordu.

Knightley içkisine odaklanmıştı. “Ben de yalnızım.”

Gözlerini devirdi. “Evet ama sen her zaman yalnız gelirsin.”

“Ve?”

“Ben normalde yalnız gelmez. Sıradan bir şey olsa bile.”

“Yani?”

Emma bakışlarını kız kardeşiyle Ben’in üzerinden ayırmadı. Ben eğilip Margo’nun kulağına bir şeyler fısıldadığında Margo kahkahalara boğuldu ve şampanya kadehini dudaklarına götürüp zar zor bir yudum alabildi.

“Peki...” dedi zihni deli gibi çalışırken. “Ben ve Margo’ya ne diyorsun?”

“Ne olmuş onlara?”

Emma, Knightley’ye dönerek başını kaldırmasını bekledi. Birkaç saniye sürmüş olsa da sonunda yüzleştiler.

Emma kaşlarını kaldırdı. “Anlarsın ya.”

“Neyi...” dedi. Bu bir soru bile sayılmazdı.

Emma iç çekti. “Ben’le Margo. Yani, birlikte.”

“Birlikte derken?”

“Birlikte,” diye tekrarladı Emma kaşlarını ne demek istediğini anlatmak istercesine kaldırıp indirirken.

“Saçmalama,” dedi Knightley alay ederek.

“Bunun nesi saçmalık?”

“Çünkü bahsettiğimiz kişi Ben. Ve Margo.”

“Yani?”

Knightley kaşlarını çattı. “Ve biz birlikte büyüdük. Sen ve Margo kız kardeşlerimiz gibisiniz.”

“Ama kız kardeşleriniz değiliz.”

“Anlambilim.”

“Sanırım yatıyorlar.”

Yudumladığı viskisini neredeyse püskürtüyordu. “Tanrım, Emma.”

Emma’nın gözleri irileşti. “Ne var?”

“Şu anda düşünmek istediğim son şey küçük kardeşimle kardeşinin...”

“Seviştiği mi?”

Parmakları, yaklaşan bir baş ağrısını savuşturmak istercesine burnunun kenarına gitti. “Yalvarıyorum. Kapat çenenı.”

Emma omuz silktikten sonra pencereye döndü; Margo kahkaha atarak başını geriye savurduğunda Ben’in, Margo’nun boynunun kavisine nasıl baktığını gördü.

“Eğer şimdiye kadar çoktan sevişmemişlerse bile bu gece sevişecekler. Onları beş dakikadan uzun bir süre izleyen herkes bunu görebilir.”

“O zaman izleme,” diye mırıldandı Knightley.

Emma pencereye sırtını döndü. Knightley ona her zaman baktığı gibi bakıyordu; sanki beş yaşındaymış ve hâlâ kitabına tek boynuzlu atlar çiziyormuş gibi. Aslında sadece zorlamaktan hoşlandığı toleransı maskeleyen bir eğlence. Altı yaşına geldiğinde bu bakış onu artık rahatsız etmemeye başlamıştı; bu yüzden artık neredeyse hiç fark etmiyordu.

“Sadece haklı olduğumu kabul etmek istemiyorsun,” diye karşılık verdi Emma yakındaki bir tabaktan bir üzüm alıp ağzına atarak.

Keskin bir gülümseme. “Pek sayılmaz.”

Tam o sırada Margo ciyaklayarak dikkatleri bir kez daha bahçeye çekti.

Emma gülümsedi. “Ne diyordun?”

Knightley derin bir iç çekti; bu, kelimelere dökemeyeceği, derin bir hüznü barındıran bir iç çekti. “Woodhouse, beni

iyi dinle çünkü söyleyeceklerim çok önemli. Beyninin ne çeşit korkunç fanteziler uydurduğunu bilmiyorum ama seni temin ederim. Benjamin Thomas Knightley ve Margo Elizabeth Woodhouse *asla ama asla* birlikte olmayacaklar.”

1

2 Yıl Sonra

Ben ve Margo bir cumartesi günü evlendi. Küçük bir tören düzenlendi; St. Ignatius kilisesinin ilk üç sırasına düzgün bir şekilde sığan özel bir konuk listesi oluşturulmuştu. Burası, Emma ve Margo'nun vaftiz edildiği kiliseydi; aynı zamanda yıllar önce anne babalarının da evlendiği kilise. Rahip dahi aynıydı; Emma komünyonu için geldiğinde onun çok yaşlı olduğunu, Margo'ya Evharistiya'yı verirken yumrulu parmaklarının titrediğini hatırlıyordu; hâlâ karşılarında duruyor olması başlı başına bir mucize gibiydi. Yine de tüm ayin boyunca yeminleri ve duaları mırıldanmış, monoton bir ses tonuyla okumayı başarmıştı; bu yüzden Emma sadece önemli kelimeleri anlayabildi. “Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz.”

Margo çok şaşırtıcı olmayan duvağını kaldırdı ve batmakta olan güneş ışığı parlak renkli pencerelerden içeri süzülürken çiçeği burnunda kocasına gülümsedi. Ben de gülümseyerek eğildi ve karısını öptü.

İşte bu kadar. Margo Woodhouse artık Bayan Margo Woodhouse Knightley olmuştu.

O anın gerçekliği aniden Emma'nın kafasına dank etti; göğsüne bir öküz oturmuş gibi olsa da duygularını kontrol altında tutmayı başardı. Boğduğu gözyaşlarının mutluluk gözyaşları olması gerektiğinin farkındaydı.

Tam bu sırada org sesi duyuldu ve tonozlu tavanlarla buluşarak kilisenin içerisinde yankılanmaya başladı. Çift isteksizce birbirinden ayrıldıktan sonra Margo gelinliğinin saten kuyruğunu kavradı ve Ben'in elini tutarak resmen koridordan süzüldü.

Konuklar mutlu bir şekilde sohbet ederek, her sıranın sonuna sabitlenmiş beyaz güller ve fildişi kurdeleyle süslenmiş ahşap sıraları yavaşça boşalttılar. Emma onları takip etti; babasının koluna girerek Knightley, Bayan Pawlowski ve diğerleriyle birlikte 83. caddeye doğru yürümeye başladı. Eylül ayının henüz ilk hafta sonu olmasına rağmen güneş, Park Avenue boyunca uzanan yüksek binaların arkasında kaybolduğunda hava bariz bir şekilde serinlemişti. Emma'nın koyu renk saçları yüksek bir topuzla toplanmıştı ve açıkta kalan boynundan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oluyordu. İpek ceketini omuzlarına daha sıkı doladığında suni kürk astarının varlığına şükretti; uzun, leylak rengi elbisesi muhteşem görünüyor olsa da satendi ve inanılmaz derecede inceydi.

“Ne kadar üzücü bir gün,” dedi Bay Woodhouse, Emma'nın kolunu sıkıp birkaç blok ötedeki evlerindeki resepsiyona doğru ilerlerken.

Emma bakışlarını babasına çevirdi. Gür saçları yıllar önce ağarmıştı ve koyu renkli, kaplumbağa çerçeveli gözlükleri modern olduğu kadar kullanışlıydı da. Klasik tek düğmeli smokini ve bordo renkli atkısıyla her zamanki gibi zarif

görünüyordu. Woodhouseların New York'un en köklü –ve en varlıklı– ailelerinden biri olduğunun farkında olmasanız bile Bay Woodhouse bunu en zarif haliyle yansıttırdı.

Emma ona büyük kızının evlendiğini, mutlu olduğunu ve bunun kutlanmaya değer bir şey olduğunu hatırlatmak istese de Margo için duyduğu heyecana rağmen babasının ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Bugün bir evliliğin başlangıcından çok daha fazlası yaşanıyordu. Margo yanlarından ayrılıyordu.

Geçen yıl Ben'le birlikte Lexington'da teknik olarak bir ev kiralamış olsalar da Margo hâlâ haftada birkaç gece Woodhouseların evinde, Emma'nın yanındaki çocuk odasında kalıyordu. Ama bu artık resmen sona ermişti. Yeni evli çift şehir merkezine birkaç kilometre uzaklıktaki bir apartman dairesini kiralamıştı. Bu taşınma, düğünden bile daha kesin hissettiriyordu. Margo artık koridorun sonundaki odasında olmayacaktı. Emma'nın adeta mantığın sesi olan kız kardeşi gidecekti ve onun yerini nasıl dolduracağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Evet, bugün kutlanacak çok şey vardı ama aynı zamanda derin bir hüznün de vardı. Emma'yı kalbinin derinliklerinde bir yerden yaralayan türden bir keder.

“Sakın beni terk erme Emma,” diye mırıldandı babası, Emma'nın zihnini okumuş gibi.

“Asla,” diye cevap verdi Emma babasının uzun gövdesine doğru yaslanarak. “Söz veriyorum.”

Babası iç çekti. “Şükürler olsun.”

“Ayrıca evlenmeyi de hiç düşünmüyorum,” diye ekledi. Knightley'nin az ileride kıkırdadığını duyana kadar bu sözü ne kadar yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. “Komik bir şey mi var?”

Alaycı bir gülümsemeyle dönüp yüzüne baktığında Emma onun yanaklarının soğuktan kızarmış olduğunu gördü. Bu nedense altın sarısı gözlerini ön plana çıkarmıştı. “Söylediğin doğru mu?”

“Evet,” dedi Emma çenesini kaldırarak. “Neden evlenmek isteyeyim? Bekarlık çok daha eğlenceli.”

“Öyle diyorsan, Woodhouse.”

“Pardon? Sen ebedi bekarlığın koruyucu azizi değil miydin?”

Knightley yine alaycı bir tavırla arkasını döndü.

“Bir insan neden evlenmek ister ki?” diye sorguladı babası kimseye belli etmeden.

Şık giyimli düğün konuklarının geçit töreni Madison Bulvarı’ndan 83. caddeye doğru devam ederek Woodhouseların konağına ulaşmıştı. Ön kapıya çıkan merdivenlerin hemen yanında, arka bahçeye çıkan kısa bir yürüyüş yolu bulunuyordu. Konuklar teker teker yemyeşil çiçekler ve sarmaşıklarla süslenmiş ferforje demir kapılardan geçtikten sonra tören için hazırlanmış olan bahçeye giriş yaptılar.

İki uzun resepsiyon masası çiçeklerle kaplıydı –kadife çiçekleriyle ortancalar, kırmızı güller ve bakır tonlarında yıldız çiçekleri– ve avluyu kaplayan gemici fenerlerinde düzinelerce yanan mum vardı. Mekanın ortasında küçük bir dans pisti ve müzik grubu için kurulmuş bir sahne vardı. Yemek şirkettinin derme çatma barıysa mutfığa açılan Fransız kapılarının yanında duruyordu. Tüm bunlar, tepedeki ağaçlardan sarkan peri ışıklarından oluşan bir gölgelik altına konumlandırılmıştı. Her şey birbirine uyuyor, kusursuz görünüyordu. Her şey olması gereken yerdeydi.

Neredeyse her şey. Emma’nın gözüne çarpan bazı kusurlar buranın hâlâ Margo’yla birlikte büyüdükleri bahçe olduğunun

kanıtıydı. Knightley çocuklarının evlerinden gizlice geçtikleri uzak ağaçların arasındaki patika hâlâ aynı yerdeydi, tıpkı yıllar önce dördünün bir kale inşa etmeye çalışırken çimleri aşındırdıkları karşı köşedeki kel toprak parçası gibi. Fransız kapılarının yanındaki gül fidanı, Ben'in Margo'ya onuncu yaş gününde bir buket vermek için yarısını kesmesinden sonra bir daha hiç çiçek vermemişti. Başka hiç kimse bu ayrıntıları fark etmemiş gibi görünüyordu. Süslemelere hayranlıkla bakıyor, garsonları ordövrleri dağıtmaya başlarken gülümsüyor hatta gülüyorlardı.

“Zavallı Margo,” diye mırıldandı Bay Woodhouse; gecenin sloganı belliydi. “Ben'in o abartılı dokuz katlı düğün pastalarından yaptığını düşünmüyorsun değil mi?”

“Dokuz değil. Belki yedi,” diye cevap verdi Knightley.

Emma babasının kolunu okşadı. “Boş ver onu. Mükemmel olacağından eminim.”

Gelen son birkaç konuk arasındaydılar ve Emma masaların ve dans pistinin etrafında dolanan kalabalığı görebilmek için boynunu büktü. Avlu kilisede bulunan kişilerle dolup taşmaya başlarken Emma hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı.

“Birini mi arıyorsun?” diye sordu babası.

“Ben'in en yakın arkadaşını. Margo'nun durmadan bahsettiği kişiyi. Montgomery Knox.”

“Gelmemiş mi?”

“Sanmıyorum,” dedi Emma bahçeyi son bir kez daha gözden geçirirken. “Nihayet bu gece onunla tanışacağımızdan eminim. Uçağı rötar yaptığı için nikahı kaçırdı ama Ben'i arayıp düğüne katılacağına dair söz verdi.” Bakışları Knightley'ye kaydığında gözlerini devirdiğini gördü. “Söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Senin yerinde olsam fazla umutlanmazdım,” diye cevap verdi. “Nişanı, bekarlığa veda partisini ve prova yemeğini kaçırdı...”

“Kibar ol,” dedi Emma tatlı bir sesle. “Sadece uçağı rötar yaptı.”

“Doğru,” diye mırıldandı Knightley; Margo’nun söylediklerine inanmadığı açıktı. “Eğer gelirse barda olacağım.” Sonra da dönüp misafir kalabalığının arasına karıştı.

Emma arkasından uygun bir karşılık veremedi elinde bir tepsi kanepeyle bir garson belirdi. “Puf böreğı ve saucisson à l’ail¹?”

Babası bir tane alarak incelemeye başladı. “Adına ne dersende ama bunlar milföy hamuruna sarılmış sosis.” Emma gülümsedi, garsonu olduğu kadar babasını da sakinleştirmek istiyordu. “Unuttun mu? Ben’in bu akşamki menüsünün felsefesi bu. En sevdiğimiz çocukluk yemeklerini modern bir damak zevki için yeniden uyarlıyor. Basit yemekler gurme hassasiyetiyle buluşuyor.”

Babası etkilenmiş bir şekilde yüzüne bakıyordu. Ardından sosisleri tepsiye geri bıraktı. Emma garsondan sessizce özür diledi ve ordövrleri kendisi için almak üzereydi ki Bayan Pawlowski’nin tiz sesiyle bölündü.

“Her şey olağanüstü, değil mi?” diye haykırarak kalabalığın arasından onlara doğru yürüdü; bir elinde yarısı boş bir şampanya kadehi, diğerinde bir kanepe vardı. “Çiçekler, müzik ve ah... Bunların tadına baktınız mı?” diye sordu bir parça ekmeğe benzeyen bir şeyi sallayarak; ekmekten kopan kırıntılar etrafta uçuşmaya başladı.

¹ Sarımsaklı Fransız sosisi. (ç.n.)

“Merhaba Bayan Pawlowski,” dedi Emma zorla gülümseyerek.

Bayan Pawlowski kanepenin geri kalanını ağızına attı. “Bunlar küçük, sevimli fıstık ezmeli ve jöleli sandviçler! Ben’in bana az önce balzamik ve badem ezmeli çilekli Bruschetta¹ ya da onun gibi bir şey olduğunu söylemesi dışında. Her neyse, onlara bayıldım! Olağanüstü lezzetli! Margo bir şefle evlendiği için çok şanslı! Ah! Ve bunlar!”

Kadın yanından geçen başka bir garsonun tepsisine uzandı; kolundaki bilezikler ağızından çıkanları vurgulamak istercesine şıngırdıyordu. Emma, Bayan Pawlowski’nin sürekli 1998’de takılıp kalmış gibi görünen parlak kıyafet seçimleriyle birlikte takılarının da bugün biraz daha hafiflemiş olabileceğini ummuştu ama öyle olmadı. Kocasını Burt birkaç yıl önce vefat etmiş, herkesin sakladığını düşündüğü servet yerine karısına dağ gibi bir borçtan başka bir şey bırakmamıştı. Emma o zamandan beri kadını yeni kıyafetlerle görüp görmediğinden emin değildi. Ama en azından bu geceki pembeler, yeşiller ve kırmızılarının olağanüstü karışımından oluşan, yıllarca giyilmekten solmaya başlamış dökümlü ipek elbisesi daha resmi görünüyordu. “İstiridye! Ben, bir şef arkadaşının onları daha bu sabah Long Island Sound’dan getirttiğini söyledi! Üzerlerinde havyar var! Havyar!”

Emma zorla gülümsemeye devam ediyordu. Elbette istiridyelerden haberdardı, sonuçta düğünün her ayrıntısının planlanmasında yardım etmişti.

Ben ve Margo istediklerini seçmiş olabilirlerdi, ancak her şeyin hayallerindeki gibi olmasını sağlayan kişi Emma’ydı;

¹ İtalyan başlangıç yemeği, kızartılmış ekmek üzerine konan soğuk malzemelerden oluşur. (ç.n.)

hatta Ben'i, daha deneysel menü seçeneklerinden bazılarını Upper East Side ailelerinin damak tadına uygun bir hale gelecek şekilde değiştirmeye ikna etmişti.

“Çok lezzetli. Ah!” Çiğneme işlemini tamamladığında Bayan Pawlowski'nin gözleri irileşti. “Duydunuz mu? Montgomery Knox'ın uçuşu iptal olmuş!”

“İptal mi olmuş?” Emma afallamıştı. Bayan Pawlowski bunu kendisinden önce nasıl öğrenmiş olabilirdi? Kadının dedikodu konusunda adeta altıncı hissi vardı. “Evet! Ben'in arkadaşlarından biri Veronica'ya söylemiş, o da bana söyledi. Berbat bir şey, öyle değil mi?” diye haykırdı. “Nikahı ve düğünü kaçırdığına inanamıyorum! Ne büyük bir trajedi!”

Emma başını sallayarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Şimdi hem Montgomery Knox'la tanışmak için daha da uzun süre beklemek zorunda kalacak hem de Knightley'nin haklı olduğuna dair mırıldanmalarına tahammül etmek zorunda kalacaktı. Yine.

Bay Woodhouse ilgileniyormuş gibi yapmaya çalışmamış, başını sallamakla yetinmişti. “Bar ne taraftaydı?”

“Hemen şurada Henry. Pastanın yanında!” Bayan Pawlowski yine gülümseyerek kolunu Emma'nın babasıninkine doladı. “Onu görene kadar bekle! Muhteşem bir şey! Altı katlı! Altı!”

Bay Woodhouse'un yüzü soldu. “Aman Tanrım.”

Emma barda sadece onun için sipariş ettiği organik meyve sularını gösterdiğinde babasının moralini düzeltebileceğini biliyordu ama Emma bundan söz edemedi. Margo ve Ben ferforje kapıdan geçip düğün alanına girmiş ve ortam konukların alkışlarına boğulmuştu.

“Ah, tebrikler! Olağanüstü bir düğün! Muhteşem!” Bayan Pawlowski aynı sözleri defalarca tekrarlardı.

“Hadi Bayan Pawlowski!” diye haykırdı Ben kolunu onun omuzlarına atarak. Smokininin ceketi açıktı ve beyaz gömleğinin üst düğmeleri çözülmüştü. Kravatıysa çoktan kaybolmuştu. “Hadi, herkes içkisini içsin!”

“Evet, daha fazla şampanya lütfen!” diye bağırdı kadın; günün adamının, yakınındaki garsonun tepsisinden aldığı kadehi dramatik bir şekilde yudumlamaya başladığında gördüğü ilgi-den heyecanlanmıştı. Konukların geri kalanı da garsonların tep-silerinden kendi içkilerini alarak eğlenceye dahil oldu. Emma uzun bir nefes alıp etrafına baktıktan sonra bir kadehe uzandı. Gerçekten nefes kesiciydi. İçkisinden bir yudum alarak zihinsel olarak kendi sırtını sıvazladı. *Aferin Emma.*

Şimdi övünme zamanıydı.

Ceketini kendisine ayrılan sandalyenin üzerine koydu, sonra Knightley’nin ayakta durduğu bara doğru yürüdü; Knightley’nin dikkati Margo’yla Ben’in dans ettiği pistteydi.

Kaşlarını çatarak Emma’ya baktı. “Neden bu kadar kibirli görünüyorsun?”

Emma başıyla çifti işaret etti. “Ben demiştim.”

Bakışlarını tekrar masaya çevirdiğinde yüzünde sinsî bir sırıtma belirdi. “Bundan kendine pay mı çıkarıyorsun gerçekten?”

Emma sadece gülümsedi. Evet, Margo ve Ben belli ki yıllardır birbirlerinden hoşlanıyorlardı ama Emma kız kardeşinin de gitmek istediğini büyük bir rahatlıkla söylemeseydi Ben, Noel’den birkaç hafta sonra Margo’yu MoMA’daki¹ yeni Jasper Johns sergisine davet eder miydi? Ve eğer Emma pazar akşamı yemekte Margo’nun şirketinin Citi Field’da locası olduğunu ağzından kaçırmamış olsaydı kız kardeşi Ben’i, Mets’in açılış

¹ Museum of Modern Art, New York’ta bir modern sanat müzesi. (ç.n.)

gününe davet eder miydi? Tabii ki hayır. Evet, her şey plana uygun bir şekilde ilerlemişti. Emma'nın bu konuda yetenekli olduğu belliydi.

Knightley'nin dönüp aşağı bakması için uzun bir süre geçti. “Ne oldu?”

“Yani,” dedi Emma gözlerini kırptırarak.

Knightley viskisinden bir yudum aldı.

Emma sanki sabrı sınanıyormuş gibi iç çekti. “Haklıydım. Bunu itiraf etmek çok mu zor?”

“İzlerken şampanya yudumlamak isteyebilirsin Woodhouse,” dedi başını yarı boş kadehine doğru sallayarak.

“Konuyu değiştirme. Artık tam teşekküllü bir yetişkinim. Ağabeylik taslamayı bırakabilirsin.”

Knightley bakışlarını Emma'ya dikti. Emma onun bakışlarıyla karşılaştığında soğukkanlı ve sakin görünmek için çok uğraştı; bir anlık sessizlikten sonra kıpırdanmaya başlamış, kendine engel olamamıştı. Knightley bunu fark ettiğinde yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. “Sana bir yetişkin gibi davranmamı mı istiyorsun?”

Emma gözlerini devirdi. “Evet.”

Knightley yavaşça öne eğilerek kulağının dibinde durakladı, “O zaman bir yetişkin gibi davran,” dedi.

Knightley sonrasında doğruldu ve topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce Emma'nın yüzüne bir kez daha alaycı bir ifadeyle baktı.

“Kahretsin,” dedi Emma nefes vererek. Knightley: 1, Woodhouse: 0.

Önemli değildi, sonuçta gece daha yeni başlamıştı. Knightley'nin bitmek bilmeyen sataşmaları bile gecenin tadını çıkarmasına engel olamazdı çünkü bu gece onların gecesi değildi;

bu gece Margo'yla Ben'in gecesi idi. Ve her şey mükemmel olacaktı.

Bu düşünceyle şampanyasının geri kalanını içtikten sonra kalabalığa karıştı.

Düğünün davetli listesi çok uzun olmadığı için zorlanmamıştı. Sadece otuz kişi vardı –Margo düğünü küçük tutmak istemişti– ve Emma neredeyse herkesi tanıyordu. Babasının arkadaşları da gelmişti; onlar artık aileden sayılırdı. Bir de Margo'nun liseden arkadaşları vardı; Emma'nın hoşnutsuz bir ergenken duyarsız tavırlarının bir kısmını ozmos yoluyla emmeyi umut ettiği zamanlardan. Ona her zaman iyi davranmışlardı ama yine de Margo'nun arkadaşlarıydılar. Ben her zaman yanında olduğu için onun da arkadaşları olmuşlardı. Çocukluk arkadaşınızla evlenmenin faydası buydu; arkadaşlarınız zaten tanışıyordu.

Emma'nın tanıyamadığı tek konuklar Ben'in restoranından gelen kişilerdi. Bir şef olarak Ben'in iş arkadaşlarından oluşan bir ekibi vardı. Bazıları babasının bile tanıyabileceği tanınmış şeflerdi, diğerleriyse bodrum katlarda nadir bulunan mikro yeşillikleri yüksek meblağlar karşılığında yetiştiren keşfedilmemiş gıda dehalarıydı. Aralarından birkaçıyla tesadüfen tanışmıştı ve farklı tuz çeşitleriyle yemek yapmanın artıları ve eksikleri ya da şehirdeki en iyi barbekünün nerede olduğu veya neden trüf mantarı avına çıkmadan yaşamamış sayılacağınız hakkında saatlerce konuşabileceğinin farkındaydı. Fakat bırakın isimlerini, yüzlerini bile zar zor seçebiliyordu.

Montgomery Knox da bu ekibin bir parçasıydı ama nedense onun adı her zaman sohbetin merkezindeydi. Hiçbir yerde görünmemesine rağmen herkes gizemli restoran yatırımcısına kafayı takmış gibiydi.

“Emma!”

Margo kalabalığın arasından çıkarak onu kucakladı. “Artık resmen *evliyim*,” dedi geri çekilip bir kez daha sıkıca sarılarak. “*Evlendim* amına koyayım.”

“Tebrikler,” dedi Emma gülümseyerek. Düğün başlayalı ancak yarım saat olmuştu ve Margo çoktan çakırkeyif olmuştu bile. Buna rağmen yine de nefes kesici görünüyordu. Koyu renk saçları annelerinin, daha önce duvağını tutan gümüş tokasının etrafında şekillendirilmişti; Vera Wang imzalı elbisesinin dantel korsajı dar göğsünün üzerindeki kusursuz uyumunu koruyordu.

Margo içini çekerek başını Emma’nın omzuna yasladı ve avludan Ben’in dans pistinin diğer tarafında durup Knightley’yle konuştuğu yere baktı. “Çok seksi görünmüyor mu? O kadar uzun boylu ki, üzerine tırmanmak—”

Emma iğrendi. “İyyyh Mar.”

“Ciddiyim Em. Ona bir baksana.”

Emma gözlerini devirerek bakışlarının kardeşlerin üzerinde gezinmesine bir süre izin verdi. İkisi de tarafsız bakıldığında oldukça yakışıklıydı. Ben uzun boyluydu, her zaman öyleydi. Tıpkı Knightley gibi. Yine de bu iki erkeğin benzerlikleri boylarıyla sınırlıydı. Ben sırık gibiymişken Knightley bir şekilde son yıllarda sırtıyla omuzlarının genişlemesini sağlamıştı. Ben siyah saçlarını daima kısa tutmaya özen gösterirken Knightley saçlarının tepesini uzun bırakıyordu; bu yüzden her zaman elini saçlarında gezdirerek yüzünden uzak tutmaya çalışıyordu. Fakat aralarındaki tek fark görünüşleriyle sınırlı değildi; dışarıdan nasıl göründükleri de önemliydi. Ben her zaman nasıl görüldüğünün farkındaydı ve bunu korumak için gereken uğraştan keyif alıyor gibi görünüyordu; gülümsemesi ayna karşısında çalışılmış bir gülümsemeydi, üzerindeki kıyafetler pahalıydı. Onunla ilgili her şey özenle seçilmişti. Knightley de her zaman derli toplu

görünüyordu ancak kardeşinin aksine bunun bilincinde gibi görünmüyordu. Sakin bir özgüvenle yürüyor, dudaklarında her zaman muzip bir gülümsemeye ve kadınlara tüm dünyadaki tek kişiymiş gibi hissettiren derin bakışlara sahipti.

En azından Emma'ya göre. Objektif bakıldığında.

“Sadece çok... ateşli,” diye mırıldandı Margo.

Emma gözlerini kırıştırdı. Doğru ya. Bahsi geçen kişi Ben'di. “Evet, gerçekten yakışıklı.”

“Ondan bir sürü bebek yapacağım.”

Emma güldü. “Peki. Ama neden önce Crawfordlara selam vermiyorsun?”

Margo omuz silkti. “Peki.”

Kız kardeşinin arkasından bakarken Emma'nın eline bir kadeh şampanya daha geldi ve çok geçmeden uzak köşeden biri yemek vaktinin geldiğini anons etti.

“Zavallı Margo,” dedi babası kendi kendine, masaya doğru yürürken. “Oturacağı apartmanda kapı görevlisi bile yok.”

“Sorun değil baba. Sadece West Village'a taşınıyorlar. Perry Caddesi o kadar da uzak değil...”

“Sakın şehir merkezi demeye cüret etme,” diyerek sözünü kesti babası.

“Her zaman ziyaretimize gelecek.”

“Mutfaklarında duvar yok Emma. Duvar yok! Orası sadece... açık bir alan.”

Emma gülümsedi. “Neden kendine içecek bir şeyler almıyorsun? Bu bir parti, unuttun mu?”

Babası başıyla onaylayıp yerine otururken Emma da masanın diğer tarafına, oturma düzeninde belirlediği yere doğru ilerledi. Ama bir değişiklik vardı; yanında Montgomery Knox yerine Knightley oturuyordu.

“Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun,” dedi. Ceketini açıktı ve bir kolu Emma’nın boş sandalyesinin sırt kısmına uzanıyordu. Beyaz gömleğinin düğmeleri patlamamak için yoğun çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu.

Emma iç çekerek oturdu. “Otuz yıllık hayatında, oturma alanında adını bulabilecek kadar iyi okuyabildiğini düşünmüştüm.”

Knightley kıkırdadı.

“Aman Tanrım, sanırım şimdiden sarhoş oldum,” dedi Margo karşılarındaki sandalyeyi çekerken. “Sarhoş olmak için çok mu erken?”

Knightley hayır derken Emma evet dedi.

Margo ikisini de duymamış gibi görünüyordu; oturup masada onu bekleyen şampanya kadehine uzanırken gözleri irileşiyordu.

“Taze succotash’la¹ deniz tarağının tadına bakana kadar bekleyin,” dedi Ben masaya otururken. “Bayılacaksınız! Gerçekten tertemiz ve basit. Restoranın menüsüne koymayı düşünüyorum. Tüm yıl boyunca yerel mısır bulamayacağımı bilsem de bazı şeyleri değiştirebilirim.”

“Yani yeni restoranla ilgili planlar aynen devam?” diye sordu Emma, Montgomey’nin masadaki yer kartına bakarak.

“Elbette! Lower East Side’da inanılmaz bir yer buldum. Yüksek tavanlı ve kirişli rüstik bir ortam, olağanüstü. Eski Amerikan yemeklerini modern bir şekilde sunmayı düşünüyorum; taverna tarzı, yerel satıcılardan taze kızartmalar ve *chowder*’larla². Bilirsiniz, çiftlikten doğrudan sofraya olayı. Aksi takdirde Knox’un fikri üst düzey bir sushi ve taco mekanı.”

¹ Amerikan mutfağına ait, mısır taneleri ve lima fasulyesiyle hazırlanan bir yemek. (e.n.)

² Yoğun ve doyurucu bir çorba türü. (ç.n.)

Emma kaşlarını kaldırdı. “Bunlar çok... farklı fikirler.”

Ben, “Bir yolunu buluruz. Bu tamamen çekimle alakalı bir şey anlıyor musun? Ben yemekten anlarım ama Knox işin finans kısmıyla ilgileniyor. Tüm yatırımcılarla ilgili ipuçlarına sahip ve herkesi nasıl ikna etmesi gerektiğini biliyor. Ben de mutfak ekibini hallettim. Şimdi halletmemiz gereken iki şey var: zaman ve mekan,” dedi Emma’nın söylediğini geçirirerek.

Son konuklar da yerlerini aldı; herkes yemeğine başlarken bahçede bir sohbet gürültüsü hakimdi. Ben planını anlatmaya devam etti. Emma tabağını görmezden gelerek konuşmasının yazılı olduğu kartları küçük çantasından çıkardı ve kucağına aldı.

Knightley eğilmeden önce bir süre onu izledi. “Heyecanlı mısın?”

“Hayır,” dedi Emma kartları yazıları aşağıya gelecek şekilde masaya koyarak. “Sen heyecanlı mısın?”

“Neden heyecanlanayım ki?”

“Çünkü sağdıç olarak bir konuşma yapacaksın.”

“Doğru ya,” dedi Knightley sanki Emma sayesinde hatırlamış gibi.

“Lütfen bana sağdıç konuşmasını aylar öncesinden hazırlamadığını söyleme. Söyle hadi, nerede?”

Knightley ellerini şakaklarına götürdü.

Emma’nın ağzı açık kalmıştı. “Şaka yapıyorsun.”

Omuz silkti.

“Bir şeyler uyduracağına inanamıyorum.”

“Uydurmayacağım. Bu sabah bir şeyler yazdım.”

Emma gözlerini devirdi. “Tabii ki yazmışsındır. Valla benimki gerçekten olağanüstü oldu. Rezil olacaksın Knightley.”

“Bu bir yarışma değil Woodhouse,” dedi Knightley ve bir yudum viski içti. “Ama madem ısrarcısın, neler yazdığına bir bakalım. Belki sana yardımcı olabilirim.” Uzanarak Emma’nın konuşma kartlarından birini aldı.

“Asla!” diye tısladı Emma; Knightley okumaya başlarken kartı elinden kapmaya çalışsa da ulaşması imkansızdı. “En güzel anlarımı mahvedeceksin! Ayrıca gerçek aşktan ve evliliğin güzelliğinden bahsettiğinde sana kimse inanmaz.”

“Peki ya sen?”

“Belki.”

Knightley sırtarak kartı geri verdi. “Gerçek hayat filmlere benzemez.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Emma. Kartı alarak Knightley’nin bir kez daha ulaşamayacağı yüksekliklere çıkarmasını engelledi. Ayrıca *When Harry Met Sally*¹ alıntısını konuşmasından çıkarmak için zihnine bir not düştü.

Knightley bir süre sonra, “O halde çılgın bekar hayatının tadını çıkarıyorsun,” dedi.

“Bu bir sorun mu?”

“Bunun NYU’da seçmeli derslerden biri olduğunu bilmiyordum.”

Emma kızgınlığını gizlemek için iç çekti. “Şu anda gerçekten en uzun ilişkisini kuru temizleyicisiyle yaşayan bir adam benimle dalga geçmeye mi çalışıyor?”

“Gladys gerçekten çok titizdir.”

Emma, “Eminim öyledir,” dedi alay ederek.

Knightley gülümsedi. “İşler yolunda mı gerçekten? Dersler ne zaman başlıyor?”

¹ 1989 yapımı romantik komedi filmi. (ç.n.)

“Salı günü.”

“Mezuniyet baharda, değil mi? Sanat tarihi alanında yüksek lisans yaptıktan sonra planın ne?”

“Bunu sana daha önce de söyledim ama belli ki hafızan giderek zayıflıyor; yaşına bakılırsa buna şaşırmamak gerekir,” dedi Emma fazlasıyla tatlı bir gülümsemeyle. “Met’te yönetici stajı için başvurmayı düşünüyorum.”

Knightley onu dikkatle izledikten sonra cevap verdi. “Hmm.”

“Ne oldu?”

“Kabul edileceğinden eminim.”

Emma gözlerini kırıştırdı; şaşırmış, göğsü gururla kabarmıştı. “Teşekkür ederim.”

“New York’un Upper East Side’ından, Metropolitan Sanat Müzesi’nin en büyük destekçisi Bay Henry Woodhouse’un kızı Met’te bir staj ayarlamak için doğru bağlantılara sahiptir tabii,” dedi. “Endişelenmene gerek yok.”

“Babam bana torpil geçmeyecek. Geçen yıl not ortalamamın 4.0 olduğunu ve mayıs ayında onur derecesiyle mezun olmayı planladığımı bilmeni isterim,” diye karşılık verdi. Gururu kibri tarafından yutulmuştu. Ayağa kalktı; Knightley’yi azarlamaya hazırdı ve onları kimin duyacağını hiç umursamıyordu. “Aslında benim—”

Knightley aniden, “Woodhouse, sıra sende,” diye sözünü kesti arkasını işaret ederek.

Arkasını döndüğünde elinde mikrofonla kendisine doğru işaret eden grup liderini gördü. “Şimdi... baş nedime birkaç söz söylemek istiyor.”

Emma, Knightley’ye dönerek gözlerini ona dikti. Lanet olsun. Şimdi iyice telaşlanmıştı.

Knightley viskisinden bir yudum aldı ve sanki başından beri plan buymuş gibi Emma'ya bakarak gülümsedi.

Ah, işte şov başlıyor.

“Ver şunu.” Emma, Knightley'nin elindeki kadehi kaptı ve içkisinden bir yudum aldıktan sonra bardağı büyük bir gümbürtüyle masaya geri koydu. İçki boğazını yakarken yüzünü buruşturmamaya çalışıyordu; bunun yerine topuklarının üzerinde dönerek artık boş olan pistin ortasındaki mikrofona doğru yürümeye başladı.

Emma sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve koyu kah-verengi saçlarının dökülen birkaç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Herkes iyi akşamlar. Ben Emma Woodhouse, baş nedime ve güzel gelinin kız kardeşiyim,” dedi gözlerini konukların üzerinde gezdirerek. “Mutlu çiftimiz hakkında söylemek istediğim birkaç şey var.”

O an Margo'yla göz göze geldi; gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu. Emma'nın gülümsemesi genişledi.

“En iyi arkadaşlarınızın birbirlerine aşık olup hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeye karar vermelerinden daha güzel bir duygunun olduğunu düşünmüyorum. Hele içlerinden biri ablanızsa bu duygu çok daha güzeldir.”

Avluda bir kahkaha tufanı koptu. Emma gülümsedi. “Biz büyürken her zaman sadece ablamla benim olduğumuzu sanırdınız ama aslında hiçbir zaman sadece ikimiz yoktuk. Her zaman Woodhouseların kızlarıyla Knightleylerin oğulları vardı. Hep birlikteydik ve bundan başka türlüünü hayal dahi edemezdim.”

Göz ucuyla Knightley'nin bakışlarını yakaladı; üzerindeki bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak dikkatini konuklara verdi.

“Çoğunuzun bildiği gibi annemiz biz çok küçükken vefat etti. Bu yüzden kız kardeşim her zaman bizimle ilgilenen tek kişi oldu, özellikle de benimle. Ödevlerimi yapmamdan piyano çalmama, üniversite derslerine kaydolmama kadar yardımcı oldu; annemin yerini hiçbir zaman dolduramasa da annemden sonra başıma gelen en iyi şeydi. Ve fark ettiğim yeni bir şey vardı; ben sevgiyi, desteği ve dostluğu hissedebilmek için nasıl Margo’ya ihtiyaç duyduysam, o da her zaman Ben’e ihtiyaç duyuyordu... Sevgi, destek ve dostluk için... Bir de ikinci sınıftaki sahte kimlik için.”

Emma bahçedeki kahkaha sesleri artarken durakladı. “Bugün birlikte yeni bir maceraya atılırken onlara sonsuz mutluluklar diliyorum. Bunu kesinlikle hak ediyorlar.”

Gözyaşları Margo’nun yanaklarından süzölmeye başlamıştı; Emma boğazını ağrıtan duygu selini yutarak güldü. “Burada en sevdiğimiz filmlerden birinden alıntı yapacaktım ama söylemek istediğimi tam olarak karşıladığından emin değilim. O yüzden kısaca şöyle söyleyeyim. Kız kardeşime Ben’le evlenmenin ne anlama geldiğini sordum ve verdiği cevabı çok sevdim. Dedi ki: ‘Hayatımın aşkının, ben beş yaşındayken Barbie’min üzerine sifonu çeken adamla aynı kişi olması çok çılgınca.’”

Kalabalık bir kez daha kahkahalara boğuldu. Emma kadehini kaldırdı. “Her zaman yanında olduğun için teşekkür ederim Ben. Geçmişte, şimdi ve sonsuza dek. Hep bir erkek kardeşim olsun istemiştım; sana sahip olduğuma inanamıyorum. Kadehlerimizi Margo ve Ben için kaldıralım. İkinizi de çok seviyorum.”

Birbirine çarpan kadehlerin sesleriyle alkış sesi birbirine karıştı. Emma masaya döndüğüne Bay Woodhouse’u gülümserken, Margo’yu da umutsuzca rimelini silip makyajını kurtarmaya çalışırken buldu.

Knightley'nin yanına oturdu ve ona kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. "Daha iyisini yap ihtiyar."

Knightley elindeki viski kadehiyle ayağa kalktı ve fısıldayacak kadar yaklaşıp "Elimden geleni yapacağım genç hanımefendi," dedi.

Yavaş ve kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Sonunda mikrofonun önünde durdu ve kalabalık onun konuşmasını beklerken bir elini gür saçlarının arasından geçirdi.

"Herkes merhaba. Konuşmamı kısa ve öz tutacağım. Bu düğün, gelin ve damat dışında herhangi bir şeye odaklanarak fazla zaman harcamak için fazla güzel."

Emma arkasına yaslandı ve yaşanacaklara hazırlandı. *Bu konuşma iyi olmak zorunda.*

Konuşmasına devam etti. "Bazıları ruh eşinizi bulmanın tamamen şans olduğunu iddia edebilir. Diğerleri buna kader diyebilir. Bir de gidip kendi arka bahçenizde aramanızı önerenler var."

Konuklardan kahkaha sesleri yükselirken Knightley gülümsedi.

"Ben ruh eşleri hakkında pek bir fikre sahip değilim ancak bildiğim bir şey var: O kişiyi bulduğunuzda yani her konuda hemfikir olduğunuz kişiyi bulduğunuzda bunu en yakın aileniz ve arkadaşlarınızla kutlamalısınız, tıpkı bugün yaptığımız gibi."

Emma kaşlarını çattı. Kahretsin, bu güzel bir cümleydi.

"Ben ve Margo'nun birbirlerini çok uzakta aramalarına gerek yoktu. Belki de kaderlerinde hep birbirlerinin hayatlarında olmak vardı. Gerçi Margo'nun Ben'in kışını kurtardığı onca zamandan kaderin kendine bir pay çıkarabileceğini hiç sanmıyorum."

Konuklar kahkahalara boğulunca Emma yerinden sıçradı; bazıları zevkten kıkırdamaya başlamıştı.

Knightley, Ben'e döndü. "Oturma odasındaki halıyı ateşe verdiğin ve Margo'nun yangın tüpünü alacak kadar akıllı olan tek kişi olduğu zamandan bahsedeyim mi?" Konuklar alkışlamaya başladı. "Yoksa taksiyi yolculuğuyla güvercini ve ASPCA'nın¹ nasıl bu işe karışmak zorunda kaldığını mı anlatabılırım? Ya da Margo'nun hukuki becerilerini geliştirdiği, birkaç gürültü şikayetinden sonra polisleri evde kimsenin olmadığına ikna ettiği lise partilerinden mi bahsedeyim?"

"Bunların hepsini geçebilirsin!" diye bağırdı Ben gülümseyerek.

Knightley güldü. "Ben, bugün buradan sıcakkanlı, sevgi dolu ve nedendir bilmem, sana katlanan bir eşle ayrılacaksın." Konukların kıkırdama sesleri arttı. "Ve Margo, sen de bugün buradan... olağanüstü bir elbise ve muhteşem çiçeklerle ayrılacaksın."

Knightley, Emma'ya bir bakış atarken daha fazla kahkaha yükseldi; kalabalığın arasından bazı yuhalamalar bile duyuldu.

"Biliyor musunuz, aslında Shakespeare'den bir alıntı yapacaktım ama sanırım –ve eminim bu gece buradaki en yakın arkadaşlarımdan biri de bana katılacaktır– bunun yerine klasik bir New York romantizmi olan *When Harry Met Sally*'den bir alıntı yapmak daha uygun olacaktır: 'Hayatınızın geri kalanını biriyle geçirmek istediğinizi fark ettiğinizde, hayatınızın geri kalanının mümkün olan en kısa sürede başlamasını istersiniz.'"

Kalabalıktan hayranlık dolu sesler yükseldiğinde Emma'nın ağzı açık kaldı. Bu *onun* cümlesiydi.

"Ben ve Margo, yıllardır aşkınızın büyümesini en ön sıradan izledim ve birbirinize nasıl destek olduğunuzu, birbirinizin

¹ Hayvan hakları kuruluşu. (ç.n.)

başarılarından kendi başarılarınızdan bile daha fazla keyif aldığıınızı gördüm. Bunun ne kadar *kıymetli* bir şey olduğunu biliyor musunuz?” Knightley son cümlesini daha kısık sesle, neredeyse kendi kendine söyler gibi söylemişti.

Emma kaşlarını çattı. *Bu romantik adam kim ve George Knightley nerede?*

Ardından kadehini kaldırdı. Emma da kendini Knightley’nin büyüüne kapılmış gibi görünen konuklara eşlik ederken buldu.

“Mutlu çiftimize... Sanırım bu gece burada bulunan herkes adına konuşuyorum. İkinizi de çılgın ve güzel bir yolculuğa çıkarken izlemek büyük bir onur. Çok şanslı bir adamsın kardeşim. Ve Margo, sana kardeşim demek için bu kadar güzel bir düğüne ihtiyacım yoktu ama resmileşmesine sevindim.”

Bahçe tezahürat ve alkışlarla inliyordu. Knightley mikrofonu bırakıp masaya döndükten sonra Emma’nın şaşkın ifadesini geniş bir sırıtmayla karşıladı.

“Eee?” diye sordu sandalyesine otururken.

Emma bakışlarını sabitledi. “Hırsız.”

Knightley başını geriye doğru atarak gülmeye başladı.

Emma eşlik etmeye başladı. Bu konuşmadan sonra kızgın kalması imkansızdı.

Konuklar dans pistine doğru hareket etmeye başladığında grup enstrümanlarını aldı ve Crowded House’un *Don’t Dream It’s Over* adlı parçasını çalmaya başladı.

“Senin böyle bir konuşma yaptığını daha önce hiç duymamıştım,” dedi Emma bir süre sonra.

Knightley bir süre sessiz kaldı. Sadece yüzüne baktı; başını eğerek belki de konuşmasına devam etmesini bekledi. Emma onunla şakalaşmaya o kadar alışmıştı ki ona nasıl iltifat

edeceğini bile bilmiyordu; mizaha yönelmeyi tercih etti. “Peki bu olağanüstü tatlı tarafını nerelerde saklıyordun?”

“Sakladığımı kim söyledi?”

“Bu yönünü ilk defa görüyorum.”

“Belki de daha önce hiç dikkatle bakmadığın içindir.”

“Ah, hadi ama. Son yirmi üç yılın herhangi bir zaman diliminde bunu fark ederdim herhalde.”

Knightley alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Yoksa bu bir küçümseme miydi? Emma bakışlarının ne anlama geldiği konusunda emin olmasa da Knightley’nin bakışları altında kendini bir kez daha savunmasız hissetti.

“Sadece daha önce—” Emma kendini savunmaya başladığı anda Margo arkasında belirerek onu kucaklamaya başladı.

“Şu haline bak! Ve sana!” dedi Knightley’yi kucaklayıp çekerken; dudaklarından dökülen kelimeler birbirine karışıyordu. “Kız kardeşim ve... ah! Kardeşim! Ben sadece... sadece... sizi seviyorum ve...” Gözleri bir kez daha yaşlarla dolarken sesi kesildi. “Hep birlikte dans etmeliyiz.”

Duygusal parça sona erdi ve hemen ardından A-ha’nın *Take On Me* şarkısı çalmaya başladı.

“Knightley dans edemeyecek kadar havalı biri, unuttun mu?” dedi Emma kibirli bir ifadeyle yüzüne bakarak.

“Ah, doğru ya. Tamam o zaman sadece sen!” dedi Margo, Emma’nın elini tutarak. “Tanrım, keşke Montgomery de burada olsaydı. Onunla dans edebilirdin! Sonra da evlenip çocuk sahibi olur, yanımıza taşınırdın...”

Emma’yı dans pistine doğru çekerken konuşmaya devam ediyordu, arkasına bakma zahmetine girmeden kalabalığın ortasında kaybolurken Knightley’nin onları izlediğini fark etti.

2

Müzik grubu büyük bir hataydı. Elbette Knightley bunun bir hata olduğunu haftalar önce Emma ona DJ yerine 80'lerin cover grubunu ayarladıklarını söylediğinde anlamıştı. Ama hiçbir şey dememeyi tercih etmişti. Olaya ne zaman dahil olacağını biliyordu.

Sorun grubun kötü olması değildi. Aslında tam tersiydi. Grup pisti bütün gece dolu tutmayı başarmıştı. Emma ve kız kardeşi her şeyin tam merkezindeydi; atlayıp zıplıyor, şarkı söylüyor ve neredeyse Bayan Pawlowski kadar şampanya içiyorlardı ki bu gerçekten büyük bir başarı sayılırdı.

Knightley viskisinden bir yudum aldı. Hâlâ son birkaç saatir tüm olan biteni izlediği akşam yemeği koltuğunda oturuyordu. Artık gece yarısıydı ve kalabalık dağılmıştı. Önce Bay Woodhosue gitmişti; sarhoş bir Bayan Pawlowski'yi üç kapı aşağıdaki evine götürmeye gönüllü olmuş, sonra da kendi evi-

ne girerek gözden kaybolmuştu. Margo bile dans pistini çoktan terk etmiş, onun yerine Ben'in kucağında oturarak olan biteni izlemeyi tercih etmişti. Ayakta kalan tek kişi Emma'ydı.

İşte o an, grup son şarkısının son akortlarını bitirdiğinde, DJ yerine onları seçmenin bir hata olduğu anlaşıldı. Çünkü DJ'ler yanlarında yedek mikrofonlar getirmiyordu. Ayrıca spot ışıklarına da ihtiyaçları yoktu. Her ikisi de Emma'nın görüş alanında; küçük sahneye doğru tökezleyerek ilerledi ve solist tam fişini çekmek üzereyken elindeki mikrofonu kaptı.

"Şşş... pardon," dedi solistin şaşkın ifadesini görmezden gelerek; kız kardeşini işaret etmek için döndü. "Bu... bu senin için Mar."

Aman Tanrım.

"Benimle her zaman ilgilendin... şimdi ben... senin için şarkımızı söyleyeceğim!" diye haykırdı dengesiz ayaklarının üzerinde ileri geri sallanırken.

Ayakkabıları hangi cehennemdeydi?

Knightley'nin yanında duran Ben, Margo ciyaklayıp inledikten sonra gözyaşlarına boğulduğunda homurdandı; sanki şampanya bu anı eşsiz bir şeye dönüştürmüş gibi taze kocasının kollarına sokuldu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Emma arkasındaki gruba.

Gitarist aptal aptal yüzüne bakarken çoktan enstrümanını çalmaya başlamıştı. "Ne?"

Sanki bu onun işaretiymiş gibi başını sallayarak Journey'nin *Don't Stop Believin'* adlı şarkısını katlederek söylemeye başladı. *Sadece küçük bir kasaba kızı! Bir şeyler... bir şeyler... la la ahhhh!*

Knightley gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Yirmi üç yıl boyunca toplum içinde şarkı söylemeye çalıştıktan sonra Emma

hâlâ korkunç bir performans sergiliyordu. Ne olursa olsun Margo hıçkırıklar içinde kardeşini alkışlamaya devam ediyordu.

“Sadece şehirli bir çocuk! New York’ta... doğup büyümüş!” diye bağıırıyordu parmağıyla Knightley’yi işaret ederek.

Knightley yüzüne baktığında gözlerini kaçırmadığını fark etti. Önceden şekillendirdiği topuzu tam bir felaketti; koyu renk saçlarının yarısı yukarıdaydı, geri kalanıysa yeşil gözlerinin önüne sarkıyordu. Elbisesinin vücuduna oturan korsajı da eğri büğrü görünüyordu ve etekleri akşamın bir bölümünde terk ettiği topuklu ayakkabıları olmadan yerlere sürünmeye mahkumdu.

Darmadağın olmuş olsa da Emma Woodhouse standartlarına göre dağınıklık bile muhteşem görünüyordu.

Bu düşünce Knightley’nin zihnine garip bir şekilde yerleştiğinde yerinden kalkmayı reddederek olduğu yerde kaldı.

Viski kadehini masaya koyarak kendinden uzaklaştırdı. Çok fazla içmişti.

Birkaç iç gıcıklayıcı notanın ardından Knightley ayağa kalktı ve dans pistini aşarak küçük sahnenin kenarına doğru yürüdü. Emma sözleri karıştırarak ona şarkı sözlerini söylemeye devam ederken Knightley’nin dudaklarının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

“La la la... ucuz parfüm!”

“Tatlım,” dedi arkasında duran solist mikrofonun fişini sağır edici bir sesle çıkararak. “Söylemeden edemeyeceğiz. Bu gerçekten olağanüstüydü.”

“Yehuuu!” Margo neşeyle ayağa kalktı ve anında Ben’in kucağına düştü.

“Hadi gidelim,” dedi Knightley, Emma’nın sahneden inmesine yardım etmek için elini uzatarak.

Emma onun sırtışına karşılık dik dik bakıyordu; bakışlarını, bir şekilde ona destek olacağını düşünüyormuş gibi şarkıcıya çevirdi ama zavallı adam sadece bitkin ve şaşkın görünüyordu.

Emma fark etmemiş gibi davrandı. Çenesini meydan okurcasına kaldırdı ve elbisesine takılarak basamakları tek tek inmeye başladı. Knightley düşmesini engellemek için uzandığında Emma elinden kurtulmaya çalışsa da parmakları çıplak kolunu çoktan sarmıştı.

“İyiyim, sorun yok,” dedi doğrulmaya çalışırken.

“Kesinlikle.”

Basamakların dibine kadar geldiğinde Knightley’ye baktı. Yeşil gözleri sanki çenesinde, dudaklarında, yanaklarında gizli bir kusur arıyormuş gibi yüzünü ağır bir şekilde inceledi. Knightley bakışlarını başka tarafa çevirmedi. Ve Emma’nın kolunu bırakmadı.

Uzun bir an sonra araması boşa çıkmış gibi iç çekti.

“Oyun... bozan,” diyerek gülmeye başladı.

“Eğleniyor musun?”

“Belki.”

Gülümsemesini tekrar bastırmaya çalışsa da başaramadı.

“Bence bu geceyi noktalamanın vakti geldi Woodhouse.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Ben başımın çaresine bakabilirim,” diye homurdandı Emma neredeyse dengesini kaybederek.

Knightley kolunu daha sıkı kavradı. “Emin misin?”

Emma kaşlarını çattı. “Bana ne yapmam gerektiğini söylemekten zevk mi alıyorsun?”

Knightley gözlerini kırıştırdı. “Pardon?”

“Bana. Ne. Yapmam. Gerektiğini—”

“Söylediğini duydum.”

“Sen kendini çoook...”

“Dikkatli ol.”

“...mükemmel sanıyorsun.” Sanki daha iyi bir şey bulamamış gibi son kelimeyi fısıldayarak söylemişti. Kahretsin, gerçekten sarhoştı. “Ne yaptığımı bildiğimi kabul etmek neden bu kadar zor?”

“Evet kesinlikle kontrol sende,” dedi Knightley alaycı bir ifadeyle.

“Teşekkür ederim,” diye ofladı Emma; alay ettiğini anlamamıştı.

Knightley kendi kendine kıkırdadı. “Yatma vakti.”

Emma duraksadı, sanki gerçekten derin düşüncelere dalmış gibi Knightley’nin bedenine yaslandı. “Yatak kulağa hoş geliyor.”

“Tek başına gidebilir misin?”

Emma gözlerini kapatarak başını omzuna yasladı. “Bilmiyorum.”

Knightley iç çekti. “Gel buraya.” Hızlı bir hamleyle onu kucağına aldıktan sonra omzunun üzerinden sırtına attı.

“Knightley!” diye sızlandı Emma. “Daha iyi geceler dilemedim!”

Emma başını kaldırdı ve Knightley dans pistinden mutfağa açılan Fransız kapılarına doğru yürürken kimseye el sallayamadı.

Knightley onu nazikçe omzundan indirirken içerisi karanlık ve sessizdi; neredeyse mutfaktan salonun üst katına çıkacakları merdivenlere kadar taşımaya devam etti.

Ev, Knightley’nin çocukluğundan beri neredeyse hiç değişmemişti. Büyük odaları yüksek beyaz duvarlar ve karmaşık

kartonpiyerlerle çerçevelenmiş, geniş kanepeler ve büyük sandalyelerden oluşan bir karışımla davetkar ve rahat bir hale getirilmişti. Her şey beyazlar ve bej tonlarıyla kaplıydı; karanlıkta mobilyaların arasında ustalıkla dolaşırken dahi etrafın aydınlık havasını hissedebiliyordu.

Çocukluğunda Woodhouselarda kendi evinden daha fazla vakit geçirmişti. Sebebi belliydi; Woodhouseların evi sıcaklık, sevgi ve şefkatle tanımlanırdı. Yani Knightleylerin evinde olmayan her şey.

Fuayeye doğru ilerlediler ve yemek odasını geçip arka merdivene çıktılar. Bay Woodhouse'un üçüncü kattaki odasından hiçbir şey duyamayacağını bildiği halde beyaz mermer döşemelerin üzerinde ses çıkarmadan yürümeye özen gösterdi. Emma'nın odası Margo'nunkiyle, daha doğrusu bir zamanlar Margo'nun olan odayla birlikte ikinci kattaydı. Margo'nun odası sokağa bakarken Emma'nın ki arka bahçeye bakıyordu. Knightley bunu biliyordu çünkü onunki, kendi odasının tam karşısındaydı.

"Sanırım bundan sonrasını tek başına halledebilirsin," dedi Knightley merdivenlere ulaştıklarında. Emma'nın belindeki tutuşunu gevşetti ama Emma gövdesine yaslandığında kıpırdanmadı.

"Beni kandıramayacağını biliyorsun," dedi yüzü gömleğine gömülmüş bir halde. "Gerçeği biliyorum."

"Neymiş o?"

Gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen geri çekilerek yüzünü Knightley'ninkine yaklaştırdı. "Her şeyi çözememiş olduğunu."

"Öyle mi?" diye sordu Knightley tek kaşını kaldırarak.

Emma başını sallayarak gözlerini birkaç saniyeliğine açtı. Yüzü pencerelerden süzülen ay ışığıyla aydınlanmıştı. Solgun

yanaklarına bulaşmış koyu makyajı ve dudaklarının soluk pembesi belirginleşmişti. “Evet.”

Knightley gülümsedi. “Peki bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü beni görüyorsun ama unutma ki...” Sanki sır gibi saklanan bir gerçeği açıklayacakmış gibi kaşlarını birleştirerek eğildi. “Ben de seni görüyorum.”

Knightley gözlerini kırıştırarak yüzüne baktı. “Peki.”

“Peki,” dedi Emma iç çekip başını yana doğru eğerek. İfadesi aniden hüznünlü bir hal aldı. “O zaman gitmek için bahaneler üretmekten vazgeç.”

Hah. Genelde Emma’nın ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilirdi ama bunu tahmin etmemişti. Ve bunun bu kadar sık yaşanmasından giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamıştı. Son zamanda iyice artmıştı. Son birkaç yıl bir bulanıklık içinde geçip gitmişti. Birkaç yıl önce kurduğu küçük şirketi şimdi ülkenin en başarılı şirketlerinden biriydi. Bununla gurur duysa da Knightley Capital hayatını tamamen ele geçirmişti. Seksen saat çalıştığı haftalar, şirketinin Los Angeles’taki ikinci ofisini kurduğu sırada West Coast’a yaptığı uçak seyahatleri... Çocukluğu boyunca peşinden ayrılmayan kızın nasıl ortadan kaybolduğunu ve yerini bir kadına bıraktığını fark etmek bir yana, bu düşünceyi aklından geçirmeye dahi vakit ayıramıyordu.

Yüz ifadesi zihnine akın eden düşünceleri ele vermiyordu; bu konuda fazlasıyla başarılıydı. Bunun yerine boğazını temizledi.

“İyi geceler Woodhouse.”

Emma gülümseyerek merdivenleri çıkmaya başladı.

Yukarı çıkarken düşmediğinden emin olmak için bir an oyalandıktan sonra geldikleri yoldan geri gitti ve kendini mutfaktan dışarı attı.

Knightley düğün alanına döndüğünde yemek servisi yapan görevliler masaları toplamaya başlamıştı. Margo ve Ben hâlâ oradaydı ve cep telefonlarından çalan şarkı eşliğinde ağır ağır dans ediyorlardı. Yanlarından geçip Woodhouseların bahçesini Knightleylerinkinden ayıran ağaç sırasına doğru ilerlerken onu hiç fark etmediler.

İki bahçe arasındaki yol daha fazla peri ışığıyla aydınlatılmıştı ama Knightley'nin yolunu bulmak için onlara ihtiyacı yoktu. Birkaç adım daha attıktan sonra evi göründü; binanın orijinal tuğla dış cephesini başarıyla gizleyen pencereli, çelik bir duvar. Zaten amaç da bu değil miydi? Geçmiş silmek için üç yıl süren bir tadilat projesi.

Sürgülü cam kapılar oturma odasına ve arkasındaki mutfığa açılıyordu. Eskiden babasının bir müzeyi andıran evinde bulunmaktan çekinirdi; karanlık, soğuk ve sadece ailenin ne kadar zengin olduğunu göstermek için var olan antikalarla doluydu. Ama yaşlı adam vefat ettikten sonra Knightley evin her yerini baştan aşağı yenilemişti. Tüm mobilyaları yenilemiş, her zemin ve köşe daha rahat ve modern bir şekilde yeniden tasarlanmıştı. Proje tamamlandığında, baba evinden geriye hiçbir iz kalmamıştı. Knightley evin bu halini çok seviyordu.

İkinci kattaki yatak odasına çıkarken merdivenlerde giysilerini bıraktı. Yatağının ucuna oturduğunda üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Lanet olsun ki korkunç derecede yorgundu. Mutlu ve biraz sarhoştı ama aynı zamanda fazlasıyla yorgundu.

Bakışları arka bahçeye bakan pencereye, ağaçların hemen ötesindeki Emma'nın yatak odasına kaydı. Bir zamanlar, yıllar önce, Emma penceresinin önünde oturur, dış tellerini gösterecek gülümser, ona iyi geceler dilerdi. Emma bu gece ritüelinin

yeni bir şey olduğunu düşünmüştü; Knightley'se bunun kıymetini bilmemişti.

Şimdi karanlık penceresine ve ardındaki sessizliğe bakarken, bir şeyler eksik hissettiriyordu. Kendi odasını bomboş hissettiren bir şey.

Tanrım. Bir elini önce saçlarında, sonra yüzünde gezdirdikten sonra bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

Kendi kendine, “Kesinlikle viskiyi fazla kaçırmışım,” diye mırıldandıktan sonra uyumak için yatağına uzandı.

Düzenleme
Ny.ozlem

3

Beklendiği gibi, Emma korkunç derecede akşamdan kalmaydı. Neyse ki bunu önceden tahmin etmişti. Pazar sabahı uyandığında yatak odasına süzülen parlak güneş ışınlarından irkilerek bir şişe suyla iki ağrı kesici ve Tom Ford marka güneş gözlüklerini çoktan yerleştirmiş olduğu komodinine uzandı. Tökezleyerek mutfağa indiğinde Fran tam da planladığı gibi onu bir fincan kahve ve kaçak bir çikolatalı kruvasanla bekliyordu. Emma her ikisini de kaptığı gibi medya odasına kaçtı, kapıyı kapattı ve *Aşk Adası*’nı izlemek için kanepeye kıvrıldı. Yaptıkları işe yaramıştı. Saatler sonra dışarı çıktığında kendini neredeyse normal bir insan gibi hissediyordu.

En azından olabildiğince. Düğünün tüm detaylarının bulanık olduğunu hatırlamak istiyor muydu? Hayır. Peki Knightley’nin onu nasıl yatağa yatırdığını? Kesinlikle hayır.

Hafta böyle başlarken okuldaki son yılına hazırlanmakla meşguldü. Perşembe günü kampüse gitmeden önce Knightley'yle kahve içmek için buluşana kadar söyledikleri ya da yaptıklarıyla ilgili endişelerini görmezden geldi.

Şu an masanın karşısından ona bakıyor, o geceden sonra ne kadar koz topladığını merak ediyordu. Emma utanılacak bir şey yaptıysa bile Knightley bunu belli etmemişti. Aslında o zamandan beri düğünden neredeyse hiç bahsetmemişti. Şu anda bile sadece telefonuna odaklanmıştı, espressosunu beklerken yüzünde sıkılmış bir ifade vardı.

Evinin hemen köşesindeki Madison Caddesi'nde küçük bir kafe olan Vicarage Kafe'de her zaman oturdukları masaların-daydılar. Günün hangi saati olursa olsun her zaman karanlık ve aslında sadece üç kişilik yeri olan bir alanda dört masanın bulunduğu türden bir mekandı. Yine de sessizdi, rahattı ve en önemlisi şartlara uygundu.

“Buyur Emma,” dedi barista içecekleri uzatırken; espresso-suyla Emma'nın lattesini¹ masaya koyarken Knightley'ye aldırış etmedi.

Emma gülümsedi. “Teşekkürler Zane.”

İçeri giren bir çift kadına yardım etmek için tezgaha dönerken yüzünde çarpık bir sırıtışla göz kırptı.

“Baristayla senli benli mi konuşuyorsun?” diye sordu Knightley bakışlarını telefonundan kaldırmadan. Ceketini çıkarma zahmetine girmemiş olsa da Emma altındaki takım elbisesini görebiliyordu: lacivert yün ceket ve bordo, ipek bir kravat. Knightley'nin her gün takım elbise giydiğini görmek hâlâ oldukça tuhaftı; Emma'ya sanki evcilik oynuyormuş gibi geliyordu.

¹ Espresso ve süt karışımı bir içecek. (e.n.)

“Burada yeni çalışmaya başladı ve sadece nazik davranmaya çalışıyorum,” dedi Emma, onun nefret ettiğini bildiği gülümsemeyi takınarak.

Knightley ne yazık ki hâlâ e-postalarını karıştırdığı için bunu fark etmemişti. “Derslerin nasıl gidiyor?”

Emma lattesine attığı şekeri karıştırırken omuz silkti. “Daha başlamadım.”

Knightley sonunda başını kaldırdı. “Derslerin salı günü başlayacağını söylediğini sanıyordum.”

“Ve?”

“Bugün perşembe.”

“Evet ve ben henüz başlamadım.”

Knightley telefonunu bırakarak arkasına yaslandı; geniş gövdesinin ağırlığıyla ahşap sandalye gıcırdadı. “Nedenini öğrenmek istiyor muyum?”

Emma kupasının kenarından gülümsedi. “Evet çünkü gerçekten harika. Hazır mısın?”

“Hayır.”

“Pekala, yüksek lisans programı iki yıl boyunca tez de dahil olmak üzere on ders almayı gerektiriyor. Görünüşe göre programa katılan öğrenciler genellikle ilk yılda altı dersi tamamlıyor, bu da ikinci yıla dört ders ve tüm tez çalışmalarının kaldığını gösteriyor. Bu bir insanın kaldırabileceğinden çok daha ağır bir yük, öyle değil mi? Bu sebeple geçen yıl *sekiz* dersi tamamladım ve tezimin ana hatlarını çoktan oluşturdum. Şimdi bu yıl her dönem sadece bir seçmeli derse girmem gerekecek. Ayrıca seçmeli dersler neredeyse her zaman makul bir saatte olduğu için bu yıl çok rahat olacağım. Derslerimi perşembe ve cuma günleriyle sınırlı tutmayı bile başardım.”

Knightley uzun bir süre bakakaldı. “Bunu geçen yıl çözmüştün.”

Emma başını sallayarak kafedekilerin tebriklerini kabul edercesine içeceğini kaldırdı.

“Ve böylece... nihai tembellik hedefine ulaşmış oldun?”

Emma’nın yüzündeki gülümseme zayıfladı. “Evet Knightley. Tembellik edebilmek için geçen yıl 4.0 not ortalamasına ulaşmış, kendimi fazlasıyla zorlamıştım.”

“Önceden planlanmış bir tembellik yani.”

Emma öne doğru eğilerek parmağını çenesine götürdü ve derin düşüncelere dalıyormuş gibi yaptı. “Hmm.”

“Ne oldu?”

“Seni neden kahve içmeye davet ettiğimi hatırlamaya çalışıyorum.”

Knightley gülümsemesini bastırarak yeniden telefonuna sarıldı. “Yapışık ikiz gibi gezdiğin kız arkadaşların nerede?”

Emma hatırlamaya çalışarak başını yana eğdi. “Haydie hâlâ işletme okulu için Londra’da, Raquel mezun olduktan hemen sonra Madrid’e gitti ve erkek arkadaşıyla harika bir daireye taşındı. Lulu da Paris’te bir modaevinde halkla ilişkiler asistanı olarak işe başladı...” Knightley’nin dikkatinin hâlâ telefonunda olduğunu fark edince sustu.

Sessizliği fark etmesi uzun sürmedi. Sonunda başını kaldırıp “Ne?” dedi.

Emma gözlerini devirdi. “Her neyse, tüm arkadaşlarım yurtdışında büyük maceralar yaşarken ve ben burada sıkışıp kalmışken en azından yüksek lisans programımda kendime küçük bir mola verebilirim diye düşünüyorum.”

Knightley tek kaşını kaldırdı. “Küçük mü?”

“Evet. Bir teselli ödülü gibi.”

Knightley'nin patronluk taslayan ifadesi onu izlerken yumuşamıştı; konuşmaya devam etmeden önce birkaç saniyeliğine durakladı. "Gitmene izin verirdi, bunu biliyorsun."

Emma omuz silkerek yakındaki pencereden ilginç bir şey görüyormuş gibi yaptı. Bazen Knightley'nin babasını en az kendisi kadar iyi tanıdığını untabiliyordu. Hatta kendisinden çok daha iyi. Ne de olsa Knightley, Emma doğduğunda yedi yaşındaydı ve babasının kendisinden çok daha genç ve kaygısız karısıyla evli olduğu zamanları hatırlıyordu. İkisi için de risk alan kişi Emma'nın annesi olmuştu; babasının onu sevme nedenlerinden biri de buydu. O herkes tarafından sevilen biriydi.

Emma annesinin öldüğü zamanı hatırlamayacak kadar küçüktü; o annesinin beklenmedik anevrizmasının herkesi nasıl dehşete düşürdüğünü hatırlamasa da Knightley hatırlıyordu. Görünüşe göre babası aylarca içine kapandıktan sonra ortaya çıktığında daha dikkatli ve tereddütlüydü. Ve çok daha korumacıydı; sanki yeterince çabalarsa kontrol edilemez olan her şeyi kontrol edebilirmiş gibi davranıyordu. En azından konu kızlarsa, durum böyleydi. "Margo nişanlandığında ne kadar korktuğunu hatırlıyor musun? Benim de onunla birlikte yanından ayrılmam imkansızdı," diye cevap verdi Emma sonunda.

"En azından birkaç aylığına olabilirdi."

Emma sırtıttı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Onaylamak için olmasa da tepki vermek amaçlı başını salladı. Ayrıca neden canını sıkacaktı ki? Bu konu hakkında konuşmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini en az onun kadar iyi biliyordu. Sonuçta bu her yönüyle tartışılmış bir konuydu.

"Pazar yemeğine geliyorsun, değil mi?" diye sordu Emma konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Her zaman."

“Sadece ateşli bir randevunun olup olmadığını kontrol ediyorum,” dedi Emma kaşlarını çatarak.

“Hayır, ateşli maceralarımı genellikle cumartesi gününe planlıyorum.”

Emma gözlerini devirdi. “*Her neyse*, ben kaçır. Birkaç saat sonra bir dersim var ve geç kalmayı çok istesem de profesörün beni kaldırmaması için arkada bir yer bulduğumdan emin olmak istiyorum. Bilirsin, böylece gerçekten tembelliğin zirvesine ulaşabilirim.”

Knightley gülümserken başka bir kozu hazırlıyor gibi görünüyordu; Emma’nın ayağa kalkışını izlerken yüzündeki gülümseme kayboldu.

Emma duraklayarak ifadesini inceledi. “Ne?”

“Bu şekilde mi gidiyorsun?”

Emma, Knightley’nin kilitlendiği yere baktı, yani metal çivilerle süslenmiş Valentino’larıyla leylak rengi, tüllü, mini Zimmermann elbisesine.

“Bu şekilde derken?” diye sordu.

Knightley başını sallayarak kendi kendine kıkırdadı. “Hiçbir şey. İyi dersler. Geç kalma.”

Knightley’nin içindeki tüm şüphelere rağmen Emma derse tam dört dakika erken girdi. Dizüstü bilgisayarını açmak ve diğer öğrenciler içeri girerken rujunu tazelemek için yeterli zamanı vardı. Derste farklı insanlar vardı, bu da Emma’nın beklediği bir durumdu. Ayrıca hiçbirini tanımayacağını da tahmin etmişti. Çünkü arkadaşları şu anda dünyanın dört bir yanına dağılmış durumdaydı. Bu gerçekten inanılmazdı. Manhattan’da

geçirdiği yirmi üç yıl boyunca özenle oluşturduğu sosyal çevresi yok olup gitmişti. Artık sadece kendisi vardı.

Profesör sınıfa girerken bu düşünceyi bir kenara itti. Sadece sekiz ay gibi kısa bir süre içinde işi bitecekti. Bir planı vardı ve işliyordu; yapması gereken tek şey planın gerektirdiklerini yerine getirmektir. Bu kadar basitti.

Kürsüye doğru ilerleyen profesör resmen sınıfın yürüyen hali gibiydi: sıkıcı, yorgun ve emekliliğe hazır. Boğazını temizlediğinde kalabalığın uğultusu kesildi; yarı dolu sınıfa hitap ederken yıpranmış evrak çantasını açma zahmetine bile girmemişti.

“Merhaba ben Profesör Goddard. Dersimize hoş geldiniz...”

Sınıfın kapısı büyük bir gürültüyle arkasındaki beton duvara çarparak açıldı. Bir kadın tökezleyerek sınıfa girdiğinde tüm sınıf bakışlarını kapıya çevirdi. Kıvrırcık sarı saçları kafasındaki tek toka tarafından bir arada tutuluyordu. Bir kolundan sarkan pembe naylon postacı çantası ve diğer kolundaki kitap yığınıyla boğuşurken saçları bir ileri bir geri sallanıyordu. Kapı arkasından çaparak kapandığı sırada birkaç kitabı yere düşürdü. Onları toplamak için yere kapaklandığında etrafındaki ölüm sessizliğini fark ederek durakladı.

Başını yavaşça kaldırarak sonunda Profesör Goddard’ın iri gözleriyle karşılaştı.

“Selam,” dedi. “Fotoğrafçılığın Sosyal Tarihi dersi, değil mi?”

Profesör onaylarcasına başım salladı.

“Ah, şükürler olsun.” Ayağa kalkarak rahatlamış bir iç çekti. “Benim adım Nadine Pittman. Parkın hangi tarafının doğu, hangi tarafının batı olduğunu karıştırdığım için 80 Washington Square Park West’e gittim; sıradan evlerden biri olsa da zile

bastım, neden bahsettiğimi bilmedikleri için sormak zorunda kaldım...”

Profesör Goddard’ın yüz ifadesi kararıp dudakları kızgınlıkla büzüşürken sesi soluğu kesildi.

“Ben... gidip oturacak bir yer bulayım,” diye ekledi genç kadın, kağıtlarını ve kitaplarını göğsüne bastırıp çantasını arkasından sürüklerken.

Profesör boğazını temizledikten sonra müfredat hakkında konuşmaya başladı. Emma söylediklerini dinlemiyordu. Nadine’i izlemekle meşguldü; iki sıra önündeki, kapıya en yakın koltuğa yerleşmesini. Sessizce yerleşmek için çabalasa da Profesör Goddard’ın gözlerini devirmesine yetecek kadar gürültü çıkarmayı başarmıştı. “Özür dilerim,” derken yüzünün nasıl kızardığını, sadece çantasını açarak içinden nasıl daha fazla kağıt düşürdüğünü. Karmaşanın ortasında defterini ararken ağlamamak için kendine nasıl engel olmaya çalıştığını.

Emma kendi kendine iç geçirdi; göğsüne alışılmadık bir acıma hissi yerleşmişti. Burada yadsınamaz bir gerçek vardı: Nadine Pittman kaosun ta kendisiydi.

4

Emma, sonraki üç hafta boyunca Nadine hakkında bazı önemli gözlemler yaptı. Her şeyden önce, New Yorklu değildi. Bu hemen anlaşılıyordu. Ve tabii ayakkabıları. Emma züppe biri değildi, birinin ayakkabısının karakterini belirlediğini de düşünmezdi ama üçüncü haftaya girdiklerinde Nadine'in tercih ettiği ayakkabının 2005 yılında takılı kalmış gibi görünen, su lekeli bir çift UGG olduğu ortaya çıkmıştı.

Bunların hiçbirisi sıradışı değildi, gerçekten. Ama Nadine'de Emma'nın ilgisini çeken bir şeyler vardı. O zeki, güzel ve çekici biriydi ama bunu fark etmek için biraz yardıma ihtiyacı vardı.

Elbette Nadine Pittman'ın tarihi ve sosyal konumu üzerine düşünmek genellikle perşembe günleri on iki buçukla iki buçuk arasında yapılan sınırlı bir etkinlikti; Profesör Goddard'ın monoton sesini unutmaya yardımcı olacak bir şey. Bu sebeple Emma güneşli bir pazar öğleden sonrasında, Jonathan Cohen'in

yeni pop-up mağazasını ziyaret ettikten sonra 14. Cadde ile 5. Cadde'nin köşesinde Uber'ini beklediği sırada Nadine Pittman'ın elinde bir bardak kahveyle karşıya geçerek kendisine doğru geldiğini gördüğünde fazlasıyla şaşırmıştı.

Nadine onu henüz fark etmemişti; Emma onu izlerken babasının çok sevdiği belgeselleri hatırladı. Bir anlatıcı tarafından sakince yorumlar yapılırken hayvanları doğal ortamlarında gözlemlemenizi sağlayan türden belgeseller.

...Ve burada genç bir kadının yeni çevresine uyum sağlamaya çalıştığını görüyoruz. Elinde kahvesi, gözlerini sokak tabelalarına kilitlemiş, önündeki tehlikelerden habersiz yerel halkın kalabalığı arasında karşıdan karşıya geçmeye çalışmasına bakın...

UGG marka ayakkabısı kaldırım kenarına takıldığında Nadine aniden havalandı. Elleri düşüşünü yumuşatmak için havaya kalktı ki bu da kahvesinin uçmasına neden oldu. Kahve bardağının kapağı tam inişe geçtiği sırada açıldı ve içindeki sıvı Emma'nın üç santimlik topuklarının birkaç santim ötesine döküldü.

Nadine sanki içinde kurtarılabilecek bir şey varmış gibi kaldırım boyunca sürünerek kahve bardağına doğru ilerledi.

Emma eğildi. "Nadine?"

Genç kadın far görmüş tavşan gibi bakarak başını kaldırdı.

"Üzerinize geldi mi?"

"Hayır, ben iyiyim." Emma elini uzatarak Nadine'in kalkmasına yardımcı oldu. "İyi misiniz?"

"Evet, ben de sadece... Party World'de bir iş görüşmem var ve ben sanırım biraz kaybolmuş durumdayım çünkü 5. Bulvar'dan sonra sadece 3. Bulvar'ı bulabildim ve..."

Sesi çatallaşmaya, çenesi titremeye başladı; Emma içinde bulunduğu durumu rahatlatmak için sadece birkaç dakikası

olduğunun farkındaydı. Herkes 14. Cadde'deki Burlington Coat Factory'nin önünde durmaktan daha kötü olan tek şeyin 14. Cadde'deki Burlington Coat Factory'nin önünde ağlarken görülmek olduğunu çok iyi biliyordu.

“Şehir merkezi bu sebeple tam bir kabustur. Ayrıca 4. Cadde bir mitostur,” dedi Emma gülümseyerek; Nadine'in elindeki boş kahve bardağını elinden canlı bir el bombası gibi dikkatle alarak yavaşça çöpe attı. “Çok uzağında değilsin, gerçekten. Gitmek istediğin yer sadece birkaç blok ötede.”

“Ah, şükürler olsun. Saat üçe kadar orada olmalıyım.”

Emma yüzünü buruşturdu.

“Saat üçü geçti değil mi?” diye fısıldadı Nadine, Emma'nın yüzüne yerleşen ifadeyi yorumlayarak.

Emma gerçeği dile getirmenin en uygun halini bulmaya çalışırken alt dudağını ısırды. “Sadece... iyi tarafından bakalım! Akıllı başında hiç kimse Party World'de çalışmak istemez.”

“İstemez mi?”

Emma ciddiyetle başını salladı. Hiçbir zaman Party World'e girmemiş olsa da birçok kez önünden geçmiş, vitrindeki ışıklarla seksi hemşire kıyafetlerini görmüştü. Bu bir soru bile sayılmazdı.

Emma, Nadine'in çenesinin yeniden titrediğini görerek taktik değiştirmeye karar verdi.

“Benim adım Emma Woodhouse. Birlikte Fotoğrafçılığın Sosyal Tarihi dersine giriyoruz.”

“Biliyorum. Ayakkabılarını her zaman çok beğenmişimdir,” dedi başıyla Emma'nın pembe rugan topuklu ayakkabılarını işaret ederek.

“Teşekkürler,” dedi Emma gülümseyerek. “Miu Miu'dan.”

Nadine, sanki Emma anlamadığı bir dilde konuşmuşçasına kalktı. “Ne?”

Siyah bir Suburban¹ yanlarına yanaştığında Emma, Miuccia Prada hakkında kısa bir biyografik özet geçmeye hazırdı.

Emma şoföre işaret ettikten sonra Nadine’e döndü. “Şimdi ne yapacaksın?”

Nadine omuz silkti. “Büyük ihtimalle yurda dönüp ağlayacağım.”

...Genç kadının kaderini kabullenişini, East Village’e sığınarak insanlıktan kaçışını ve ölümün soğuk kollarını bekleyişini izleyin...

“Kesinlikle olmaz,” dedi Emma, zihninde çoktan bir plan oluşturmuştu. “Bana geliyorsun. Senin kesinlikle biraz şaraba ve yemeğe ihtiyacın var; bir saat sonra klasik pazar akşam yemeğim var ve sen de davetlisin. Bu yemeğe genelde sadece aile üyeleri katılır –yani hayatım boyunca ailem gibi gördüğüm komşularımız– ve bence yeni bir arkadaş hiç de fena olmaz.”

“Ah, olmaz,” dedi Nadine başını sallayarak; kahve lekeli bluzuna bakarken gözleri daha da irileşti. “Korkunç durumdayım. Gerçekten gelemem–”

“Gelebilirsin ve geleceksin de,” diye karşı çıktı Emma, Nadine’in koluna girip arabaya doğru yürürken. Mükemmel bir uyum içindeydiler: Nadine potansiyelini gerçekleştirmek için yardıma ihtiyaç duyarken Emma’nın fazlasıyla vakti vardı. Bir de zengin bir gardırobu. “Kıyafetlerim var. Hem de çok fazla. Ve çok fazla şarap! Çok eğleneceğiz, söz veriyorum.”

Nadine, “Peki,” dediğinde teklifini gönülsüzce kabul ettiğinin farkındaydı.

¹ Chevrolet marka bir araba modeli. (ç.n.)

Emma 14. Cadde'den 83. Cadde'ye giderken Nadine'in hikayesindeki boşlukları doldurmayı başardı. Nadine yirmi iki yaşındaydı ve ilkbaharda Ohio Eyalet Üniversitesi'nden yeni mezun olmuştu. Tıpkı kendisi gibi Ohio'da büyümüştü ve ailesi üniversiteden sadece bir saat uzaklıkta yaşıyordu; hafta sonları genellikle evlerine gidip evcil hayvan dükkanlarında çalışarak ailesine destek oluyordu. Bu dört yıl boyunca kazandığı her kuruşu biriktirerek yüksek lisans yapmak için New York'a gelmeyi hedeflemişti.

“Bir gün devasa müzayede evlerinden birinde çalışmanın hayalini kuruyorum ve hepsi bu şehirde. Yüksek lisans için NYU'ya kabul edildiğimde reddedemeyeceğimi biliyordum.”

“Kesinlikle,” dedi Emma kararlı bir şekilde başını sallayarak. “Benim ikinci yılım ve kişisel tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki burası kesinlikle en iyisi. New York'taki her şey kesinlikle en iyisidir.”

“Sen de mi Sanat Tarihi okuyorsun?”

“Evet. Mezun olduktan sonra Met'te çalışmayı düşünüyorum.”

Nadine'in gözleri irileşti. “Mezun olmadan iş mi ayarladın?”

“Aslında tam olarak öyle değil. Mezunlar için bir staj programı var, ona başvurmayı düşünüyorum. Baharda mülakata gireceğim,” diye cevap verdi Emma, kendinden emin bir şekilde siyah saçlarını omzundan geriye doğru atarak.

“Vay canına,” dedi Nadine yutkunarak, bakışlarını pencereye çevirdi. “Met demek.”

Emma çok fazla detay vermemek için kendini zor tutuyordu. Çocukken neredeyse her hafta sonunu orada geçirdiğini, Knightley'yi galeriden galeriye sürüklediğini, Margo ve Ben'in de peşlerinden geldiğini. Bir zamanlar annesinin de en sevdiği mekan olduğunu –en azından ona anlatılan buydu– ve

Emma'nın babasının, annesi adına müzeye ödünç verdiği tabloların peşine düştüğünü. Ve onları her bulduğunda, sanki annesine kavuşmuş gibi hissettiğini.

Emma boğazını temizleyerek boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalıştı.

“Peki,” dedi yapmacık bir gülümsemeyle yeni arkadaşına dönerek. “Ohio’dan ayrılırken geride bıraktığın özel biri falan var mı?”

“Büyükanнемden mi bahsediyorsun?”

Emma'nın gülümsemesi zayıfladı. “Hayır. Senin için önemli birinden bahsediyorum.”

“Ha.” Nadine’in bakışları kucağında kıpırdayan ellerine kaydı. “Evet. Erkek arkadaşım Marty. Dokuzuncu sınıftan beri birlikteyiz.”

Emma birkaç saniyeliğine on dört yaşından beri aynı erkek arkadaşına sahip olduğunu hayal etmeye çalıştı. O güne kadar yaşadığı en uzun ilişki FIT’in son yılında çıktığı, Paris’ten gelen son derece seksi ve inanılmaz derecede huysuz bir sinema öğrencisi olan Jean-Laurent Caron olmuştu. İlişkileri çalkantılı ve harika geçmişti; ilişkileri sohbetten çok orgazmlarla geçmiş olsa da mezun olduktan sonra Jean’ın Fransa’ya dönmesinden neredeyse hiç etkilenmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse onu aslında hiç düşünmemişti.

“Vay canına, bu gerçekten çok etkileyici. Bu kadar uzakta olmak zor olmalı,” diye cevap verdi Emma.

Nadine başıyla onayladı. “Evet. Ama bir süredir buraya gelmeyi planlıyordum ve... bunu başaracağımızdan eminim.”

Nadine’in yüzüne yerleşen ifadenin altında başka bir şey vardı; Emma daha fazla soru sormadan araba durdu. Dışarı çık-

tığında çantasındaki anahtarı aramaya başladığı için önündeki binaya bakan Nadine'in yüzünü görmedi.

"Burası senin evin mi?" diye sordu ağzını kapatmakta zorlanarak.

"Evet." Emma en sonunda anahtarı buldu ve çantasından çıkardı.

"Hepsi mi?"

Emma, Nadine'in şaşkın bakışlarını takip ederek neye baktığını anlamaya çalıştı.

Ev her zamanki gibi görünüyordu: Neoklasik¹ dış cephe hâlâ beyaz ve temizdi; ayrıca birinci ve üçüncü kattaki pencereler boyunca uzanan demir korkuluklar daha geçen sonbaharda siyaha boyanmıştı.

"Evet ama dördüncü katı neredeyse hiç kullanmıyoruz. Gerçekten."

Merdivenlerden siyah renkteki kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak Nadine'i içeriye davet etti. Geniş fuayeye adım attıklarında Emma, Nadine'in mermer zemine ya da önlerinde beliren geniş merdivene nasıl hayranlıkla baktığını fark etmedi bile. Açık mavi renkteki Saint Laurent kapitone omuz çantasını girişteki masanın üzerine bıraktıktan sonra merdivenlerden mutfağa inmeye başladı.

Sotelenmiş sarımsakla limonun kokusu daha mutfağa adım atmadan ciğerlerine dolmuştu. Fran'i bulduklarında akşam yemeğinin hazırlıklarına çoktan başlamış, önündeki tezgaha bir dizi sebze yerleştirmiş ve üzerine yağ serpiştirmişti.

"Baban yeniden vegan olacağını söylese de bu mükemmel

¹ Klasik dönemden sonra ortaya çıktığı halde klasik görüşe bağlı olan mimari akım. (e.n.)

somonun ziyan olmasına izin vermeyeceğim,” diye mırıldandı kızları selamlarken.

“Fran, bu arkadaşım Nadine. Nadine, bu da Fran,” dedi Emma tezgaha yaslanıp çoktan hazırlanmış olan yiyeceklere göz atarken. Vay canına, açlıktan ölecek gibi hissediyordu. “Sofraya bir tabak daha ekleyebilir miyiz?”

“Elbette! Birilerinin bunları yemesi lazım,” deyiverdi Fran. Kafasını toparlamaya çalışıyormuş gibi bir an durakladı. “Tanıştığımıza memnun oldum Nadine.” Genç kadının yüzüne sempatik bir şekilde gülümserken bir yandan da Emma’nın elini taze pişmiş kepekli ekmek sepetinden uzaklaştırdı.

“Ah!” Emma itiraz etse de ekmeklerden bir parça kaçırmayı başarmıştı.

“Tanrı yardımcım olsun,” diye mırıldandı Fran, limon sosuyla ilgilenmek üzere yanlarından uzaklaşarak.

Emma, Nadine’i üst kattaki odasına götürerek kahve lekeli sweatshirt’ünün yerine giyebileceği bir şeyler ayarlamak için anında harekete geçti. Evet, Nadine’in ihtiyacı olan tek şey gerçekten soluk pembe Alexander McQueen marka kaşmir kazığıydı; yeni kazığı pantolonuyla hiçbir şekilde uymadığı için Khaite marka pantolonuyla Emma’nın en sevdiği klasik model kemerle birleştirmek en mantıklısıydı.

Mutfağa geri döndüklerinde Nadine bambaşka biri gibi görünüyordu. Ve bunun tek sebebi üzerindeki kıyafetler değildi. Emma, onun yardımını olmadan da Nadine’in güzel olduğunu itiraf etmeliydi. Evet, sarı röfleleri çok başarılı bir kuaförün elinden çıkmamıştı ama bu, Emma’nın kuaförüne yapılacak bir ziyaretin düzeltmeyeceği bir şey değildi. Nadine’in iri mavi gözleri, Emma kedi gözü makyajını nasıl yapması gerektiğini öğrettiğinde gerçekten ortaya çıkacaktı. Aslında çok güzel bir

kadındı, sadece var olan güzelliğini ortaya çıkaracak bir sanatçıya ihtiyacı vardı.

Bayan Pawlowski çoktan gelmiş, artık tam anlamıyla hazır olan masada Emma'nın babasının yanındaki yerinden kıkırdıyordu.

“Baba, Bayan Pawlowski,” diye konuşmaya başladı Emma. “Sizi arkadaşım Nadine’le tanıştırmak istiyorum. Birlikte—”

“Nadine! Ah tanıştığımıza çok memnun oldum! Tanrım, ne kadar güzelsin!” Bayan Pawlowski çoktan ayağa kalkmış, yanlarına doğru gelmeye başlamıştı. Emma yaşlı kadının her zamanki bukle iplik ceketini giydiğini gördüğünde yüzünü buruşturmak istedi. Ceket o kadar yıpranmış ve solmuştu ki Chanel ürünü olduğu güçlkle anlaşıyordu. Neyse ki Bayan Pawlowski, Nadine’i o kadar sıcakkanlı bir şekilde kucaklamıştı ki Emma yeni arkadaşının bu detayı fark ettiğini hiç sanmıyordu.

Birkaç dakika sonra Ben’le Margo geldi; hep birlikte masaya oturmadan önce Nadine’e sıcak bir karşılama sundular. Kadehler doldurulurken Emma, Nadine’in gülümsediğini gördü. Tanıştıkları andan beri ilk kez gerçekten rahatlamış gibiydi. Emma kendiyle daha fazla gurur duyamazdı.

“Akron mu? Ohio mu?” diye sordu Bay Woodhouse şaşkınlıkla masaya bakıp, haşlanmış somonla sotelenmiş yeşil fasulyeler elden ele verilmeye başlandığında.

Nadine başını sallayarak ekmeğinden büyük bir ısırık aldı. Arka bahçeye çıkan Fransız kapılar açıktı; bahçenin kenarında sararıp renk değiştiren birkaç ağaçla savaşılan son yaz esintisini içeriye dolduruyordu.

“Bir keresinde Ohio’ya gitmiştim!” dedi Bayan Pawlowski. “Hatırlıyor musun Henry? Burt onuncu yıldönümümüzü ülkeyi

bir baştan bir başa arabayla gezerek kutlamaya karar vererek bir karavan satın aldı ve Ohio'ya kadar gittik! Kasabanın adı Londra'ydı, inanabiliyor musunuz? Burt, 'Artık tüm arkadaşlarına seni Londra'ya tatile götürdüğümü söyleyebilirsin!' demişti!"

O kadar gürültülü gülmeye başladı ki Emma bahçenin uzak ucundan gelen ayak seslerini duymakta zorlandı. Ağaçların arasından uzun boylu bir siluet belirdiğinde bakışlarını dışarı çevirdi. Her zamanki takım elbiseyle kravatın yerini düşük bel, yıpranmış bir kot pantolonla solmuş gri bir tişört almıştı.

"Geç kaldığım için kusura bakmayın," dedi Knightley yaklaşırken.

Emma, "Yaşıyorsun demek," diye karşılık verdi.

Masaya ulaştığında Emma'ya yatıştırıcı bir gülümseme sunduktan sonra Bayan Pawlowski'nin yanağına kısa bir öpücük kondurdu. Masanın bir ucunda oturan Bay Woodhouse'a el salladıktan sonra Margo ve Ben'i kucakladı ve masanın diğer tarafına, Emma'nın yanındaki yerine geçti. Nadine'i ancak o an fark etti ve gülümsemesi daha samimi bir hal aldı.

"Merhaba," dedi.

Nadine'in dudaklarına geniş bir gülümseme yerleşti.

"Nadine tanıştırayım, George Knightley," dedi Emma. "Knightley, bu Nadine Pittman. O da NYU'de yüksek lisans yapıyor."

"Selam," diye cevap verdi Nadine ağzındaki ekmeği çiğnemekle meşgulken.

"Memnun oldum," dedi Knightley. "Emma'nın tüm arkadaşlarının yurtdışında olduğunu sanıyordum."

"Nadine Ohio'dan buraya yeni taşındı," diye araya girdi Emma.

“Ha.”

“Sen... bahçıvanlık mı yapıyorsun yoksa...” diye sordu Nadine bahçeyi işaret ederek.

Knightley kıkırdadı. “Hayır. Ben ağaçların hemen arkasındaki evde oturuyorum. Bahçelerimiz karşılıklı.”

Knightleylerin evinin ışıkları yanıyordu.

Alçak dalların arasından siyah çerçeveli pencereler görünüyordu. Nadine’in ağzı açık kaldı.

“Çarşamba günkü Mets maçıyla ilgili attığım e-postayı aldın mı?” diye sordu Ben masanın ilerisindeki yerinden.

“Ben, bu ay dördüncü ve altıncı oldular. Playoff’lara¹ kalamayacaklar,” diye cevap verdi Knightley iç çekerek.

Ben kaşlarını çatı. “Hiç belli olmaz.”

Knightley’yle Ben tartışmalarına devam ederken Nadine, Emma’ya döndü. Gözleri yine korkunç derecede irileşmişti ancak bu sefer şaşkınlığına dudaklarına yerleşen bir gülümseme eşlik ediyordu. “Çok seksi!” diye mırıldandı Nadine.

Emma’nın onun, Knightley’den bahsettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. *Nasıl yani?*

Emma bakışlarını, Ben’in Mets’in taktiğiyle ilgili eleştirisini dikkatle dinlerken dirseklerini masaya dayamış, büyük ellerini birer yumruğa dönüştürmüş olan Knightley’ye çevirdi. Tişörtü kaslı kollarını sarıyor, pazılarındaki keskin hatları ve kaslarının keskin hatlarının altını çiziyordu. Emma onun düzenli olarak koştuğunu bilse de ilk kez bir spor salonuna gittiğini, geniş omuzlarıyla fit vücudunun uzun saatler süren sıkı çalışmanın ve ter dökmenin sonucu olduğunu düşündü ve...

“Bir sorun mu var?”

1 Eleme maçı (e.n.)

Emma, Knightley'nin dikkatinin üzerinde olduğunu fark ettiğinde gözlerini kırıştırdı.

Gözlerini Knightley'den kaçırarak onun kaslı kollarından çok elindeki şarap kadehiyle ilgileniyormuş gibi yaptı. "Seninle yaşadığım sorunları dile getirmek için yeterli vaktim yok."

Sırıttı. "Ders programını düşünecek olursak bu da bir şeydir."

Nadine masanın diğer tarafından onları sanki hayatında gördüğü en ilginç spor müsabakasıymış gibi izliyordu. "Kaç yıldır tanışıyorsunuz?"

Emma iç çekti. "Tüm hayatımız boyunca."

"Emma'nın hayatı boyunca," diye düzeltti Knightley. "O doğduğunda ben yedi yaşındaydım."

"Knightley'yle Ben zaten Margo'nun arkadaşlarıydı, beni evlatlık edinmiş gibi oldular."

"Aslında başka bir şansımız yoktu," dedi Knightley başıyla bahçeyi işaret ederek. "Bahçelerimizin arasında bir kapı vardı ama Emma o kapıyı menteşelerinden sökmenin bir yolunu buldu."

"Ben sökmedim. Beş yaşındaydım," dedi Emma sonrasında Nadine'e dönerek. "Eskimiş olduğu için kapı kendiliğinden düştü. Ben sadece üzerinden geçtim."

Knightley detaylar önemsizmiş gibi omuz silkti. "Ve hiç kimsenin kapıyı değiştirmeye fırsatı yoktu."

Nadine'in bakışları bir kez daha avlunun karşısındaki eve kaydı. "Böyle çok daha... modern görünüyor."

Knightley gülümsedi. "Fazla mı?"

"Hayır!" dedi Nadine. "Çok beğendim. Çok fazla... cam var. Sabahları çok güzel görünüyor olmalı."

"Tadilatını geçen yıl tamamladım. Eskiden çok kasvetli ve basıktı; biz de aydınlatmak için elimizden geleni yaptık. Bazı

duvarları yıkıp pencereleri büyüttük. Hatta bahçeyi yeniden düzenledik.” Şarabından bir yudum aldı. “Ama yola dokunmadık.”

Bunu söylerken kayıtsız görünüyordu; Emma yüz ifadesini kayıtsız tutmaya çalışıyor, peyzajcılar arka bahçeyi boşaltmaya başladığında yatak odasından olan biteni büyük bir endişeyle izlediğini belli etmek istemiyordu. Yeni bir çitle yeni bir kapının geleceğinden emindi. Ancak bir gün işçiler gitmiş, proje resmen tamamlanmıştı. Tüm değişikliklere rağmen aşınmış patika hâlâ iki bahçeyi birbirine bağlıyordu.

Knightley’nin değiştirmedeği tek şey buydu.

“Hayatınız boyunca böyle mi devam etti?” diye sordu Nadine, bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu.

“Yani,” dedi Knightley arkasına yaslanıp masanın diğer ucunda oturan Ben’le Margo’yu işaret ederek. “Şu ikisi bunca zamandır gizli bir aşk yaşıyordu ve bizi de farkında olmadan buna alet ettiler.”

Margo kulak misafiri olduğu cümlelerin ardından dilini Knightley’ye doğru çıkararak tepki verdi.

Knightley tekrar gülümsedi; telefonu çalmaya başladığında gülümsemesi aniden söndü. Telefonu çıkarıp ekrana baktığında yüz ifadesi değişti.

Emma telefonu uzaklaştırmak istercesine elini salladı. “Seni hafta sonu çalışmaktan hiçbir zaman alıkoyamayacağımızı biliyorum ama en azından akşam yemeği sırasında e-postalarına bakmayı bırakabilir misin?”

Başını kaldırmadan yazmaya devam etti. “Bu konuşmayı biraz sorumluluk gerektiren bir iş bulduğunda tekrar yapalım.”

Emma gözlerini devirdi.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordu Nadine hayranlık dolu bir ifadeyle.

“Sürdürebilirlik odaklı bir risk sermayesi şirketi yönetiyorum.” Başını telefon ekranından kaldırıp Nadine’in yüzünün şaşkınlıkla buruştuğunu görünce ekledi: “Dünyayı kurtarmak için olağanüstü fikirlere sahip olan insanları buluyoruz ve onlara bu konuda başarılı olmaları için gerekli araçları sağlayarak destek oluyoruz.”

Nadine’in gözleri irileşirken çatık kaşları gevşedi. “Vay canına. Çok meşgul olmalısınız. Annemle babam kasabalarında bir geri dönüşüm programı başlatmaya çalıştılar ama bu imkansıza yakın bir işti.”

Knightley sırttı. “Peki sen ne okuyorsun?”

“Aman Tanrım Nadine, sakın söyleyeyim deme,” dedi Emma, Knightley’nin yüzünü görmemek için kadehini kaldırarak. “Tabii kariyer seçimin ve kendi isteklerine göre tasarladığın gelecekle ilgili esprilere maruz kalmak istemiyorsan.”

Knightley tekrar Nadine’e döndü. “Yanılmıyorsam sanat tarihi alanında yüksek lisans yapıyorsun, değil mi?”

“Evet. Uluslararası satış bölümü alanında uzmanlaşmak istiyorum.” Nadine’in yanakları kızardı. “Gerçek dünyada pek uygulanabilir olmadığının farkındayım.”

“Bence öyle değil,” dedi Knightley ağırlığını bir kez daha dirseklerine vererek. “Özellikle de koleksiyonerlerin sanat satışlarıyla alakalı yeni uluslararası yasaları kavramaya çalıştığı, müzelerin de koleksiyonlarındaki emperyalist yollardan edinilmiş eserlerle ilgili sorularla karşılaştığı şu günlerde fazlasıyla uygulanabilir ve akıllıca.”

Nadine gülümserken Emma’nın ağzı açık kalmıştı.

Ciddi miydi?

“Aynen öyle!” dedi Nadine aniden sersemlemiş bir halde. “Mezun olduktan sonra büyük müzayede evlerinden birinde

çalışmayı umuyorum. Büyükanнем beni Cleveland’da antikaların olduğu müzayedelere götürürdü. O kadar insanın zaten geçmişî olan şeyler için bir araya gelmesi fikrini çok seviyorum.” Duraklayarak Knightley’ye doğru hafifçe omuz silkti. “Ama bilmiyorum. Erkek arkadaşım hâlâ memlekette. Onu çok özliyorum ve o evini terk etmek istemiyor. Babası HVAC¹ şirketinde çalışıyor ve sanırım...” Çenesi titremeye başlarken çaresizce omuz silkti.

“Misafirlerimizi ağlatmayı kes Knightley,” dedi Emma ona bir el işareti yapıp masanın üzerinden Nadine’e doğru eğilerek. “Daha önce dediğimi hatırlıyor musun Nadine? Şu anda dünyanın en iyilerinin olduğu şehirdesin. Ve bunu sana göstereceğim. Erkek arkadaşına ihtiyacın yok.”

Nadine gülümsedi, gözyaşları dindiğinde Emma kendinden memnun bir şekilde arkasına yaslandı.

Ve bakışlarını Knightley’ye çevirdi.

Yüzündeki gevşek gülümseme kaybolmuş, sanki neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyormuşçasına duygusuz bir ifadeye bürünmüştü.

¹ Havalandırma sektörünün tüm alanlarını içine alan bir kavram. (e.n.)

5

“**K**ahverengi?” diye sordu Nadine kaşlarını çatarak. Gözlerini aynaya dikmiş, gözünün önündeki şeffaf plastik şapkayı kafasına geçirmişti.

“Kahverengi değil,” dedi Emma sabırla, bu konu dördüncü kez gündeme geliyordu. “Balyaj.”

Nadine kelimeyi kendi kendine mırıldandı. *Bal-yaj*.

Emma başını salladı. “Mateo seni doğal rengine kavuşturacak –ki doğal rengin gerçekten harika– ve aralara biraz ışık atarak...”

“Sarı mı?”

Emma başını yana eğdi. “...hareket katacak.”

“Hareket,” diye tekrarladı Nadine; dikkati tekrar başındaki şapkaya yöneldiğinde kaşları hâlâ çatıktı.

Jolie Salon, Lexington ve 83. Cadde’nin köşesinde, neredeyse tamamen beyaz mermer ve kromla kaplanmış, pırıl pırıl

bir saç bakım sarayıydı. Cuma günleri genellikle yoğun olurdu ama saat geç olduğu için duvarı kaplayan şık beyaz deri sandalyelerde sadece birkaç müşteri oturuyordu.

Buna rağmen Emma bizzat arayıp Mateo'yu arkadaşı için bir boşluk yaratması konusunda ikna etmiş olmasaydı Nadine randevu alabilmek için haftalarca beklemek zorunda kalacaktı. Mateo tabii ki bir boşluk yaratmıştı. Emma, lise mezuniyetinden hemen önce platin sarısına dönmeye çalıştığından beri bu salona geliyordu. Elinde sadece Kim Kardashian'ın yeni sarıya boyanmış saçlarının bir fotoğrafı ve kalın telli, siyah saçları daha önce açıcıyla tanışmamış bir kadının saflığıyla salona adımını atmıştı.

Mateo sanki bir işaretmiş gibi tekrar Nadine'in yanında belirdi. Üzerindeki beyaz tişört göğsüyle pazılarını sarmış, kollarındaki dövmeleri açığa çıkarmıştı. Şapkasını geriye doğru itip Nadine'in saçlarını incelemeye başladığında yüzünde her zamanki gülümsemesi yoktu. "Tanrım, saçların rengi çok iyi alıyor," diye mırıldandı sırtarak. "Muhteşem olacak."

Emma sevinçten ellerini birbirine vurdu. "Biliyordum! Çok güzel olacaksın."

"Sanki bu konuda herhangi bir şüpheyi yer varmış gibi." Mateo şapkasını geriye doğru itip Nadine'in göz hizasına doğru eğildi; aynadaki yansımasına göz kırparak "Beş dakika sonra yıkama bölümüne geçeceğiz," dedi.

Nadine başını salladı, Mateo dönüp onları tekrar yalnız bırakırken gülümsemesini bastırmakta güçlük çekiyor gibiydi.

Mateo yanlarından ayrıldıktan birkaç dakika sonra Nadine, Emma'ya "Çok seksi," diye fısıldadı.

Nadine'in New York'taki çoğu erkek hakkında böyle düşündüğü aşikar olsa da Emma bu durumda onunla hemfikir olmak

zorundaydı. “Kesinlikle yakışıklı,” dedi Emma, Mateo’nun kaybolduğu koridora dönüp bakarak.

“Sen de mi öyle olduğunu düşünüyorsun?”

Emma arkadaşına döndüğünde yüzünde hevesli bir ifade vardı.

Olamaz. Nadine’in umutlarını kırmamak için sözlerinin etkisini yumuşatması gerekecekti. “Ve eşcinsel.”

Nadine’in gülümsemesi kayboldu. “Ha.”

Emma bu gerçeğin –kusursuz ve bakımlı kaşlar, şakacı göz kırpmalar– açık olduğunu düşünmüştü ama anlaşılan öyle değildi. Yine de Nadine’e takılmadan edemiyordu. “Hem senin Marty’n var, öyle değil mi?”

“Doğru,” dedi Nadine başını sallayarak, yüzünde emin olmadığını belli eden bir ifade vardı.

“Ve onunla... mutlusun?” Emma alaycılığını maskeleyemeye çalışsa da başarısız olmuştu.

Nadine’in yüzü solgun görünüyordu. Emma bir anlığına gözyaşlarına boğulacağını düşündü.

“Tanrım, bilmiyorum! Biliyor musun,” Nadine öyle yüksek sesle haykırmıştı ki iki koltuk ötede saçları alüminyum folyolara sarılmış olan kadın bile yerinden sıçradı. “O kadar uzun zamandır birlikteyiz ki bunun nasıl bir his olması gerektiğini bile bilmiyorum. Buradayım ve büyükannem, herkesin benden beklediği gelecek yerine kendi geleceğimi yaşamaya başlamam için bana söz verdirdi; yine de beni aşağı çeken eski hayatım var ve ben bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Sanki iki farklı insan olmaya çalışıyormuş gibiyim ama sadece bir kişiyim. Hangi kişi olmam gerektiğini bilmiyorum, anlıyor musun?”

Emma bu sorunun cevabını bilmiyordu. “Mutlu olanı tercih etmelisin sanırım.”

Nadine iç geçirdikten sonra arkasına yaslandı.

Emma birkaç saniye durakladı. “Marty’yle mutlu musun?”

“Sanırım. En azından eskiden öyleydi. Artık sık sık ne zaman eve gideceğim konusunda tartışıyoruz.”

Hmmm.

“Zor olmalı,” dedi Emma kaşlarını sempatik bir şekilde çatmaya çalışarak. “Ama sen, sana iyi gelen şeyi tercih etmelisin.”

“Bunu ben de söyledim!”

“Peki o ne dedi?”

“Bencilce davrandığımı.”

Emma yüzünü buruşturdu.

Nadine’in gözleri irileşti. “Bu berbat bir şey, değil mi?”

“Aranızdaki ilişkiye karışamam,” dedi Emma ciddiyetle. “Ama söyleyebileceğim tek bir şey var: New York’tasın Nadine. Dünyada bekar olmak için en iyi yerdesin. Buraya gelebilmek için çok çalıştın; sana engel olmaya çalışan her türlü şeyden kurtularak istediğini deneyimlemeyi hak ediyorsun.

“Yani... sence ondan ayrılmalı mıyım?” diye sordu fısılda-
yarak.

“Ah, sana bu konuda asla ne yapman gerektiğini söyleyemem.”

“Peki benim yerimde olsan ne yapardın?”

Emma dudaklarını büzdü. Çok hassas davranması gerekiyordu. Çok hassas. “Senin yerimde olsaydım kendi duygularını benimkilerden daha fazla önemseyen bir erkek arkadaşına tahammül edemezdim. Sen kendi koşullarında mutlu olmayı hak ediyorsun, başkasının değil.”

Nadine yutkundu.

“Ama bu sadece benim fikrim,” diye devam etti Emma. “Ben bekar olmayı *seviyorum*.”

Nadine'in endişesi bir anlığına kaybolarak yerini şaşkınlığa bıraktı. "Sen bekar mısın?"

Emma salonun dev vitrinde kendi yansımasıyla karşılaştığında başını salladı ve yan dönerek eteğini düzeltmeye başladı.

"Peki ya George?"

Emma bakışlarını Nadine'e çevirdi. "Ne?"

"George Knightley. Sadece... Yani, siz..." Cümleyi tamamlamayı tercih ederek Emma'nın tam olarak ne demek istediğini anladığını ima eden bir baş hareketiyle noktaladı.

Ama Emma anlamamıştı. "Knightley'yle biz?"

"Yani, birlikte olduğunuzu düşündüm."

Emma kahkahalara boğuldu; çıkardığı ses bir homurtuya benziyordu. "Hayır! Asla. Kesinlikle hayır."

"Ha," dedi Nadine şaşkınlıkla. "Sadece çok samimiydiniz..." Daha fazla şey söylemek istediği belli olsa da kendini durdurdu.

"Arkadaşız. *Sadece* arkadaş," diye devam etti Emma nabzının hızlandığı gerçeğini görmezden gelerek. "Hayatım boyunca arkadaştık. Bana öyle bakmadığından *adım gibi* eminim."

"Haklısın," dedi Nadine birkaç saniye sonra. "Ya sen?"

"Tanrım, onu kesinlikle sadece arkadaşım olarak görüyorum. Sadece arkadaşım." Sesi neden bu kadar tizdi? Kulak tırmalıyor muydu? Huzursuzluğunu iki koltuk ötedeki kadının tekrar sıçramasına neden olan kahkahanın arkasına gizlemeye çalıştı.

"Ah." Nadine'in alnı, zihninde bir şeyleri çözdüğünü belli edercesine kırıştı.

"Ayrıca," diye ekledi Emma soğukkanlılığını korumaya çalışarak ve boğazını temizleyip "Sanırım tekrar biriyle birlikte olmamın tek yolu bunun sonsuza dek sürecektir bir ilişki olması," dedi.

“Nasıl yani?”

“Anlarsın ya, sonsuza dek beraber olacağın o kişiyi bulduğunda. Yani *doğru kişiyi* bulduğunda,” dedi Emma.

Her ne kadar kafası karışık görünse de Nadine başını salladı. Emma bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Marty doğru kişi mi?” diye sordu.

Nadine sadece omuz silkti.

Bu hareketi Emma’ya bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı.

Birkaç dakika sonra Mateo geldi ve Nadine’i yıkama bölümüne götürdü. Koltuğuna geri döndüğünde Nadine’in önceden kıvrırcık olan saçlarını şekil alana kadar kurutma makinesiyle kurutup büyük yuvarlak bir fırçayla işlem yaptı.

Bir süre sonra Nadine’in sandalyesini çevirdi ve bal rengi röfleli, kahverengi dalgalara sahip bir kadını sundu. Nadine’in ağzı açık kalmıştı; Emma, Mateo’nun yeteneklerinin olduğu kadar Nadine’in yüzünde yarattığı ışıltının da etkisiyle çılgılık attı.

“Kendimi tanıyamıyorum! Bu inanılmaz,” diye haykırdı Nadine beşinci kez, Mateo’yu girişe kadar takip ederken. “Bu resmen delilik, değil mi? Yani güzel bir delilik. Ama delilik!”

Nadine’in dudaklarına geniş bir gülümseme yerleşmişti ve Emma kendisiyle inanılmaz derecede gurur duyuyordu. “Harika görünüyorsun.”

Mateo klavyenin tuşlarına basmaya başladığında Nadine hâlâ masanın arkasındaki aynadan yansımalarını inceliyordu; yaşadığı şaşkınlıkla İspanyolca küfrediyordu.

“Bu şeyin nasıl çalıştığını bilmiyorum,” diye homurdandı Mateo.

Emma kaşlarını çattı. “Gena nerede?”

“İşi bıraktı. *Xanadu*’nun Broadway dışı bir canlandırmasında oynadı.”

“Bu... güzel bir şey sanırım.”

Mateo iç çekti. “Resepsiyonla ilgilenen birinin kalmaması dışında harika bir şey, ayrıca şu an ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yok. Ne kadar çabuk birini bulursak o kadar iyi olur.” Enter tuşuna bir kez daha basarken homurdandı.

Hmmm. Emma’nın aklına bir fikir gelmişti. Elini taze dalgalarının arasında gezdirmekle meşgul olan arkadaşına dönerek “Nadine, hâlâ iş arıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Nadine’in yüzündeki kan çekilir gibi oldu. “Aman Tanrım, neden soruyorsun? Büyükanнем saç kesimim için kırk dolar gönderdi ama eğer—”

Emma elini sallayarak lafını kesti. “Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bu benim sana ‘New York’a hoş geldin’ hediyem olsun. Mateo az önce bir resepsiyoniste ihtiyacı olduğunu söylüyordu.”

Nadine’in gözleri parladı. “Gerçekten mi?”

“Senin de satış tecrüben var, öyle değil mi?” diye sordu Emma, Mateo’nun ikisinin arasındaki konuşmaya kulak misafiri olduğunu fark ettiğinde.

Nadine ciddiyle başını salladı.

Mateo bu fikre yoğunlaşarak ekledi: “Bu yarı zamanlı bir iş. Çoğunlukla telefonlara bakıp randevuları ayarlamam, insanlara geri dönüş yapmam gerekiyor. Bunun yanı sıra envanter konusunda da yardıma ihtiyacım olacak, malzeme siparişi gibi şeylerde. Bunu yapabilir misin?”

Nadine bir kahkaha attı. “Posh Pussy’de yaptığım tek şey buydu.”

Mateo gözlerini kırptırdı. “Anlamadım?”

“Posh Pussy,” diye tekrarladı Nadine biraz daha ağır bir dille, ilk söyleyişinde anlamadığını varsayarak. “Annemle babamın

evcil hayvan dükkanı. Teknik olarak dükkanın adı Pittman Pets ama annem kediler için aksesuarlar yapmaya başladığında –küçük kolyeler, şapkalar ve bunun gibi şeyler– fazlasıyla sevildi ve yan taraftaki yeri kiralamalarını da sağladı; yan tarafına sadece annemin yaptığı aksesuarların satıldığı bir dükkan açtılar. Annem beni BKG bile yaptı.”

“BKG mi?” diye sordu Mateo.

Nadine başını salladı. “Baş Kedicik Görevlisi.”

Emma bu konu hakkındaki fikrini gizlemeye çalışsa da engel olamıyordu. Mateo’ya döndüğünde benzer bir tepkiyle karşılaşmaya hazırlanıyordu ama Mateo’nun gülümsediğini gördü.

“Bu kulağa harika geliyor,” dedi.

Nadine’in dudaklarına yerleşen sırıtma daha da genişledi.

Emma ve Nadine yarım saat sonra eve döndüğünde her şey kararlaştırılmıştı. Nadine, Jolie’nin yeni resepsiyonistiydi.

“Bu harika,” dedi Emma onları ön kapıdan içeri alırken. “Mateo’nun sana haftada sadece birkaç gün ihtiyacı olacak; bu şekilde okuluna odaklanabileceksin. Çalıştığın günlerde de işini bitirdikten sonra buraya gelebilirsin.”

Nadine başını salladı; fuayedeki dev aynada yansımasını gördüğünde gülümsemesini güçlükle bastırabildi.

Emma anahtarlarıyla Balenciaga marka omuz çantasını girişteki masanın üzerine bırakarak “Peki, sırada ne var?” dedi. “Kıyafetler.”

Nadine güldü. “Ah, sanırım yeterince kıyafetim var. Akron’dan ayrılmadan önce büyükannemle alışveriş merkezine gittik. Bu konuda fazlasıyla heyecanlıydı; hatta bana bir takım

elbise bile aldı. Bir kızın her zaman iki şey olması gerektiğini savunur: şık ve nefes kesici.”

Emma merdivenlerin dibinde durakladı. “Coco Chanel’den, değil mi?”

Nadine geniş kesim deniz mavisi kazağına bakarken kaşlarını çattı. “Hayır. Sanırım bunu Gap’ten aldık.”

Emma bir anlığına onu düzeltmeyi düşünse de odasına doğru yürümeye başladı. Nadine onu takip ediyordu.

Akşam ışığı loştu, bu sebeple Emma odasındaki tüm ışıkları yaktı ve gömme dolabında kaybolmadan önce Nadine’i yatağına oturttu. Eskiden bu alanı Margo’yla paylaşırdı –odaları bitişikti– ama artık kız kardeşi ayrı eve çıktığına göre bu alan tamamen kendisine aitti. Emma burayı kendi eşyalarıyla dolduramayacağından emindi ancak doldurmak sadece birkaç ayını almıştı. Elbiseler, kazaklar, etekler ve ayakkabılar boş olan her yere tıktırılmıştı. Raflar patlamaya ramak kalmış gibi görünen bir moda kaleydoskopuydu. Fran bu dağınıklığı toplaması için yalvarıyordu; bazı parçaları arkadaşına hediye etmekten daha iyi bir yöntem var mıydı?

“Gerçekten kıyafete ihtiyacım yok Emma!” Emma geçen sezona ait elbiseleri askılarından çıkarırken Nadine gülüyordu.

“Emin misin?” diye sordu Emma zümrüt yeşili Reformation marka elbiseyi Nadine’in üstüne doğru tutarak. “Çünkü bu sana çok yakışır.”

“Eminim. Büyükannemin bana aldığı çoğu şeyin hâlâ etiketi üzerinde. Hiçbir eksikim yok.” Nadine’in bakışları yakınında duran ayakkabı rafına takıldı. “Gerçi şu beyaz botlar harika görünüyor.”

Emma, Nadine’in hangi botlar hakkında konuştuğunu bilse de bakışlarını rafa çevirdi. Beyaz deri Loewe marka yarım

botlar olağanüstüydü. Uzandı ve botları raftan aldı. “O halde bunları ilk iş gününde giymelisin. Eskitilmiş kot pantolonun ve soluk mavi kazağınla harika görünür. Hani şu gözlerini ön plana çıkaran kazak. İyi bir izlenim bırakmak için mükemmel bir kombin.”

Nadine, Emma’nın elindeki ayakkabılara baktı, kararsız görünüyordu. “Emin misin?”

“Kesinlikle.” Emma kararlılığını pekiştirmek için başını salladı. “Peki bu Bottega Veneta topuklularına ne dersin? Arkadaşım Lulu bunları benim için Milano’dan getirdi. Biraz bileğimi sıkıyor ama geçen hafta sınıfta giydiğin siyah kazak elbiseyle harika olurdu.”

Yarım saat sonra Nadine, Emma’nın odasından içinde iki çift topuklu ve üç çift yarım botun bulunduğu Bergdorf’s marka çantası ve ayağında Chloé marka spor ayakkabıyla çıktı.

Nadine merdivenlerden inerken, “Biraz küçük geldiklerini biliyorum ama alışacaksın, söz veriyorum,” diye güvence verdi Emma.

Mutfığa vardıklarında Knightley’yi çoktan orada, mutfak tezgahının başında bulmuşlardı. Kravatını gevşetmiş olsa da üzerinde hâlâ işten kalma takım elbisesi vardı. Haşlanmış sebzelerden oluşan bir tabağı karıştırırken dikkatini telefonuna vermişti.

“Selam Knightley,” dedi Emma buzdolabına doğru ilerlerken.

“Selam Woodhouse,” diye cevap verdi başını ekranından kaldırmadan. Bakışlarını Nadine’e çevirdiğinde alnı kırıştı ve kırmızı biber dolu çatalı tabağının üzerinde birkaç saniye durakladı. “Nadine. Neredeyse tanıyamayacaktım.”

Nadine gülümsedi; tek kelime edemedi Emma araya girdi. “Harika görünüyor, değil mi? Onu Mateo’ya götürdüm ve sonuç mükemmel oldu. Bunun Nadine’in doğal saç rengi olduğuna inanabiliyor musun? Yani çoğunun.”

“Gerçekten... harika görünüyor,” dedi Knightley.

Emma kendiyile o kadar gurur duymuştu ki göğsü gururla kabarmıştı; sanki Knightley ona iltifat etmiş gibiydi.

“Ayrıca ona bir iş bulduk. Jolie’nin yeni resepsiyonisti tam karşında. Yarın işe başlıyor.” Emma buzdolabından iki şişe su çıkardı ve birini Nadine’e uzattı. Aniden aklına bir fikir gelmişti. “Bu gece burada kalmalısın!”

Nadine daha suyundan bir adım bile almamıştı. “Anladım?”

“Salon buraya çok yakın. Misafir odalarından birinde kalabilirsin. Sonra da yiyecek bir şeyler sipariş eder, büyük ekranda bir film izleriz,” dedi Emma koridorun sonundaki medya odasını işaret ederek. “Çok eğleneceğiz!”

“Evet!” Nadine’in yüz ifadesi aniden bozuldu. “Olmaz.”

“Olmaz mı?”

“Yapamam. Oda arkadaşım Marty’yle görüntülü konuşma yapabilmem için beni yurt odamızda bir saatliğine yalnız bırakıyor.”

“Ah. Tamam.” Emma yüzündeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışsa da başaramadı. Adanın diğer ucunda duran Knightley’nin keskin bakışlarını üzerinde hissedebiliyor, onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Burada kalırsan onunla istediğin kadar görüşebilirsin.”

“Sorun değil. Zaten Goddard için makaleye başlamam gerekiyor. Eğer Marty bu gece dışarıda olduğumu düşünürse bir sürü soru sorar ve sonunda kavga ederiz.” Nadine elindeki su

şişesini itti. “Ben gitsem iyi olacak. Eğer şimdi gitmezsem yurda vakitlice dönemem.”

“Peki,” dedi Emma gülümsemeye çalışarak. “Yarın botlarınla mavi kazağını giymeyi unutma.”

Nadine’in alnı kırıştı. “Lowee olanları mı?”

“Lo-e-vey,” diye düzeltti Emma. “Ayağında Loewe’lerin varken gergin olamazsın. Bu imkansız.”

“Haklısın,” dedi Nadine başını sallayarak. “Büyükannem her zaman koşulları değiştirmek için tavırların değişmesi gerektiğini savunur.”

Knightley gülümsedi. “Eleanor Roosevelt.”

“Hayır, adı Erma Hecket’ti.”

Knightley’nin yüzü şaşkınlıkla buruşsa da Nadine, Emma’ya hızlıca sarıldıktan sonra merdivenlerden ön kapıya doğru ilerleyip gözden kaybolurken tek kelime etmedi. Saniyeler sonra derin bir sessizlik hakimdi. Emma’nın hayal kırıklığına uğraması için hiçbir neden yoktu. Bütün öğleden sonrayı Nadine’le geçirmişti. Ertesi gün ilk iş gününün nasıl geçtiğini kendi gözleriyle görmek için kuaföre uğrayacaktı. Yine de göğsüne ağırlık yapan yalnızlık hissi tanıdıktı ve bu histen nefret ediyordu.

“Peki, ne sipariş veriyoruz?” Knightley’nin gür sesi Emma’yı derin düşüncelerinden kopardı.

Emma ona dönüp sorar gibi baktı. Knightley de gözlerini ona dikmişti ve her zamanki alaycı ifadesi yumuşamış gibiydi. “Ne?”

“Bir şeyler sipariş edip film izlemek istediğini söyledin.”

Emma’nın dudaklarına bir gülümseme yerleşti. “Bugün cuma. Randevun falan yok mu senin?”

“Burada durmuş bir tabak haşlanmış sebze yiyorum Woodhouse. Sence?”

Emma, Knightley’yi sokağın aşağısında bulunan favori Çin restoranından sipariş vermekle görevlendirirken yukarı çıkıp pijamalarını giydi. Siparişleri geldiğinde alt kattaki medya odasındaki geniş kanepeye yerleşmiş, en sevdiği flanel pantolonuyla sweatshirt’ünü giymişti; ayaklarındaysa uyumsuz bir çift ev patiği vardı.

Knightley kanepenin üzerine bir sürü paket servis kutusu koyarken Emma film seçeneklerini taradı ve sonunda aradığı filme ulaştı. Emma paçayı kurtardığını düşünürken Knightley açılış jeneriği başlar başlamaz –İngiliz kırsalının geniş görüntüleri üzerine hareketli bir enstrümantal müzik– durakladı; elindeki yumurtalı ekmek dudaklarının birkaç santim ötesinde duruyordu.

“Bu bir dönem filmi mi?”

“Şşşt,” dedi Emma Lo Mein’den¹ bir ısırık alırken.

“Yüzlerce kez uyarlanmış filmlerden değil, öyle değil mi?”

Emma onu duymazdan gelerek sesi açtı ve yiyecek kutusunu kucağına aldı.

Filmi sessizce izlediler ve Emma ana aşk ilişkisi tanıtıldığında –ayrıca Emma, atını evine doğru sürerken kahramanın on dokuzuncu yüzyıla ait pantolonunun kalıbına bile dikkat etmişti– Knightley’ye döndü. Yine telefonuyla ilgileniyordu. “Nadine hakkında ne düşünüyorsun?”

“İyi birine benziyor.”

Emma gözlerini devirdi. “Öncesiyle sonrasını soruyorum Knightley.”

Knightley bakışlarını ona çevirdi, kaşlarını çatmıştı. “Ne?”

“*Dönüşümünden* bahsediyorum. Birkaç haftadır Nadine’in

¹ Erişteli bir Çin yemeği. (e.n.)

tarzını oluşturmaya çalışıyordum ama yeni saç kesimiyle rengi tüm görüntüyü tamamlıyor, öyle değil mi? Bu onun için yeni bir başlangıç gibi. Ona ihtiyaç duyduğu temiz sayfayı verdim.”

“Dünya barışı için pazarlığa oturma. Saçını boyatmasını sağladın.”

“Ona balyaj diyoruz.”

“Saçı kahverengi olmuş.”

Emma abartılı bir şekilde içini çektikten sonra koltuğa iyice gömüldü yerleşti. “Sanırım neden bir kız arkadaşının olmadığının asıl sebebini keşfediyoruz.”

Knightley, “Hiç sanmıyorum,” dedi alay ederek.

Filmdeki başroller odanın diğer ucundan özlemle birbirlerine bakarken müzik yükseldi ve dev ekranda bir balo sahnesi belirdi.

“İşte.” Emma ona doğru eğildi ve ellerini yüzünün iki yanına koyarak dikkatini ekrana vermesini sağladı. “Odaklanmaya çalış. Bazı ipuçları yakalayabilirsin.”

Knightley bir süre izledi; yüz ifadesi şaşkınlık ve alaycılığın kusursuz bir karışımıydı. “Adam kadından kaç yaş büyük? On beş mi? Yirmi?”

“Şşt.”

“Peki bu kadınların hiçbirinin kişisel hakları yokken bu hikaye nasıl romantik bir hikaye oluyor?”

“Tanrım, çeneni kapatsana.”

“Onlar birer mal gibi görülüyor, sen de hayranlıkla izliyorsun, öyle mi?”

Emma dönüp kıstığı gözlerini ona dikti. “Eğer bu karalamalara bir an önce son vermezsen Fran’e geçen hafta pazar yemeğine gizlice tuz attığımı ispiyonlayacağım.”

Knightley içtenlikle gülmeye başladığında Emma gülümsemesine engel olamadı. Emma onun gülüşünü her zaman sevmiştir. Knightley son günlerde o kadar ciddiye ki yüzü güldüğünde Emma bir zafer duygusu hissediyordu. Zor elde edilen bir şeyden duyulan sevinç.

Eskiden çok daha sık gülerdi. Çocukken Margo, Ben, Emma ve George evin içinde o kadar çok yaramazlık yapmışlardı ki Fran bunun saçlarının erken yaşta ağarmasına neden olduğuna yemin ediyordu. Onları çoğu gece bu odaya yığmasının nedenlerinden biri de bu olmalıydı; kumandanın kontrolünün ilk kimde olacağına bağlı olarak bir dizi romantik komedi ve aksiyon filmi izliyorlardı.

“En son ne zaman hep birlikte bir film gecesi yaptık?” diye sordu Emma birkaç dakika sonra.

“Uzun zaman önce,” dedi Knightley mırıldanarak.

Emma hatırlamaya çalışarak başını yana eğdi. Bu o kadar uzun yıllar boyunca sürmüştü ki ne zaman azalmaya başladıklarını fark etmemişti. İlk giden kişi Margo olmuştu; üniversite ve hukuk fakültesi onun daha sık yanlarından ayrılmasına neden olmuştu. Sonrasında Ben aşçılık okuluna gitmişti ki bu da geceleri restoranda çalışmasını gerektirmişti. Ama Knightley hiç gitmemişti. Üniversitedeyken de sonrasında da, hatta işini kurmakla meşgul olduğu zamanlarda bile film geceleri için vakit ayırmaya devam etmişti. Ta ki Los Angeles ofisini açmaya karar verene kadar; oraya yaptığı seyahatler uzayıp sayısı arttığında bu gelenek tarihe karışmış gibiydi.

Knightley ona baktığında yüz ifadesinin endişeli olduğunu fark etti. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Margo’yla Ben’i aramak ister misin? Belki bize katılmak isterler?”

Emma ağzını açtı ama durakladı. Onlara katılmalarını istiyor muydu? Büyük ihtimalle evdeydiler. Ve sadece bir dakika önce, dördü arasındaki nostaljik duyguları hissediyor, neredeyse acı çekiyordu. Ama şimdi yeni bir acıyla Knightley’yle kendileri için yarattıkları bu baloncuğa karşı keskin bir sahiplenme duygusuyla doluydu. Sadece ikisi vardı.

Minderlerin içine biraz daha gömüldü. “Hayır. Sen ister misin?”

“Hayır,” dedi Knightley, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Böyle iyi.”

“Peki. Şimdi konuşmayı bırak. El ele tutuşmak üzereler.”
Knightley homurdandı. “Tanrım...”

6

Knightley ofiste oturuyor, bir saatten uzun bir süredir bilgisayarının ekranına bakıyordu. Bu süre zarfında birkaç e-posta gelmişti ama aralarında acil bir şey yoktu. Asistanı Kate'den birkaç toplantıyla ilgili güncellemeler, henüz başlangıç aşamasında olan anlaşmalar hakkında son dakika bilgilendirmeleri içeren yarım düzine e-posta gelmişti. Bunlara hızlıca cevap verdikten sonra öğlene doğru yapacak başka bir şeyinin olmadığını fark etti.

Ofisine göz gezdirdi; şehir merkezinin silüetini çerçeveleyen devasa pencereler, Knightley Capital'in geniş ofisini gösteren cam duvarlar, bir faaliyet kovani. Dışarıdaki herkes arı gibi çalışıyordu. Ama bu, inşa ettiği şeyin olması gerektiği gibi, hatta olmasını istediğinden de iyi bir şekilde çalıştığı anlamına gelse de boştaydı.

Telefonuna gelen bir mesaj gerçekliğe dönmesine neden oldu. Bakışlarını ekrana çevirdi.

WILL

Wentworth Hydroponics toplantısı hakkında bir güncelleme almadım.

Knightley iç çekti. Will hem arkadaşı hem de şehrin en büyük birleşme ve satın alma şirketi Hampshire M&A'nın başındaydı. Bu gerçek aynı zamanda, iş ilişkilerinin çoğu zaman on yılı aşan arkadaşlıklarının önüne geçtiği anlamına geliyordu.

KNIGHTLEY

Çünkü o toplantı ancak gelecek ay yapılacak.

WILL

Yani haftanın sonuna doğru, peki.

KNIGHTLEY

Kate'in cuma gününe kadar bilgileri tarafına iletmesini sağlarım.

Ofisine ve boş masasına baktı. Sonra tekrar yazmaya başladı.

Bu hafta birlikte öğle yemeğine çıkmaya ne dersin?

WILL

Olmaz. Cumaya kadar üstesinden gelmem gereken iki felaket var.

Wentworth toplantısından sonra, programım bu kadar yoğun olmadığı zaman bir şeyler yiyelim.

Knightley gülümsedi. Will sinirlenmiş gibi davransa da Knightley bu durumdan zevk aldığını biliyordu. İkisi de aynı özellikleri taşıyordu. Columbia Üniversite'sindeki ilk yıllarında tanıştıklarından beri bu çok açıktı. O yıllarda aralarında çok sağlam bir dostluk doğmuştu. Bu dostluk, karşılıklı saygıya olduğu kadar onları motive eden şeyin ne olduğuna dair ortak bir düşünceye dayanıyordu. Sadece başarılı olmak değil, kendilerine ait bir şey yaratmak istiyorlardı.

KNIGHTLEY

Kulağa harika geliyor.

WILL

Bir dakika. Ne zamandan beri öğle yemeklerine çıkacak kadar meşgulsün?

KNIGHTLEY

Sanırım işimde senden daha başarılıyım.

WILL

Haklısın. Keyfini çıkar.

Knightley telefonunu masaya bıraktı ve boş e-posta kutusuna döndü. Tadını çıkarabilmeliydi. Bu herkesin hayalini kurduğu bir şey değil miydi?

Sonra kendini düzeltti. Bu büyük ihtimalle birçok insanın istediği bir şeydi ama herkesin değil. Babası istememişti. Baba Knightley daha fazla iş üretmek için çalıştığını söylerdi; eğer daha fazla iş yoksa yeterince çalışmıyorsun demekti. Bu, uzun yıllar boyunca büyük bir servet biriktirerek iş hayatında fazlasıyla fayda sağlamış bir slogandı. Aynı zamanda onun için iş dışında hiçbir şeyin önemi olmamıştı; ne sonunda onu yoga eğitmeni için terk eden karısının ne de geride bıraktığı iki oğlunun.

Vefatından sonra Knightley intikam almak için bu risk sermayesi şirketini kurmaya karar vermişti. Niyeti babasının parasını, ne kadar kar getirdiğine bakmaksızın dünyayı güzelleştirerek daha iyi bir yer haline getirecek insanlara ve fikirlere yatırım yapmak için kullanmaktı. Birkaç yıl içinde babasının tüm servetinden kurtulacak, kendi yoluna devam edebilecekti.

Bu beş yıl önceydi. Knightley Capital kasayı boşaltmak yerine portföyüne ülkenin en başarılı yenilikçi teknoloji şirketlerinden bazılarını eklemeyi başarmıştı. Knightley ofisinin cam duvarından, masasından sadece birkaç metre ötede arı gibi çalışan çalışanlarına baktı.

Tanrım. Belki de babasına yenildiğini kabul etmeliydi.

Masadaki telefonu çaldığında düşüncelerinden sıyrıldı. Ekranda kardeşinin fotoğrafı belirdi.

“Selam Ben,” diye cevapladı.

“Selam. Televizyonun duvara nasıl sabitlenmesi gerektiğini biliyor musun?”

“Hayır. Neden?”

Karşılığında önce bir sürtünme sesi, ardından bir homurtu ve onu takip eden bir dizi küfür duydu. “Çünkü bu lanet olası şey az önce teslim edildi ve Margo eve gelmeden onu nasıl sabitleyeceğimi bulmam gerekiyor.”

“Ne zaman geliyor?”

“Saat birde.”

Knightley bakışlarını bilgisayarına çevirdi. “Bir saatten az bir süre var.”

Ben birkaç saniye durakladıktan sonra iç çekti. “Kahretsin.”

“Peki bunu neden Margo eve gelmeden yapman gerekiyor?”

“Herhangi bir nedeni yok.”

Knightley gülümsedi. Kesinlikle bir nedeni vardı.

“Televizyonun ne kadar büyük Ben?”

“Oldukça.”

“Elli beş inç mi? Yoksa altmış mı?”

Bir duraklama daha. “Yetmiş beş inç.”

Knightley güldü. “Margo seni öldürecek.”

“O gelmeden sabitlemeyi başarırsam öldürmez.”

“Ve bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyorsun, öyle mi? Aklını kullan.”

“Vay canına,” dedi Ben kıkırdayarak. “Babam gibi konuşuyorsun.”

Knightley’nin gülümsemesi soldu. Ben babalarını nadiren anıyor olsa da bunu yaptığında Knightley söylediklerini kişisel algılamamaya çalışırdı. Ne de olsa hayatının büyük bir bölümünü kardeşi Ben’i babalarının kötü eleştirilerinden ve ihmallerinden koruyarak geçirmişti.

Knightley konuyu değiştirirken zihninden geçenleri ses tonuna yansıtılamamaya çalıştı. “Eviniz nasıl?”

“Güzel. Dizüstü bilgisayar dışında maçları izleyebileceğim bir şeye kavuştuğumda çok daha iyi olacak,” dedi bir kez daha homurdanarak. “Sende ne var ne yok?”

“Bildiğin gibi.”

“Orada durumlar nasıl? Margo babası için endişeleniyor.”

Knightley içini çekerek arkasına yaslandı. “Birbirinizden on dakikalık bir taksi yolculuğu mesafesindesiniz.”

“Margo’yu tanıyorsun.”

“Ona süt ürünlerini bırakmaya çalıştığını söyleyebilirsin. Bu hafta sonu akşam yemeği çok ilginç olacak.”

Ben güldü. “Ayrıca Emma’nın yeni bir arkadaşı varmış.”

“Nadine.”

“Evet. Margo birbirlerine çok bağlı olduklarını söyledi.”

“Gerçekten mi?”

Bir homurtu daha. “Evet. Sanırım geçen hafta Emma, Nadine’i yeni bir daire bakması için Village’a götürdüğünde onlarla buluşmuş.”

Knightley gözlerini kırıştırdı. Nadine, Village’da bir daireyi nasıl karşılamayı düşünüyordu? Yurtta kalmıyor muydu? Bu tıpkı saçıyla üzerindeki yeni giysiler gibiydi; hepsi tek başına masum olsa da bir araya geldiklerinde göğsüne bir öküz oturur gibi olmuştu.

“İnanmıyorum,” diye mırıldandı Knightley.

Ben iç çekti. “Emma’nın yeni bir arkadaş edinmesinin tam olarak nasıl bir sakıncası var?”

“Sakıncası yok, sadece...” dedi Knightley elini gür saçlarında gezdirerek. “Emma ona ne yapması gerektiğini söylüyor. Ne giymesi gerektiğini. Nasıl hareket etmesi gerektiğini. Nadine, Emma’nın bir kopyası haline geliyor.”

“Ee?”

“Bu bir arkadaşlık değil. Bu bir hobi.”

“Emma böyle değil midir? İlgilendiği bir şey ya da birini bulur ve kendini ona adar.”

Knightley öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. “Evet ama bu farklı. Emma’nın onu şımartacak birine ihtiyacı yok. Ona direnecek, sırf sıkıldığı için insanlarla bir oyuncağıyla oynadığı gibi oynayamayacağını hatırlatacak birine ihtiyacı var.”

Ben uzun bir nefes verdi. “Onu biraz kendi halinde bırakmalısın. Hepimiz büyüdük, Emma da buna dahil. Bunu kabul etsen iyi olur. Emma’nın tüm davranışlarını yargılayamazsın.”

Knightley ofladı. “Onu yargılamıyorum.”

Ben hattın diğer ucunda kıkırdadı. “Öz farkındalık konusunda pek başarılı sayılmazsın, değil mi?”

“Çenenin kapat Ben.”

“Tanrım, keşke her sorusuna omuz silkerek cevap veren o Fransız sevgilisi varken Los Angeles’ta olmasaydın.”

Knightley kaşlarını çatı. *Fransız sevgilisi mi?* “Kim?”

“Adını hatırlamıyorum. Jean gibi bir şeydi sanırım. FIT’deki son yılında çıkıyorlardı. Sanırım mezuniyetten önce bitirdi,” dedi bir kez daha gülerek. “Orada olup bu durumu yargılamaman için para verirdim.”

Knightley konu kendi olsa da gülümsedi. Evet, bu konu hakkında bazı düşüncelere sahip olabilirdi.

“Sana bir tavsiye vermemi ister misin kardeşim?” diye devam etti Ben. “Karışma. Çocukluğumuzdan öğrendiğimiz bir şey varsa o da Woodhouse kızlarına ne yapmaları gerektiğini söylemenin hiç de iyi bir şey olmadığıdır.”

“Peki,” dedi Knightley iç çekerek. “Elimden geleni yapacağım.”

“Harika.” Bir homurtu daha. Kardeşi televizyonu odanın diğer ucuna taşımaya devam ediyordu.

Hattın diğer tarafından bir ses yankılandığında Knightley bunun kapının açılma sesi olduğunu anlamıştı. Ben nefesini vererek bir şeyler mırıldandıktan sonra telefonu gömleğine dayıyormuş gibi bir kumaş hışırtısı duyuldu. “Hoş geldin tatlım! Sürpriz!”

Margo, “Kesinlikle olmaz!” diye bağırdı.

Margo'yla Ben tartışmaya devam ederken Knightley telefonu kapattı. Arkasına yaslandı ve ekranını güç tasarrufu modundan çıkarmak için parmağını bilgisayarının fare kısmında gezdirdi. Tahmin ettiği gibi, gelen kutusu hâlâ boş olduğu için ceketini kaptı ve tek başına yürüyüş yapmaya karar verdi.

Ofisten çıkıp 6. Cadde'ye doğru yürümeye başladığında sonbaharın keskin soğuğu tenine işlemiş ve bu çok hoşuna gitmişti. Çok geçmeden 59. Cadde'ye ulaşmıştı. Onu Central Park'tan ayıran tek şey taksilerle at arabalarıydı. Ekim ayının ortalarıydı ve caddenin hemen karşısındaki ağaçlar kırmızıyla turuncunun bin bir tonuna bürünmüştü; ağaçlar gri gökyüzüne inat olağanüstü bir renk patlaması oluşturuyordu.

Knightley bu şehre aşıktı. Burasıyla California arasında mekik dokuyarak geçirdiği yıllar başta eğlenceli gelmiş olsa da çok yıpranmıştı. Plajlar, restoranlar, kadınlar... bunların hiçbiri New York'un asıl evi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ceketinin cebindeki telefonu titredi. Telefonunu çıkardığında ekranda orta parmağını gösteren manikürlü bir elin fotoğrafıyla karşılaştı.

“Merhaba Woodhouse.”

Emma'nın yüzündeki gülümsemeyi duyduğundan emindi çünkü, “Bir dakika, aradığıma sevindin mi?” diye sorduğunda aynı gülümseme Emma'nın sesine de yansımıştı.

“Aradığına ne zaman sevinmedim ki?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse telefonumu açmana şaşırdım. Salı günü, saat iki.”

“Evet, bazılarımız çalışıyor.”

“Peki *şu anda* çalışıyor musun?”

Knightley içini çekti. Salı günü öğleden sonra arayıp meşgul olmayabileceğini varsayması oldukça sinir bozucuydu. Çünkü

onun meşgul olmadığını çoktan anlamış olduğunun farkındaydı. “Ne istiyorsun?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Şu anda çalışmıyorum, hayır.”

“Güzel. Çünkü şu an biraz huzur ve sessizlik için dünyada en sevdiğimiz yere gidiyorum. Bana katılmak isteyip istemediğini sormak istedim.”

Knightley’nin dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. “Orada görüşürüz.”

Knightley, Metropolitan Sanat Müzesi’ni her zaman çok sevmiştir. Burası New York’a ait bir kurumdur. Sadece devasa sütunları ve kireçtaşı cephesi bile adanın kalbine demir atmış gibi hissettiriyordu. İçerisiyse tam bir mabet gibiydi, sıra sıra dizilen sanat eserleri, heykeller ve... sessizlik.

İnanılmazdı. Gerçekten nefes kesiciydi. Ama Knightley için burası sürekli uğradığı bir yerdi. Uzun bir süre boyunca gerçek bir ev hissi veren ve Woodhouselarla yarışan tek güvenli sığınaktı. Kendi evinin duvarları üzerine doğru geldiğinde kaçabileceği bir yer.

Aslında fazlasıyla komik bir durumdu çünkü babası kendi evlerini bir müzeye dönüştürmek için milyonlar harcamıştı ve Knightley hâlâ gerçek olanı tercih ediyordu.

“Buraya gelmeyeli yıllar oldu,” diye mırıldandı Knightley, Amerikan Kanadı’ndan Avrupa eserlerine doğru ilerlerken.

Galerilerin dizilişinde bir düzen olmasına rağmen bir labirentin içinde gibiydi; Knightley kendini bulundukları yeri takip etmeyi bırakıp sadece... tadını çıkararak dolaşmaya zorladı. Tıpkı eskiden yaptığı gibi.

Emma yakındaki bir levhayı gördüğünde pembe Moleskin defterinden başını güçlükle kaldırdı. Buraya geldiklerinde Knightley, Emma'nın gezintilerine yön vereceğinden emin olurdu. Asla bir programı ya da bir planı yoktu; Emma, Knightley gezilerini organize etmeye çalıştığında bile gözlerini devirirdi. Ama bugün şaşırtıcı bir şekilde odaklanmıştı; elinde not defteri, alnında ciddi çizgiler vardı. Düz tabanlı ayakkabılar bile giymişti.

“Yıllar mı? Ama bu nasıl olabilir? Yarım blok ötede oturuyorsun,” dedi.

Knightley bir Van Gogh eserine yaklaşıp kalın fırça darbelerini incelerken bu yoruma tepki verme zahmetine bile girmedi.

Bir sonraki galeriye geçtiler. Knightley'nin gözüne fazlasıyla tanıdık gelse de sebebini hatırlaması biraz zamanını aldı.

“Annenin Pierre Bonnard tablolarından biri bir süredir burada, değil mi?” diye sordu Emma'ya.

Emma sorusunu duymazdan gelerek önündeki Manet eserlerine odaklandı.

Knightley sebebini bildiği için onun duymazdan gelmesine aldırmadı. Emma'nın annesi Cassandra, Pierre Bonnard tablolarının koleksiyonunu yapmıştı. Bu, Knightley'nin evlerine dair en eski anılarından biriydi. Oturma odasının, ofisin, salonun, evin neredeyse her duvarında parlak renkli tuvaler asılıydı.

Cassandra öldüğünde hepsi teker teker kaybolmaya başlamıştı. Knightley o zamanlar dokuz yaşındaydı. Birkaç yıl boyunca Bay Woodhouse onları teker teker kaldırtarak müzeye ödünç vermişti. Knightley liseye başladığında tablolar tamamen ortadan kalkmıştı; bu tablolar aniden vefat eden bir kadının acı verici hatırlatıcılarından başka bir şey değildi.

Knightley'nin bakışları önündeki açık gri duvara kaydı.

“Tam buradaydı. *Masadaki Çiçekler* ya da onun gibi bir şeydi,” dedi Knightley neredeyse kendi kendine konuşarak.

“*Kırmızı Halıdaki Çiçekler*,” diye düzeltti Emma. Dikkati hâlâ Manet’deydi. “Eskiden oturma odasındaki kanepenin üzerinde asılıydı.”

Knightley afallayarak bir anlığına duraksadı. Annesi öldüğünde Emma daha iki yaşındaydı ve babası son tabloyu da ortadan kaldırdığında ilkokulu daha yeni tamamlamıştı.

“Bunu hatırladığınızı bilmiyordum,” dedi Knightley ona dönerek.

Emma omuzlarını silkti. “Tabii ki hatırlıyorum. Hepsini hatırlıyorum. Annem onları öyle bir seçmişti ki tabloların hepsi bulundukları ortamın bir parçası gibiydi. Sanki evimiz tabloların da eviymiş gibiydi, anlıyor musun?”

Knightley başını salladı. Bazen Bayan Woodhouse hakkında hatırladıklarını bir araya getirmeye çalışırken Emma’nın annesine dair hiçbir anısı olmadığını unutuyordu.

Onu biraz daha kışkırtmak istese de o devam edemedi. Emma defterini kapattı ve ilerlemeye başladı.

“Hadi Knightley. İlerle.”

“Burada tam olarak ne yapıyoruz?” diye sordu Knightley, Emma’yı bir sonraki odaya kadar takip ederken.

“Tezim hakkında bilgi topluyorum. Haftaya konu önerilerini teslim etmem gerekiyor ve örnekler arıyorum.”

“Neyin örneklerini?”

“Fenomenler.”

Knightley göz kırptı. “Pardon?”

“Bu dört heceli bir kelime Knightley. Latince değil.” Başka bir tablonun önünde durdu.

“Avrupa Resim ve Heykel Sanatı bölümünde fenomen arıyorsun.”

“Evet.”

Knightley gözlerini Emma’ya dikti. “Peki tezinin konusu nedir tam olarak?”

Duvardaki levhayı okurken doğrulduğunda dudaklarında kendini beğenmiş, kibirli bir sırıtış vardı. “Tezimin başlığı: ‘Bir Fenomenin Doğuşu: Rönesans’tan Günümüze Sanat Hamiliği.’”

“Ne?”

Knightley’nin koluna girdi ve konuşmaya devam ederken yürümeye devam etti. “Öncünün ne olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Otuz yaşındayım Woodhouse. Yüz değil.”

Emma, Knightley’nin elini okşadı. “Peki. O zaman markaların, sosyal medya içeriğine sponsor olması fikri etrafında nasıl bir endüstri inşa ettiklerinden haberin vardır. Bazı fenomenler yemek ya da güzellik ürünlerinin fotoğraflarını çekip yayınlarak milyonlar kazanıyor. Fakat kariyerleri varlığını sadece bu ekosistemde sürdürebiliyor. Sponsorluk olmadan fenomenlik olmaz.”

“Peki.”

“Peki bunun Rönesans’ın tamamına yön veren sanat hamiliğinden ne farkı var? Onların Katolik Kilisesi vardı, bizim de Hindistan cevizi suyumuz var; ikisi de başkaları tarafından yaratılan ve kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye yarayan şeylere para harcıyor. Öyleyse ikisini neden aynı terimlerle incelemiyoruz ki?” dedi durup Knightley’ye dönerek. “Harika bir fikir değil mi?” Knightley’nin yüzüne bakıp vereceği tepkiyi beklerken heyecanlı gülümsemesini gizlemeye çalışarak dudağını ısırıldı.

İtiraf etmeliydi ki Knightley bu fikri başka birinden duymuş olsaydı kahkahalara boğulurdu. Ama Emma'nın samimiyetinde onu duraksatan bir şey vardı. Bakışları yeşil gözlerinden dudaklarına kaydığında içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti.

Hızla gözlerini kaçırdıktan sonra boğazını temizledi. "Gerçekten... çok ilginç."

Emma içini çekerek yan odaya doğru ilerledi. "Sanırım da-hice demek istedin."

Knightley kıkırdayarak peşinden ilerlemeye devam etti.

Bu sefer önlerinde farklı bir galeri açıldı; duvarlar bir dizi sanat eseriyle kaplıydı. Knightley bu odayı biliyordu; sırf karşı duvardan ona bakan tablo yüzünden bile.

"Sanırım buradaki favori eserim bu," dedi Knightley.

Emma durakladı ve Knightley'nin bahsettiği tabloya baktı: Gustav Klimt'in *Mäda Primavesi* adlı tablosu.

Duvardaki diğer tablolara kıyasla büyüktü; canlı renkleri odanın diğer ucundan bile başka bir dünyaya ait gibi görünüyordu. Ancak Knightley'nin dikkatini çeken, son on yıldaki her ziyaretinde olduğu gibi, tablonun konusuydu. Yatak odasına benzeyen bir yerde eli kalçasında duran genç bir kız meydan okurcasına izleyicilerine bakıyordu. Sanki izleyiciler onun te-baasıydı. Tablodaki genç kadın kendi küçük krallığını yöneten küçük bir kraliçe gibiydi.

"Bana hep seni hatırlatıyor," dedi Knightley.

Emma başını yana eğdi ve tabloyu incelemeye devam etti. "Neden?"

Knightley birkaç saniye durakladı; düşüncelerini nasıl dile getireceğini bilmiyordu. "Kocaman dünyada küçücük olduğunun farkında olmayan küçük kız."

Emma tek kaşını kaldırarak kırıldığını belli edencesine Knightley'ye döndü.

Knightley kıkırdadı. “Yani demek istediğim şu ki... odayı yöneten kişi o. Özgüveni. Klimt bundan çekinmedi. Onun kim olduğunu göstermekten çekinmemiş; kendinden emin ve cesur olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu gözler önüne sermiş.”

Emma bakışlarını tabloya çevirdi.

“Acaba onu yetişkin biri olarak tekrar resmetti mi?” diye sordu Emma kendi kendine.

“Neden?”

Omuz silkti ve diğer odaya geçmeden önce bir süre daha tabloya bakmaya devam etti.

Birkaç dakika sessizlik içinde dolaştılar. Avrupa galerisinden çıkıp Modern Sanat'a doğru ilerledikleri sırada Knightley sessizliği bozdu. “Ben'le konuştum. Bana Nadine'i kiralık daire bakmak için Village'a götürdüğünü söyledi.”

Emma söylediğini onaylarcasına mırıldandı.

“Bunu karşılayabilecek gücü var mı?”

“Şu anda yok tabii ki. Ama Christie'de işe girdiğinde kalacak bir yere ihtiyacı olacak. Charles Caddesi'nde çok şirin bir yer—”

“Christie'ye alındı mı?”

“Tabii ki hayır. Sonuçta hâlâ okuyor. Ama bakmaktan zarar gelmez. Oralarda ne var ne yok bilmeli.”

Knightley burun kemiğini parmaklarının arasına aldı. Baş ağrımaya başlamıştı. “Erkek arkadaşı tüm bunları onaylıyor mu?”

“Hmm?” diye sordu Emma sahte bir masumiyet takınarak.

“Erkek arkadaşı diyorum.”

“Onun artık bir sorun yaratabileceğini sanmıyorum.”

Emma, Knightley'nin yüzüne bakmaktan kaçınıyor, yakındaki Rothko'ya bakıyordu.

Bir şeylerin döndüğü kesindi.

“Neden?”

Emma omuz silkti. “Yakında ondan ayrılacağından eminim.”

Knightley kaşlarını kaldırdı. “Çok ani bir ayrılık.”

“Nasıl yani?”

“Daha geçen ay, pazar günkü akşam yemeğinde onu özlediğini söylemişti.”

“Peki gerçekten özlemiş miydi?” Emma başını yana eğerek bir dizi karakalem çizimini inceliyordu. “Yoksa kendini suçlu hissettiği için mi öyle söylemişti?”

“Anlamakta zorluk çekiyorum.”

“Demek istediğim şey şu, yanında olmadığı için mi üzgündü yoksa onu, burada olduğu için kendisini üzgün hissetmesi gerektiğine inandırdığı için mi üzgündü? Hayallerini gerçekleştirmek üzere onu arkasında bıraktığı için.”

“Sanırım bu Nadine'in çözmesi gereken bir sorun.”

Emma başıyla onayladı. “Aynen öyle. Ona söylediğim şey buydu. İçgüdülerine güvenmek zorunda. Ayrıca, New York'a kendine yeni bir hayat kurmaya geldi ve yeni hayatına uyum sağlayan biriyle birlikte olmayı hak ediyor. Tercihen yakışıklı ve benimle anlaşabilecek biri ama bunu zamanla anlayacağız.”

Knightley serginin ortasında durakladı. “Bir dakika. Erkek arkadaşından ayrılmasını sen mi söyledin?”

“Ona erkek arkadaşından ayrılmasını söylemedim,” dedi Emma gözlerini devirerek. “Ama bu fikre bu kadar kısa bir sürede alışmış olması haklı olduğumu ve bu ilişkinin bitmesi gerektiğini gösterir. Hatta bu ilişkinin zaten sonsuzluğu olmadığını söyledi.”

Knightley gözlerini kırıştırdı. “Neyi olmadığını?”

“Sonsuzluğu. Yani ömrünün sonuna kadar birlikte olacağı kişi.”

“Öyle bir şey yok.”

“Kesinlikle var. Ve Nadine doğru kişiyle birlikte olmadığını farkında,” dedi Emma omuz silkerek. “Ve doğrusunu söylemek gerekirse haklı.”

“Bunu nereden bilebilirsin?” diye sordu Knightley, sesi amaçladığından daha yüksek çıkmıştı.

“Şşşt!” Yaşlı bir kadın ters ters ona baktı.

Emma, yaşlı teyzeye sempatik bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra Knightley’ye döndü. Dudaklarına yerleşen gülümseme aniden soldu. “Çünkü o akıllı, güzel ve komik. Ayrıca *buraya* taşınıyor. Yani New York’ta istediği kişiyle birlikte olabilir.”

Knightley iç geçirdi ve sesini alçaltarak “Bu sana, onun hayatının içine sığma hakkını vermez,” dedi.

“Bu kaniya nasıl vardığını sorabilir miyim?” dedi Emma dişlerini sıkarak.

Knightley’nin gözleri irileşti. “Affına sığınarak soruyorum. Daha az önce kendi ağzınla itiraf etmedin mi?”

“Yani bariz olanı dile getirdiğim için yanlış bir şey yaptığımı mı söylüyorsun? Önerilerimle onu manipüle ettiğimi ve—”

Knightley sesli bir şekilde kıkırdadı. “Seni doğduğun günden beri tanıyorum Emma. Sen hiçbir zaman *sadece önerilerde* bulunmazsın.”

Emma kollarını göğsünde kavuşturmuş, Knightley’ye sanki çift başlıymış gibi bakıyordu. “Neden bu kadar kızgınsın?”

“Çünkü...” Knightley durakladı, gözlerini kapattı ve bu şekilde sabrına kavuşacağını düşünürcesine ellerini saçlarında

gezdirdi. “Dünyaya kişisel oyun alanınmış gibi davranıyorsun Woodhouse. Sanki buradaki her şey sen daha iyisini bulana kadar seni eğlendirmek için varmış gibi.”

Ağzı açık kalmıştı. “Bu doğru değil.”

“Değil mi? Peki ya bu?” diye karşılık verdi Knightley galeriyi işaret ederek.

“*Sanattan* mı bahsediyorsun?” diye sordu Emma; gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi. “Sanata aşığım. Bunu biliyorsun! O yüzden buradayım! Çünkü sanat benim tutkum!”

Knightley küçümseyici bir tavırla, “Onları devam ettirmek için herhangi bir çabaya gerek olmadığına tutku sahibi olmak kolaydır,” dedi.

Emma ondan bir tokat yemişçesine uzaklaşırken Knightley söylediklerinden pişmanlık duysa da geri adım atmadı.

“Hayatını daldan dala atlayarak geçiremezsin,” diye devam etti Knightley. “Her şey eğlenceden ibaret değildir. Bazı şeyler emek ve zaman ister. Her şey seninle ilgili değildir.”

“Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Ses tonu her kelimesiyle biraz daha yükseliyordu. “Gerçekten benim kaptisli, bencil—”

“Tanrım, hayır,” dedi Knightley homurdanıp başını sallayarak.

“Ne diyorsun o zaman?”

“Birine değer vermek demek ona hayatını nasıl yaşaması gerektiğini söylemek demek değildir.”

Gülmeye başladı; mizahtan uzak ve rahatsız edici bir şekilde. “Aman Tanrım, onca insan arasından tam da senin bana bunu söylemene inanamıyorum!”

Galerideki diğer insanlar onlara bakıyordu ama Knightley umursamadan konuşmaya devam etti. “Onun bir arkadaşına ihtiyacı var Woodhouse.”

“Biz zaten arkadaşız!” diye bağırdı.

Bir “Şşşt,” daha duyular; bu seferki odanın diğer tarafında duran bir adamdan gelmişti. Umursamadan devam ettiler.

“Bu vakit geçirmek için tercih edilebilecek bir şey değil. Bu onun hayatı. Bu yaşta bunu bilmen gerekir.” Sesi derindi, sözcükleri dişlerini sıkarak telaffuz ediyordu.

Emma gözlerini kıstı. “Benim yaşımda mı? Şaka mı yapıyorsun? Ben yetişkin bir kadınıym Knightley. Tıpkı senin gibi! İşlerin nasıl ilerlediğinin bilincindeyim!”

Knightley’yle yüz yüze geldiğinde yüzü kızarmıştı; göğsü hızla kalkıp iniyordu. Karnının derinliklerinde bir yerlerde hissettiği duyguyla bir kez daha gerildi. Orada öfkenin yanı sıra başka bir duygu daha vardı; bir adım öne çıkıp aralarındaki mesafeyi azaltırken düşünmeye vakit ayıramadığı bir şey.

“İşlerin nasıl ilerlediğini bildiğini mi sanıyorsun Woodhouse?” dedi Knightley homurdanarak. “O zaman hepimize bir iyilik yap ve gerçekten biliyormuş gibi davran.”

Knightley arkasını dönerek merdivenlere yöneldi ve müzeden çıkıp gitti.

E rtesi gün Emma kız kardeşine giderken tüm araba yolculuğu boyunca George Knightley'ye uygun takma isimler aramakla meşguldü. Çoğu “pislik” ve “hıyar” kelimelerinin farklı varyasyonları olduğu için araç Perry Caddesi ve Greenwich'te durduğunda yeni küfürler bulmak için zihnine bir not düştü.

Kız kardeşinin dairesinin kapısını çaldığında görüntülü di-yafondan, “Benim,” dedi. Margo göründü ve kapıyı açmadan önce komik bir ifade takındı. Emma doğruca asansöre bindi ve kız kardeşinin dördüncü katta, koridorun sonundaki evine çıktı.

Margo'nun evi tarihi bir yapının en üst katındaydı; yenilenmiş olan daire çıplak tuğlayla beyaz badanalı duvarlara sahipti. Ayrıca şık, siyah ahşap bir zemini ve devasa pencereleri vardı. Ana odanın odak noktası devasa bir mutfak adasıydı; dairenin bir tarafındaysa geri kazandırılmış ahşaptan yapılmış bir yemek masası duruyordu. Diğer taraftaysa koyu mavi kadife bir kanepe ve iki uyumsuz tekli koltuk duruyordu.

Emma çantasını masaya koydu ve yorgunluğunu yansıtan bir iç çekişle kendini yumuşak kanepeye bıraktı.

“Terapiye geldiğini falan mı zannediyorsun?” diye sordu Margo mutfaktan elinde iki bardak suyla dönerken.

“Yürüdüm, biliyorsun.”

“Nereden?”

“Sadece köşeyi döndüm ama ayağымda on santimlik topuklu var.”

“Kusuruma bakma ama,” dedi Margo bardağı Emma’nın önüne koyup diğer bardaktan bir yudum alırken. “Neden bu kadar mutsuz görüldüğünü sorabilir miyim?”

Emma gözlerini devirdi. “Knightley’nin dün ne yaptığını tahmin bile edemezsin.”

Margo dudaklarını büzdü.

“Ne oldu?” diye sordu Emma.

“Bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum. Bakalım, evet, tam tamına otuz saniye.”

“Anlattı, değil mi?”

“Ben’e anlatmış.”

Emma kanepedeki yastıklardan birini aldı ve yüzünü yastığa gömerek bir çığlık attı. İşi bittiğinde yastığı kanepeden attı. “Korkunç biri.”

“Kesinlikle korkunç,” dedi Margo kanepenin diğer ucuna otururken alaycı bir ses tonuyla.

“Ciddiyim Mar. Kendinden geçmişti. Nadine’i manipüle ettiğimi söyledi, sanki öyle bir insanmışım gibi!”

“Hmmm.”

“Sanki bir şekilde erkek arkadaşından ayrılması için planlar yapmışım gibi.”

“Nadine nasıl?”

Emma gözlerini kırıştırdı. Tabii ya. Konu Nadine'di.

“Gayet iyi. Yani tabii ki üzgün ama ona layık birini bulacağımıza inanıyorum. Şehir nitelikli erkeklerle dolu ve o çok güzel bir kadın. Zorlanacağımızı düşünmüyorum.”

Margo şüpheli bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Yani çöpçatanlık yapmaya devam ediyorsun?”

“Öncelikle rica ederim,” dedi Emma kız kardeşinin yeni evini işaret ederek. “İkincisi, pek bir şey yaptığım söylenemez. Sadece biraz rehberlik ediyorum.”

Margo arkasına yaslandı. “Haklısın. Bu arada dersler nasıl gidiyor?”

“Gayet güzel. Aldığım tek ders çok kolay olduğu için tezime ve Met stajı için başvurumu tamamlamaya odaklandım.”

“Gerçekten hâlâ istiyor musun?” Margo’nun burnu şaşkınlıktan kırmıştı.

Emma kız kardeşinin ses tonunu duymazdan gelmeye çalıştı. O da tıpkı Knightley gibi bunun Emma’nın kısa ömürlü hobilerinden biri olduğunu düşünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Margo omuz silkti. “Ne bileyim. Yüksek lisans döneminin moda koleksiyonunu yapmaya çalıştığın zamanlara benzeyeceğini düşünüyordum. Ya da FIT’deyken seninle birlikte planladığımız ama hiçbir zaman hayata geçiremediğimiz organizasyon işi gibi. Bu arada o alanda hâlâ çok başarılı olabileceğini düşünüyorum.”

Emma öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. “Sanatı ne kadar sevdiğimi biliyorsun.”

“Evet ama bunun resim çizmek ve hafta sonları müzeleri ziyaret etmek anlamına geldiğini düşünüyordum.”

Emma, Margo’nun yüzündeki ifadeyi görmemesi için dışarı bakmak üzere pencereye döndü. Sanat hakkında konuşmaması

–tıpkı anneleri hakkında konuşmuyor olması gibi, çünkü bu konu yasaklı bir konuydu– bu konuda ciddi olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Son başvuru tarihi ocak ayında. Kısa süre içinde de mülakat haberini alacağımı düşünüyorum,” dedi Emma kız kardeşinin yorumunu görmezden gelerek.

“Peki, babamın referans olmasını istedin mi?” diye sordu Margo. “Babam araya girerse mülakata çağırılacağını bile düşünmüyorum.”

“Babamdan yardım *istemeyeceğim*. Bunu tek başıma yapabilirim.”

“Onun yardımı olmadan bunu başaramayacağının farkındasın, değil mi?”

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim,” diye mırıldandı Emma.

“Saçmalama; başarılı olduğunu düşündüğümü biliyorsun ama East Coast’ta güzel sanatlar alanında yüksek lisans yapan her mezun Met’te çalışmanın hayalini kuruyor. Babamız da büyük patronlarından biri. Yardım etmesini neden istemeyelim ki?”

Emma derin bir nefes alarak olabildiğince sakin bir şekilde cevap vermeye çalıştı. “Bunu tek başıma başaracağım Margo.”

Margo ellerini havaya kaldırdı. “Peki o zaman. Her neyse. Yine de bu şıkkı tamamen göz ardı etmeyeceğine dair söz verebilir misin?”

Emma’nın ifadesi yumuşadı. “Göreceğiz.” Sert sözler sarf etse de Mago’nun iyi kalpli olduğunu biliyordu. Her zaman öyleydi.

“Harika,” dedi Margo sevinçle. “Şimdi bana beni ne kadar özlediğini anlat.”

“Hiç özlemedim.”

Margo gülmeye başladı.

“Gerçekten, iyiyim,” diye devam etti Emma. “Koridorun sonunda olmanı özlesem de yokluğuna alışmaya çalışıyoruz. Babam sürekli meşgul olmaya devam ediyor. Nadine de hep yakınımda.”

Margo başını salladı. “Birbirinizi bulmanıza sevindim.”

“Ben de.”

“Yani... özür dilemeyi düşünüyor musun?”

Emma gözlerini kırpıştırdı. “Nadine’den mi?”

“Hayır, George’dan.”

Emma gözlerini devirdi. “Neden özür dileyeyim ki? Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Yani eve gittiğinde karşılaşırsanız tek kelime etmeden geçip gidecek misin?”

Emma başını yastıklara dayadı. “Belki.”

Margo, “O bunları muhtemelen çoktan unutmuştur, farkındasın değil mi? Onun başka işleri var,” dedi.

“Ne gibi?”

“Eh, o artık otuz yaşında. Ve oldukça başarılı bir şirketin başında. Ayrıca bekar. Büyük ihtimalle yuva kurmayı düşünüyor.”

Emma kaşlarını çattı. “Nasıl yani?”

Margo düşünmeye devam ediyor gibiydi. “Yalnız olduğunu düşünüyorum. Yani, o evde tek başına yaşıyor ve evde olmadığı zamanlarda da ofiste oluyor. Er ya da geç karşısına aşık olacağı bir kadın çıkacaktır; sadece zihnini meşgul etmek için olsa bile.”

Emma kanepenin minderlerine sokularak karnındaki sıcak yumruyu görmezden gelmeye çalıştı. Bu anlaşmazlık gerçekten daha ne kadar sürebilirdi?

Ön kapı aniden açıldı ve Ben kollarında bir dizi alışveriş poşetiyle belirdi.

“Geciktiğim için özür dilerim! Ama brunch getirdim!”

Margo gözlerini kocasına dikti. “Brunch değil, erzak getirdin.”

“Tabii ya, birazdan brunch’a dönüşecek yiyecekler. Bana on dakika verin.”

Margo inleyerek dikkatini tekrar Emma’ya verdi. “Asla bir şefle evlenme.”

Emma omuz silkti. “Tamam.”

“Yani gastronomi sektöründe çalışan biri olur ama... bir şefle asla.”

“Bu... gerçekten çok spesifik bir öneri.”

“Öyle mi?”

Emma gözlerini kısarak kardeşine baktı. “Neler oluyor?”

“Sadece tavsiyede bulunuyorum,” diye cevap verdi Margo; gözleri sahte bir masumiyetle büyümüştü.

“Peki.”

“Biliyor musun, Montgomery Knox birkaç hafta içinde şehre dönecek.”

Emma başını tekrar kanepeye yasladı. “Çok zekice Mar.”

“Bence birbirinize çok yaklaşıyorsunuz!” diye haykırdı Margo rol yapmayı bırakarak.

“Peki bu konudaki şeytani planın ne?” diye sordu, Emma başını elinin üstüne yaslayıp rahat bir pozisyon alırken.

“Sen, ben, kocam ve Montgomery dışarı çıkacağız; sıradan bir gece. Belki pazar yemeği bile olur. Hem daha rahat olur.”

“Kesinlikle. İlk randevuda kadının tüm ailesiyle aynı ortamda inanılmaz rahat olur.”

“Bu ilk randevu değil ki. Bu sadece bir akşam yemeği.”

“Bu sefer gerçekten geliyor mu? Yoksa Marakeş’te herhangi bir tatlı krizi falan yaşanabilir mi?”

“Gelecek! Yani sanırım. Çok meşgul biri. Ama tanıştığında ona *bayılacağından* eminim.”

Emma içini çekti; mutfaktan pastırma ve frenk soğanı kokuları gelirken Margo’nun şeytani planlarına boyun eğdi. Sanki kız kardeşi aylardır Montgomery’yle onu bir araya getirmeye çalışıyormuş da boşa kürek çekiyormuş gibi hissediyordu. Emma onun, bu işin peşini neden bırakmadığını anlayamıyordu. Ama Margo’nun kalkıp kollarını Ben’in beline dolayışına ve Ben’in eğilip Margo’nun alnına bir öpücük kondurmasına şahit olurken, bunu anlamak o kadar da zor değildi.

8

“Ve telefonu yüzüme kapattı!” diye haykırdı Nadine; kollarını çılgınca hareket ettirirken elindeki şarap kadehini neredeyse Emma’nın keten yorganının üzerine dökecekti.

Emma yatağının yanındaki koltukta oturmuş, beyaz şarabı seçtiği için kendiyile gurur duyuyor, bir yandan da Nadine’in Marty’den ayrılışını yeniden anlatıyor olmasına rağmen şaşır-mış gibi yapıyordu. Nadine’in dersten sonra gelip hikayenin tamamını anlatacak vakit bulmasıyla ayrılıklarının gerçekleş-mesi arasında geçen iki gün boyunca beklenti artmıştı; Emma şarabın yanı sıra ayrılık acısı çekerken ihtiyaç duyulacak çiko-latayı, kağıt mendilleri ve Beyoncé çalma listesini hazırlamıştı.

“Ah, ne kadar da olgun bir hareket,” dedi Emma gözlerini devirerek.

“En kötüsünü anlatmadım. Görünüşe göre, daha sonra eve dönmemi sağlayıp sağlayamayacaklarını görmek için ailemin evine gitmiş!”

“Hadi canım.”

“Daha sonra ailem aç olduğunu düşünerek onu yemeğe davet etmiş.”

“Olamaz.”

“Neyse ki büyükannem ona elmalı turta verip göndermiş,” dedi Nadine ağzına bir parça çikolata atarak. “Yani... Kendi kararlarımı kendim verebilirim, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Emma sempatik bir sesle. “İyi misin peki?”

“Evet... yani sanırım.” Nadine sakinleşmeye başlarken içini çekti.

“Gayet iyi gidiyor gibisin.”

Nadine’in dudaklarına zayıf bir gülümseme yerleşti. “Gerçekten mi?”

Emma başıyla onayladı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse bu konuyu çoktan aştım. Tüm kararlarımı sorgulamasından bıktım.”

Emma yüksek sesle ofladı. “Kulağa Knightley gibi geliyor.”

Nadine durakladı. “Öyle mi?”

“Kesinlikle. Geçen gün kavga çıkarmaya karar verene kadar müzede çok güzel vakit geçiriyorduk. Sonrasında da öylece çekip gitti!”

Nadine oturduğu yerde dorğuldu ve burnunu kıvrırarak “Bu fazla dramatik,” dedi.

“Değil mi?” Nadine onu anlıyordu. Emma’nın ihtiyacı olan şey buydu: şaşkınlık dolu bir öfke. Ve Emma en iyi arkadaşının onunla hemfikir olacağından emindi.

“Ve o zamandan beri seninle hiç konuşmadı, öyle mi?”

“Tek kelime etmedik.”

“Vay canına,” dedi Nadine ağzına ikinci bir parça çikolata atarak. “O gün tam olarak neden tartışmıştınız?”

Ah.

“Yani...” Emma bakışlarını odanın içinde gezdirdi; masumiyetini hem mutlak hem de belirsiz kılacak kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Burnumu başkalarının hayatına soktuğumu, sorun çözmekten çok sorun yarattığımı ima etti. Ki asla öyle bir şey yaptığımı düşünmüyorum.”

Nadine’in gözleri irileşti. “Asla!”

Emma başını kararlılıkla salladı. İhtiyaç duyduğu tek şey Nadine’in onayıydı. “Teşekkür ederim.”

“Yani, benim için yaptıklarına bir bak!”

Sesi tizleşmiş olsa da Emma soğukkanlı ifadesini korumaya özen gösterdi. “Haklısın.”

“Harika bir işe girmemi sağladın. Salondaki herkes olağanüstü, ayrıca Mateo bana tüm envanter sistemini öğretirken çok sabırlıydı. Yanlışlıkla fazladan yüz şişe yarı kalıcı toner sipariş ettiğimde bile hiç kızmadı.”

Emma gözlerini kırıştırdı. “Gerçekten mi?”

Nadine başını salladı; gözleri bir kez daha parladı. “*Ayrıca Marty’den ayrılmam için gerekli motivasyonu veren kişi de sendin!*”

Aman Tanrım. Bu neredeyse gerçeğin ta kendisiydi.

“Sen olmasaydın bu adımı atacağımı hiç düşünmüyorum,” diye devam etti Nadine. “Tabii tez konusundaki yardımını da unutmayalım!”

Tabii ya, okul! Bu kesinlikle daha iyiydi.

“Haklısın! Tez konun. Tüm bunları aklından çıkarıp seni meşgul etmenin en ideal yolu,” dedi Emma yüksek ve fazla hevesli bir ses tonuyla. “Dizüstü bilgisayarın yanında mı?”

Nadine başını salladı.

“Harika. Ama sanırım biraz mekan değişikliğine ihtiyacımız var. Odaklanabilmemiz için, anlarsın ya,” dedi Emma gülümseyerek. “Çantayı kap, bildiğim harika bir yer var.”

On dakika sonra Vicarage Kafe’ye vardıklarında, tezgah-taki menüyü inceleyen yaşlı bir çift dışında hiç kimse yoktu. Emma’yla Nadine içeri girdiğinde Zane diğer tarafta durmuş gülümsüyordu; onları gördüğünde Emma’nın pencerenin yanındaki masasını işaret etti.

“O kim?” diye sordu Nadine omzunun üzerinden çiftin içeceklerini hazırlamak üzere kahve makinesini çalıştıran Zane’e bakarak.

Hmmm, ilginç.

“Zane,” dedi Emma paltosunu çıkarırken. “İşe yeni başlamış olsa da sanki yıllardır burada çalışıyormuş gibi.”

Nadine, Zane’e dik dik bakmaya devam ederken başını salladı. Emma onu suçlayamazdı. Zane sıradan bir tip olsa da gerçekten çok tatlıydı; uzun boyluydu, açık kahverengi saçları ve dudaklarında sürekli yarım bir gülümseme vardı.

Kahve makinesinin köpürtme aparatı Nadine’i sersemletmiş gibiydi; gözlerini kaçırarak mekanı inceledi. Mekanın siyahbeyaz kareli zeminindebirtirinden uyumsuz sandalyeler duruyorken karanlık duvarları eski kahve reklamlarıyla kaplanmıştı.

“Çok şirin bir yer,” dedi.

“Kesinlikle; ayrıca kahveleri *çok iyi*,” dedi Emma başıyla onaylayarak. “Knightley’yle genellikle burada buluşuruz.”

“Öyle mi?” diye sordu Nadine; sesinde alışılmışın dışında bir şeyler vardı. “Aramak ister misin? İşten sonra yanımıza gelebilir ya da—”

“Hayır,” dedi Emma burnundan soluyarak, ona hâlâ öfkeliydi. “Asla olmaz. Benden hâlâ özür dilemedi. Ayrıca büyük ihtimalle planları falan vardır. Anlaşılan bu aralar işi ve sosyal hayatıyla o kadar meşgul ki—”

“Demek bu iki güzel hanımefendi öğleden sonra benim kafeme gelmeye karar verdi, öyle mi?” diye mırıldandı Zane masaya yaklaşırken. “Bunu neye borçluyum?”

Emma, Knightley’ye karşı duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışarak Zane’e sakın bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. “Tez konusunun son teslim tarihi yaklaşıyor. Kahvelerimizi yudumlar-ken ilham almayı umuyoruz.”

“Aynen öyle,” dedi Nadine gülümseyerek. “Bize bir fincan sıcak ilham lütfen!”

Nadine’in yanakları sanki ne dediğini yeni fark etmiş gibi kızarıırken Zane kıkırdadı.

“Peki sen ne tür bir ilham istersin?” diye sordu Zane, bakışlarını Emma’ya kaydırarak.

Emma, “Her zamankinden,” dedi; Zane dikkatini yeniden Nadine’e verdi.

“Aynısından alayım,” diye cevap verdi Nadine.

Zane tezgaha döndü; onları duyamayacağı kadar uzaklaştığında Nadine başını kollarının arasına aldı.

“Bunu söylediğime inanamıyorum!” dedi, sesi kollarının arasından boğuk çıkıyordu.

“Sorun yok,” dedi Emma onu rahatlatmaya çalışarak. “Gayet sevimli olduğunu düşündü.”

Nadine başını kaldırdı, yüzüne umut dolu bir ifade yerleşmişti. “Öyle mi?”

“Kesinlikle. Nasıl gülümsediğini görmedin mi?”

Nadine kahve makinesini çalıştıran Zane'e çaktırmadan bakmaya çalışsa da pek başarılı olamadı. "Çok seksi."

Tabii ya. Emma bunu neden daha önce düşünmemiştii? Zane'le Nadine, mükemmel bir çift olabilirlerdi.

"Öyle," dedi Emma öne doğru eğilerek. "Müzisyen olduğuna da eminim. Her zaman getirdiği gitar kutusunu da barın arkasına saklar."

Bu söylediği etkili olmuş gibiydi. Nadine içini çekti, Zane içecekleriyle masalarına döndüğünde artık ona baktığını gizlemeye çalışmıyordu.

Zane, ikisinin önüne içeceklerini koyduktan sonra dikkatini tekrar Nadine'e çevirdi.

"Adını öğrenebilir miyim?"

Nadine ona bakarak gülümsedi. "Nadine."

Zane elini uzatarak "Tanıştığımıza memnun oldum Nadine. Ben de Zane," dedi.

Nadine elini sıktı; Zane'in bu hareketi o kadar zarıftı ki Emma birkaç saniyeliğine birbirlerine dokunmaktan zevk aldıklarını düşündü.

Bu. Kader. Değilse. Neydi?

Ve sonra her şey bitti. Zane elini çekerek Emma'ya döndü. "Başka bir şey istemediğinize emin misiniz?"

"Hayır, böyle iyiyiz. Yine de teşekkürler," dedi Emma latte-sinden bir yudum alarak.

Zane başını salladı ve kasaya dönmeden önce Nadine'e göz kırptı.

Emma'nın içinden çılgılık atmak geliyordu. Nadine'le Zane'in arasındaki çekim açıkça hissediliyordu. Bazı işaretleri açıkça görebiliyordu.

"Biliyor musun, bence o bekar," dedi Emma arkadaşının

tepkisini ölçmek için bakmadan önce şeker paketlerini inceliyormuş gibi yaparak.

Nadine'in yüzü kızardı. "Ah, buna hazır olup olmadığımı bile bilmiyorum."

"Bunu öğrenmek için belki birkaç randevuya çıkman gerekiyor."

"Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum. Marty bugüne kadar çıktığım tek erkekti."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Nadine başını salladı ve bakışlarını kucağına kaydırıldı.

"O zaman harika bir fikrim var," dedi Emma masanın öbür ucuna uzanıp arkadaşının telefonunu alırken. "Profilini aktif hale getirmenin zamanı geldi."

"Profilimi mi?"

"Partner bulma uygulamaları için." Emma başını Nadine'in telefon ekranından kaldırıp düşünmeye devam etti. "Kismet'te bir profil açacağız. Bir de Frolick'te. Ve pratik olarak artık kariyer sahibi bir kadın olduğuna göre YesBitch'te de bir profil açmalıyız."

"Bilmem ki..." dedi Nadine tereddüt ederek. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Ben insanların aralarını yapmaya bayılırım! Harika bir sicilim var," dedi Emma kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. Evet, aralarını yaptığı tek çift Margo ve Ben'di ama o da evlilikle sonuçlanmıştı. Belli ki bu konuda doğuştan yetenekliydi. Ayrıca sağa kaydırmak ne kadar zor olabilirdi ki? "İlk olarak birkaç fotoğrafına ihtiyacımız var."

"Sanırım hiç fotoğrafım yok."

"Ciddi misin?" dedi Emma büyük bir şaşkınlıkla. "Neden?"

Nadine omuz silkti. "Fotoğraf çektirmekten nefret ederim. Kendimi huzursuz hissediyorum."

“Nadine, sen harika birisin. Gördüğüm en güzel mavi göz-
lere sahipsin ve sahip olduğun bu elmacık kemikleri için servet
ödeyecek insanlar tanıyorum. Hele saçların! Tanrım, Mateo bü-
yük bir yetenek.” Nadine’in telefonunu kaldırdı ve kamerayı
ona doğrulttu. Öğleden sonra güneşi kafeye doluyordu; Emma,
Nadine’in teniyle saçlarının üzerindeki parıltıyı yakaladı.
Emma büyük bir gururla gülümsedi ve telefonu Nadine’e çe-
virdi. “Görüyor musun? Çok güzelsin.”

Nadine bir kez daha kızardı.

“Tamam, şimdi sen dene,” dedi Emma telefonu Nadine’e
uzatarak. “Kamerayı çevir... ve... şöyle tut.” Telefonu yavaş-
ça Nadine’in eline tutuşturduktan sonra kırk beş derecelik bir
açıyla yukarı kaldırdı. “Şimdi çeneni indir... aynen öyle... ve
lense bak.”

Nadine bakışlarını tekrar Emma’ya çevirdi. “Şimdi ne ola-
cak?”

“Devam et. Aralarından en iyisini bulmak için birkaç tane
daha çekmelisin.”

“Birkaç tane daha derken?”

“Hmm, bilmem ki. Yüz fotoğraf kadar?”

Nadine’in gözleri irileşti.

Emma bu doğaçlama fotoğraf çekimini yönetmeye devam
etti; ne zaman dudak büzmesi, gülümsemesi, başını çevirmesi
ya da eğmesi gerektiğini söyledi, ta ki Nadine en sonunda inle-
yerek telefonu masaya bırakana kadar.

“Lütfen bu kadarının yeterli olduğunu söyle.”

“Neredeyse,” dedi Emma arkadaşının telefonunu eline alıp
galeriye bir göz atarken. “Şimdi yapmamız gereken tek şey pro-
filini doldurmak ve platformdaki tüm adamlara neden bu kadar
harika olduğunu anlatmak.”

Nadine'in beti benzi atıverdi. "Bunu nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Bu yüzden sana yardım edeceğim." Emma, Kissmet uygulamasını indirdi ve profilin sorduğu sorulara ulaşana kadar bilgilerini girdi. "İşte, burada bir erkeğin ilgisini çekmek için cevaplaman gereken birkaç soru var. Birincisi, 'İşten sonra beni genellikle... yaparken bulabilirsin.'"

Nadine omuz silkti. "Ders çalışırken."

Emma dudaklarını büzdü. "Hmmm, peki 'bir müzeyi gezerken ya da yeni empresyonizm hakkında bir şeyler okurken' demeye ne dersin?"

"Ah, yeni empresyonizme bayılırım!" diye cevap verdi Nadine, gözleri parlamıştı.

"Doğru. Kesinlikle," dedi Emma hızlıca. "Peki, sıradaki soru. 'Çocukken yapmaktan en çok keyif aldığım şey...'"

Nadine birkaç saniye düşündükten sonra cevap verdi. "Bay Mittens'ı giydirmek."

Emma'nın parmakları kısa bir anlığına klavyenin üzerinde duraklarken bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Ah, Bay Mittens bizim kedimiz," diye açıkladı Nadine. "Annemin Posh Pussy'yi açma fikri onun sayesinde doğdu; ona bebeklerimin kıyafetlerini giydirmeye bayılırdım. Bir gözünü kaybetmişti ve korsan Barbie kıyafetini--"

"Peki, 'yaralı hayvanlara yardım etmek' sence nasıl," diye sordu Emma parmaklarını klavyenin üzerinde hareket ettirerek. "Pekala, son soru: 'Hayatımı değiştiren en büyük şey...'"

Nadine güldü. "Bu çok basit. New York'a taşınmak."

Emma gülümsedi. "Harika." Nadine'in verdiği cevabı profile ekledi ve telefonu arkadaşına geri verdi. "Yapman gereken tek şey profilini tamamlayıp beğendiğin fotoğrafı eklemek."

“Ya sonra?” diye sordu Nadine sanki ekrandan bir erkek fırlayacakmış gibi bakışlarını telefonuna dikerek.

“Seninle konuşmak isteyen erkekler sağa kaydıracak. Biz de onları sağa kaydırabileceğiz. Eğleneceksin, söz veriyorum.”

Nadine kararlı bir şekilde nefes verdi. “Peki, varım. Büyükanнем her zaman çekmediğın fotoğrafların tamamını kaçırdığını söylerdi.”

“En sevdiğim iki müşterim neyin peşinde?” diye sordu Zane masanın yanında durup Nadine’in omzuna doğru eğilerek.

“Hâlâ ders çalışıyoruz,” diye cevap verdi Emma her ne kadar dizüstü bilgisayarını henüz çantalarından çıkarmamış olduklarının farkında olsa da.

Nadine gerginliğini belli eden bir kahkaha atarak ekranı kazağına dayasa da Zane’in gözünden kaçmamıştı.

“Kissmet’te misin?”

“Ah! Şey... evet... ben...” dedi Nadine kekeleyerek, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Süper. Benim de profilim var,” dedi dudaklarına sinsi bir sırıtış yerleşirken. “Ama hâlâ bir fotoğrafa ihtiyacın var sanırım.”

“Biz de bir tane seçmek üzereydik,” dedi Emma.

“Yardıma ihtiyacınız var mı? Zevkliyimdir,” dedi Nadine’e göz kırparak.

Aman Tanrım. Düşündüğü şey *yaşanıyordu*.

Emma ayağı kalkarken gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

“Siz halledin. Ben lavaboya uğrayacağım,” dedi Emma; hızla kafenin arka tarafında bulunan koridora doğru ilerledi.

Kendine övgüler yağdırmak için aynaya dönmeden önce kapının kilitli olduğundan emin oldu. Nadine’le Zane... harika bir ikili olmuşlardı! Nadine’in flört etmeye, iltifatlar duymaya

ve akıllara durgunluk verecek bir sekse ihtiyacı vardı. Yeni bir duygusal bağı ihtiyacı vardı ve aradığı her şey Zane'deydi.

Emma yansımasına bakarak gururla gülümsedi. Görüldüğü gibi bu da Knightley'nin Emma hakkında söylediklerinde ne kadar yanıldığının bir kanıtıydı. Nadine'e seksi baristasını ayarlamak mı? Emma resmen özverinin tam karşılığıydı.

Emma birkaç dakika sonra masaya döndüğünde Zane'i hâlâ sırtıtmakta olan Nadine'in yanında resimleri karıştırırken buldu.

"Karar verebildiniz mi?" diye sordu Emma yerine otururken.

"Şu ikisinin arasında kaldık," dedi Zane, Nadine'in telefonunu Emma'nın fotoğrafları görebilmesi için kaldırarak. Biri bir öz çekim, diğeryse Emma'nın çektiği fotoğraftı.

"Ah! Bunu Emma çekti!" diye haykırdı Emma büyük bir mutlulukla. "Sanırım favorim o."

"Emin misin?" dedi Zane gülümseyerek. "Pekala, sanırım bu işimizi görür." Fotoğrafa tıklayıp profili tamamladıktan sonra telefonu Nadine'e geri verdi. "Sana zevkli olduğumu söylemiştim," dedi Zane mırıldanarak. Sonra dikkatini bir kez daha Emma'ya çevirdi. "Peki senin olayın ne?"

"Benim olayım derken?"

"Sen de bekar mısın?"

"Ah, ben kimseyle çıkmıyorum."

Zane güldü. "Şu an mı yoksa?.."

"Yani, ilkbaharda mezun olacağım ve Met'te birçok kişinin hayali olan pozisyonu garantilemeye çalışıyorum, yani..." dedi Emma omuz silkerek. "O yüzden bu konuya süresiz olarak ara verdim."

"Peki ya elverişli bir durumla karşılaşırsan?" diye sordu Zane sesini alçaltarak.

“Sanırım öyle bir durum yok,” dedi Emma lattesinden bir yudum alarak. “Ama bu benim fikrim. Peki ya sen?”

“Hmmm...” Bakışları Emma’yla Nadine’in arasında gidip geliyordu. “Ben gerçekten her şeye açığım.”

Emma bakışlarını Nadine’e çevirdi. Arkadaşı gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu ve Emma ilk defa ne diyeceğini bilmiyordu.

“Düşünüyordum da, bir ara hep birlikte bir şeyler yapmalıyız,” diye devam etti Zane.

“Ah evet!” dedi Nadine heyecanla.

Emma irkildi. *Fazla hevesli, Nadine.*

“Harika,” dedi Zane. “Arkadaşım birkaç hafta içinde Brooklyn’de bir parti veriyor.”

Emma’nın nabızı hızlandı. “Brooklyn mi?”

“Evet. Bir barda. Öncesinde de bir gösteri var.”

Aman Tanrım, olamaz. İşler daha da kötüye gidiyordu.

Emma bu teklifin korkunçluğunu telepati yoluyla iletmek için Nadine’e döndü ama Nadine hâlâ Zane’e bakıyordu; geniş gözleri dalıp gitmişti.

“Kulağa harika geliyor. Ne tür bir gösteri?” diye sordu.

“Nasıl anlatsam ki...” dedi derin düşüncelere dalmış gibi pencereden dışarı bakarak. “Suyun üzerinde cam köprülerden oluşan şu yenilikçi interaktif sanat deneyimi gibi.”

Emma gözlerini devirmemek için kapattı. Az önce söylediği hiçbir şekilde ilgisini çekmemişti. Kara kutu lise tiyatrolarından payına düşeni almıştı, çok teşekkürler. Gözlerini açtığında Nadine’in yüzündeki umut dolu ifadeyi gördüğünde sadece iç çekebildi.

“Orada olacağız,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Kulağa... eğlenceli geliyor.”

Sonraki bir saat boyunca kafeye yeni bir müşteri gelmediği için Zane kafenin kapanış saatine kadar yanlarında oturdu. Sonunda hep birlikte kafeden çıktıklarında arkalarından kapıyı kilitledi gitar çantası da omzundaydı.

Emma kaldırıma doğru bir adım attı ve Nadine'e bir taksi çevireceğini söyleyerek ikisini bir süreliğine yalnız bıraktı. Birkaç saniye sonra bir taksi durduğunda gülümsedi.

“Buyur Nadine,” dedi. “Şehir merkezine mi gidiyorsun Zane? İsterseniz bir taksiyi paylaşabilirsiniz.”

“Ben böyle iyiyim,” dedi Zane.

Nadine mutlu bir ifadeyle bekleyen taksiye bindiğinde Emma'nın yüzündeki gülümseme soldu.

“Görüşmek üzere!” diye bağırdı ve kapıyı kapattı; taksi 82. Cadde'ye dönerken Nadine pencereden el sallıyordu.

“East Side'da yaşadığını söylediğine yemin edebilirim,” dedi Emma.

“Evet,” dedi Zane dikkatle yüzüne bakarak. “Yine de metroya binmek sorun değil.”

“Ha.”

Zane bir adım yaklaştı. “Akşamınızı burada geçirdiğiniz için teşekkürler. Sanırım siz ikiniz vakit geçirmekten büyük keyif aldığım iki müşterimsiniz.”

“Nadine'le harika vakit geçirdik.”

“Ben de öyle.”

Emma söyleyecek bir şey arıyor, gözlerini sokakta gezdiriyordu, aralarındaki tuhaf sessizliği bozacak herhangi bir şey.

İşte o zaman onu gördü. Karşı kaldırımında, paltosunu vücuduna sıkıca sarmış olan Knightley eve doğru yürüyordu. Ama yalnız değildi. Yanında bir kadın vardı. Uzun siyah saçlı ve uzun boylu bir kadındı; ayaklarındaki ince topuklu ayakkabıları

da boyunu uzatma konusunda fayda sağlıyordu. Kadın Knightley'ye gülümseyerek kulağına bir şeyler söylüyordu. Knightley başını eğmişti, yürüyüşü rahattı; kadın konuşurken başını dahi kaldırmamıştı. Ama aniden, sanki Emma'nın varlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı ve göz göze geldiler.

Sadece bir anlığına olsa da Emma'nın midesi bulanmış, ağzı kurumuştı. Knightley'nin bakışları ona doğru küçük bir adım daha atmış olan Zane'e kaydı. Knightley'nin ifadesi aniden sertleşti; gözlerini bir kez daha kaldırma kilitleyerek yanındaki güzel kadınla birlikte eve doğru yürümeye devam etti.

“Ne düşünüyorsun?”

Emma, Zane'in soru sorduğunu fark ederek gözlerini kırptırdı.

“Pardon?”

“Birkaç hafta sonra Brooklyn'e gelecek misin?” diye sordu bir kez daha; dudaklarına yerleşen sırıtış genişledi.

“Evet,” dedi Emma zoraki bir gülümsemeyle. “Kesinlikle.”

Emma evine dönmek için acele etmedi. Çok kızgın, çok mahcup, çok sinirli ve... Tanrım, damarlarında dolaşan duyguları kelimelere dökmesi bile mümkün değildi. Ama ön kapıyı açtığı anda hissettiği tek şey yorgunluktu. Kavga etmekten, kızmaktan ve... her şeyden o kadar yorulmuştu ki ikinci kata çıkan merdivenleri zar zor tırmanabildi.

Yatak odası karanlık olsa da ışığı yakmakla uğraşmadı. Emma yatağına oturup pencereden dışarı, kararmış olan gökyüzüne baktı. Dikkatini bahçenin diğer tarafında yanan Knightley'nin

mutfak ışığı çekti. Ağaçların oluşturduğu boşluklar sayesinde odanın içerisini görebiliyordu; adanın yanındaki geniş omuzlar ve pencerelerin dibindeki kadının zarif gövdesi. Saniyeler içinde kadın bahçeye açılan sürgülü kapıyı açtığı anda kahkahaları bahçeye yayıldı. Emma gözlerini devirdi; Knightley o kadar da komik biri değildi. Tabii bu daha önce çıktığı kızlara engel olmamıştı. Evi açıkça inceledikleri belli olurken aynı yapmacık kıkırdamalar, Knightley onlara bir kadeh şarap ikram ederken aynı saç savurmalar.

Kaç gece burada, penceresinin önünde oturup buna benzer bir sahneye şahit olmuştu? Bundan sonrasının nasıl devam edeceğini önden söyleyebilecek kadar. Birkaç dakika boyunca sohbet edecekler, kadın ona dokunmak için bir bahane bulana kadar birbirlerine yaklaştırmaya devam edeceklerdi; göğsüne koyduğu eli, omzuna yasladığı başı. Emma erkeklerle neredeyse hiç deneyimi olmayan bir genç kızken Knightley’yi ve flörtlerinin arasında yaşananları aynı yerden nasıl izlediğini hatırladı. Buluşmalara dair beklentileri gözler önüne seren bir ders gibiydi: şarap, kahkahalar, sonra da...

Sanki bir işaretmiş gibi Knightley elini kadının sırtına götürdü ve onu içeri yönlendirdi.

Emma bu anlarda genellikle perdeleri çeker, yanakları kızarıırken bile Knightley’nin hamlelerinin ne kadar öngörülebilir olduğunu düşünerek gülerdi. Ama o anda, sürgülü kapı arkalarından kapanıp mutfak ışığı sönerken Emma’nın gücü bakışlarını başka bir yere çevirmeye yetmiyordu.

Kızları içeri yönlendirdikten sonra ne yaşıyordu? Onlara bir araç çağırıyor, iyi geceler öpücüğü veriyor ve gönderiyor muydu? Yoksa onları üst kata mı çıkarıyordu? Emma daha önce

yatak odasında bir kadın görmemişti ama evi çok büyüktü. Aralarında seçim yapabileceği birçok odaya sahipti. Birbirinden farklı misafir odaları, birbirinden farklı yataklar...

O anları düşünmemeye çalışıyordu. Fakat şu an buna engel olamıyordu. Onlara nasıl dokunduğunu, kıyafetlerini nasıl çıkardığını...

Emma gözlerini kırıştırdı. Tanrı aşkına, ne yapıyordu? Bahsi geçen kişi Knightley'di. *Knightley*. Zihninin bu anlar hakkında fikir yürütmesine hiç hakkı yoktu, özellikle de onunla. Ama son zamanlarda onunla ilgili her şey tuhaf hissettiriyordu.

Korkutucu olduğu kadar da can sıkıcıydı.

Bahçenin karşı tarafında bir ışık daha yandığında Emma düşüncelerinden sıyrıldı. Bu ışık ikinci katta yanmıştı; Knightley masa lambasını yakmış, yatak odasının tam ortasında duruyordu. Yalnız.

Gıcır gıcır olan gömleğinin açık olan düğmeleri dümdüz karnını ortaya çıkarıyordu; elinde içkisi vardı. Üzerindeki kot pantolonu o kadar düşük belde ki odanın içinde ağır adımlarla yürüdüğünde Emma göbeğinden uzanan siyah kıl şeridini gördüğünü sandı. Gözlerini kaçırmak istediği anda Knightley bardağını komodinin üzerine bırakarak kot pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

Aman Tanrım.

Bacaklarını pantolonun paçalarından çıkardığında Emma'nın nefesi kesildi; Knightley bir askıya uzandı ve pantolonunu düzgünce astı. *Kim kotunu asar ki?* diye düşündü Emma. *Tabii ki Knightley.*

Sonra pantolonlarla birlikte gömme dolabının içinde yok oldu. Tekrar ortaya çıktığında üzerinde bir eşofman vardı, gömlek giymemişti. Geniş göğsü orada öylece duruyor, bronz

tenini gözler önüne seriyordu. Emma bakışlarını başka tarafa çevirmesi gerektiğini bilse de yapamıyordu. Bunun yerine yavaşça nefesini vererek ışığın yanmadığını ve Knightley'nin onu izlediğinden bihaber olduğunu düşünerek rahatladı.

Knightley bardağını aldı ve pencereden dışarı bakarken büyük bir yudum aldı. Uzun bir süre karanlığa baktıktan sonra başını öne eğerek elini saçlarında gezdirdi. Emma gözlerini hareketlerinden, kollarındaki kas gerginliğinden, karnının aşağıya doğru inen...

Başını salladı. Olmaz. Bu doğru değildi. Yere çöküp sürünerek odadan çıkması ve az önce yaşananları bir daha asla düşünmemesi gerekiyordu.

Ama Emma herhangi bir hamlede bulunamadan Knightley dönerek odadan çıktı.

Emma gözlerini kapatarak yavaşça nefes verdi. Acaba derdi neydi?

Ayağa kalktı, kollarını ve bacaklarını sallayarak derin bir nefes aldı. Bu çok saçmaydı. Fazlasıyla komikti. Ve bir daha asla yaşanmayacaktı. Sanki bu sözü sonsuza kadar mühürlemek istercesine masa lambasını yaktı ve odasını aydınlattı.

İzleyecek hiçbir şey yok, dedi kendi kendine Knightley'nin penceresine sırtını dönerken.

Sonra ağzı kurudu.

Knightley odasına dönmüş, bakışlarını Emma'nın penceresine dikmişti; onu fark etmişti. Onu gördüğüne hiç şüphe yoktu. Göz göze geldiler.

Aman Tanrım.

Emma yıllar önce iyi geceler dilerken yaptığı gibi el salladı. Sonra gülümsedi, bu bir zeytin dalıydı.

Knightley gözlerini Emma'ya dikerek içkisinden bir yudum aldı. Uzun bir süre hareketsiz kaldı ve sonunda uzanıp masa lambasını kapattı.

Odası aniden karanlığa gömüldü.

Emma'nın gözleri karanlıkta kısıılırken göğsündeki duygu fırtınası yerini hızlıca haklı bir öfkeye bıraktı.

Sen bilirsin, dedi kendi kendine. Küs mü kalmak istiyorsun? Sorun değil. Ama onu sonsuza kadar görmezden gelemezdi. Pazar yemeğine sadece birkaç gün kalmıştı.

Pazar yemeğini asla kaçırmazdı.

9

Knightley yemeğe gelmemiştir. Bay Woodhouse'u aramış, bir işinin çıktığını söyleyerek özür dilemişti. Babası Knightley'ye eksikliğini hissedeceklerini ama onu kendilerinden uzak tutan kadının buna degeceğini umduğunu söylemişti. Emma çalışma odasında babasının karşısında oturduğu yerden, telefonun diğer ucunda Knightley'nin kahkahasını duydu. Babasının ağzından çıkan varsayımları yalanlamayışını da duymuştu. Her iki adam da birbirleriyle vedalaşmadan önce biraz daha hoşbeş etti.

Emma için hiçbir şey yoktu.

Tabii ki umurunda değildi. Aklından bile geçirmemiştir. Hele ki evde oturup perşembe gününü ve Nadine'le dersini beklerken. Ya da her gece yatak odasının penceresinden dışarı bakarken, bahçenin hemen ötesindeki eve bakmamaya çalışırken.

Hayır, hiçbir sorun yoktu. Knightley düşüncelerini neredeyse hiç meşgul etmiyordu.

En azından bir sonraki pazar gününe kadar. Bunun tek nedeniyse günün büyük bölümünü onun o hafta da akşam yemeğine gelmeyeceğine kendini ikna ederek geçirmesiydi. Emma bu yüzden o akşam mutfak adasında kendine bir kadeh Chardonnay¹ doldurup Bayan Pawlowski'nin Ben ve Margo'ya babalarının yeni meyve sıkacağı hakkında yaptığı övgüleri dinlerken bahçeye açılan Fransız kapılarının açıldığını ve fazlasıyla tanıdık bir sesin, "Selam," dediğini duyduğunda çok şaşırdı.

Emma içeri girdiğini görmek için başını kaldırdığında elindeki içki şişesi hâlâ havadaydı. Knightley ceketini omuzlarından sıyrıp sandalyelerden birine asarken onu fark etmemiş gibiydi; masanın diğer ucunda oturan babasını selamladı. Margo ve Ben'e sarıldı ve ancak Bayan Pawlowski'nin söylediğine güldükten sonra kehribar rengi gözlerini Emma'ninkilerle buluşturdu.

O anda, mutfağın öbür ucundan birbirlerine bakarlarken Emma kendine onu hiç umursamaması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmıştı.

"Emma, George'a beyaz şarabı getirir misin?" dedi babası Emma'yı masaya geri göndererek.

"Elbette," dedi Emma hızla kendine gelerek. Yıllar süren pazar yemeklerinden sonra Knightley'nin Chardonnay'den nefret ettiğini bildiği için –Knightley Viognier'i² tercih ediyordu– şişeyi masaya getirirken kibirli bir gülümseme takındı.

Knightley en sonda, babasının karşısında, Emma'nın yanında oturuyordu. Pazar akşamları yemek geleneği başladığından beri, yani Emma mantıklı cümleler bile kuramıyorken, oturduğu yer orasıydı. Ancak bu gece içini çok farklı hisler kaplamıştı,

¹ Chardonnay üzümünden elde edilmiş beyaz şarap. (e.n.)

² Viognier adlı üzüm çeşidinden elde edilen bir beyaz şarap. (e.n.)

sanki bir alışkanlık yerini soğuk ve tuhaf bir şeye bırakmıştı. Emma bu hissi görmezden gelmeye çalışsa da şişeyi büyük bir gümbürtüyle önüne bırakıp kendi sandalyesine otururken yüzüne yerleşen boş ifade bu hissi daha da kötüleştirdi.

Knightley tek kelime etmedi; diğer herkes Bay Woodhouse'un artık suyunu çıkarabildiğini keşfettiği meyveleri sıralamasını dinlemekle o kadar meşguldü ki yanlış bir şey olduğunu fark edememişti. Ama Emma farkındaydı. Bunu hissedebiliyordu.

Knightley'yle neredeyse yirmi dört yıldır hiç tartışmamışlardı. Aralarında elbette anlaşmazlıklar oluyordu ama bir göz devirme ya da iyi zamanlanmış bir iğneleme genellikle aralarındaki buzları çözüyordu. Hiçbiri birkaç dakikadan uzun sürmemişti. Hiçbir şey ona dostluklarının büyük bir değişikliğe uğradığını hissettirmemişti. Ta ki şimdiye kadar.

Bu çok saçma, diye azarladı kendini zihinsel olarak. Bu kadar basit bir kavganın üstesinden gelebilmeliydiler. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yoktu, Emma bundan emin olacaktı. Yeni bir kararlılıkla gülümsemeye çalışarak Knightley'ye döndü.

“Ee,” dedi sıradan bir ses tonuyla. “Geçen haftaki ateşli randevu nasıldı?”

Knightley bakışlarını ona çevirdi ve söylediğine anlam veremiyormuşçasına tek kaşını kaldırdı.

“Geçen hafta diyorum, yemeğe gelmediğin akşam.”

Knightley sessiz kalmaya devam etti. Bunun yerine Emma'nın masaya getirdiği şarap şişesine uzandı ve kadehini doldurdu.

Emma kaşlarını çatarak bıçağını tabağındaki ton balıklı bifteğe sapladı. Kin beslemeyi, orada oturup onu görmezden gelmeyi ve...

“Nadine bu akşam yok mu?” diye mırıldandı Knightley, Emma’nın düşüncelerini bölerek.

“Biliyor musun, uyanık olduğumuz her saniyeyi birlikte geçirmiyoruz,” diye cevap verdi Emma.

“Ah. Güzelmiş.”

Knightley ondan uzaklaşmak için bir hamle yaparken sanki geç kalmış gibi paniğe kapıldı.

“İyi miyiz?” diye sordu Emma alt dudağını ısırarak.

Durakladı. “Anlamadım?”

“Sadece...” Emma uzun bir iç geçirerek zihnindeki düşünce karmaşasını düzenlemeye çalıştı. “Aslında basit bir anlaşmazlık olmasına rağmen gerçekten kavgalıymışız gibi hissetmekten nefret ediyorum. Böyle bir anlaşmazlık dünyanın sonu değildir, öyle değil mi?”

Dudaklarına hafif bir sırıtma yerleşti. “Kesinlikle.”

“Yani... arkadaş mıyız?”

“Ben her zaman senin arkadaşın olacağım Emma,” dedi yumuşak bir sesle, sadece Emma’nın duyabileceği bir ses seviyesinde; Emma midesinde tuhaf hareketler hissediyordu.

Bu hissi görmezden gelerek parlak bir gülümseme takındı ve içkisinden büyük bir yudum aldı. “Güzel. Çünkü hiç kimsenin bir suçu yoktu.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Günün sonunda ikimiz de Nadine’in iyi olmasını isteriz, değil mi?”

Yüz ifadesinden yorgunluğu anlaşılıyordu, arkasına yaslanarak “Peki Woodhouse,” dedi.

Başını salladı. “Geriye kalan tek şey ayrılığın üstesinden gelmesi için onu yeni biriyle tanıştırmak. Zaten tüm uygulamalarda bir profil oluşturduk; şimdi tek yapmam gereken doğru

kişiyi seçmesine yardımcı olmak. Tercihen ona şehri gösterebilecek birini. Ayrıca fazlasıyla seksi birini çünkü Nadine çok güzel bir kadın.”

“Yapılacaklar listen falan mı var?”

Emma gülümsedi. “Lütfen ama, herkesin bir yapılacaklar listesi olmalı.”

“Her zaman istediğimiz her şeye sahip olamayız.”

“Neden?”

Knightley kendi kendine kıkırdadı. “Çünkü gerçek dünyada hiç kimse düşüncelere sahip olacak kadar şımarık değildir. Sen hariç.”

Bu hızlıca olup biten ama arkasında keskin bir sızı bırakan bir tokat gibiydi.

“Doğru. Kesinlikle.” Emma’nın dudaklarındaki gülümseme solmuştu; acısını kahkaha atarak örtmeye çalışsa da sesi ince ve kırılgan çıkmıştı.

Knightley’nin yüzündeki alaycı ifade Emma’nın tepkisini izlerken kayboldu. Ona doğru eğildiğinde kaşlarını çatmıştı.

“Emma—”

“Dikkat, dikkat!” diye bağırdı Margo birkaç sandalye ötede yerinden. Ayağa kalkmış, sırtarak Ben’in elini tutuyordu. “Müjdemiz var. Hayatımızdaki en önemli kişiler olduğunuz için ilk sizin bilmenizi istedik. Biz—”

“Hamilesin!” diye bağırdı Bayan Pawlowski. “Hamilesin, değil mi?”

Margo’nun yüzündeki neşeli ifade aniden kayboldu. “Evet. Evet, çocuk bekliyoruz.”

Bayan Pawlowski çığlık atarak yerinden fırladı ve aniden tüm masa alkışlara, kucaklaşmalara ve tebriklere boğuldu. Knightley kardeşinin sırtını sıvazlamak için yerinden kalkarken

Bay Woodhouse, Margo'nun yanağına bir öpücük kondurdu; adanın yanında duran Fran gözyaşlarına boğulmuştu.

Emma her şeyi oturduğu yerden izliyordu. O da gülümsüyordu ancak hisleri karışık. Karşısında bu mutluluk tablosuyla karşılaştığında kırılğan bir maske takınmak zorunda kaldı; kendini hayli yalnız hissettiği sırada keyifle izlediği bir manzara.

Bebek müjdesi Emma'nın, tam olarak olmasa da kafasını o berbat akşam yemeğinden uzaklaştırmasına yetmiş gibiydi. Zane iki gün sonra arkadaşının sanat gösterisinde bir izleyicinin asma köprülerden birinden düşüp boğulma tehlikesi geçirmesinin ardından Brooklyn'deki hafta sonu planlarını yeniden gözden geçirmek için mesaj attığında işler yoluna giriyordu. Sergi hızlıca kapatılmıştı. Tabii ki bu Emma'nın cumartesi gecesi için Zane ve Nadine'i buluşturacak farklı bir aktivite bulması gerektiği anlamına da geliyordu; bu aynı zamanda aklını Knightley'den uzak tutacak bir şey olacaktı. Emma bir karar verdi: Hep birlikte şehir merkezindeki karaoke bara gideceklerdi.

"Çok heyecanlıyım!" diye ciyakladı Nadine Emma başka bir bluzu – açık yeşil, ipek– Nadine'in zayıf bedenine doğru tutarken. Yatağın üzeri Nadine için oluşturduğu kıyafet seçenekleriyle doluydu ve Emma mükemmel olanı seçtiklerinden emin olmak istiyordu. Ne de olsa bu gece Nadine'in gecesiydi. Başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyarak ne kadar şımarıkça davranabilirdi?

"Bunu üzerinde çok sevdim," dedi Emma.

Nadine aynaya dönerek, "Çok abartı değil mi?" diye sordu.

“Kesinlikle değil. Birkaç yıl önce arkadaşlarım Lulu ve Haydie’yle birlikte Saks’tan almıştım. Ayrıca yıllardır giyme-dim; sende kalabilir. Bu resmen senin için yapılmış.”

Emma kahverengi kısa bir set etekle en sevdiği altın rengi, ucunda küçük bir ruj olan Lanvin marka kolyesini eşleştirdi.

Nadine bakışlarını yansımasına çevirdi; gözleri irileşmiş, sesi aniden rkekleşmişti. “Daha önce hiç barda karaoke yap-mamıştım... O kadar insanın önünde.”

“Hiç mi?” diye sordu Emma açık pembe Rixo marka mini elbisesini düzelterek. zerinde küçük kırmızı gl goncaları vardı. “ok seveceksin. Kimlik kontrolü yapmadıkları için gençken sık sık giderdim.”

“Sesin güzel mi?”

“Gayet iyi,” dedi Emma dudaklarına parlatıcı sürerken. “Tek mesele kendine gvenmen Nadine. şarkına odaklan. Onu sa-hiplen. Sen bir rock şarkıcısısın.”

Nadine güldü. “Hiçbir şekilde baskı yok yani.”

“Harika olacaksın.” Emma, Nadine’in koluna girdi ve mer-divenlerden aşağı indiler. “Zane bu geceden sonra seni aklından çıkaramayacak.”

Nadine’in adımları yavaşladı. “Benden hoşlandığını mı düşünüyorsun?”

“Ah, kesinlikle. Biriyle vakit geçirdikçe işaretleri daha rahat okumaya başlarsın,” dedi Emma fuayeye ulaştıklarında. “Bi-zimle saat onda aşağıda buluşacak. şimdi çıkarsak yirmi dakika kadar gecikmiş oluruz.”

“Tanrım, Marty geç kalmamdan nefret ederdi.”

Emma gümüş rengi Stella McCartney bomber ceketini gi-yerken birkaç saniyeliğine aralarında geçen konuşmanın hava-da asılı kalmasına izin verdi.

“Biliyor musun, geçen gün beni aradı,” diye devam etti Nadine.

“Öyle mi?” diye cevap verdi Emma soğukkanlı görünmeye çalışarak.

“Evet. İsteyken telefonum çaldı ve Mateo’dan açmasını istedim. Marty telefonumu bir adamın açtığını duyunca sinirlendi ve telefonu kapattı.”

Emma arkasını döndü. “Telefonu mu kapattı?”

“Evet. Birkaç kez ona ulaşmayı denedim ama hiçbir arama dönmedi,” dedi Nadine omuz silkerek. Nadine’in gözleri sulanmak üzere gibiydi. “Mateo’nun tepkisi çok tatlıydı. Bana köşe başından bir kek aldı ve Marty’dan çok daha iyisini hak ettiğimi söyledi ama... bilmiyorum...”

“Mateo kesinlikle çok haklı. Biz de bunu kutlamak için dışarı çıkıyoruz,” dedi Emma arkadaşının elini tutup kapıya doğru ilerleyerek. “Yeni kazanılmış özgürlük, yeni fırsatlar ve doksanlı yılların pop şarkılarının tamamı!”

Taksileri Emma’nın hesapladığı saatte kuytu mekana varmıştı. Mekan Lower East Side’da karanlık bir sokaktaydı ve kapıları açılıp *Oops’! I Dit It Again* şarkısı yankılanana kadar dikkat çekmemişti. Mekan tıklım tıklımdı ve her yer kırmızı Noel süslemeleriyle aydınlatılmıştı. Herkesin dikkati bekârlığa veda partisinin bir katılımcısı olduğu belli olan bir grup kadının en iyi Britney taklitlerini sergilediği alçak sahnede idi.

Emma’yla Nadine kalabalığın arasından çeşitli manevralarla, barda içkisini yarılamış olan Zane’in yanına doğru ilerlediler. İşten yeni gelmiş gibi görünüyordu; belki de her zaman böyle

giyiniyordu. Bugün üzerinde yırtık pırtık bir Joy Division tişörtüyle yıpranmış bir kot pantolon vardı.

“Çok tatlısınız,” diye mırıldandı Zane ikisini de kucaklayarak. “Ne içmek isterseniz?”

“Cin tonik?” diye önerdi Emma. Nadine başıyla onayladı.

Zane siparişi verdi ve kısa süre sonra önce içkileri ardından üç shot geldi.

Zane, Emma’nın şaşkın ifadesini gördüğünde gülümsedi. “Kamikazeler. Karaoke genelde gecenin tamamlandığı yerdir, başladığı değil. Bu sebeple arayı kapatmamız gerekiyor.”

Emma shot içmeyi seven biri değildi. İçmek zorunda kaldığında genellikle omzunun üzerinden atma numarasını yapardı ama bu sefer Zane haklıydı. Karaokeden önce gerekli cesareti bu sıvı sağlıyordu.

“Madem ısrar ediyorsun,” dedi Emma shot bardağını alıp tek yudumda içerken gülümsemeye çalışarak. Nadine burnunu kıvrıştırarak Emma’yı takip etti. Sahnenin yanında bir masa açıldığında bir şarkı kitapçığıyla masayı kaptılar. Kovboy şapkalı bir adam Garth Brooks’u seslendirirken Zane uzun şarkı listesini incelemeye başladı.

“I’ve got friends in low places!” diye mırıldanarak dans ediyordu.

“Bu Marty’nin en sevdiği şarkı!” diye haykırdı Nadine olduğu yerde el çırpıp ritme uygun sallanarak.

Aman Tanrım.

“Zane’le bir düet yapmalısınız!” dedi Emma, Zane’in elinden şarkı listesini alıp karıştırmaya başladığında. “Siz karar verirken ben başlayacağım.”

Seçtiği şarkının yanındaki numarayı not ettikten sonra karaoke aletini çalıştıran sıkkın DJ’e uzattı. DJ numarayı aldı

ve telefonundan başını kaldırma zahmetine girmeden başıyla onayladı.

Emma masaya geri döndüğünde Zane’le Nadine’in şarkı listesinin üzerine eğildiklerini görerek kendi kendine gülümsemeye başladı.

“Karar verebildiniz mi?” diye sordu Emma yerine yerleşirken.

“Tamam, tamam. Kararımızı verdik,” dedi Nadine, Zane’e bakıp kıkırdayarak. Zane göz kırptıktan sonra kalkıp şarkı seçimlerini DJ’e iletmek için ilerledi.

DJ onları duyamayacak kadar uzaklaştığında Emma arkadaşına döndü. “Aman Tanrım, senden hoşlanıyor!”

“Biliyorum! Yani, sanırım? Ya, o çok seksi biri!”

“Sence–” Emma, Zane’in masaya döndüğünü görünce sözünü kesti. Zane gülümseyerek Nadine’in yanına oturdu.

“Hangi şarkıyı seçtiniz bakalım?” diye sordu.

“Ah, sürpriz olsun,” dedi Zane sırtarak. Garth Brooks’un sahne performansı sona erdiğinde sahnenin üzerindeki ekranda bir sonraki şarkı belirdi: Def Leppard’dan *Pour Some Sugar On Me*. Altında da sanatçının adı yazıyordu: Emma W.

Emma içkisini bitirerek sahneye fırladı; şarkı sözleri ekranda belirirken mikrofonu kaptı.

“*Step inside! Walk this way!*” diye şarkı söylemeye başladığında sesi barın etrafına konumlandırılmış olan hoparlörlerden yankılandı. Nadine oturduğu yerden kalkmış, zıplayıp tezahürat yapıyordu. Zane hâlâ yanında oturuyor, sırtarak sahnede olan Emma’yı izliyordu. Sonra uzandı ve kolunu Nadine’in sandalyesinin arkasına koydu.

İşte bu!

Emma kendi kendine gülümseyerek gözlerini kapattı ve son nota çalınana ve birkaç müşteri alkışlamaya başlayana kadar

Def Leppard'ın zamansız eserinde kendini kaybetti. Emma sahnedən inip masalarına dönmədən önce bir salam verdi.

“Harikaydın!” diye haykırdı Nadine.

“Gerçekten... farklı bir şeydi,” diye katıldı Zane eğilip elini Emma'nın dizine koyarak. “Gidip içecek bir şeyler alacağım. İster misiniz?”

Emma gülümseməyə çalışarak dizini Zane'in elinin altından çekti. “Tabii ki.”

Zane bardaki kalabalığın arasında kaybolduğunda Nadine ciyaklamaya başladı.

“Aman Tanrım, Emma!” dedi nefes nefese. “Sen şarkı söylediğin sürece boyunca elini üzerimden çekmedi!”

Emma gözlerini kırıştırdı. Sahnede yken bunu görmemişti. “Gerçekten mi?”

“Evet, kolunu sandalyemin arkasına koydu. Ayrıca oturduğumda da sırtımı okşadı!”

Emma gülümsədi.

Planı gerçekten *işe yarıyordu*.

Ekranda bir sonraki şarkı belirirken Zane elinde daha fazla içkiyle masaya döndü: Elton John ve Kiki Dee'den *Don't Go Breaking My Heart* parçası; sanatçılarsa Zane ve Nadine.

“Bu senin şarkın! Sıra sende!” dedi Emma, Nadine'i koltuğundan itip haykırarak. Zane'le birlikte sahnede mikrofonun önünde yan yana dururken Nadine gergin bir ifadeyle Emma'ya bakıyordu.

Zane yanlış bir notayla, Nadine'se kelimeleri ağzında geveleyerek şarkıyı söylemeye başladığında Emma bir anlığına karaoke gecesinin iyi bir seçim olup olmadığını düşündü. Ama sonunda ritmi yakaladılar ve rahatlayıp gülümseyerek şarkıya devam ettiler. Kısa süre sonra tüm bar tezahürat yapıyor,

şarkıya eşlik ediyordu; şarkı bittiğindeyse kalabalık alkışlara boğulmuştu. Zane başıyla selam verirken Nadine sahneden aşağı atlayarak Emma'ya sarıldı.

“Bunu başardığıma inanamıyorum!”

Zane gülümsedi. “Harikaydın.”

“Muhteşem ikili,” dedi Emma kendinden emin gülümsemesini gizleme zahmetine girmeyerek.

Birçok içki ve şarkının ardından Zane sonunda geceyi sonlandırmalarını önerdiğinde Emma saatin kaç olduğunu bile bilmiyordu. Zaten bir önemi de yoktu. Vücudu rahatlamıştı ve zihni bir başka başarının heyecanını yaşıyordu. Emma dışarı, soğuk havaya çıkmadan önce içkisini –*neydi bu? Rom muydu?*– bitirdi.

“Zane, neden Nadine’le aynı taksiye binmiyorsun?” diye sordu Emma köşeye doğru ilerlerken.

“Aslında ben şehir merkezine gidiyorum. Seninle ikimiz aynı taksiye binsek daha mantıklı olur,” dedi sokağa bir adım atıp bir sonraki taksiyi durdurmak için elini kaldırarak.

“Ama Nadine çok yakın!”

“Ben yürüyeceğim,” dedi Nadine esnemesini güçlkle bastırarak. “Yurt sadece birkaç blok ötede.”

“Bir dakika, Zane, neden Nadine’e eşlik etmiyorsun?” dedi Emma ısrar ederek. “Eve sağ salım ulaştığından emin ol, tamam mı?”

Zane omzunun üzerinden Nadine’e bakmak için döndüğünde önlerinde bir taksi durdu. “Herhangi bir sorun yaşayacağını düşünmüyorum. Öyle değil mi Nadine?”

Nadine umursamaz bir tavırla başını salladı. “Kesinlikle. Taksiye siz binin!”

Emma zihnindeki düşüncelerin hızına yetişemiyordu. Neler oluyordu? Zane böyle bir fırsatı neden elinin tersiyle itiyordu?

“İstersen seni bırakabiliriz? Hava soğuk,” diye ağzından kaçırdı Emma.

Zane iç geçirdi. “Emma, taksi o yöne gitmeyecek, ayrıca çok fazla yerde durması gerekir. Eğer taksiye binmek istiyorsa başka taksiler de var.”

“Doğru söylüyor,” dedi Nadine sarhoş bir gülümsemeyle. Nadine de kaçırdığı fırsatın farkında değil gibi görünüyordu. “Ayrıca burada soğuk, Ohio’daki soğuğun yanında hiçbir şey. Bu havayı seviyorum.”

Zane taksinin kapısını açarak bakışlarını beklentiyle Emma’ya çevirdi. “Gördüğün gibi Nadine halinden gayet memnun. Hadi.”

Emma bakışlarını Nadine’e çevirdi. Zane’in ona yurda kadar eşlik etmesini istemiyor muydu? Senaryoya uygun hareket eden tek kişi neden Emma’ydı? Emma tuhaf bir sessizliğin ardından nihayet pes etti ve taksiye dönmeden önce Nadine’e hızlıca sarıldı.

Taksi hareket edip 6. Cadde’den FDR Drive’a dönerken Nadine arkalarından el sallıyordu.

“Çok eğlenceliydi,” dedi Zane bacaklarını açıp dizlerini Emma’nın kılere sürterek.

“Kesinlikle,” dedi Emma sinir olduğunu belli etmemeye çalışarak. “Nadine’i evine bırakmak isteyeceğini düşünmüştüm.”

Omuz silkti. “Sorun olmadığımı söyledi.”

Emma başını sallayarak pencereden dışarı, East River’a çevirdi. Taksi yoldaki çukura girdiğinde sarsılmalarına neden oldu. Zane aniden yanında belirdi. Emma çaktırmadan pencereye doğru yaklaşmaya çalışsa da Zane boşluğu hızlıca doldurdu.

“Emma...” diye konuşmaya başladı Zane.

“Evet?” Emma, Zane’in vücudundan o kadar uzaklaşmıştı ki neredeyse araba kapısıyla aynı hizaya gelmişti.

“Merak ettiğim bir şey var.”

Emma birkaç saniye bekledi. Zane sadece bakıyordu, sanki aklından geçenleri okumasını bekliyormuş gibi.

“Neyi merak ediyorsun?” diye sordu Emma sonunda.

Zane öne doğru eğilirken eli Emma’nın kalçasına gitti ve dudaklarını tehlikeli bir şekilde yaklaştırarak...

Aman Tanrım. Onu öpmeye çalışıyordu.

“Zane!” dedi Emma elini omzuna koyup geriye doğru iterek. “Ne yapıyorsun?”

Zane gülümsedi. “Denemeliyiz. Olacakları görmeliyiz.”

“Biz derken?” diye sordu Emma kuşku dolu bir ses tonuyla.

“Aynen öyle. Sen ve ben.” Sanki her şeyi açıklayan bir cümle etmişçesine bir kez daha eğildi.

“Bizden bahsetmiyorsun,” dedi Emma onu daha sert bir şekilde geriye doğru iterek.

Zane kaşlarını çatı. “Ne?”

“Sarhoşsun,” dedi Emma toparlanmaya çalışarak. “Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Ne yani, benim için yanıp tutuşmuyor muydun? Şimdi ne değişti?”

“Anlamadım?” Emma duyduklarına inanamıyordu. “Peki Nadine?”

“Nadine mi?” diye sordu Zane; kafası karışmışa benziyordu. “O gayet tatlı biri ve kaçırmayacağım biri ama şu anda burada değil. Burada olsaydı hep birlikte eğlenebilirdik.”

Emma’nın gözleri irileşti. “Sen neden bahsediyorsun?”

Emma başını çevirince Zane’in dudakları beceriksizce Emma’nın kulağına değdi. Emma onu tekrar itmeye çalıştığında Zane onu kolundan tutup kendine doğru çekti.

Emma, “Bırak beni!” diye bağırdı. “İstemiyorum!”

“Senin derdin ne lan?” diye tersledi Zane.

Emma yaşadıklarına inanamıyordu. Zane’i kendisinden uzaklaştırmak için olanca gücüyle direniyordu. Taksi keskin bir dönüşle bir sonraki şeride geçerken öne doğru savruldu ve kafasını sürücüsüyle arka koltuk arasındaki pleksiglasa çarptı.

“Siktir!” diye bağırdı başının yanını tutarak. “Sıçayım!”

“Hak ettin! Nadine’den hoşlanmalıydın!”

“Siktir et Nadine’i. Seninle benim aramda bir şey var. Bunu inkar edemezsin. Bu konuda neden bir kaltak gibi davranıyorsun?” Onu tekrar yakalayarak kendine doğru çekti.

“Sen tam bir pisliksin!” Emma içindeki öfkeye daha fazla direnemedi. Kolunu kurtardı ve geriye doğru çekilerek adamın suratına yumruk attı. Daha önce hiç kimseye vurmamış olsa da oldukça başarılıydı. Zane geriye doğru savrularak araca çarptı.

“NE OLUYOR LAN!” diye bağırdı eliyle sağ gözünü kapatarak.

Emma, “Kenara çek!” diye bağırdı şoföre.

Taksi yol kenarında durdu.

“Arabadan in!” diye bağırdı Zane’e.

“Ne?”

“Taksiden in! Hemen!”

“Lanet olası yolun ortasındayız!”

“İn!” diye bağırdı öfkeden titrerken. Emma yumruğunu aralarındaki boşlukta onu tekrar yumruklamaya hazır halde bekletiyordu.

Zane kapıyı bir hışımla açarak arabadan indi.

Zane, “Şımarık küçük orospu!” diye hırlayarak kapıyı kapattı.

“DEVAM ET!” diye bağırdı Emma taksi şoförüne; şoför hiçbir tepki vermeden hızlanarak şehir dışına doğru ilerledi.

Emma'nın midesi bulanmaya başlamış, kalbi göğüs kafesini delecek gibi atmaya başlamıştı. Gözlerini kapatarak sakinleşmeye çalıştı. "Teşekkür ederim," dedi Emma sonunda.

Taksi şoförü başını sallamakla yetindi.

Emma bakışlarını pencereden dışarı çevirdi; yaşadığı şok hızla öfkeye dönüşürken ellerinin kucağında titrememesini diledi.

Her şeyi nasıl bu kadar yanlış yorumlayabilmişti?

Zane'e hiç yüz vermemişti. Ayrıca yanlışlıkla umut vermiş olsa bile Zane'in yaptıkları kabul edilemezdi! Birinin ondan hoşlandığını düşünmeden ona nazik davranmanız mümkün değil miydi yani?

"Olmaz mı yani?" diye bağırdı Emma aniden.

Taksi şoförü dikiz aynasından Emma'ya baktı.

Emma onu görmezden gelerek gözlerini kapattı. Zavalı Nadine! Perişan olacaktı. Ve ona bu gerçeği söyleyen kişi Emma olacaktı.

Sonunda gözlerini açtığında taksi şoförünün arkasını dönüp ona baktığını gördü. Gözlerini kırıştırdığında evin önünde durduklarını fark etti. Mahcup bir gülümsemeyle kredi kartını uzatıp ödemeyi yaptı ve araçtan indikten sonra ağır adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Taksi uzaklaşırken Emma aracın caddede gözden kayboluşunu izledi.

Derin bir nefes alarak soğuk havayı ciğerlerine doldurdu. Zane'i siktir et. O, Emma Woodhouse'du. Hiç kimsenin ona böyle davranmaya hakkı yoktu; hem o hem de Nadine daha iyisini hak ediyordu. Gece ne kadar berbat geçmiş olursa olsun Zane'in nasıl biri olduğunu daha sonra öğrenmektense şimdi öğrenmesi daha iyiydi.

Emma çantasından anahtarlarını çıkarıp ön kapıyı açana kadar biraz zaman geçti. Ceketini girişte bırakıp buzdolabından

su almak için mutfağa indiğinde ev karanlık ve sessizdi. Emma odada oturup suyunu içerken bakışlarını Fransız kapılara çevirdi.

Kendini iyi hissediyordu. Her şey yoluna girecekti. Yine de vücudu zihniyle hemfikir değildi; kalbi çok hızlı atıyordu, kanındaki adrenalin seviyesi hâlâ çok yüksekti.

Henüz yatağa girmeye hazır değildi.

10

Knightley alt kattan gelen bardak şingirtıları, adım sesleri ve dolapların açılma sesine uyandı. Sesler Knightley farkına bile varmadan kafasının içinde yüzüyor, aniden gözlerini açıp ayılana kadar rüyaya dönüşüyordu.

Mutfaktaki bar taburelerinden birinin beton zeminde sanki biri üzerine basmış gibi kayarken çıkardığı o belirgin sesi duyana kadar dinlemeye devam etti. “Lanet olsun!” diye küfretti tanıdık bir ses usulca.

Emma yine anahtarını kullanmıştı.

Knightley yorganı üzerinden attı ve merdivenlerden inmeden önce bir tişört kaptı ve mutfığa adım atar atmaz beyaz tişörtü kafasından geçirdi. Buzdolabının dondurucu kısmının kapağı açıktı ve karanlıkta tek ışık kaynağı onun ışığıydı.

“Selam,” dedi Knightley mırıldanarak, sesi uykuluydu.

Emma kafasını dondurucu kapısının arkasından gözleriyle buluşabileceği kadar dışarı çıkardı. “Uyandırdım mı?”

Gecenin bir yarısı evini karıştıran birinin onu nasıl uyardırabileceğini söyleyerek alay etmeyi düşünse de iğneleyici sözcüklerini yutmaya karar verdi. Çünkü gerçek şu ki Emma'nın burada olmasından son derece memnundu.

Bu hafta, o berbat geçen akşam yemeğinden sonra birbirlerini pek görmemişlerdi. Knightley hayatına devam etmeye çalışmıştı – ofiste çok fazla zaman geçirmiş, koşularının süresini uzatmıştı – ama aklı sürekli söylediklerine, Emma'nın tepkisine ve onu hâlâ rahatsız eden suçluluk duygusuna geri dönüyordu. Bu yepyeni ve hissetmeye alışık olmadığı bir duyguydu, özellikle de Emma'ya karşı. Bu yüzden bu gece bir viski içmişti. Sonra bir tane daha. Sonra da zorla yatağa girmişti. Uyandığında haftanın her günü olduğu gibi suçluluk duygusunun geri gelmesini beklemişti ancak orada durup Emma'nın iri gözlerine bakarken suçluluk duygusunun yok olduğunu hissetti.

“Senin hatan değil,” dedi Knightley bir elini yüzünde gezdirerek. “Tadilattan beri yukarı çok ses geliyor.”

“Duvarları yıkmanın böyle bir şeye sebep olduğunu okumuştum,” dedi.

Emma dondurucu kapısının arkasında kaybolurken Knightley gülümsedi. “Ne yapıyorsun?”

“Dondurma arıyorum.”

“Neden dondurma arıyorsun?”

Kısa bir an sonra elinde bir bardak çikolatayla alnının yukarısına doğru eğilmiş bir kaşıkla belirdi. “Bu tuzak bir soru mu?”

Emma dondurucunun kapağını kapattı ve adaya doğru ilerleyerek çatal bıçak çekmecesini açtı.

“En son baktığımda mutfağında yiyecek vardı,” dedi Knightley karşı tezgaha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Babamın evde dondurma bulundurmamıza izin verdiğini falan mı sanıyorsun? Dondurmanın içindeki rafine şeker miktarını gördün mü?”

Elinde bir kaşıkla dönerken yüzüne muzaffer bir gülümseme yerleşmişti. Yanakları hafif kızarmıştı; Knightley üzerindeki kıyafetten geceyi dışarıda geçirdiğini ve eve yeni döndüğünü tahmin etti. Muhtemelen biraz da sarhoştı. Normalde onu bu konuda uyarırdı. Bunun yerine Knightley buzdolabına doğru döndü.

“Sen de ister misin?” diye sordu paslanmaz çelik kapağı açarken.

Knightley cevap vermeden buzdolabı rafından bir bira aldı.

Emma gözlerini devirerek odanın içinde mutfığa bakan uzun kanepeye doğru ilerledi ve kendini kanepeye attı. Bacaklarını altına alıp bağdaş kurdu; çikolatalı dondurma kutusunun kapağını açarken kısa elbisesi yukarı sıyrılmıştı. Knightley karşısında, mutfak adasının önündeki tabureye oturdu ve şişesinin kapağını çevirerek açtı. Bir anlığına derin bir sessizlik hakim oldu.

Bunu yapabildiği nadir insanlardandı: sessizliği doldurmaya gerek duymadan sessizce oturabilmek. Ama Knightley’nin içinde tuhaf bir ağırlık vardı; aklından dile getirilmemesi gereken ama söylemek için yanıp tutuştuğu binlerce şey geçiyordu. Bunun yerine birasından bir yudum daha aldı.

Biraz daha bekledikten sonra konuşmaya başladı. “Biliyor musun, sen haklıydın,” dedi Emma.

Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi; söylediğini anlayıp anlamadığını görmek için başını kaldırdığında üzerinde hâlâ dokunulmamış dondurmasının olduğu kaşığına odaklanmış olduğunu gördü.

“Şu barista konusunda,” diye devam etti Emma sonunda Knightley’yle göz göze gelerek. Gülümsedi; dudaklarına yerleşen bu gülümseme akşam yemeğindeki gülümsemesinin aynısıydı. Bu gülümseme o kadar zorlama ve zayıftı ki Knightley birkaç saniye içerisinde hızla kaybolmasını bekledi.

“Ne oldu?”

“Hiç.”

“Söyle.”

Bir iç çekiş. “Nadine’le dışarı çıktık ve Zane’le buluştuk. Onun Nadine’den hoşlandığı konusunda çok emindim ve bir süre için haklı gibiydim de...” Sesi kısıldı, bakışlarını bir kez daha kaşığına çevirdi.

“Ee?”

“Yanılmışım.”

Knightley elindeki bira şişesini sıkıca kavradı. “Bana ne olduğunu anlat.”

“Sorun yok, gerçekten,” dedi Emma; bu sefer dudaklarına yerleşen gülümseme daha samimiydi. “Sadece... takside zorla üzerime doğru geldi...”

“Ne yaptı ne yaptı?” Knightley’nin öfkesi soruyu daha keskin bir hale getirmişti.

“Aman Tanrım, sakın bana ağabeylik taslamaya kalkma, lütfen. Başımın çaresine baktım.”

“Başımın çaresine baktın, öyle mi?”

Emma omuz silkti. “Yüzüne bir yumruk attım ve taksiden inmesini sağladım.”

Knightley gözlerini kırptırdı. “Ciddi misin?”

“Evet,” dedi Emma, Knightley’ye bakıp tek kaşını kaldırarak. “Bana neden öyle baktığını sorabilir miyim?”

“Ben sadece... şaşırdım.” Knightley yavaşça nefesini verdi;

öfkesi tamamen kaybolmamış olsa da yatışmış gibi görünüyordu. “İyi misin peki?”

Emma abartılı bir şekilde iç çekti. “Evet, iyiyim. Yemin ederim. Sadece...”

“Ne oldu?”

“Elim hâlâ acıyor.”

Knightley kahkaha atmaya başladığında Emma da kendine engel olamadı. “Hiç komik değil!”

“Aynı fikirde değilim,” diye karşılık verdi; vücudu gevşemeye devam ederken birasından bir yudum daha alırken gülümsemeye devam etti.

“Şu anda otoyol üzerinde bir yerlerde! Kendimi berbat hissediyorum.”

Emma’nın yüz ifadesinin değişmesiyle Knightley’nin yüzündeki alaycı ifade aniden kayboldu. “Hissetmemelisin.”

“Gözünü morartmış olabilirim!”

“O da bunu hak etti,” dedi Knightley; öne doğru eğildi ve dizlerine koyduğu dirseklerine dayandı. “Bunu ahlaki bir tartışma haline getirme. Böyle bir muameleyi hiç kimse hak etmiyor. Hele sen.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Emma düşünüyor gibiydi; dondurmasından bir kaşık daha aldıktan sonra bakışlarını yeniden Knightley’ye çevirdi. “Onu taksiden attığımda bana şımarık dedi. Bunu hak ettim mi peki?”

Siktir. Knightley akşam yemeğinde söylediklerinden rahatsız olduğunu biliyordu. Ama şimdi bakışları eleştirel nitelikte değildi; yeşil gözleri Knightley’ninkilere kilitlenmişti, dudaklarıysa küçük bir gülümseme yerleşmişti. Ona resmen bir şans veriyordu, bir çeşit çıkış yolu.

“Sana şımarık olduğunu söylediğimde... yani...” Sözlerine ara verip elini yüzüne götürdü. “Öyle demek istemedim Emma.”

Emma güldü. “Tam olarak öyle demek istedin.”

“Ama söylememeliydim. Üzülmene degecek bir şey değil.”

“Sorun değil.”

“Sorun,” dedi Knightley. “Özellikle de bir pislik tarafından sana karşı kullanıldığında.”

Emma içini çekerek kanepedeki yastıklara gömüldü. “Bunun neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum.”

“Neyin?”

“Erkekler. İlişkiler. Hepsi.”

“Zor değil.”

Başım kaldırıp ona tepeden bakan bir bakış attığında bir kahkaha daha attı. “Senin için söylemesi kolay.”

Birasından bir yudum almak üzereyken durakladı. “Bu da ne demek?”

Emma gözlerini devirdi. “Senin tercih ettiğin yol zor değil.”

“Nasıl bir yolmuş o?”

“Bağlanmadan,” diye cevap verdi Emma. Dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti.

Knightley tehlikeli bir zeminde hareket ettiğinin farkında olsa da durmaya niyetli değildi. Kendini durdurup durduramayacağını bile bilmiyordu. “Peki bunu nereden biliyorsun?”

Gülümsemesi yavaşça solsa da bakışlarını Knightley’ninkilerden ayırmadı. Sanki Emma da aynı hisleri paylaşıyor gibiydi; keşfedilmemiş bölgenin çekiciliği. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek.

“Bizi hiç kimseyle tanıştırmasan da seni sıkça birileriyle görüyorum,” dedi Emma yutkunarak. “Onları eve getirdiğinde.”

Knightley'nin vücuduna bir adrenalın dalgası yayılsa da gözlerini sabit tutmaya devam etti. Buluştuğu kadınlar konusunda her zaman dikkatli olmuştu; sanki onları avlunun kendi tarafında tutmak Emma'yı bir şekilde olan bitenden koruyordu. Kendi kendine, bunu Emma'nın yaşı küçük olduğu için olduğunu ve gördüklerine bir anlam veremeyeceği için yaptığını söylemişti ama şimdi yeşil gözleri onunkilere kilitlenmişken nedenleri çok daha farklı geliyordu.

“Ne gördün?” diye sordu Knightley.

Emma hafifçe omuz silkti; Knightley'nin bakışlarından kurtulmak için önündeki dondurmaya odaklandı. “Yazın bahçe kapılarını açıyorsun. Ve onları bir şişe şarapla bahçeye çıkarıyorsun. Genellikle saat geç oluyor, bu yüzden geceyi orada sonlandıracağınızı düşünüyorum. Sohbet ediyor, bazen de gülüşüyorsunuz...” Yanakları kızarıırken kısa bir an durakladı. “Ağaçların arasından pek bir şey göremesem de bazen bir şeyler duyuyorum. Gülüşmeler. Fısıldaşmalar. İşte o zaman içeri girip ışıkları söndürüyorsun.”

Tanrım. Knightley'nin tüm bunlardan haberi yoktu.

Emma bakışlarını bir kez daha Knightley'ye çevirdi. “Kışın da şarap içiyorsunuz ama şurada oturuyorsunuz,” dedi elini kanepenin minderinde gezdirip sanki Knightley'nin koluna eğdiği kadınlardan haberdarmış gibi. “Pek fazla şey görüp duyamasam da senaryo hep aynı gibi görünüyor. Şarap, gülüşmeler. Sonra da... sönen ışıklar.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Knightley. Sesi o kadar derindi ki, neredeyse fısıldıyor gibiydi.

“Evet.” Emma dilini çıkararak dudaklarını ıslattı. Knightley bunu gördüğünde vücudunda oluşan değişimleri görmezden geldi; göğsüne bir sıcaklık yayılıyordu.

Knightley hareketsiz kaldı. Daha önce aşk hayatı, hayatında sadece bir ya da iki kez görüştüğü çeşitli kadınlar hakkında suçluluk hissetmemişti. Bu, ona her zaman uygun gelmişti.. Bu Knightley’yi birine fazla bağlanmaktan koruyordu ve kadınlar evine adım atmadan tam olarak ne istediğini net bir şekilde görerek rahatlıyordu. Harika bir anlaşma.

Ama şimdi suçluluk duygusu üzerine çökmüştü, Emma’nın yüzüne bakarken bile onu dibe çekiyordu.

“Onlarla yatıyor musun?” diye sordu Emma. Bu soru başka biri tarafından sorulmuş olsaydı rahatsız edici olabilirdi ama soruş şekli tuhaf bir samimiyet içeriyor, Knightley’nin damarlarında bir titreşime neden oldu.

“Bazen.”

“Peki sabahları burada mı uyanıyorlar?”

Başını salladı. “Hayır.”

Emma başını yana eğdi. “Peki bunu önceden biliyorlar mı?”

Knightley bir kez daha başıyla onayladı.

“Gördün mü,” dedi Emma mırıldanarak; dudaklarına yeniden küçük bir gülümseme yerleşmişti. “Hiç zor değil.”

Knightley kaşlarını çatı. Söylediklerinin kulağa bir suçlama gibi gelmesinden hoşlanmamıştı. “Ne istediğin konusunda açık olursan hiçbir şey zor olmaz.”

Emma doğrularak konuyla gerçekten ilgileniyormuş gibi dondurmasının üzerine eğildi. “Yani bu gece Zane bana ciddi bir şey istemediğini, sadece beni becermek istediğini söylediğinde hiçbir sorun yoktu çünkü isteklerini açıkça dile getirdi, öyle mi?”

“Aman Tanrım, hayır,” dedi Knightley elini saçlarına götürerek. “İsteklerin konusunda açık olmak aynı zamanda karşındakinin isteklerine de kulak vermek anlamına gelir.”

“Peki ya aynı şeyleri istemiyorsanız?”

“O zaman bu konu hakkında hiç kimse kırılmadan konuşabilirsiniz.”

Emma kaşığına dondurmasına daldırarak, “İmkansız,” dedi alay ederek.

“Peki neden?”

“Çünkü bu bir ilişki değil.”

“Bu yüzden benim işime yarıyor.”

“Pekala. Bu yöntem senin işine yarıyor ve belki yattığın kadınların da. Ancak bu yöntemin benim için uygun olup olmadığını bilmiyorum.”

“Bekar kalmak konusunda fikrini mi değiştirdin? İlişki mi yaşamak istiyorsun?”

Atkuyruğundan bir tutam saç kurtularak yüzüne düşmüş, düşünürken yanağına çarpıp duruyordu. Knightley ona doğru yürüyüp saçı yüzünden uzaklaştırmamak için kendini zor tuttu.

Emma sonunda iç çekerek “Bilmiyorum,” dedi.

“Peki, ne istiyorsun?”

Emma bir an daha düşündükten sonra hafifçe omzunu silkti. “Sabah orada uyanmak.”

Knightley gözlerini kırıştırdı; Emma’nın dudaklarından dökülenler göğsünü ağırlaştırmıştı. Arkasına yaslandı ve cevap vermeden önce birasından büyük bir yudum aldı. “O halde çok zor olmayacak.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü birlikte olmaya karar verdiğin kişi de ne istediğini bilecektir.”

“Peki istediği nedir?”

“Sensin. Hem de her şeyinle.”

Emma yutkundu; Knightley'ye bakarken dudakları hafifçe aralanmıştı. "Bu ne demek oluyor?"

"Her şeyini istiyor. Seni evine götürüp seninle uyumak. Ama seninle yatmak da. Yanında uyanmak. Yemeğe çıkmak. Banyonun hangi renge boyanacağını ve bulaşık makinesini kimin dolduracağını tartışmak. Ne istediğini bileceksin çünkü isteklerini dile getirecek. O da senin isteklerinden haberdar olacak çünkü beklentilerini karşındakine söyleyeceksin."

Knightley, hiç kıpırdamadan oturuyor olsa da Emma'nın boynundaki çılgın gibi atan nabzını görebiliyordu.

"Yani," dedi Emma bir kez başını sallayarak. "Pek de zor değilmiş."

Knightley'nin bakışları dudaklarına kaydı; Emma'nın alt dudagının şimdi dişlerinin arasına sıkışmış olduğunu gördüğünde çikolata tadında olduğunu hatırladı. Onu öpmek istiyordu. Bu düşünce Knightley'nin göğsüne düşen bir ağırlık gibiydi. Bu düşüncenin onu ne kadar tahrik ettiğinden nefret etmesi gerekse de etmiyordu; düşünebildiği tek şey Emma'yı öpmekti. Konuşmayı, son zamanlarda aralarında geçen bu tuhaf dansı bir kenara bırakmak istiyordu, istediği tek şey... Emma'ydı.

İşte o an Knightley'nin kafasına dank etti. O, Emma'yı istiyordu.

Bunun farkına varması o kadar şaşırtıcıydı ki yapabildiği tek şey orada oturup birasından bir yudum daha almak oldu. Birası bitmişti.

"Geç oldu," dedi Knightley sonunda. "Eve dönsen iyi olur."

Emma gözlerini kırptırdı. "Doğru ya. Haklısın."

Emma ayağa kalktı ve dondurmaya tezgaha bırakarak sürgülü cam kapıya doğru ilerledi. Orada durakladı ve Knightley'ye döndü; her zaman yaptığı gibi Knightley'nin ona

eve kadar eşlik etmesini bekledi. Ama Knightley ayağa kalktığı an Emma düşüncelerinin tüm kanıtlarını kendi gözleriyle görecekti. Bu yüzden yerinden kalkmadı ve Emma'ya başıyla veda etmekle yetindi.

Emma'nın yüzüne yerleşen hayal kırıklığı saniyeler içerisinde kayboldu ve bir kez daha gülümsedikten sonra kapıdan çıkıp gitti. Knightley onun bahçede ilerleyişini ve ağaçların arasında yok oluşunu izledi. Birkaç saniye daha arkasından bakmaya devam etti.

Düzenleme
Ny.ozlem

Pazartesi günü geldiğinde Knightley kesin bir karara varmıştı: Konu kapanmıştı. Konunun tam olarak ne olduğundan bile emin değildi; bildiği tek şey “o” konunun beyninin bir köşesine yerleşerek her düşüncüyü ve her anım işgal ettiğiydi. Yanlış zamanlarda yanlış şeyler fısıldıyor ve zihnini kesinlikle orada olmaması gereken görüntülerle meşgul ediyordu; durum o kadar vahimdi ki önceki gece pazar akşam yemeğine katılmamak için bir bahane uydurmuştu, sırf zihnindeki düşünceleri okuyabilirler diye kimseyle yüz yüze gelmeyeceğinden emin olabilmek için.

Ama artık konu kapanmıştı. Arabayla ofisine gelip masasına oturduğunda kararını vermişti. Emma Woodhouse arkadaş olarak konumunu koruyacaktı; hepsi bu kadardı.

O andan itibaren kendini işine verdi ve bilgisayarı güç tasarrufu modundan çıkmaya fırsat bulamadan masasındaki dosyaları karıştırmaya başladı. Saat dokuzda Kate geldiğinde ofisinde

volta atıyor, günlük programın üzerinden geçmek istiyordu. Will ve Hampshire M&A'den ekibi saat on birde, Wentworth Hydroponics'in satın alınmasıyla ilgili görüşmek için burada olacaktı ve Knightley tüm çıktıları kontrol etmek, olası eksikleri gözden geçirmek istiyordu. Kate yapılacaklar listesiyle yanından ayrıldığında Knightley telefon görüşmeleri yaparak haftalar sonrasına görüşmeler ayarladı... ama içindeki his hâlâ kaybolmamıştı. İçinde dolaşan o enerji, kaslarının gerilmesine sebep olan o his, sanki çok uzun süre hareketsiz kalırsa patlayacak ve verdiği karar ayaklarının dibinde tuz buz olacakmış gibi. Bu yüzden durmaksızın hareket etmeye devam etti.

“Saat on birde konferans salonuna girip masanın diğer tarafına oturduğunda Will, “Berbat görünüyorsun,” dedi. Üzerindeki gri takım elbisesi her zamanki gibi kusursuz görünüyordu; koyu sarı saçlarıysa geriye doğru taranmıştı. Kendine özgü çatık kaşları da yerli yerindeydi.

“Ben de seni gördüğüme sevindim Will,” diye karşılık verdi Knightley alaycı bir tavırla arkasına yaslanıp ceketinin düğmelerini açarak. Will'in yorumu bir hakaret değildi çünkü o insanları hiçbir zaman aşağılamazdı. Sadece can yakıcı derecede dürüst biriydi.

Will'in ekibinin geri kalanı girdi; ortağı Charlie arkadan geliyordu. Will'in yanındaki sandalyeye oturmadan önce Knightley'nin elini sıkmak için yanına geldiğinde yüzünde her zamanki gülümseme vardı.

Charlie'nin heyecanı masanın öbür ucundan hissediliyordu. Birleşme ve satın alma alanında çalışmasına rağmen, Charlie özünde hâlâ bilime gönül vermiş bir inekti. Will, Wentworth'ün iş yapısı ve gelir modelindeki uzun vadeli potansiyeli görürken, Charlie bir sonraki saat boyunca elektrik

iletkenliği ve hidroponik¹ gübre hakkında konuşarak geçirme fırsatını yakalamamanın tadını çıkarıyordu.

Knightley'nin ekibinin geri kalanı geldi ve tanıtımların ardından Charlie, Wentworth Hydroponics'in Blaxton Agriculture tarafından olası satın alımını özetleyen bir Power Point sunumu başlattı.

Wentworth, Knightley'nin yaptığı ilk yatırımlardan biriydi; hidroponik start-up sadece ailesinin bodrumunda mikro yeşillikler yetiştiren ve bunları Ben'in restoranına satan bir üniversite terkin projesiydi. Şimdi üç yüzü aşkın çalışanı, New York ve Los Angeles'ta ofisleri ve ülkenin en büyük üçüncü tarım şirketi tarafından satın alınma ihtimali vardı.

Knightley mutluluktan çıldırmalıydı. En azından konferans odasındakilere kulak veriyor olmalıydı. Ama bir sonraki slayta geçtiklerinde ve Charlie, Wentworth'ün teknik ilerlemelerini özetlediğinde Knightley'nin gözleri kamaştı ve zihni aniden Emma'nın nefes nefese sesiyle doldu.

Onlarla yatıyor musun?

Bu soru sanki Emma yanında oturup soruyu doğrudan kulağına fısıldıyormuş gibi zihninde yankılanıyordu.

Tanrım. Emma'nın sözleri beyninde oradan oraya sıçrayıp köşelere çarparak yeni bir açıyla geri dönerken önündeki kağıtlarda ilginç bir şeylerle karşılaşmış gibi yaptı. Emma'nın verdiği tepkileri hayal mi etmişti? Kızaran yanaklarını, irileşen gözlerini? Kendisini haklı çıkarmak için bunu görmeye ihtiyacı var mıydı?

Böylelikle enerji canlı bir akım gibi vücuduna geri dönmüş, ayağıyla ritim tutmasına ve toplantı nihayet sona erene kadar dakikaları saymasına neden olmuştu.

¹ Toprak kullanmadan su içinde mineral besin çözümleri kullanarak bitki yetiştirme yöntemi. (e.n.)

Charlie'nin dinleyenlerin sorusu olup olmadığını sormasına fırsat vermeden ayağa kalkmış, Will'in hâlâ öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormasına fırsat vermeden de odadan çıkmıştı.

Knightley ofisine döndüğünde kapıyı kilitledi ve sandalyesine oturarak masasının arkasındaki devasa pencerelere doğru döndü. Tüm şehir ayaklarının altındaydı; güneş, çelik ve camlardan parlıyordu. Ama Knightley sadece önüne bakıyor, hiçbir şeyi fark etmiyordu.

Resmen boku yemişti.

Ford's Cafe ofisin hemen köşesinde olduğu için oraya gitmesi sadece birkaç dakika sürmüş olsa da Will ondan daha erken davranmış, çoktan Union Square Park'a bakan geniş ön camlardan uzakta, arka masaya yerleşmişti. Tüm dikkati telefonundaydı.

"İyi misin?" diye sordu Will, Knightley karşısındaki sandalyeye otururken.

Knightley zorla da olsa gülümsemeye çalıştı. "İyiyim."

"Emin misin? Charlie'nin sunumu sırasında da yüzünde bu tuhaf ifade vardı."

"Kahretsin, kusura bakma," dedi mırıldanıp başını göğsüne doğru düşürerek.

"Marul bitkileri için gerekli mineral bileşiminden bahsediyordu. O kadar mutluydu ki hepimiz kendimize birer kahve almak için odadan çıkmış olsaydık bile bunu fark etmezdi," dedi Will, eliyle Knightley'yi susturarak.

Knightley güldü. Will ve Charlie'yle Columbia'dan beri arkadaşta; o zamanlar üç adam da hayatlarının geri kalanında ne yapacaklarını bir kenara bırakın, kirli çamaşırlarını bile nasıl yıkayacaklarını bilmiyorlardı. Her ne kadar çok farklı insanlar olsalar da Will ve Charlie birbirine kardeş kadar yakındı. Hampshire M&A'nın şehirdeki en başarılı birleşme ve satın alma şirketlerinden biri olmasının nedeni de buydu.

“Önceden gönderdiği teklifi okudum,” dedi Knightley. “Oldukça sağlam bir anlaşma.”

Will ona ters ters bakarak “Tabii ki öyle. Aksi takdirde önüne getirmezdik,” dedi.

“O zaman bana neden böyle bakıyorsun?”

Will başıyla masayı işaret etti. “Çünkü birayı sen gelmeden önce sipariş ettim ve sen hâlâ tek yudum almadın.”

Knightley gülümseyip bira bardağını dudaklarına götürerek büyük bir yudum aldı. “Sağ ol.”

“Ne demek. Söyle bakalım, aklında ne var?”

“Hiçbir şey, sadece dikkatim dağınık,” dedi Knightley okuma zahmetine girmeden menüsüne bakarak. Ford'a o kadar çok gitmişlerdi ki tüm menüyü ezberlemişti.

“Los Angeles ofisi yüzünden mi?”

“Maalesef hayır. Aylardır uğramama gerek yok. Orası resmen iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor. Gerçi bu anlaşma başarıya ulaşırsa muhtemelen sıkça gitmem gerekecek.”

Will kaşlarını çatı. “Neden?”

“Çünkü Blaxton Agriculture'in merkezi Los Angeles'ta.”

“Ve?”

“Ve geçişi denetlemek için en azından ilk altı ay boyunca tam zamanlı olarak Los Angeles'ta durabilecek birine ihtiyacımız var.”

“İşte bu yüzden dışarıda personelimiz var. İyi yağlanmış makine, hatırladın mı? İşleri başkalarına devretmeye alışmalısın,” dedi Will kaşlarını manalı bir şekilde oynatarak. “Tabii özellikle gitmek istemiyorsan.”

Knightley, “Tanrım, hayır. Los Angeles’tan nefret ediyorum,” dedi alay ederek.

“O zaman son yıllarda neden bu kadar sık gittin?” diye sordu Will dikkatini tekrar menüye vererek.

Knightley durakladı ve birden basit bir şekilde verebileceği bir cevabının olmadığını farkına vardı. “Evin tadilatıyla ilgileniyordum,” diye cevap verdi geçiştirerek.

“Bunu zaten Los Angeles’a gideceğin için yaptığını sanıyordum.”

Haklıydı. Neden Los Angeles ofisinde o kadar vakit geçirmişti ki?

Evet, iş çok önemli bir şeydi ama işle ilgilendiği sırada çok şey kaçırmıştı. Ben ve Margo çıkmaya başlamıştı ve Knightley evliliklerinin kaçınılmaz olduğunu anlamıştı. Bir de Emma vardı. Uzun yıllar boyunca gölgesi olan kız gitmiş, yerine hâlâ tanımaya çalıştığı bir kadın gelmişti.

“Sadece uzaklaşmaya ihtiyacım vardı,” dedi Knightley sonunda mırıldanarak.

“Neyden?”

Knightley derin bir nefes alarak bakışlarını pencerelere ve ötesindeki parka çevirdi. Daha birkaç gün önce keskin açılar ve baskın çizgileriyle devasa bir demir heykel orada duruyordu ama şimdi artık yoktu. İşçiler devasa bir Noel ağacının yanı sıra birkaç hafta içinde tatil alışverişi yapanların sıcak çikolata ve hediyelerini alacakları tezgahları kurmakla meşgullerdi.

“Bilmiyorum.” Zihninde aniden Ben, Margo ve Emma’nın görüntüleri belirdi. “Burada birçok şey değişiyordu,” dedi sonunda. “Kontrol edebileceğim bir şeye ihtiyacım vardı sanırım.”

Will gözlerini kısarak uzun süre Knightley’ye bakmaya devam etti. “Bu durum bir kadınla mı ilgili?”

Tanrım.

Knightley başını sallayarak, “Will...” dedi.

“Eğer bir ilişkin varsa, tebrik ediyorum. Ama eğer bu anlaşma için Los Angeles’a gidersen bu sadece anlaşma için olmalı. Başka herhangi bir sebep dikkatini dağıtmaktan başka bir şeye yaramayacaktır.”

“Bir ilişkim yok. Merak etme.”

“Güzel,” dedi Will odanın diğer ucundaki garsona işaret ederek. “Şimdi yiyecek bir şeyler söyleyelim.”

Knightley öğle yemeğinden sonra ofise dönse de dizüstü bilgisayarını kapatıp Kate’e tüm aramalarını cep telefonuna yönlendirmesini söylemeden önce sadece bir saatlik bir süre geçirdi. Kendini fazlasıyla huzursuz hissediyordu.

Bu yüzden yürümeye karar verdi. 5. Cadde’de ilerledi, apartmanların, kiliselerin, otobüs duraklarının yanından geçip gitti. Rockefeller Center’ın içinden, St. Patrick’s katedralinin kulelerinin altından geçerek sonsuza kadar kuzeye gidecekmiş gibi görünen caddeyi, çıplak ağaçların kaplamış olduğu Central Park’ın köşesine kadar takip etti.

Knightley yıllardır ofisten eve yürüyerek gitmemişti. Sadece birkaç kilometre olsa da her zaman bir bahanesi olurdu. Çok geç ya da çok erken, çok sıcak ya da çok soğuk. Ancak şu anda,

hava hafif serinken ve yün paltosu vücudunu sıkıca sararken verdiği his mükemmeldi. Binaların etrafındaki keskin rüzgar tenini ürpertiyor, ciğerlerini yakıyordu; birden Emma'yı zihninden uzaklaştırmış, sadece ileriye doğru bir ivme kazanmayı başarmıştı.

Madison'ın köşesindeki kırmızı ışıktaki durana kadar 83. Cadde'nin rasgele sokaklarda dolanmaya başladı. Oturduğu blok ilerideydi, evi de caddenin bir iki dakika ilerisinde bir konumdaydı. Knightley bunun yerine bakışlarını sağa, yakındaki mağaza ve restoranların bulunduğu sıraya çevirdiğinde kaslarındaki gerginlik yavaşça geri döndü.

Işık yeşile dönse de Knightley hareket etmedi. Sonra döndü ve Lexington Bulvarı'na yöneldi.

Normalde Vicarage Kafe'nin kapısında kuyruk olurdu ama bu genellikle sabahları, herkesin işe gitmeden önce son kafein ihtiyacını gidermek istediği saatlerde gerçekleşirdi. Şimdi saat öğleden sonraydı ve bu küçük kafe, tezgahın arkasında duran adam dışında bomboştı.

Soluk bir Nirvana tişörtünün üzerine her zamanki lekeli önlüğünü giymişti. Knightley, Zane'i Emma'yla yaptığı düzenli ziyaretlerinden tanımasa bile adamın gözü onu tek bakışta ele veriyordu. Gözü siyah ve maviydi ve neredeyse tamamen şişmiş durumdaydı.

Knightley tezgaha yaklaşırken "Hey dostum, ne istersin?" diye sordu.

Knightley'yi tanımamıştı. Harika.

"Kahve alayım," dedi Knightley gülümsemeye çalışarak.

"Emin misin? Lattem iyidir." Sesi sanki arkadaşlarmış gibi fazlasıyla gündelik ve bir o kadar da rahattı.

Knighthley, “Sadece kahve alayım,” derken ellerini yumruğa dönüştürdü.

Zane, Knighthley’nin seçiminden şüphe duymuşçasına omuz silkse de dönüp yakındaki bir sürahinin içindekini bir bardağa doldurdu.

“Ne oldu?” dedi Knightley, Zane’in morarmış gözünü işaret ederek.

Zane gülmeye başladığında Knightley yüzündeki rahatsız edici sese odaklanmamak için cüzdanını karıştırıyormuş gibi yaptı.

“Tahmin bile edemezsin dostum. Sana tek bir tavsiye vereyim: Aletini hiçbir zaman bir deliye saplama.”

Knightley’nin nabızı kulaklarında yankılanmaya başlarken bulunduğu ortamın geri kalanı yok olup gitmiş gibiydi. Onu sınırlendirmek için çok şey gerekiyordu ama şu anda neredeyse gözleri kör olmuş durumdaydı.

“Daha doğrusu...” Zane kahveyi Knightley’ye uzatırken tamamen habersiz bir şekilde düşüncelere daldı. “Aletini hiçbir deliye saplamaya *çalışma*.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi Knighthley soğukkanlılıkla.

Zane uzun bir nefes vererek dirseklerini tezgaha dayadı. “Bilirsin ya. Bu kızlar önce yalvarır, sonra ‘Tamam, hadi yapalım şu işi’ dediğinde buz gibi olur, topuklarlar.”

Knighthley bir kez daha gülümsemeye çalıştı; yüzüne keskin bir his yerleşmişti. “Öyle mi?”

“Özellikle buradaki zengin sürtükler,” dedi Zane etrafındaki mahalleyi işaret ederek. “Senden daha iyi olduklarına inanırlar ve bunu anlaman için ellerinden geleni yaparlar.”

“Gerçekten mi?”

Zane sanki son iki dakika içinde kutsal bir bağ kurmuşçasına çok bilmiş bir tavırla başını salladı. “Böyle kızlar buna değmez dostum. İnan bana, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum.”

Knighthley çenesini Zane’in morarmış gözüne doğru eğdi. “Suratını dağıtacaklardı, değil mi?”

Zane gülerek “Soruyor musun? Kesinlikle evet,” dedi.

“Ve sonra bahsettiğin türden bir kız arkadaşına olanları anlatabilir. Arkadaşı da duyduklarına çok sinirlenebilir. Gerçek anlamda sinirlenebilir. Belki de gözünü morartan kızıdan bile daha öfkeli olabilir.”

Zane bakışlarını Knightley’nin yüzüne çevirdiğinde kendini beğenmiş gülümsemesi dudaklarında ince bir çizgi şeklini aldı.

Knightley kahvesine bir paket şeker atarak karıştırmaya başladı. “Böyle bir arkadaşla karşılaşmamaya dikkat etmelisin. Çünkü o arkadaş, hayatını cehenneme çevirebilir. Seni işinden kovdurabilir, başka bir yerde işe girmene engel olabilir. Şehirdeki tüm kafelere ve restoranlara haber salabilir. Sonra da...”

Knightley karton bardağının kapağını kapattı ve yavaşça bir yudum aldı. Onu izleyen Zane’in yüzü solgun görünüyordu, sağlam olan gözüyse irileşmişti.

“Sonra da,” diye tekrarlardı Knightley, “böyle bir arkadaş çok daha kötü şeylere sebep olabilir.”

Zane sonunda gözlerini kırıştırtarak arkasına yaslandı. “Sana ne anlattı bilmiyorum dostum ama—”

“Sadece tavsiyelerde bulunuyorum,” dedi Knightley cüzdanından birkaç dolar çıkarıp tezgahın üzerine atarak. “İnan bana neden bahsettiğimi biliyorum.”

Sonra arkasını döndü ve tek kelime daha etmeden kafeyi terk etti.

Dışarısı biraz daha kararmış, hava biraz daha soğumuştı. Knightley derin bir nefes aldı ve eve doğru yürümeye başladı. gında kaslarının giderek rahatladığını hissediyordu.

Kendini çok daha iyi hissediyordu.

Noel her yıl New York’a daha erken geliyormuş gibiydi; bu sene de bir istisna yaşanmamıştı. Şükran Günü geldiğinde her köşe başı özenle süslenmişti, Bergdorf’ta tekrar tekrar sezona uygun şarkılar çalıyordu ve Margo, Woodhouseların yıllık Noel partisi fikirlerini paylaşmak için Emma’yı sayısız kez aramakla meşguldü. Ayrıca her konuşmayı Montgomery Knox’un da bu partiye katılabileceğine dair ipuçlarıyla sonlandırıyordu. Knightley’nin tüm şüphecilğine rağmen –ona geçmiş Noel’in hayaleti diye hitap ediyordu– kız kardeşi, yakalanması zor restoran sahibinin Ben’le planlarını kesinleştirmek için çok yakında şehirde olacağına dair ona güvence vermişti. Emma’nın nefesini tutmuş heyecanla bunu beklediği söylenemezdi.

Ayrıca endişelenmesi gereken çok daha mühim şeyler vardı. Zane olayının üzerinden tam on gün geçmiş olsa da Nadine’e hâlâ bir şey söylememiş olması gibi.

İlk başta tek sorun zamanlamaydı. Belli ki bu, birine telefonda söylenecek bir şey değildi. Fazlasıyla hassas bir konuydu; Emma'nın olanları Nadine'e yüz yüze söylemesi gerekiyordu. Ama karaoke gecesinden sonraki hafta Şükran Günü'ydü; o ve 83. Cadde'nin geri kalanı Woodhouse yemek masasının etrafında kutlama yapmak üzere toplanmışken Nadine, Ohio'daki evine uçmuştu. Bu yüzden Emma, o New York'a dönene kadar beklemek zorunda kalmıştı. Ne yazık ki Nadine döndüğü gibi hemen okulla, işle ve Mateo'ya bir tür saç yarışmasında yardım etmekle meşgul olduğu için perşembe günü ortak derse girdiklerinde Emma ona gerçeği söyleme fırsatını hâlâ yakalayamamıştı.

Emma, Soho'daki Bloomingdale's'den kampüse kadar olan uzun yürüyüş boyunca zihninde bin bir türlü açıklamanın provasını yaptı.

Bunu sana söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm Nadine ama Zane seks düşkününü bir adam. Zane'i hatırlıyor musun? Onun hakkında bir daha konuşmayalım. Zane benden faydalanmaya çalıştı ve ben kendimi bu konuda berbat hissediyorum.

Nadine sınıfa girdiğinde Emma söyleyeceklerini ezberlemişti. Ama sonra Nadine'in çoktan sınıfın ortasında oturduğunu ve ona ayırdığı koltuğu işaret ettiğini gördüğünde zihni tamamen boşaldı.

"Tanrım, sanki seni yıllar sonra görüyor gibiyim!" dedi Nadine, Emma'yı sıcak bir kucaklamayla selamlayarak; sonra bakışlarını ayaklarına çevirecek kadar uzaklaştı. "Ayakkabılarına bayıldım! Yeni mi bunlar?"

Emma gözlerini kırpıştırarak bakışlarını Fendi marka botlarına çevirdi. "Hayır. Geçen sezondan."

Nadine başını salladı. “Mateo beni bu hafta sonu Soho’da bir numune satışına ikna etmeye çalışıyordu ama—”

Profesör Goddard boğazını temizledikten sonra kürsüye yaklaşıırken Emma’yla Nadine’e sert bir bakış attı. Emma, Nadine’e mahcup bir gülümseme sunarak not defterine hızlıca bir şeyler karalamaya başladı. *Dersten sonra biraz konuşalım mı?*

Nadine kalemını alarak altına cevabını yazdı: *Tabii ki!*

Emma sandalyesine biraz daha yerleşti; Profesör Goddard her bir fotoğrafın uzun monoton açıklamaları ve öğrencilerin soruları arasında gidip gelerek farklı slaytlar üzerinden geçerken dikkatini vermek istemiyordu. Normalde derse katılmak için elini kaldırırdı ama o gün ders bitip sınıf boşalana kadar saate bakmakla yetinmişti.

Sonunda Nadine de ayağa kalktığı anda bilgisayarını çantasına koyarken konuşmaya başladı. “Size daha Şükran Günü’nden bile bahsetmedim! Çok tuhaftı. Bu dokuzuncu sınıftan beri Marty’yle geçirmediğim ilk Şükran Günü’ydü! Sonra büyükanem onu zaten hiç sevmediğini açıklamaya karar verdi ve...” Emma’nın hareket etmediğini fark ettiğinde sözünü kesti. “Sen iyi misin?”

“İyiyim, sadece... seninle konuşmam gereken bir şey var,” diye tekrarladı Emma dikkatini not defterine çevirerek.

“Peki,” dedi Nadine tekrar yerine oturarak. “Konu Marty mi?”

Emma gözlerini kırpıstırdı. “Ne oldu?”

“Yani, sence onu Şükran Günü’ne davet etmeli miydim?”

“Hm...” dedi Emma mırıldanarak. “Hayır.”

“Güzel. Sanırım haklısın. Buradaki hayatıma odaklanmam gerekiyor, sence de öyle değil mi?”

“Evet, muhtemelen,” dedi Emma kendine bile inanmayarak.

“Büyükannem her zaman bir kapı kapandığında bir diğerrinin açıldığını söyler; koridorlar insanın başını döndürebilir.” Emma başını sallayarak Nadine’in düşünce akışını takip etmeye çalıştı. “Kendimi sanki çok heyecan verici, çok renkli bir koridor-daymışım ve tüm bu kapılar ardına kadar açılmak üzereymiş gibi hissediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Nadine bir cevap beklercesine bakışlarını Emma’ya çevirdi.

Emma kucağına bıraktığı ellerine odaklanmıştı. “Nadine, sana anlatmam gereken bir şey var.”

“Bir sorun mu var?”

“Konu Zane. O... düşündüğümüz gibi biri değil,” dedi Emma sözlerini dikkatlice seçmeye özen göstererek. “Çok üzgünüm... Gerçekten senden hoşlandığını düşünüyordum, aslında hoşlanıyordu da! Ama... görünüşe göre o ikimizden de hoşlanmış.”

“Ne?” Nadine’in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Emma derin bir nefes aldı. “Karaoke gecesinden sonra taksiye bindiğimizde bana asıldı.”

“Asıldı mı?” diye sordu Nadine mırıldanarak.

“Korkunç ve çok saldırgandı, ayrıca...” Emma, sanki zihnindeki görüntüleri unutmasına yardımcı olacakmış gibi gözlerini sıkıca kapattı. “O tam bir pislik. Gerçekten kötü biri. Tek istediği hızlı bir sevişmeydi... hangimizle olduğu fark etmezsiniz.”

“Aman Tanrım.” Nadine bir süre bakışlarını uzaktaki duvara sabitledi. “O... sana zarar verdi mi?”

“Hayır! Yani vermek üzereydi ama... ona yumruk attım.”

“Yumruk mu attın?” diye sordu Nadine şaşkınlıkla Emma’ya dönerek. “Gerçekten mi? Birine yumruk atacak birine benzemiyorsun.”

“Kesinlikle öyle biri değilim! Zaten alışkanlık haline getirmek istemediğim bir şey.”

“Peki nasılsın?”

Emma iç çekerek “Konu ben değilim Nadine. Gerçekten çok üzgünüm. Onu sana ben musallat etmişim gibi hissediyorum. Görüldüğü gibi biri değil,” dedi.

“Ah, bu asla senin hatan değil Emma. Zane bana birkaç beden büyük biriydi,” dedi Nadine zayıf bir omuz silkme hareketiyle. Cesur görünmeye çalışsa da Emma yanaklarının utançtan nasıl kızardığını, gözlerine bakmakta zorlandığını görebiliyordu.

“Saçmalama Nadine,” dedi Emma başını eğip arkadaşının kıstığı gözlerine bakarak. “O sana o kadar layık değil ki tarif bile edemem. Bunu daha önce fark edemediğime inanamıyorum.”

Nadine’in dudaklarına zayıf bir gülümseme yerleşti. “Ona yumruk attığına inanamıyorum.”

“Ben de,” dedi Emma kıs kıs gülererek. Sonra öne doğru eğilerek arkadaşının elini tuttu. “Sen harika birisin. Ayrıca şehir birbirinden harika erkeklerle dolu. Daha yeni başladık!”

Nadine, “Seni tanıdığım için çok şanslıyım,” diye fısıldadıktan sonra öne doğru uzanarak Emma’yı kollarının arasına aldı. Uzun bir anın ardından arkasına yaslanarak iç çekti. “Başka bir kafeden kahve almaya ve Zane’in aptal kafesine bir daha uğramamaya ne dersin?”

“Nadine,” dedi Emma dudaklarına yerleşen geniş bir gülümsemeyle. “Bu bugüne kadar duyduğum en harika fikir olabilir.”

13

Woodhouseların Noel geleneklerinin arasında Emma'nın favori aktivitesi, West Village'daki küçük, bağımsız bir sinema salonunda *It's a Wonderful Life* filmini izlemektir. Bu film gösterimini her yıl sabırsızlıkla bekler, hatta büfesinde sevdiği şekerlerden olduğundan emin olmak için önceden arardı.

Maalesef biraz öngörülemeyen nedenlerden dolayı (Margo için özellikle kötü bir sabah bulantısı, Knightley için de uzun bir Los Angeles seyahati) Emma bu yıl yalnızdı. En azından dersten sonra manikür yaptırırken Nadine'e bu sene yalnız olacağını söylemeseydi öyle olacaktı.

"Aman Tanrım, o filmi daha önce hiç izlemedim!" diye haykırdı Nadine; o kadar coşkuluydu ki manikür teknisyeni Tutti Frutti pembesini yanlışlıkla başparmağına bulaştırdı.

Böylece karar verildi: Nadine, Emma'yla cumartesi günü saat tam 15.45'te, sinemanın önünde buluşacaktı.

Tabii ki o gün geldiğinde, haftalar süren tüm planlamalara rağmen Emma çoktan kapıdan çıkmış olması gerekirken hâlâ kıyafetinin son rötuşlarıyla meşguldü. Daha da kötüsü, araç bekleme süresinin bir saatten fazla olduğu söyleniyordu.

Ulaşım konusunda ikinci plana geçmek zorundaydı. Taksi tanrılarının yüzüne gülmesi için dua ediyordu.

Siyah kaşmir örgü şapkasını taktı, yeni kışlık Moon Boot'larının fermuarını çekti ve kapıdan çıkmadan önce Canada Goose marka şişme montunu aldı.

Önceki gün yoğun bir kar yağmıştı ve o güzelim beyaz örtü şimdi tüm yolları kaplayan gri bir çamura dönüşmüştü. Emma çizmelerini kirletmemeye çalışarak çamurun üzerinden atladı. Sonunda caddeye çıkmayı başarsa da kolunu kaldırmasına rağmen hiçbir taksi durmuyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Emma kendi kendine. Metroyu kullanabilirdi ama bu daha da doğuya yürümek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Toplu taşımanın maliyeti ne kadardı? Otobüsler hâlâ tercih ediliyor muydu? Tam köşeyi dönüp diğer seçeneklere yoğunlaştığı sırada, ışıkları yanan bir taksiyle karşılaştı. Bu resmen bir Noel mucizesiydi.

Kolunu uzattı ve birkaç metre ileride durduğunu görünce sırttı.

“Taksi!” diye bağırarak araca doğru koştu. Araçtaki yolcunun indiğini görünce kapıyı açarak bekledi.

“Bekle,” dedi inen yolcu şoföre.

“Ah, şükürler olsun,” dedi Emma nefes nefese. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye cevap verdi adam, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi kapısı açık arabaya yaslanarak. “Belli ki aceleniz var.”

Emma onun gülümsemesine o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki durakladı. Dudaklarındaki çarpık sırıtış, berrak mavi gözlerinin kenarlarının kırışmasına neden olmuştu. Yabancılar böyle gülümsemezdi. En azından New York'ta.

“Biraz,” diye cevap verdi Emma, yanaklarında hissettiği kızarıklığın az önceki koşturmasından kaynaklandığını düşünmesini umarak.

“Vaktini çakmak istemiyorum,” diye mırıldandı arabadan bir adım uzaklaşıp Emma'ya araca binecek boşluğu yaratarak. Uzun sarı saçlarının birkaç teli yüzüne düşse de onları yüzünden uzaklaştırmak için herhangi bir hamlede bulunmadı. Soğuğa rağmen koyu renk kürk mantosunun düğmeleri göğsünü gösterecek kadar açtı ve siyah gömleğinin görünmesini sağlıyordu.

Yavaşça yanından geçip taksinin arka koltuğuna sıvışmadan önce kendini tereddüt ederken buldu. “Sayenizde...” dedi başını kaldırıp yüzleşmek için tereddüt ederek, “yetiyeceğimi düşünüyorum.”

“İyi eğlenceler,” dedi adam göz kırparak; kapıyı kapadı ve uzaklaşmadan önce taksinin tepesine iki kez hafifçe vurdu. Emma oturduğu birkaç saniye boyunca nefesini tuttuğunu fark etti. Sonra yavaşça nefesini verdi.

“Nereye?” diye sordu taksi şoförü yolda ilerlemeye başladıklarında.

“Ah, şey, 4. Batı, Altıncı Cadde lütfen,” diye mırıldandı yakışıklı yabancıнын gözden kayboluşunu izlemek için arkasını dönmeden önce.

Taksi şehir merkezine doğru hızla ilerlerken Emma, Nadine'e mesaj atarak birkaç dakika gecikeceğini haber etti. Gönder tuşuna bastıktan sonra rehberde Knightley'nin adına ulaşana kadar boş boş gezinmeye başladı. Genelde her yıl Emma bu etkinliğe gelmesini sağılardı ama bu hafta Los Angeles'taydı ve ertesi gün dönecekti. Yine de bu gerçek, Knightley'yi tüm eğlenceyi kaçırdığı için kötü hissettiremeyeceği anlamına gelmiyordu, öyle değil mi? Gülümseyerek yazmaya başladı.

EMMA

It's a Wonderful Life'in büyük bir hayranı olmadığımı biliyorum ama bu yıl benimle birlikte izlemekten kaçmak için Los Angeles'a uçmana hiç gerek yoktu.

Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonunu çantasına attı. Meşgul olduğunu bildiği için cevap vermesini beklemiyordu.

Nadine sinemanın dışında, uzun pembe kabarık paltosunun kapüşonunu da çekmiş bekliyordu; onu fark etmemek imkansızdı. Resmen marşmelova benziyordu ve Emma'nın içinden onu kucaklamak geliyordu.

"O paltoya kesinlikle ihtiyacım var!" dedi gülerek. "Çok rahat görünüyorsun!"

"Ben Ohioluyum. Bu daha hiçbir şey." Nadine gülümsedi ve birlikte içeri girdiler.

İçecek bir şeyler aldıktan sonra eski sinema salonunun orta sırasındaki yerlerine geçip oturdular. Emma telefonunu sessize aldıktan sonra patlamış mısırlarını, içeceklerini ve karamelli şekerlerini dikkatlice yerleştirirken Nadine'in paltosunu silkeledi.

"Vay canına, bir kuaförde çalışmanın avantajlarından faydalandığın belli. Saçların nasıl her zaman bu kadar harika görünebilir?" diye fısıldadı Emma, Nadine kapüşonunu başından iterken. "Mateo seninle tüm sırlarını paylaşıyor mu yoksa?"

“Teşekkür ederim! O gerçekten çok başarılı,” dedi Nadine, şekerlere uzanıp ağzına birkaç tane atmadan önce. “Bana yuvarlak bir fırçayla fön çekerken saçını nasıl kıvırdığını gösterdi. Ama kolundaki her hareketinde esneyen dövme yüzünden konsantre olmak çok zor.”

“Şşşt!”

Emma arkasını dönüp sıraya baktı; yaşlı bir beyefendi onlar gibi karamelli şekerlerini yiyor, ikisine ters bakışlar atıyordu. Sinema salonu neredeyse boştu ve film henüz başlamamıştı ama yine de yaşlı adama mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bir dakikalık sessizliğin ardından Emma bir kez daha Nadine’e doğru eğildi. “Ee, şu arkadaşlık uygulamalarında herhangi bir eşleşme oldu mu?”

Nadine başını salladı ve bakışlarını elindeki şekere dikti. “Evet... birkaç mesaj aldım.”

“Bu harika!” Emma sesini olması gerekenden fazla yükseltmişti ve konuşmaya devam ederken daha sessiz konuşmaya özen gösterdi. “Ne yazmışlar? Fotoğrafları var mı?”

“Şey... Onlara cevap vermedim.”

Emma kaşlarını çattı. “Neden?”

“Bilmiyorum,” dedi Nadine omuz silkerek. “Biriyle daha geleneksel bir şekilde tanışmayı umuyordum, anlıyor musun?”

“Ne yani, bir baloya davet edilip sıkkın bir şekilde köşede oturmak gibi mi? Artık geleneksel diye bir şey yok Nadine. Herkes interneti kullanıyor. Ver de telefonuna bakayım.”

Nadine telefonunu uzattı; Emma hızlıca uygulamayı açarak gelen kutusunu bulana kadar gezinmeye başladı.

“İlk adayımız çok seksi,” diye mırıldandı fotoğrafa bakarken. Sonra profiline tıkladı. “Bekle. Boş ver. Cevaplarında baştan savma bir şeyler var ve gerçek işinin bu olduğuna inanmıyorum.

Tamam, ikinci adayımıza bakalım.” İlk mesajı sildikten sonra diğerine geçti. “Tatlı görünüyor ama...” Profil fotoğrafını açtı ve yakından inceledi. “Yirmi beş yaşında olması imkansız. Bu fotoğraf doksanlı yıllardan kalma gibi görünüyor.”

Nadine’in gururu kırılmış gibi görünüyordu. “Aman ya.”

“Merak etme, bunlar sadece ilk adaylar,” dedi Emma arkadaşını cesaretlendirmeye çalışarak. “Onları daha sonra incelememe, senin için harika olabileceğine inandığım adayları seçmeme ne dersin? Sonrasına bakarız, tamam mı?”

Nadine ona sulu bir gülümseme sunarak başını salladı.

Emma da gülümsedi. “Doğru adayı bulacağımıza söz veriyorum!”

“Şşşt!” Arkalarındaki adam öne doğru eğildi, parmağını dudaklarına dayamıştı.

Emma’yla Nadine ışıklar sönene kadar kahkahalarını zorla bastırdılar. Birkaç saniye sonra ekran, siyah beyaz açılış jeneriğiyle aydınlandı. Emma, *It’s a Wonderful Life*’ı kaç kez izlediğini bilmesede de filmde geçen her kelimeyi ve her duyguyu ezbere biliyordu.

Öte yandan Nadine filmi daha önce hiç izlememişti, bu yüzden Emma vereceği tepkileri görmek için can atıyordu. Ama tam jenerik Bedford Falls’un karlı bir sahnesine dönüşürken, Balenciaga omuz çantasındaki telefonunun ışığının yandığını gördü. Nadine’in dikkatini dağıtmamak için ekranı gizlemeye özen göstererek telefonuna uzandı ve Knightley’den gelen mesajı görmek için aşağı baktı.

KNIGHTLEY

Bu filmde kaçınmak için gereken tek şey iş seyahati olsaydı yıllar önce Los Angeles’ta bir ofis açmış olurdum.

Emma gülümsedi ve mesaja cevap vermek üzere telefonunun kilidini açtı; Knightley'nin başka bir mesaj yazdığını gösteren üç noktayı fark etti. Üç nokta birkaç saniye hareket ettikten sonra aniden kayboldu, ancak kısa bir an sonra yeniden göründü. Emma onlara baktı ve Knightley'nin ifade etmesi uzun sürecek olan şeyi bekledi. Ama sonra noktalar tekrar kayboldu.

Tüh. Cevap vermeye başlamış olsa da tereddüt etti çünkü sinemada mesajlaşan kişilerden biri olmak istemiyordu. Şeker yiyen adam zaten sinirlenmişti.

Ekranını kapadı ve telefonunu tekrar çantasına koydu.

Emma filme odaklanmak için uğraşsa da zihni bir türlü sakinleşmiyordu. Knightley'nin ona mesaj atması nadiren görülen bir şeydi, hatta Los Angeles'tayken çok daha nadir gerçekleşen bir şeydi. Ama zihnini kurcalayan tek şey bu değildi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Zane olayından sonra gizlice mutfağına girip dondurma çaldığı o geceden sonra aralarında farklı bir şeylerin olduğunu hissetmişti. Zihnindeki tüm düşünceleri ona bu kadar açık, dürüst ve... gerçek bir şekilde ifade etmesine şaşırmıştı. Normalde çok daha rahat bir ilişkileri vardı ama aralarında geçen o konuşma farklı hissettirmişti. Bir şeyleri çözmeye çalışan iki yetişkin.

Ertesi gün kendini tuhaf hissetmekten korksa da hiç öyle olmamıştı. En azından onun için. Belki Knightley tuhaf hissetmişti. Şimdiye kadar ondan vebalı gibi kaçıyormuş gibi hissediyordu ancak Emma, kendine her şeyin onunla alakalı olmadığını hatırlatmalıydı. Bu seyahatin de açıkça gösterdiği gibi, şu anda yoğun bir dönem geçiriyordu. Yakında her şey normale dönecekti.

Yine de düşünebildiği tek şey aralarında geçen o konuşmaydı. Bağ yok, sorun yok... kulağa oldukça basit geliyordu. Ve

aniden aklına taksisine binmesine izin veren yabancının görüntüleri geldi. Gülümsemesi, özgüveni.

Karşısına çıkan yabancı kadınlara nasıl yaklaşılması gerektiğini bilen birine benziyordu ve Emma, eğer numarasını vermesini isteseydi onu reddetmeyeceğini fark etti. Belki de doğru olan buydu. Belki ilerlediği yol doğru bir yol değildi ve Knighthley söylediklerinde haklıydı: Hiçbir bağ kurmadan ilerlemek daha doğru bir yoldu.

George Bailey, Mary'ye aya kement atacağını söylediğinde ve bir komşusu onun yerine Mary'yi öpmesi için ısrar ettiğinde Nadine iç çekti ve Emma düşüncelerinden sıyrıldı. Emma arkadaşının yan profilini, yüzüne yerleşen sırtışı ve büyük gözlerine yerleşen umudu izledi. Gülümsedi. Evet, bağ kurmamanın iyi bir şey olabileceği fikrine ısınıyor olabilirdi ama Nadine'in hâlâ gerçek aşkı aradığı açıktı. Ve Emma, bu aşkı bulmasına yardım edecekti.

Film bitince Nadine'le Emma şehrin kalabalık caddesine çıktılar.

"Film *olağanüstüydü*," dedi Nadine pofuduk paltosunun fermuarını çekerken. "Ama neden Donna Reed'i sırf gözlüklü olduğu, kütüphanede çalıştığı ve evlenmediği için üzgün ve çirkin biri olarak gösterdiler?"

Emma güldü. "Hiçbir fikrim yok. Donna otuz yaşında, evde kalmış bir kız!"

Emma tam köşedeki İtalyan pastanesinden sıcak çikolata almalarını önermek üzereyken Nadine'in vücudu kaskatı kesildi, yüzü kireç gibi oldu. Emma bakışlarını takip ederek Carmine Sokağı'nda Peder Demo Meydanı'ndaki park banklarına doğru yürüyen bir çifte baktığını gördü. Kadına —ellerini boynunu öptüğü adamın ceketinin cebine sokmuştu— o kadar büyük bir

dikkatle bakıyordu ki Emma'nın o adamın Zane olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü. Hava kararmıştı ve adam onlardan uzak bir noktaya bakıyordu; buna rağmen Emma, Zane'in dağınık saçlarını nerede görse tanırdı.

“Bu o.” Nadine'in sesi zar zor duyuluyordu.

Emma arkadaşının önüne geçerek görüşünü kapattı. Zane onları fark etmeden uzaklaşmaları gerekiyordu. Bir de Emma yumruğunu ikinci bir kez savurmadan önce.

“Aman Tanrım, sence bu onun kız arkadaşı mı?” Nadine konuşmakta zorlanıyor, kelimeler boğuk çıkıyordu. “Bunca zamandır bir kız arkadaşı mı vardı?”

“Boş ver Nadine. İlgilenmeye değmez.”

“Diğer kadın olmaya mı çalışıyordum yani?”

“Kesinlikle hayır!” Emma söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. “Belki gördüğümüz adam Zane bile değildi!”

Nadine'in yüzündeki acılı ifade yerini şüpheye bıraktı.

Emma alt dudağını ısırıldı. *Kahretsin*. Sonra aklına dahiyane bir fikir geldi.

“Hadi, Margo'ya gidelim!” dedi arkadaşına geniş bir gülümseme sunarak.

“Ne?”

“Buradan sadece birkaç blok ötede, Perry'de oturuyor. Dairesini görmelisin, gerçekten mükemmel.” Emma arkadaşını Zane'i gördükleri noktanın ters yönündeki Batı 4. Cadde'ye doğru çekti.

Nadine, Margo'nun dairesine ulaşana kadar ağaçlarla çevrili, Arnavut kaldırımlı sokaklardan oluşan birkaç blok boyunca Emma tarafından çekeştirilerek götürülmeye gönülsüzce razı oldu. Emma asansörden çıktı ve kapıyı çaldı; Nadine'i de yanına alarak kız kardeşinin dairesine doğru ilerlerken Margo'yu zar zor selamladı.

“Film nasıl–” diye başladı Margo ama sözü yarıda kesildi.

“Selam! İçkiye ve... yiyecek bir şeylere ihtiyacımız var,” dedi Emma telepati yoluyla arkadaşının vahim durumunu anlatmaya çalışarak.

“Pekala. Anladım,” diye cevap verdi Margo hızlıca, hiç vakit kaybetmeden.

Onları mutfığa götürdü ve Ben’in yemek pişirmekte olduğu adaya oturdular.

Emma yeni evlerinin ne kadar güzel görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Beyaz ışıklar ve gümüş süslemelerle donatılmış Noel ağacı oturma odasında dimdik bir şekilde duruyordu. Şöminede ateş yanıyor, büyük yemek masasının üzerinde gerçek çam kozalaklarından oluşan Tiffany marka cam bir kâse duruyordu. Her şey kusursuzdu.

“Tadına bak,” dedi Ben, Emma’nın selam vermesine müsaade etmeden; Emma bir kaşık dolusu muhteşem tatların birleşimini dilinde hissetti.

“Vay canına, bu da ne böyle?”

“Mantar risotto’m. Bir de bunun tadına bak, mojito slushie¹. Sezonu değil ama yapmak istedim. Çok fazla nane vardı... o yüzden oranından emin değilim. Kırmızı şarap da var. Buyurun, oturun,” dedi tipik bir şef edasıyla. Ben yemeklerinin detaylarından bahsettikten sonra içeceklerini doldurmuş, herkes için masaya bir servis açmıştı.

“Bunlardan yüz tane içebilirim,” diye mırıldandı Nadine ağız dolusu mojito içerken.

“Film nasıldı?” diye sordu Margo bir kez daha, Nadine içkisini yudumlamaya devam ederken.

¹ Geleneksel Küba alkollü kokteylinin bol buzlu bir versiyonu. (ç.n.)

“Her zamanki gibi harikaydı,” dedi Emma memnuniyetle iç çekerek.

“Birlikte gitmiş olmanıza sevindim. Ben büyük ihtimalle tüm film boyunca kusardım.” Margo kanepeye yığılarak üzerine tüylü bir battaniye sardı. “İçki içemiyorum. Dışarı çıkamıyorum. Buradan uzaklaşamıyorum. Bu korkunç bir şey.”

“Üzgünüm,” dedi Emma. “Ama en azından senin için harika yemekler yapan bir aşçı var.”

“Ah, hiçbir şey yiyemiyorum.” Margo sanki hakarete uğramış gibi bakışlarını ocağa çevirdi.

“Al, bunu dene,” dedi Ben parlak, koyu kahverengi gözlerle Nadine’in önüne bir tabak yemek koyarken, karısının yakınmalarına aldırmadan. “Biraz daha krema ekledim. Nasıl olmuş?”

Nadine bir ısırık aldıktan sonra yavaşça canlandı. “Gerçekten çok lezzetli.”

“Biraz da slushie denesene.”

Ben’in servis ettiği yemekler her şeyin cevabıydı. Nadine yiyip içti ve Emma arkadaşının yanaklarının kızarmaya başladığını görünce rahatladı; sonunda arkadaşının zihni rahatlamış gibiydi.

“Emma’ya gelişmelerden bahsettin mi?”

Ben, “Ah, doğru ya!” dedi Emma’ya bakıp kaşlarını manalı bir şekilde oynatmak için ocaktan dönerek. “Knox şehre döndü. Geçen gün restoran hakkında konuşmak için uğradı.”

“Yani o hayali arkadaşın değil!” dedi Emma alaycı bir gülümsemeyle. Ben onu tersledikten sonra dikkatini yeniden risotto’suna verdi.

“En iyi kısmı duymadın,” dedi Margo. “Knox, 83. Caddede! Bay ve Bayan Crawford’un evini kiraladı.”

Emma’nın ağzı açık kaldı. “Ciddi olamazsın.”

“Uğramalısın.” Margo kız kardeşine en geniş gülümsemesini sundu. “Sadece kendini tanıtmak için. Onu Noel partine davet et.”

“O zamana kadar hâlâ şehirde olursa,” diye mırıldandı Emma önündeki yemekten bir yudum daha alırken.

“Kibar ol. O ilginç ve oldukça çekici—”

“Daha önce binlerce kez bahsettiğin gibi,” dedi Emma gözlerini devirerek. Margo’nun ters bakışlarıyla karşılaştığında, “Peki tamam, uğrarım,” dedi sonunda.

Montgomery Knox’un evine uğrayacak, ona kibar olacaktı. Onlardan bu kadar uzun süre kaçtığı için Emma onu affedebilirdi ama kız kardeşinin neyin peşinde olduğunu görmezden gelemezdi. Kardeşi, Emma’nın düzgün bir ilişkiye ihtiyacı olduğuna karar vermişti, tam da Emma’nın buna ihtiyacı olmadığını fark ettiği zamanda.

Emma ertesi gün Montgomery Knox'un kapısını çalmaya karar verdi. Bu bir yara bandı gibiydi, diye düşündü: Bir an önce çıkarıp atmak çok daha iyi olacaktı. Ayrıca günlerden pazardı, yani zamanlamada bir hata yapmazsa pazar akşam yemeği yüzünden ziyaretini kısa tutması gerekecekti. Bu olağanüstü bir plandı.

Tayt ve V yakalı bir kazak giydikten sonra siyah saçlarını dağınık bir topuz yaptı ve yüzüne düşen saç tellerine aldırış etmedi. Ardından alt kata, babasının sabah gazetesini okuduğu mutfığa indi. Pencereden dışarı bakarken bir süre sessiz kaldılar. Knightley'nin evi hâlâ karanlıktı; California'dan bu sabah dönmesi gerekiyordu. Belki yeni komşusu Knox'la tanıştıktan sonra ona uğrardı.

Düşünceleri dışarıdan gelen bir kükreme sesiyle aniden bölündü; sokaktan bir motor ve fren sesi duyuldu.

“Motosiklet mi o?” diye sordu ne olduğunu anlamak için boynunu eğip daha iyi duymaya çalışırken.

“Çok tehlikeli,” diye mırıldandı babası başını gazetesinden kaldırmadan.

“Bu kadar ses çıkarmak zorundalar mı? Yani motosiklet aldığı anda bunu dünyaya duyurmak gibi bir zorunluluk mu var?”

“New Hampshire’da kask zorunluluğunun olmadığını biliyor muydun? Hiç kimse için. Hiçbir şekilde.” Emma’nın babası iç çekerek başını salladı.

“Berbat,” diye mırıldandı Emma.

Babası mırıldanarak karşılık verdi.

“Şey,” diye devam etti Emma, babası parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutarken. “Margo, Ben’in arkadaşını Noel partisine davet etmemi istiyor.”

“Kim?”

“Montgomery Knox. Düğüne gelemeyen kişi. Apar topar Crawfordların dairesine taşınmış.”

Bay Woodhouse hatırlamıyormuş ve bu durumdan hiçbir şekilde rahatsız olmuyormuş gibi baktı. Sonra dikkatini yeniden önündeki *Times* gazetesine verdi.

Emma konuşmaya devam etti. “Her neyse, onu davet etmemde senin açısından herhangi bir sorun yok, değil mi?”

“Kesinlikle yok,” dedi başını kaldırmadan.

“Büyük ihtimalle gelemeyecek kadar meşgul olacaktır.”

Bay Woodhouse cevap vermedi.

“Ama yine de davet etmek zorunda değiliz.”

Sessizlik.

“Pekala, onu davet edeceğim.”

“İyi eğlenceler,” diye cevap verdi babası dalgın dalgın.

Emma kararlılığını pekiştirerek başını salladı. Kahvesini bitirdikten sonra siyah ceketini ve Pajar marka kayak botlarını almak üzere üst kata, girişe çıktı.

Parlak sabah güneşi kaldırımları kaplayan karda neredeyse dolambaçlı bir yol açmıştı ve Bay ve Bayan Crawford'ın kahverengi taş binasına en son ne zaman gittiğini hatırlamaya çalışarak bu yolda acele etmeden yürümeye başladı. Uzun yıllar önceydi, o zamanlar Bay Crawford, Lexington'da nadir kitapların bulunduğu bir kitapçı işletiyordu. O ve karısı Veronica'nın emekliliğinin ardından Palm Beach'e taşınmışlardı; bir gün geri dönme olasılığını göz önünde bulundurarak evlerini satmak yerine ara sıra kiraya vermeye karar vermişlerdi.

Emma caddeyi geçti ve Crawfordların eski taş evlerinin önünde dikkat çekici bir şekilde zincirlenmiş motosikletin etrafında dolaştıktan sonra –bu şeyi kim çalmak isterdi ki?– basamakları çıkarak ön kapıya doğru ilerledi.

Kapının ortasında altın kaplama bir aslan başı tokmağı vardı ama Emma bunu görmezden gelerek zile bastı. Çanlar evin içinde yankılandı. Evin içinde yankılanan zil sesi kaybolduğunda başka ses duyulmadı.

Emma zile bir kez daha bastı. Hâlâ bir hareket yoktu.

“Ne de şaşırdım,” diye homurdandı Emma; arkasını dönüp uzaklaşmak üzereyken kapı açıldı. Emma arkasını döndü ve ona bakan tanıdık yüze şaşkınlıkla baktı.

“Şey, merhaba,” dedi adam; ses tonundan onun da Emma'yı tanıdığı anlaşılıyordu.

“Ah, sen osun,” diye cevap verdi Emma aptallaşmış bir halde.

“Ah, sen de osun.” Adamın mavi gözleri parıldıyordu; konuşmaya devam etmeden önce eğildi. “Sana başka bir taksi çağırmamı ister misin?”

Emma konuşma sırasının kendinde olduğunu hatırlamadan önce bir süre birbirlerine bakmaya devam ettiler. “Ah, hayır. Bugün taksiye ihtiyacım yok.”

“Yani... kapımı bu kadar erken bir saatte çalan güzel bir kadından şikayet edecek biri değilim ama kim olduğunu sorabilir miyim?” diye mırıldandı elini kapının pervazına dayayarak.

“Ah, tabii ya.” Emma gözlerini kırıştıtarak adamın nefes kesici bakışlarından kurtuldu. “Benim adım Emma Woodhouse. Komşun ve—”

“Hadi canım,” dedi parlak bir gülümsemeyle. “Ben senden çok bahsetti.”

“Margo da senden. Ve işte buradasın, Montgomery Knox... nihayet.” Eliyle onu işaret etti.

“Biliyor musun,” dedi Montgomery başını yana doğru eğerek; gözleri yüzüne yerleşen alaycı ifadeyle kısılmıştı. “Sanırım kız kardeşinle Ben bir araya gelmemizi istiyor.”

Emma gülerek yüzüne düşen saç tutamlarından birkaçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Onun adının geçtiği anlarda ima edilenleri söylemesini beklemiyordu. *Ah Emma, Montgomery bekar. Montgomery bir sanat aşığı. Montgomery'yle aranızda büyük bir yaş farkı yok! Ah Emma, Montgomery'yle ortak zevkiniz... Ama hiçbir zaman Montgomery'nin korkunç derecede yakışıklı olduğu söylenmemiştir.*

“Öyle mi?” diye cevap verdi Emma masum bir tavır takınarak.

Uzun, dalgalı sarı saçları yüzünün bir tarafına düşüyor, mavi gözlerini iyice ortaya çıkarıyordu. Kirli sakalı çene çizgisini çevrelerken gülümsemesi Emma'nın yalanını anlamış gibi genişledi. “Hmmm. Seni öve öve bitiremediler.”

Knox'un gözlerinin vücudunda bıraktığı izleri hissedebiliyordu. Bakışları tekrar onunkilerle buluştuğunda Emma ona aynı gülümsemeyle karşılık verdi. Yine de utanmamıştı; Emma'nın onun incelemesini fark etmesinden memnun gibi görünüyordu. Kız kardeşinin düğününü kaçırdığı, kendisini onunla tanışmak için aylarca beklettiği ve görünüşe göre motosikletin sahibi olduğu için onu affettiğini düşündüğü anda bile bugüne kadar kaç kızın bu numaraya kandığını merak ediyordu.

“Özür dilerim,” dedi aniden gülmeye başlayarak. “Dışarı çok soğuk. İçeri gel, paltonu alayım. Ortalıktaki kutular için kusura bakma.”

Emma'ya yaklaştı ve nazikçe elini tutarak onu içeri girmeye ikna etti. Teni yumuşak ve sıcacıktı, ayrıca çok güzel kokuyordu; deri ve narenciye karışımı bir koku... Emma aniden buraya gelirken giydiklerini hatırladı. Kazağı her tarafından gerilmişti ve saçları dağınık bir haldeydi. Siyah tayt pantolon gibi görüldüğü için şanslıydı. Sadece onu Noel partisine davet edip eve dönmek için gelmişti. İşlerin böyle ilerleyeceğini öngörememişti.

“Ah, içeri girmesem daha iyi olur,” dedi Emma elini yavaşça onunkinden çekip bir adım geri çekilerek. “Sadece kendimi tanıtmak ve seni cuma günü Noel partimize davet etmek için uğramak istedim. Bu parti her yıl düzenleniyor ve mahalledeki herkes katılıyor.”

“Çok isterdim,” dedi konuşmaya devam etmek istemiyormuş gibi alt dudağını ısırarak. “Ama planlarım var.”

“Ah,” dedi Emma gözlerini kırpıştırarak. Teklifini reddetmesini beklemiyordu; hayal kırıklığının göğsünde yarattığı his onu şaşırttı. “Peki bu gece?”

Knox kaşlarını kaldırdı. “Bu gece derken?”

“Birlikte bir şeyler yiyebiliriz. Yani, ikimiz. Şey, evet, sen ve ben ve birkaç kişi daha.” Gergin bir kahkaha attı. Tanrım, ne-ler oluyordu böyle? “Pazar günleri evimizde akşam yemeğinde birilerini ağırlarız. Bu her hafta tekrarlanan bir gelenek gibi bir şey. Ben’le Margo da katılacak, hatta bu hafta yemekleri Ben pişirecek.”

“Woodhouselarla pazar yemeği,” dedi Montgomery kapının pervazına yaslanıp düşünüyormuş gibi yaparak. “Sanırım gelebilirim. Gelirken bir şeyler getireyim mi?”

“Sadece kendini,” dedi Emma gülümseyerek. “Saat yedide. Geç kalma.”

“Aklımın ucundan geçmez.”

Emma el salladı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı; motosikleti gördüğünde durakladı ve arkasını döndü. “Bu senin mi?”

Knox göz temasını kesmemiş, başını sallıyordu. “Benim.”

“Bunların ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğini düşünüyorum.”

Dudaklarına yerleşen gülümseme neredeyse ateşli bir hal almıştı. “Hiç de değil. Sadece kullanmayı bilen birine ihtiyaçları var.”

Montgomery ona bakarken Emma’nın vücudunda sıcacık bir his oluştu. Emma’nın ağzı açık kalmıştı; bir şeyler söylemesi ya da yapması gerektiğini biliyor olmasına rağmen vücudu ona itaat etmiyor gibiydi. Sonunda kıkırdadı.

“Akşama görüşürüz Emma.”

Sonra kapı kapandı.

Emma sırtarak eve doğru yürümeye başladı. Hafta aniden güzelleşmişti. Tatil sezonu gelmişti. Planlaması gereken bir pazar akşam yemeği vardı. Ve 83. Cadde’de yeni bir komşuları vardı.

Emma pazar gününün geri kalanını, yaklaşan akşam yemeğinden az da olsa uzaklaşmak için çeşitli ayak işleri yaparak geçirmeye karar verdi. Komşularından kullanılmış giysiler topladı ve bağışlamak üzere kiliseye götürdü. Köşedeki İtalyan pastanesine uğrayıp Ben için atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra sokağın karşısındaki Glady'sten babasının kuru temizlemeye verilen kıyafetlerini aldı. Ama yine de Montgomery Knox'u aklından çıkaramamıştı.

O... beklediğinden çok farklı biriydi. Şikayetçi değildi. İsteyebileceği her şeye sahipti; yakışıklı, başarılı, cilveli ve özgüvenli.... Yanakları kızarmaya başladığında derin bir nefes aldı. Belli ki Ben, Emma'yla birlikte güzel bir çift olacaklarını düşünmüştü. Aynı zamanda Margo'nun da desteğine sahipti. Belki de bu onun hayalini kurduğu beklentisiz ilişki olabilirdi. Belki daha ciddi bir şeye dönüşebilirdi.

Montgomery ne bir üniversite öğrencisi ne de bir baristaydı; o dünyayı gezmiş bir yetişkindi ve New York'ta kök salmaya karar vermişti. Ortada gerçek bir potansiyel vardı.

Eve ulaştığında Ben'le Margo'nun gelmiş olduğunu gördü; Ben çoktan yemek yapmakla meşguldü. Emma ön kapıdan içeri girdiğinde ikisinin aşağıdaki mutfakta tartıştıklarını duydu. Ben daha kolay erişebilmek için eşyaların yerini değiştirip Emma'nın oluşturduğu düzeni mahvederken tanıdık bir ileri geri kaydırma sesi duyuldu. Emma mutfakta olan bitenden kaçarak odasına yöneldi.

Bir süre sonra kıyafetini değiştirmiş ve makyajını tazelemiş olarak merdivenlerden indi ve Knightley'yi oturma odasında, pirinç bar arabasından kendine bir kadeh kırmızı şarap doldururken görünce şaşkınlığa uğradı. Knightley tam bir yudum almak üzereyken Emma'yı gördü. Emma ona doğru yürürken olduğu yerde donakaldı; kadeh dudaklarına değmek üzereydi.

"Ah, dönmüştün," dedi Emma, Knightley'yi selamlayarak. Bakışları ona kilitlenmişti, cevap vermedi.

"Selam?"

Emma'nın sesi onu yeterince sarsmış gibiydi; bakışlarını başka bir noktaya çevirerek şarabından bir yudum aldı. "Döndüm."

"Yeni mi geldin?"

"Bütün gün evdeydim," dedi Knightley, ikinci bir kadeh doldurmak için döndü ve Emma'ya bir kadeh şarap ikram etti. *Kahretsin*. Gün içinde uğramayı düşünmüştü ama fırsat bulamamıştı.

"Ah şey, fark etmedim. Ben çok meşgul bir kadını Knightley," dedi Emma şakacı bir tavırla; yanakları kızarıırken Knightley'nin ikram ettiği kadehi kabul etti. Bu akşamki yemeği

düşündüğü uzun saatler boyunca Knightley'nin de orada olacağını tamamen unutmuştu. Bu gerçeği hatırlamak damarlarına adrenalinin akın etmesine neden oldu. "California nasıldı?"

"Gayet iyiydi," diye cevap verdi Knightley. "Film nasıldı?"

"Güzeldi," dedi Emma kadehinden bir yudum alıp boğazından sııcacık inişini hissederken. "Nadine'le beraber gittik."

Knightley bir şeyler mırıldandı, sanki bu bir cevapmış gibi. Şarabından bir yudum daha almadan önce gözlerini vücudunda gezdirdi ve tekrar gözleriyle buluştu. "Bir pazar akşam yemeği için çok şık görünüyorsun."

Emma bakışlarını eğdi. İnce, beyaz, degaje yaka kaşmir bir kazak ve siyah, diz üstü çizmeleriyle uyumlu kısa bir etek seçmeden önce birkaç seçeneği gözden geçirmişti. Biraz fazla kaçmış olabilirdi ancak özel bir gün olduğu için abartılı olmadığını düşünüyordu. Fazla takı takmamıştı; abartılı olmayan inci küpeler kullanmış, koyu kahverengi saçlarını omuzlarının üzerinden dalgalı bir şekilde sarkıtarak açık bırakmaya karar vermişti.

"Ah, teşekkürler," dedi Emma tereddüt ederek. Acaba çok mu çabalıyorum, diye düşündü. Knightley görünüşü konusunda nadiren iltifat ederdi. "Sen..."

Gözlerini kısarak doğru kelimeleri arayışını izledi. "Yorma kendini."

"Affedersin, sen sadece... her zamanki gibi görünüyorsun Knightley."

"Yani nasıl?"

Bu soru bir süre havada asılı kalırken Knightley tek kaşını kaldırdı.

"Sen... iyi görünüyorsun. Hadi ama Knightley, sen her zaman iyi görünürsün." Emma güldü ve şakayla karışık göğsünü itti. Kusursuz görünen beyaz gömleğiyle ve özel dikim

pantolonuyla bu gece gerçekten yakışıklıydı. Kahkahası dindiğinde ciddi bir yüz ifadesine büründü. Tanıdık esprili cevaplarını, patavatsız yorumlarını, hatta herhangi bir şeyi eleştirmesini beklese de Knightley sadece bakmayı seçti; Emma bakışlarının kısa bir süre dudaklarına, sonra tekrar gözlerine kaydığına yemin edebilirdi. Sonra başını çevirdi ve elini saçlarının arasından geçirerek ensesine doğru götürdü.

“Emma...” diye konuşmaya başladı Knightley, kısık, hırıltılı bir sesle. Emma dudaklarından dökülen adını duyunca kendini sert bir şekilde nefes alırken buldu. Bu her zamankinden farklıydı. Her zamankinden daha yumuşak, sanki bir sırrı paylaşıyormuşçasına. “Ben—”

Ön kapının sertçe çalınmasıyla durakladı.

“Selam! Evde kimse var mı?” diye seslendi gür bir ses, kapının arkasından. Emma tam Ben merdivenlerden hantalca çıkarken arkasını döndü. “Geliyorum!”

“Bu sefer gerçekten geldi,” dedi Emma gülümseyerek Knightley’ye dönerken. Altın sarısı gözleri kapıdan tekrar ona kayarken yüzünde hiç de neşeli biri ifade yoktu. Ne hissettiğini çözemiyordu; böyle bir şey daha önce hiç yaşanmamıştı.

Sonra kapı açıldı ve Montgomery Knox görüldü. Yeşil bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon üzerine solmuş bir deri ceket giymişti; ellerinde birer şişe şarap vardı ve dudaklarına büyüleyici bir gülümseme yerleşmişti.

Margo da onu karşılamak için yukarı çıkmıştı; Ben onu yanaklarından öperken, “Sonunda!” dedi ve sarıldı.

Knightley üçünün karşılaşmasını dikkatle izliyordu. Dudakları sert bir çizgiye dönüşmüştü.

“Bu Montgomery Knox,” dedi Emma, Knightley’nin dile getirmediği sorusunu yanıtlayarak. “Onu da davet ettik.”

“Yani hayali biri değil,” dedi Knightley mırıldanarak.

Emma ona kibar olmasını ya da en azından olmaya çalışmasını söylemek üzereyken Montgomery ona doğru geldi; yüzündeki gülümseme o kadar göz alıcı ve güzeldi ki Emma’nın söylemek istedikleri dilinin ucunda eriyip gitti.

“İşte buradasın,” dedi Montgomery, mırıldanır gibi. “Seni tekrar görmek güzel Emma Woodhouse.”

Emma gülümsemesine karşılık verdi. “Seni görmek de öyle.”

Knightley şarabının kalanını içtikten sonra bar arabasına doğru ilerledi.

Montgomery yaşananlara alınmış olsa bile, Margo tarafından yemek odasından çıkan babası ve Bayan Pawlowski’yle tanıştırmışken bile hiçbir şey belli etmedi. Bayan Pawlowski’nin kazağının kollarındaki güve deliklerini fark etmedi bile; sadece düğünde onu ne kadar özlediklerinden bahsettiklerinde gülümsemi. Babasının elini sıkarken gülümsemesi biraz daha genişledi ve hem evlerine hem de Noel süslemelerine iltifat etti.

Tabii söylenecek en doğru şey buydu. Emma her yıl tatillerde evi nasıl süsleyeceğine karar vermek için uzun saatler harcardı; bu yıl da geleneksel süslemeleri tercih etmişti. Tırabzanları saran çelenklerin etrafına kalın kırmızı kurdeleler sarılmıştı. Bunlar, oturma odasındaki piyanonun yanındaki Noel ağacının üzerindeki koyu kırmızı fiyonklarla mükemmel bir uyum içerisindeydi. Şöminede hâlâ Emma’nın küçüklüğünden beri her Noel orada duran, el örgüsü çoraplar asılıydı. Yeşil keçeli çorabın biraz solmuş olması ise onları çok daha kıymetli gösteriyordu.

Margo, Bayan Pawlowski’nin yanındaki odanın ortasındaki geniş kanepeye çökerken Montgomery çıtırdayan ateşin

yanındaki koltuğa yerleşti. Bay Woodhouse onun yanına oturmuş, taşradaki organik çiftlikten özel odunları nasıl getirttiğini anlatıyordu ki Knightley dolu şarap kadehiyle döndü.

“Ah, sen Ben’in kardeşi olmalısın. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Montgomery ayağa kalkarak; Knightley’ye doğru yürüdü ve elini uzattı.

“Mahallemize hoş geldiniz,” diye karşılık verdi Knightley gergin bir gülümseme sunup elini sıkı bir şekilde sıkarak.

“Ben, sıkça Los Angeles’ta olduğundan bahsetti. Karşılaşacağımızı hiç düşünmüyordum.”

Knightley’nin yüzündeki ifade bozuldu. “Ben de.”

Emma karşısındaki iki adamın kulağa samimi gelen ama gergin hissettiren sohbetini izlerken midesinin tuhaf bir şekilde düğümlendiğini hissetti.

“İçki? Kim bir şeyler içmek ister? Whiskey sour?¹” diye yapmacık bir hevesle araya girdi; bakışları iki adamın arasında gidip gelirken bar arabasını işaret etti.

“Whiskey sour olmadan Manhattan akşam yemeği olur mu?” dedi Montgomery. “Ben isterim.”

“Knightley?” diye sordu Emma.

Knightley bakışlarını bir anlığına Emma’ya çevirdi ve kadehini kaldırdı.

“Ben tamamım,” dedi yavaşça, ses tonunda göz ardı edilemeyecek bir kesinlik vardı. Emma gülümsemeye çalışarak dikkatini içkilere verdi.

Montgomery rahat bir şekilde içeceklerin bulunduğu arabaya yaslandı ve Emma’nın, Fran’in parti için hazırladığı viskiyle taze limon suyunu döküşünü izledi.

¹ Viski, limon suyu, şeker ve isteğe bağlı bir tutam yumurta akı içeren ekşi bir kokteyl. (e.n.)

“Bu oldukça fazla viski,” diye mırıldandı sadece onun duyabileceği bir ses seviyesinde. “Yoksa beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?”

Emma güldü ve viski bardağını uzatırken kızardığını hissetti.

Birkaç kokteylin –ve Bayan Pawlowski’nin Woodhouseların Noel ağacındaki süslerin tarihi arkaplanını anlatmasının– ardından Ben herkesi akşam yemeği için koridora yönlendirdi.

Pazar akşam yemeği için resmi yemek odasını nadiren kullanırlardı ve Emma, Knightley’nin üzerindeki bakışlarını hissedebiliyordu; oturduğu yerden bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Maun ağacından yapılmış büyük yemek masası, beyaz porselen tabakların altına yerleştirilmiş olan altın rengi suplalarla zarif bir şekilde dekore edilmişti. Metalik renkli mumlar gerçek çam kozalaklarından oluşan ve masanın ortasında bulunan süsü yumuşak bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Bu güzel masa, fleur-de-lis¹ duvar kağıdına asılı çeşitli yağlı boya tablolarıyla tamamlanmıştı.

Ben, chimichurri² soslu ızgara domuz boynundan oluşan akşam yemeğini servis etmeye başladığında kendini olağanüstü hissediyor gibi görünüyordu. Yanında akçaağaç şurubuyla tatlandırılmış kavrulmuş balkabağı dilimleriyle arpacık soğanlı salata sosu ve yumuşak marullardan oluşan sade bir salata vardı. Yemeklerini yedikleri sırada Ben yeni restoranla ilgili planlarını anlatmaya başladı. Menü, dekor ve Montgomery’nin getirdiği yatırımcıların verdiği güvence olmasaydı bunların hiçbirinin gerçekleşemeyeceğini söyledi.

“Yaza kadar restoranı açıp işleri yürütmeye başlarız,” diye ekledi Ben. “Belki açılışı daha da erken bir tarihte yapabiliriz.”

“Çok heyecanlı!” diye ciyakladı Bayan Pawlowski.

¹ Üç yaprağının birleştirilmesiyle stilize edilmiş, zambak şeklinde bir figür. (e.n.)

² Izgara et için sofra çeşnisi olarak kullanılan, pişmemiş bir sos çeşidi. (e.n.)

“Sizce Ben’in restoran fikri iyi mi?” diye sordu Bay Woodhouse, dikkatini tabağına vermiş, balkabağı dilimine şüpheyle yaklaşıırken.

“Baba...” dedi Margo gözlerini devirerek.

“Ne var?” diye sordu Bay Woodhouse; gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu.

Montgomery gülümsedi. “Ben, bu konuda gerçekten tutkulu. Ve tutku her zaman iyi bir fikrin ilk adımıdır.”

Ben kadehini Montgomery’ye doğru kaldırdı ve kadehlerini tokuşturdular; sanki masadakilerin bilmediği bir şakaya gülüyor gibiydiler.

“Düğünü kaçırdığına inanamıyorum!” diye hayıflandı Bayan Pawlowski bir kez daha. “Çok üzölmüş olmalısın. Çok!”

“Nişan partisini de,” diye ekledi Knightley.

“Ah! Doğru ya!” diye haykırdı Bayan Pawlowski. “Çok meşgul olmalısın! İşiniz sizi nerelere sürüklüyor?”

“Ah, sayamayacağım kadar çok yere,” dedi Montgomery iç çekerek. “Sizi sıkmak istemem.”

Bayan Pawlowski güldü. Knightley’nin dudaklarından kaçan küçümseyici tepkiyi sadece Emma duydu.

“Ama,” diye devam etti Montgomery, “bu kadar çok şeyi kaçırdığım için gerçekten üzgünüm. Yurtdışında uğraştığım birkaç proje vardı. Bir noktadan sonra çekip gidebilmeniz gerekiyor. Bu konuda kendimle gurur duyuyorum. Bir anlaşmanın ne zaman başarılı olduğunu ve gidişata ne zaman dur demem gerektiğini bilirim.”

“Kulağa oldukça stresli geliyor,” dedi Bayan Pawlowski başını ellerinin arasına alıp bakışlarını ona çevirirken.

“Bu işimin bir parçası. Her gün birçok zor karar vermek zorundayım.”

“Peki ne kadar kalacaksınız?” diye sordu Knightley duygusuz bir sesle.

Masadakilerin dikkati bir kez daha Montgomery’ye döndü. Montgomery Knox sadece omuz silkti.

“Henüz kararlaştırmadım. Ama New York bana şu ana kadar gayet iyi davrandı, o yüzden göreceğiz,” diye cevap verdi Emma’ya kaçamak bir bakış atıp içkisinden bir yudum alırken.

“Yeni evini nasıl buldun?” diye sordu Bay Woodhouse. “Crawfordlar bizim dostlarımız, biliyorsun.”

Montgomery başını salladı. “Gerçekten çok güzel. Eşyalarımı yerleştirmek için bazı ufak değişiklikler yapıyorum. Bu değişiklikler daha çok sanat koleksiyonumla alakalı. Hâlâ hepsini asıyorum.”

“Emma sanata bayılır. Değil mi Emma?” dedi Margo gülümseyerek. “Küçükken hep bir şeyler çizer, Met’te kaybolurdu.”

“Yüksek lisansımı sanat tarihi üzerine yapıyorum,” diye ekledi Emma, sesindeki gerginliği bastırmaya özen göstererek.

Margo gerginliğini fark etmemiş gibiydi. “Ah, tabii o da var! Eminim evinizdeki parçaları görmeyi çok ister. Hepimiz isteriz.”

“Pekala, karar verilmiştir,” dedi Montgomery parmaklarını masaya vurarak. “Bir parti düzenleyeceğim.”

“Ah, harika!” dedi Bayan Pawlowski heyecanla sandalyesinden fırlayarak. “Partilere bayılırım!”

“Yılbaşı gecesine ne dersiniz?” diye sordu.

“Ona daha iki hafta var,” diye araya girdi Knightley.

“Bu da mükemmel olmasını sağlar,” dedi Montgomery tekrar Emma’ya dönerek. “Tabii farklı planlarınız yoksa?”

Çoğu New Yorklu gibi Emma da hiçbir zaman büyük yılbaşı planları yapmazdı. Manhattan her zaman çok kalabalık, gürültülü olurdu ve taksi bulmak imkansızlaşırdı. Geçen yıl Margo’yla

birlikte saat 00.01'de evde pijamalarıyla uykuya dalmışlardı. Kesinlikle bir parti sayılmazdı. Ama bu... bu farklıydı.

Emma kendini, “Kulağa harika geliyor,” derken buldu. Knightley ona bu durumu onaylamadığını belli edercesine bak-
sa da Emma bunu görmezden geldi. “Planlamaya yardımcı ola-
bilirim.”

Margo ellerini çırpı; sanki en büyük dileği sonunda gerçek-
leşiyormuş gibi yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti.
“Ah, bu harika! Emma parti işinden anlar; o mükemmel bir ev
sahibesidir.”

Montgomery'nin yüzündeki gülümseme genişledi. “O halde
sabırsızlandığımı söylemeliyim.”

Herkes daha fazla şarap içip yemeklere gömülmüştü; herkes
her hafta düzenlenen akşam yemeğinin yeni konuğunun varlı-
ğından keyif alıyor gibiydi. Tabii Knigthley hariç herkes. Tatlı
servisinin ardından hemen ayağa kalktı ve neredeyse veda et-
meden öylece çekip gitti. Emma gidişini neredeyse kaçırmak
üzereyken –o ara Bayan Pawlowski'nin scrapbooking'e¹ giri-
şiyle alakalı uzun bir hikayeye kapılmıştı– kendini tam zama-
nında toparlayarak aşağıya koştu ve onu loş mutfaktaki kapılar-
dan çıkarken yakaladı.

“Hey,” diye seslendi arkasından. “Veda etmeden mi gidi-
yorsun?”

Eli hâlâ açık duran kapının üzerindeydi. Bir an için sanki ne
söyleyeceğini düşünüyormuş gibi ona baktıktan sonra sadece
başını salladı ve “Hoşça kal,” diyerek uzaklaştı.

Emma bir adım daha attı ve Knigthley dışarı çıkarken kolla-
rıyla vücudunu sardı. “Bekle.”

Knightley omzunun üzerinden Emma'ya baktı. “Evet?”

¹ El işi anı defteri hazırlama yöntemi; kitap, kutu ve kart şeklinde kişisel geçmiş
arşivlemeyi amaçlar. (e.n.)

Emma söyleyeceklerini bulmakta zorlanıyordu; tabii söyleyecek herhangi bir şeyi varsa. Dilinin ucundaki kelimeler anlamlı cümlelere dönüşmemiş, Knightley'nin karşısında dilsiz gibi kalakalmıştı.

“Yılbaşı partisine gelecek misin?” diye sordu sonunda. Bu soru bir kaçış gibiydi; dikkatini çekmek için acıklı bir çaba olsa da umursamadı. “Şey, yani... eğlenceli olabilir.”

Bir elini saçlarının arasından gezdirerek “Emma...” dedi.

Kulağa acı çekiyormuş, hatta yalvarıyormuş gibi geliyordu.

“En azından bir şans versen? Lütfen?” diye devam etti Emma aniden hayır diyebileceği için endişelenerek.

Loş ışıktaki onun çenesindeki kasın seğirdiğini görebiliyordu. “İstediğin bu mu?”

“Tabii ki istediğim bu,” diye cevap verdi Emma hafifçe gülümseyerek. “Hepimizin istediği bu.”

Knightley başını salladı. “Anladım.”

Emma'nın iri gözleri onun altın rengi gözleriyle buluştuğu anda Knightley'ninkiler karardı ve uzaklaştı.

“İyi geceler,” dedi Knightley sertçe ve kapıyı kapattı.

Emma kar kaplı yoldan geçip evine doğru ilerleyişini izledi, ta ki karanlıkta tamamen yok olana kadar.

Emma üst kata döndüğünde konuklar oturma odasına geri dönmüş, şöminenin etrafına yerleşmişlerdi. Kısa süre sonra, biraz daha viski ve şarap tüketildikten sonra, Bay Woodhouse dinlenmek için odasına çekildi. Birkaç dakika sonra Margo eve gitme vaktinin geldiği konusunda ısrarcı oldu ve Ben'i, çakırkeyif olan Bayan Pawlowski'ye birkaç kapı ötedeki dairesine kadar eşlik etmesi için gönüllü olmaya zorladı.

Montgomery'yle Emma baş başa kalmıştı.

Emma şöminenin yanındaki derin koltuğa gömülmüş,

Montgomery'ye tam karşısına oturup uzun bacaklarını aralarında duran pufa uzatmıştı. Odayı aydınlatan Noel ağacının yumuşak ışıkları ve şöminedeki ateşin sönmekte olan közleri yüzüne gölgeler düşürüyordu. Montgomery bir süredir bakışlarını Emma'ya dikmişti.

“Yeni yıl partisini düzenleme konusunda emin misin?” diye sordu Emma düşüncelerini anlamaya çalışarak.

“Eğer yardım etmeye hazırsan, bundan daha fazla istediğim bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bu yeni yıl partisini unutulmaz kılalım. Bambaşka bir etkinlik gibi. Farklı bir deneyim. Muhteşem Gatsby gibi.”

Emma gülümsemesine engel olamadı. “Vay canına, tabii ki.”

“Bir DJ'e ihtiyacımız var. Tanıdığım biri var, sana Instagram hesabını veririm; Club Vibe'da çalışıyor. Ayrıca VIP kişilerden oluşan bir kitleye sahip. Partiden önce bir uğrasak iyi olur.”

Emma göğsünde tuhaf bir çarpıntı hissetti. “Harika olur.”

“Belki seni oraya motosikletimle gitmeye ikna edebilirim?” dedi kaşlarını kaldırarak.

Emma bilmiş bir sırıtışla karşılık verirken başını salladı.

Montgomery ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Tamam. Tamam. Başka neye ihtiyacımız var?”

“Sanırım birkaç barmen bulsak fena olmaz? Margo'nun düğününde çalıştığım şirket harikaydı.”

“Evet. Harika olur. Sadece en iyileri seçmeliyiz.”

“Öyle diyorsan,” dedi Emma gülerek. “Yani bu partinin ses getirmesini istiyorsun, öyle mi?”

“Evet, aynı zamanda da şık olmalı.” Bir dakika düşündü. “Abartısız bir etkinlik olmalı.”

Emma başını öne eğdi. Montgomery'nin vizyonu takdir edilesiydi. Montgomery'nin ortaya koyduğu fikirlerinin hiçbirine

hayır cevabını duymaya alışık olmadığı belliydi. Emma bunu kısmen de olsa anlayabiliyordu.

“Bu hafta hepsini halledeceğiz,” diye devam etti ve bir parça Nicorette sakızı çıkardı ve çiğnemeye başlarken göz temasını sürdürmeye devam etti.

“Kulağa harika geliyor,” dedi Emma saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp elindeki sakızı işaret ederken. “Sigarayı bırakmaya mı çalışıyorsun?”

“Yıllar önce bıraktım. Artık sakıza bağımlıyım.”

“Kötü bir alışkanlık.”

“İyilerimden biri,” dedi alçak bir sesle. “Tabii eğer sen rahatsız oluyorsan?”

“Oluyorsam ne olacak?”

Sakızı ağzından çıkarıp paketine geri koyarken bakışları yoğunlaştı. Gülümsedi.

Emma aniden hareket etmesi gerektiğini hissetti. Ayağa kalktı ve şöminenin üstündeki boş kadehlerden birkaçını topladı.

“Rica etsem, sehpanın üzerindikileri alabilir misin?” diye sordu kapıya doğru ilerlerken.

Montgomery yavaşça ayağa kalktığında uzun vücudunu gerdi ve bardakları alarak Emma’yı takip etti. Mutfak karanlıktı, Emma bardakları tezgahın üzerine dizerken ortamı aydınlatan tek ışık kaynağı dolapların altından sızan ışıktı.

“Yani bu yemeği her pazar düzenliyorsunuz, öyle mi?” dedi Montgomery usulca arkasından. Çok yakınından.

Emma derin bir nefes alarak küt küt atan kalbini sakinleştirmeye çalıştıktan sonra Montgomery’yle yüzleşmek için arkasını döndü. Montgomery ona doğru bir adım atıp onu tezgaha yaslarırken mavi gözleri kapalıydı. Arkasındaki Fransız

kapılar kapkaranlıktı, siyah pencerelerin ardındaki hiçbir şey görünmüyordu.

“Bu, sıradan bir pazar akşam yemeğinden daha hareketliydi,” diye itiraf etti Emma.

“Seni böyle düşünmeye iten şey ne?” dedi Montgomery alaycı bir şekilde. Bedenlerinin arasında sadece birkaç santim vardı.

Emma güldü. “Senin yüzünden olduğunu söylememi mi istiyorsun?”

“Yani, tutsak izleyici kitlesinden hoşlanırım.”

“Bundan emindim.”

Montgomery ona doğru eğildi. “Tıpkı senden hoşlandığım gibi.”

Emma, bakışlarını Montgomery’den çekmeden kendini sabitlemek için arkasındaki tezgahı kavradı; yanaklarındaki hafif kirli sakala, yüzünün ön kısmına düşen dağınık sarı saçlarına bakıyordu. Montgomery, Emma’nın boştaki eline uzanarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Sonra dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleşti.

“Gözlerini kapat.”

“Neden?” diye sordu Emma mırıldanarak; Montgomery’nin sıcak nefesi yüzüne çarpıyordu.

Montgomery sessizce kıkırdadı. “Nedenini öğrenmek istiyorsan gözlerini kapatmalısın.” Emma, onun söylediğini yerine getirmeden önce tereddüt etti. Bir an sonra dudaklarını dudaklarında hissetti. Yumuşak bir dokunuşla başlayan öpücük saniyeler içerisinde tutkulu bir öpüşmeye dönüştü; dudaklarının ve dilinin tadı içkisindeki şekerle limon gibiydi. Bu kadar çabuk karşılık vereceğini düşünmediği için dudaklarından bir inilti kaçtığına şaşırdı. Vay canına, bu olağanüstü bir histi ve Emma

kendini bu hisse teslim etmeye karar vererek parmaklarını saçlarının arasına dolayarak onu kendine doğru çekti. Vücudunu onunkine bastırduğunda öpücükleri daha ateşli hale geldi.

“Emma,” dedi Montgomery nefes nefese. Kulağa neredeyse çaresizmiş gibi geliyordu ve Emma aniden bu gece adının ikinci kez bu şekilde telaffuz edildiğini fark etti. Montgomery’nin dili ağzındayken düşünceleri Knightley’ye kaydı. Ona ne söylemek istemişti? O an çok ciddi görünüyordu. Aslında ortamı aniden terk edene kadar bütün gece çok ciddi görünmüştü. Şu anda evde miydi? Evinde tek başına oturuyor muydu? Ya arka penceresinden dışarıya bakıyorsa, ya içeride olup biteni...

Montgomery alt dudağını ısırdı.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı. Sesinin tınısı yumuşacık olsa da karanlıkta adeta yankılanıyor gibiydi.

Emma’nın aniden açılan gözleri arka bahçeye bakan karanlık pencerelere kaydı. Şu anda biri tarafından izleniyor olabilirlerdi. Bahçenin diğer tarafından.

Emma bir anda geri çekildi, Montgomery’nin parmakları kalçalarını bulup onu yakınında tutmaya çalışırken bile vücudunun onunkine değen her santimini uzaklaştırmaya çalıştı.

“İyi misin?” diye sordu Montgomery, nefes almakta güçlük çekerek.

“Evet, evet, iyiyim,” dedi Emma saçlarını düzelterip birkaç adım ötedeki kapılara bakmamaya çalışarak.

“Bana gidelim mi?” Dudakları Emma’nınkilerin üzerinde gezdirdi. “Ev boş.”

“Şey...” Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Evine gitmek istiyor muydu? Montgomery çenesine ve boynuna öpücükler kondurarak sağlıklı düşünmesini neredeyse imkansız hale getirdi.

“Tam şurada, sokağın karşısında...” diye fısıldadı kulağına yaklaşarak. “Biz artık komşuyuz, unuttun mu?”

Emma'nın gözleri irileşti. Aman Tanrım, o anda düşünmek istediği son şey komşularıydı.

Sanki bir işaret gibi Knightley'nin arka bahçesindeki harekete duyarlı ışık yandı ve pencerenin ötesindeki zifiri karanlık tanıdık yumuşak bir parıltıya dönüştü. Knightley dışarı mı çıkmıştı? Işığı yakan o muydu? Yoksa sincaplardan biri mi bu ateşli anı mahvetmişti?

Montgomery durakladı, Emma'nın vücudunun gerildiğini hissetmiş olmalıydı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu bir kez daha.

"Evet, şey... sanırım bu gece içkiyi fazla kaçırdım..." İç çekti ve elini Montgomery'nin sert göğsüne koydu. "Bu seferlik affetsen?"

Montgomery ona doğru eğilerek yanağından öptü. "Elbette. Sonuçta planlamamız gereken büyük bir parti var, değil mi?"

"Aynen öyle."

"Pekala." Montgomery kendini kontrol etmeye çalıştığını saklamadan bir adım geri çekildi. "Onun için de erken gelsen iyi olur. Sanat koleksiyonumu güzel şeylerden anlayan başka birine göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Emma başını yana eğerek. "O halde DJ'yle görüşmeye gitmeden görüşürüz."

"Bunu bir randevu olarak kabul ediyorum," dedi Montgomery arkasını dönüp merdivenlerden çıkmadan önce.

Emma ön kapının açılıp arkasından kapandığını duydu. Hâlâ tezgaha yaslanmış elleriyle mermer tezgahı kavramaya devam ediyordu. Bu anı neden yarıda kesmişti? Harekete duyarlı bir ışık bu kadar çekici bir adamı evine göndermeye yeterli değildi, değil mi?

Emma uzun bir süre sonra derin bir nefes verdi. Sebebi ne olursa olsun, o an kendini çok gergin hissediyordu. Buzdola-

bından bir şişe su çıkarıp büyük bir yudum aldı. Sonuçta bu, Montgomery'yi bir daha göremeyeceği anlamına gelmiyordu. Birlikte bir parti planlıyorlardı. Belki de bunu resmileştirmek için mükemmel bir zamandı. Yeni yıla yeni evinde yeni bir erkek arkadaşla girebilirdi; bu ideal senaryoydu. Sevinmeliydi. Peki neden sevinemiyordu?

Bir süre sonra başını kaldırdığında bakışları Knightley'nin evine takıldı. Bakışlarını hareket sensörünün ışığında gezdirdi; rüzgarda sallanan ağaç dalları hariç hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Sonra bakışları yatak odasının penceresine kayd. Oda zifiri karanlıktı ve Emma hiçbir şey göremiyordu. Yine de zihnine düşünceler akın ederken bakmaya devam etti. Knightley hiçbir şey görmemişti; büyük ihtimalle evde bile değildi. Mutfağın ışığını kapatıp odayı dışarısı gibi zifiri karanlığa hapsettiğinde Knightley'nin yaşananları görmüş olma ihtimali hâlâ midesini bulandırıyor.

Emma ertesi günü uyuyarak geçirdi. Uyandıktan sonra bile yataktan çıkmamış, tavanı izlemişti; neden hâlâ bu kadar huzursuz olduğunu merak ediyordu. Bir yanı kalkması gerektiğini biliyordu –sonuçta planlaması gereken bir parti vardı– ama bu düşünce bile yorganın altına gizlenme isteğini artırıyordu. Neyse ki Noel tatiliydi ve dersi yoktu, bu yüzden sonsuza kadar yatağına saklanabilirdi ya da en azından birkaç hafta boyunca. Bu az da olsa rahatlatıcı bir düşünceydi. Ama birkaç dakika uyanık ve düşünceleriyle baş başa kaldıktan sonra yataktan çıkarak banyoya doğru yürüdü. Duşa girdiğinde su henüz tam olarak ısınmamış olsa da Emma soğuk suyun altında dururken bunu umursamadı. Dışarı çıktığında huzursuzluk hissi hâlâ devam ettiği için başka şeylerle ilgilenerek dikkatini dağıtmaya çalıştı. Saçlarını kurutup geriye doğru taramak; siyah bir taytla uzun, rahat bir kaşmir kazak giymek; kahve almak üzere alt kata inmek gibi işlerle oyalandı.

O kadar odaklanmıştı ki mutfağa girene kadar kafasını kaldırıp etrafına bakmamıştı bile. Sonunda başını kaldırdığında yerinden sıçradı.

“Tanrım!” diye haykırdı babasının mutfak adasında oturduğu yere bakarak. Ve yanında oturan Knightley’ye. Çünkü tabii ki oradaydı. Her zamanki gibi.

“Sana da merhaba,” dedi Bay Woodhouse çayından bir yudum alıp gazetesini okumaya devam ederek.

Knightley anlam veremediği bir ifadeyle Emma’yı izliyordu ve bu, Emma’nın midesinin bir tuhaf olmasına neden oluyordu. Önceki gece Montgomery’yle ikisini görmüş müydü? Onu yargılıyor muydu? Kızgın mıydı? Emma göğüs kafesinin küt küt atan kalbini zapt etmekte zorlandığını hissediyordu.

“Günaydın,” diye mırıldanarak lavaboya doğru yürüdü.

“Neredeyse öğlen oldu,” diye karşılık verdi Knightley. Central Park’taki gölün etrafında yaptığı koşulardan birinden eve dönerken uğramış gibiydi. Yüzü kızarmıştı ve tenindeki ince ter tabakası parlıyor, tişörtünün bazı kısımlarının koyu görünmesine neden oluyordu.

Emma bir bardağa su doldururken gözlerini devirdi; bunun yanaklarında hissettiği kırmızılığı saklamasını umuyordu.

“Gecenin geri kalanı nasıl geçti?” diye sordu.

Soruyu babasına mı yoksa kendisine mi sorduğunu anlayamadığı için Emma’nın nabzı daha da yükseliyordu. “Ben, şey...”

Knightley önceki gece olan biten hiçbir şeyi görmedi, diye kendi kendine mantık yürütmeye başladı. Pencerelemi karanlıktı. Büyük ihtimalle evde bile değildi! Yine de suyundan büyük bir yudum alırken ona dönüp yüzüne bakmaya cesaret edemedi.

“Ah, Emma, iyi misin? Hastalanmıyorsun değil mi?” diye sordu Bay Woodhouse, nihayet *Times* gazetesinden başını kaldırarak.

“İyiyim,” diye cevap verdi Emma, bardağını bir kez daha doldururken.

Knightley kaşlarını kaldırarak yüzüne baktı. “Emin misin?”

Emma hafifçe gülümsedi. “Her şey yolunda. Gece harika geçti. Çok erken gittin.”

“Sanırım ben göreceğimi gördüm.”

Aman Tanrım. Suyundan bir yudum daha aldı.

“Büyük ihtimalle yeterince B6 almadığın için kendini iyi hissetmiyorsun,” diye araya girdi babası. “Muz yemelisin.”

Emma adanın diğer tarafına doğru ilerledi ve meyve kasesinden bir muz aldı. Knightley’nin gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu hissediyor olsa da göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

“Fran markete gitti, biraz karabuğday almasını söyleyeceğim. Böylece sana yulaf takviyemden hazırlayabilirim,” diye devam etti Bay Woodhouse.

“Lapa, baba.”

Babası duymazdan gelerek onu tabureye doğru götürdü. “Gel, otur şuraya. Sana bir lahana içeceği hazırlayayım. Dün geceyi herkes için keyifli hale getirmek uğruna neler yaptığını fark etmediğimi sanma. Otur, otur. George’la Los Angeles seyahati hakkında konuşuyorduk,” dedi Bay Woodhouse buzdolabından hazırlayacağı içecek için gerekli malzemeleri çıkarırken.

“Ah, doğru ya. Nasıl geçti?” diye sordu Emma. Los Angeles sorunsuz bir konu başlığıydı. Emma gülümseyerek kendini gerçek bir arkadaş gibi dikkatle dinlemeye hazırladı; bu soruyu dün gece sormadığı için suçluluk duyuyordu.

“Olumlu,” diye yanıtladı Knightley. Emma bakışlarını ona sabitledi ve konuşmaya devam etmesini bekledi. Knightley de ona bakıyordu. Uzun bir süre sonra iç çekerek “İyi geçti Emma. Anlaşmamız sorunsuz ilerliyor ve herhangi bir aksaklık beklemiyoruz,” dedi.

Bay Woodhouse bir mango dilimledi. “Bu anlaşma tam olarak ne üzerine?”

“Ben’in arkadaşı birkaç yıl önce şehirdeki pek çok restoran için mikro yeşillik yetiştirmek üzere bir hidroponik laboratuvar kurdu. Sonunda teknolojiyi öyle bir optimize etti ki kendi kendine yetebilen bu küçük çiftlikleri seri bir şekilde üretebilir, nakliye konteynırlarına yükleyebilir ve istediği yerlere gönderilebilir hale geldi. Gerekli yatırımı yaptık, şimdi California merkezli bir tarım şirketi tarafından satın alınıyor. Ben de bu geçiş sürecini elimden geldiğince takip etmeye çalışıyorum.”

“Yani sürekli Los Angeles’a mı gideceksin?” diye sordu babası.

“Sanmıyorum ama hiç belli olmaz.”

Emma gözlerini kırptırdı. Bir dakika, bu da nereden çıkmıştı şimdi?

“Henüz belli değil,” diye devam etti Knightley, Emma’nın yüzündeki ifadeyi fark ederek. “Ama herhangi bir gelişme olursa haber veririm.”

Emma başını salladı. Zihni, burada onsuz yaşamamın nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordu, bu yüzden bu düşüncüyü hızlıca aklından çıkardı.

“Los Angeles...” Bay Woodhouse buzları blendera atarken ürpererek durakladı. “Dışarıdaki hava kalitesi hakkında bir şeyler okudunuz mu? Sadece partikül kirliliği bile felce neden olabilir.”

“Sanırım bu tüm sorunu ortadan kaldırır. Buradan hiçbir şekilde ayrılamazsın. Bizimle kalmak zorundasın,” dedi Emma alaycı bir tavırla, sesi gerginliğini belli etse de.

Knighthley gülümseyerek “Göreceğiz,” dedi.

“Şirket sahibi *sensin*. Bu ofisinde yapılacaklara senin karar vereceğin anlamına gelmiyor mu?”

“Bunun için gerçekten ofiste olman gerekiyor Woodhouse.”

Emma’nın göğsüne bir rahatlama hissi yayıldı. Duymak istediği şey bu olmasa da en azından aralarındaki ilişki normale dönüyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi.

“Hakkında henüz hiçbir şey duyamadığımız yeni komşumuzu ağırlamakla o kadar meşguldük ki. Adı neydi? Montgomery bir şey?” dedi babası düşünceli bir şekilde, bir avuç lahanayı blendera atarken.

“Montgomery Knox,” diye cevap verdi Emma hızlıca.

Aman Tanrım.

“Hah,” dedi Bay Woodhouse, blendera bir muz eklerken bir an düşünür gibi oldu; sanki neden tanıdık geldiğini düşünüyor gibiydi. Sonra vazgeçti ve blenderın içine attığı malzemeleri püre haline getirdi.

Bu sırada mutfığa kulakları sağır eden bir vızıltı yayıldı. Emma, Knightley’nin bakışlarını üzerinde hissedebiliyor, nabzını kulaklarında duyabiliyordu. Onları geçen gece görmemiş olsa dahi Montgomery’nin yemek boyunca Emma’ya nasıl baktığını görmüş olmalıydı. Emma’nın ona nasıl gülümsediğini. Bu düşünce yanaklarının kızarmasına neden oldu; blenderın sesi kesilip Bay Woodhouse aralarına iki bardak koyana kadar bakışlarını Knightley’nin oturduğu adaya çevirmeye cesaret edemedi.

“Buyurun, iki lahanalı smoothie,” dedi babası yoğun kıvamlı yeşil sıvıyı bardaklara boşalttıktan sonra.

Emma bardağını aldı ve büyük bir yudum içti.

Anında pişman oldu. Smoothie’nin tadı iğrenç olsa da Emma gülümsemeye çalışarak kendine de bir bardak hazırlayan babasına başını salladı.

“O kadını yılbaşı partisine davet edecek misin George?” diye sordu babası rahat bir tavırla.

Emma içeceğini yudumlarken neredeyse boğuluyordu.

“Adı ne demiştin?” diye devam etti Bay Woodhouse.

Demiştin mi? Knighthley daha önce babasıyla bu kadın hakkında konuşmuş muydu? Bedenini ele geçiren panik, soğukkanlılığını korumaya çalışan Emma’nın boğazına yapışmıştı.

“Davina Sundar,” diye cevap verdi Knightley.

“Kim?” diye sordu Emma, sesinin bir oktav daha yükselmiş olabileceğinin farkında olarak.

“Bir arkadaş. Birkaç ay önce bir bağış gecesinde tanıştık. Birleşmiş Milletler’de insan hakları avukatı.”

Aman Tanrım. Emma şimdiden gözünün korktuğunu hissediyordu. “Onu partiye mi getireceksin?”

“Aslında partiye gitmeyi düşünmüyordum.”

Babası alaycı bir tavırla, “Saçmalık. Partiyi Emma düzenliyor sayılır. Gitmek zorundasın. Hem de arkadaşınla...”

“Davina,” diye tekrarlardı Knightley.

“Davina’yla, evet. Herkesin onunla tanışmak istediğine eminim,” dedi Bay Woodhouse, sonra durakladı. “Ama gece yarısına kadar kalmayın. Hiç kimse vücudunu bu şekilde cezalandırmamalı.”

Knighthley, Emma’ya dönerek “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ah.” Zihnindeki tüm düşünceler yok olmuş gibiydi, toparlanmak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. “Şey, evet babam haklı. Şey... Montgomery gelmek isteyen herkesin gelebileceğini söyledi ve...”

“Sen de birini davet ediyor musun?” diye sordu Knightley.

“Şey, ben ev sahibesi sayılıyım, o yüzden... sanırım ev sahibiyle katılacağım.”

“Anladım,” dedi, yüzü düşmüştü.

“Sen de... bilirsin işte...” Knightley’nin bakışları üzerindeydi; onu izliyor, kelimeleri dile getirmeye çalışırken gözleri kısılıyordu. “...kesinlikle biriyle... birini...” Midesi kasılıyor, cümleyi tamamlayamıyordu.

Knightley bir süre daha bakmaya devam etti. “Harika.”

Emma gülümsemeye çalıştı. Bu deneme yanlış ve berbat hissettiriyordu. “Harika.”

Bay Woodhouse biraz mango eklerken onlara gülümse-di. “Harika!” Sonra blenderı çalıştırdı ve mutfak bir kez daha meyveleri püre haline getiren mutfak aletinin sağır edici sesiyle doldu.

“P ayetlere ne dersin? Çok mu abartı olur?” dedi Emma; eteğini kalçasına kadar kaldırıp aynanın karşısında bir o yana bir bu yana hareket ederek payetlerin ışığın altında parlamasını sağladı.

“Yılbaşı gecesinden bahsediyoruz. Konu yılbaşı olduğunda hiçbir şeyin abartı olduğunu düşünmüyorum,” dedi Margo, Emma’nın dizüstü bilgisayarından gelen sesiyle. Emma onunla sadece görüntülü konuşma yapıyor olsa da tepkisini ölçmek için ekrana baktığında Margo’nun boş kanepesiyle karşılaştı.

“Bakmıyorsun bile.”

Ekranda aniden Margo’nun yüzü belirdi; gözleri yarı açık, saçları darmadağınaktı. “Buradayım.”

“Ne yapıyorsun?”

“Gözlerimi dinlendiriyorum.”

Emma iç geçirdi. “Uyumak ister misin?”

“Sürekli uyumak istiyorum,” diye mırıldandı kız kardeşi başını yastığa koyup ekranı görebilmek için bilgisayar ekranıyla oynarken. “Ama aynı zamanda kıyafet seçiminde de yardımcı olabilirim.”

“O zaman uyumayı bırak. Birazdan hazır olmam gerekiyor.”

“Nadine sana neden yardım etmiyor?”

“Çalışıyor, o yüzden orada buluşmayı teklif ettim. Zaten bugün Met için başvurumu tamamlamak zorundaydım, her neyse. Yeni yıl için ilk hedefim, yıla başıma hiçbir şekilde çorap örmeden başlamak.”

“Hâlâ neden bunun için kırk takla attığını anlayamıyorum. Babam oradan birini arayıp sana uygun bir staj ayarlayabilir.”

“Bana staj yerinin verilmesini istemiyorum. Ben staj yerimi *hak etmek* istiyorum,” dedi Emma, kendi yansımasına bakıp kaşlarını çatarak. Belki de payetler abartıydı.

“Sadece Met’in kapılarından içeri girebilmene yardımcı olacak basit bir telefon görüşmesinden bahsediyoruz. Gerisini sen halledebilirsin.”

Emma bakışlarını tekrar bilgisayar ekranına çevirip konuyu değiştirmeden önce gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Söyle bakalım, Montgomery Crawfordların evine neler yaptı?”

“Bir dakika, görmedin mi?”

“Mar, onu neredeyse hiç görmedim.”

Margo sanki Emma abartıyormuş gibi gözlerini devirdi. Abartmıyordu. Montgomery’yi pazar akşam yemeğinden sonraki öpücükten sonra hiç görmemişti. Tabii ki mesajlaşmışlardı. Yemek şirketleri, eğlenceli fikirler... Bunların hepsini Emma sonunda kendisi ayarlamıştı. Kendi kendine bundan rahatsız olmadığını söylüyordu, özellikle Montgomery’nin onu tekrar görmek için sabırsızlandığına dair gece geç saatlerde gönderdiği

mesajlar varken. Yine de o gece mutfaktaki karşılaşmalarının ardından ilk kez yüz yüze geleceklerdi.

“DJ’le randevun ne olacak?” dedi Margo.

“Bu bir randevu değil.”

“Teknik olarak bakıldığında değil ama—”

“Değil, sonuçta gitmedik. Montgomery son anda iptal etmek zorunda kaldı. Potansiyel bir yatırımcıyla akşam yemeğiyle ilgili bir şeymiş. Ben de gidip DJ’i tek başıma ayarladım. Tıpkı yemek şirketini ayarladığım gibi. Ayrıca fotoğraf kabinlerini de. Montgomery bana sadece kredi kartını verdi.”

“Bunu kişisel algılama. O çok meşgul biri. Buna vakit ayırdığı için şanslıyız,” dedi Margo, sonrasında iç çekti. “Tanrım, gerçekten efsanevi partiler düzenliyor. Hayatının en güzel saatlerini geçireceksin.”

“O halde sen de gelmelisin. Zaten benim partim sayılır,” dedi Emma dolabından çıkarıp yatağının üzerine serdiği kıyafet seçeneklerine bakarken.

“Ah, yapma. Hamileyim ve yediğim her şeyi kusuyorum. Bırak da en azından vekaleten yaşayayım,” dedi Margo yakınarak, Emma’nın askıdan askıya gezinmesini izlerken. “Şu Richard Quinn elbisesine ne dersin? Şu tüylü olana?”

“Tüy kesinlikle abartı.”

Margo omuz silerken Emma’nın telefonu çalmaya başladı. Ekranına baktığında Lulu’dan bir mesaj geldiğini gördü. Görünüşe göre Paris’te saat gece yarısıydı ve Lulu, yanında Haydie ve Raquel’le birlikte, kulübe benzer bir yerde kadehlerini kaldırırken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti. Başlık olarak “Mutlu Yıllar!!!” yazıyordu.

“Mesaj kimden? Montgomery’den mi?” dedi Margo umut dolu bir yüz ifadesiyle.

Emma bakışlarını kız kardeşine çevirdi. “Hayır. Lulu ve kızlardan. Bu yıl Paris’te kutlama yapıyorlar.”

“Kulağa korkunç geliyor.”

Kız kardeşini duymazdan gelerek Lulu’nun mesajına cevap yazmaya başladı; bir ay boyunca telefonda kovalamaca oynayacaklarından emin olsa da ertesi hafta arayacağına söz verdikten sonra tekrar kıyafetlerini karıştırmaya başladı.

“Onunla birlikte bu partiye ev sahipliği yaptığın için çok mutluyum,” dedi Margo sesli düşünür gibii. “Harika bir ikilisiniz!”

Emma partinin tüm detaylarını tek başına planladığı için bütün hafta yaşadığı sıkıntıyı görmezden geldi. Pespembe bir tulumu uzandı. “Tulumu ne dersin?”

“Çok güzel,” dedi Margo sanki gözlemi apaçık ortadaymış gibi ekranı işaret ederek. “Yine de onaylayıp onaylamadığımdan emin değilim. Kısa bir sevişme için seni masanın üzerine yatırması zorlaşır.”

Emma aynaya döndü; kız kardeşinin söylediklerini düşünürken kaşları çatıldı.

“Aman Tanrım Emma, şaka yapıyordum!” dedi Margo gözlerini belertip haykırarak. “Bir dakika, yoksa yattınız mı?”

“Hayır yatmadık,” dedi sanki mutfakta aralarında yaşananlardan beri her gün bunu yapmayı düşünmüyormuşçasına.

“Yatmayı düşünüyor musun peki?” Margo’nun yüzü ekrana o kadar yakınlaşmıştı ki Emma neredeyse yüzündeki tüm gözenekleri görebiliyordu.

“Gitmek zorundayım,” diye karşılık verdi bilgisayarı kapatmak için harekete geçerek.

“Özür dilerim! Çenemi kapatacağım.”

Emma elini hızlıca geri çekti. “Teşekkür ederim.”

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Sanki ona zaman kazandıracakmış gibi tulumun parlak pembe kumaşını inceledi.

Montgomery Knox. Evet, biraz tuhaf biriydi. En başta onunla tanışmak için New York’a gelmesi biraz zaman almıştı. Ama yine de artık bu isme uygun biri vardı ve de bir yüz, dudaklar ve eller... Emma kalbinin sıkıştığını hissetti.

“Eee?” Margo’nun sesi Emma’nın dikkatini tekrar odaya çekti.

“Montgomery çok hoş ve tatlı biri; bakalım neler olacak,” dedi Emma; sanki bu, kız kardeşine olduğu kadar kendi kendine de tekrarladığı bir mantraymış gibi.

“Kesinlikle onunla yatacaksın!” diye ciyaktadı Margo.

Emma gözlerini devirdi. “Kes şunu.”

“İlk bebeğine benim adımı koy!”

“Hoşça kal,” dedi Emma melodik bir şekilde, bilgisayarının ekranını kapatırken.

“Bir dakika, ne giyeceğine—” Bilgisayar ekranının kapanmasıyla onun sesi de kesildi.

Emma derin bir nefes alarak tekrar aynaya döndü.

Montgomery’nin bu geceki beklentilerine dair fikirleri vardı. Görünüşe göre Margo’nun beklediği şey de buydu. Ama bu, Emma’nın bu gece aslında ne istediğini kafasında netleştirme konusunda hiç yardımcı olmamıştı.

Kendine gel, diye azarladı kendini zihinsel olarak, omuzlarını düzeltirken. Bugüne kadar erkeklerin yanında kendini hiç gergin hissetmemişti, şimdi de hissetmeyecekti. Sorun yoktu, o iyiydi ve daha da önemlisi her şey kontrolü altındaydı.

Tulumu giymeye karar verdi.

Montgomery, Emma'ya partinin “herkes geldiğinde” başlayacağını söylemişti, bu da Emma'dan erken gelmesini istemesi noktasını biraz muğlak hale getirmişti. Neyse ki yemek şirketini saat altıya, DJ'i de saat yediye ayarlamıştı, böylece geç kalmayacağından emin olabilecekti.

Vardığında ev çoktan hareketlenmişti. Ön kapı, ekipmanlarıyla içeriye girip çıkan yemek servisi çalışanları için açık olsa da Emma yine de zili çaldı; beklerken kaşmir paltosuna sokuldu.

Montgomery'nin girişe ağır adımlarla gelmesi biraz uzun sürdü. Mavi, kadife bir smokin ceketle içine pürüzsüz göğsünü ortaya çıkaracak şekilde düğmeleri açık beyaz bir gömlek giymişti. Dar, siyah pantolonu yılan derisi çizmelerini vurguluyordu. Emma bunun mükemmel mi yoksa abartılı mı görüldüğüne karar vermeye çalışıyordu.

“Merhaba güzellik,” dedi kapıyı biraz daha açıp, ancak Emma'nın antreye girmek için onun vücuduna temas etmekten başka şansı yoktu.

Emma paltosunu çıkarmaya başladı ama Montgomery tam soyunamadan yanına geldi, paltosunu yavaşça omuzlarından çekip kolunun üzerinden attı.

Bakışlarını Emma'nın vücudunda gezinirken gülümsüyordu.

“Yemek için gayet güzel görünüyorsun.”

Emma güldü. Çıkardığı ses kulağına korkunç derecede sahte gelse de Montgomery'nin yoğun bakışları altındayken sinirlerini gizlemenin tek yolu buydu.

“Evi gezmek ister misin?” diye sordu.

“Sen istemiyorsan hayır.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Montgomery.

“Crawfordlar bizim aile dostumuz; buraya ilk gelişim değil.”

“Ha,” dedi Montgomery orantısız bir gülümsemeye. “Ama benimle ilk defa geziyorsun.”

Emma gülümsemesine karşılık verdi; Montgomery elini sırtına koyup onu ileriye doğru yönlendirirken kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Antre, oturma odasına açılıyordu ve Emma, Margo’nun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Montgomery evi değiştirmişti. Crawfordlar evlerini içine ne kadar çok şey sığdırabildiklerine göre tanımlardı –kat kat yapılmış halılar, çok sayıda kanepeler, kitaplarla dolu sehpa ve büyük ailelerinin fotoğraflarıyla kaplı duvarlar– ama şimdi bu alan bembeyaz ve sadeydi, sadece iki siyah, deri kanepeler karşılıklı duruyordu. Üstlerindeki duvarda akla gelebilecek her rengin bulunduğu devasa bir tuval, üzerinde grafiti ile damlayan boyalardan oluşan bir patchwork¹, ortasındaysa şablonla boyanmış bir JFK vardı. Bir dakika...

Olamaz. Bu imkansızdı...

“Max Betrug,” dedi Montgomery tuvali başıyla işaret ederek.

Vay canına. Gerçekten oydu.

Emma gülümsemeye çalışırken dilini o kadar sert bir şekilde ısırması ki kan tadı aldığından emindi. Sadece tuvalin boyutuna bakarak korkunç maliyetini hayal etti. Aynı zamanda... sadece güzel bir tuval değildi. Bir sokak sanatçısı tarafından oluşturulmuş renk cümbüşü ve tasarım, sahte olduğu ortaya çıkan biri tarafından yapılmıştı; ticari marka oluşturmak ve lisanslanmak için bir karakter oluşturulmuştu ve... Montgomery’nin bunu bilmemesi imkansızdı, öyle değil mi?

¹ Çeşitli parçaların bir araya gelerek oluşturduğu sanat eseri. (e.n.)

Ona dönüp tuvale hayranlıkla baktığını gördüğünde Emma yanlış bir tahminde bulunduğunu anladı.

Sakın züppelik etme, sakın züppelik etme.

“Evin geri kalan kısmıyla ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu Emma neşeyle, koridora doğru ilerlerken.

Evin arka kısmında bulunan yemek odası fazlasıyla hareketliydi. Üzeri kanepelerle dolu tepsilerle oradan oraya koşturan garsonlar kendilerini köşelere konumlandırıyor, alt kattaki mutfaktan durmadan takviye geliyordu. Yemek masası kenara itilmiş, yerine bir bar kurulmuştu; barmenler şişelerle bardakları hazırlamakla meşguldü.

Arkalarındaki kış bahçesi, güneşin arka bahçenin ötesinde kaybolduğunu gösteren büyük bir cam kafese benziyordu. Oda DJ kabini dışında tamamen bomboştu. Pembe saçlı bir adam büyük bir tahta üzerindeki müzik aletlerini test ederken, odanın köşelerine yerleştirilmiş hoparlörleri kontrol ediyordu.

Kış bahçesinin kapıları Emma’nın tahmin ettiği gibi açıktı ve oradaki her şey hazır görünüyordu. Bahçeye dağılmış sandalyelerin etrafına ısıtıcılar yerleştirilmişti ve üzerlerinde peri ışıkları vardı.

Emma kendi kendine gülümsedi. Her şey mükemmel görünüyordu.

Bunu söylemek üzere Montgomery’ye dönmek üzereyken bakışları hemen solundaki çift kanatlı kapıya takıldı. Kapılar kapalıydı ve ilk defa fark ettiği yeni boyanmış beyaz odaya doğru baktı. Emma bu odayı hatırlıyordu. Ya da en azından daha karanlık ve daha sıkışık bir versiyonunu. Bu oda Bayan Crawford’un ofisiyken, duvarlarda tika basa dolu kitaplıklar ve uzun penceresinde ağır, yeşil kadife perdeler vardı. Ortada devasa, maundan bir masa dururdu; bu masa o kadar devasaydı ki

Bayan Crawford babasıyla sohbet ederken o da küçük bir casus gibi masanın altına saklanabilirdi.

Şimdiyse bu oda bomboştu. Kitaplıklar gitmişti. Tıpkı devasa maun masa gibi. Bunun yerine odanın ortasında alçak dört sandalye tarafından çevrili cam bir sehpa duruyordu. Sandalyeler, kimseden oturması beklenmeyen devasa pembe plastik parçalarından yapılmış gibi görünüyordu.

Montgomery, Emma'nın bakışlarını takip ederek kibirli bir şekilde gülümsedi. "Geri dönüştürülmüş şişelerden yapıldılar."

"Gerçekten... harika görünüyorlar."

Montgomery sanki bu, bariz bir gerçekmiş gibi başıyla onayladı. Sonra yan tarafındaki aynaya bakarak uzun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

Emma gözlerini devirme arzusunu bastırmak için savaştı. Tanrım, Knighthley tüm bunlardan nefret ederdi. İddialı tavırlar. Çabalar. Hepsinden.

Emma zihnini meşgul eden bu düşüncelerden kurtulmak için başını salladı.

"Üst katı görmek ister misin?" diye sordu Montgomery dudaklarını Emma'nın kulağına yaklaştıracak şekilde eğilerek.

"Elbette, üst kat," dedi Emma fazla hızlı bir şekilde.

Kelimeler dudaklarından "yukarı" kelimesinin aslında ne anlama geldiğini düşünmeden çıkmıştı. Ama arkasını dönüp Montgomery'nin elini uzatmış bir halde gülümseyerek beklediğini gördüğünde kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Elini tuttu. Parmakları yumuşaktı ve Emma'yı girişten merdivenlere doğru yönlendirirken onları ne kadar gevşek bir şekilde tuttuğunu fark etti. Tırnakları bakımlı ve harika görünüyordu... tıpkı evdeki her şey gibi. Kendinden fazlasıyla emin,

sanki sadece başkalarını etkilemek için seçilmiş biri gibi. Daha önce müzeye hiç ayak basmamış birinin müze versiyonu gibi.

Yok canım. Yoksa Montgomery daha önce hiç...

“Bu odaya daha önce hiç girmediğini varsayıyorum,” dedi Montgomery mırıldanarak.

Emma bakışlarını ellerinden kaldırdı ve yatak odasında olduklarını fark etti. Haklıydı; daha önce ana yatak odasına hiç girmemişti ama bunun önemli olup olmadığından emin değildi. Bu odanın Crawfordların yatak odasına benzemesi imkansızdı.

Duvarlar koyu lacivert bir tondaydı ve batan akşam güneşinde neredeyse siyah görünüyorlardı; ortadaki büyük yatağın arkasında neredeyse kayboluyordu. Ve orada, kadife yatak başlığının üzerinde başka bir tablo vardı.

Emma yutkundu. *Ciddi olamazsın.*

Duvarda Montgomery’nin portresi asılıydı. Soyut bir portreydi ve farklı renklerle kaba şekillerden oluşuyordu, fakat tam ortasında, bakışlarını yatağa dikmiş olan kişinin kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

“Nasıl?” Montgomery’nin sıcak nefesi kulağına çarpıyor, vücudu Emma’nın sırtına değiyordu.

Sakin züppelik etme, diye tekrarladı zihninde bir kez daha. *Sanattan anlamıyor,* önemli değil. Bunun hiçbir anlamı yoktu, doğrusunu söylemek gerekirse muhtemelen gizli bir lütuftu. Gerçekten kariyeri hakkında fazla bilgiye sahip olan biriyle birlikte olmak istiyor muydu? Sürekli yaptıklarını inceleyen, kendi bildiklerini Emma’nınkilerle karşılaştıran biriyle? Tabii ki hayır. Bu çok daha iyiydi. *Kesinlikle* daha iyiydi.

Yine de... kendini daha iyi hissetmiyordu. Hatta kendini fazlasıyla gergin ve klostrofobik hissediyordu...

Montgomery, Emma'nın aklındaki soru işaretlerinin giderilmesini beklemedi. Önüne geçmek için yavaşça hareket ederken eli aniden kalçasına yerleşmişti. Diğer eli çıplak kolunu takip ederek omzunun üzerinden köprücük kemiğine doğru ilerledi, sonra yavaşça göğüs kemiğinden aşağı inerek göğüslerinin arasından tulumunun derin V yakasının başladığı noktaya kadar bir çizgi çizdi.

Arkasındaki devasa pencereler dışarısının neredeyse karar-mak üzere olduğunu ve sokağın karşısındaki evin ışıklarının yeni yandığını gösteriyordu.

Emma, Knightley'nin evde olup olmadığını merak ediyordu.

Knightley'yi düşünecek zaman değil, diye çıkıştı zihnine; o sırada Montgomery onu yavaşça kendine doğru çekip diğer elini kalçasına yerleştirdi. Emma titrek bir nefes verdi.

Knightley'nin onları görmesi imkansızdı. Kimsenin onları görmesi mümkün değildi. Bu düşünceyle kendini toparlamalı, zihnini Montgomery'nin vücuduna dayanan vücuduna odaklanacak kadar susturmalıydı.

“Çok seksisin,” dedi Montgomery alçak bir sesle.

“Teşekkürler.”

Teşekkürler mi? Az önce gerçekten “teşekkürler” mi demişti? Peki sesi kulağa neden bu kadar tiz ve gergin, gerçek sesinin kötü bir kopyasıymış gibi gelmişti? Şehvetin, isteğin ya da başka bir şeyin etkisiyle daha tok gelmesi gerekmez miydi?

Bu düşünce, Montgomery'nin çenesini tutup onu öpmek için öne doğru eğilmesiyle yarıda kesildi. Gözlerini kapatarak onun yumuşak dudaklarını hissetti ve dilini dudaklarına sürmesine izin verdi. Ona doğru eğildi, anın içinde kaybolmaya çalışsa da vücuduna ne hissetmesi gerektiğini söylemekle o kadar meşguldü ki hiçbir şey anlayamıyordu. Yüzünü toparlayıp başını

yana çevirdiğinde Montgomery bunu bir fırsat olarak algılayıp boynundan aşağı öpücükler kondurmaya başladı ve onu biraz daha kendine çekti.

“Bir dakika,” diye fısıldadı Emma arkasına yaslanıp onun vücuduyla arasındaki mesafeyi açarak.

Montgomery, “Sorun ne?” diye mırıldansa da tekrar yaklaşmaya başlamıştı.

Dudakları yeniden buluşmadan önce elini göğsüne koydu. “Ben... bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Montgomery ona baktığında gözlerindeki istek yavaşça kayboldu. Önce Emma’nın vücuduna sonra da birkaç adım ötedeki yatağa baktı. “Şu an mı, yoksa...”

İfadesinde tuhaf bir şey vardı, sanki daha önce hiç yaşamadığı bir histi. Hayatı boyunca ilk kez mi reddediliyordu? Tanrım, belki de.

“Ben sadece emin değilim...” dedi Emma cümleyi nasıl tamamlayacağını bilmeyerek.

Montgomery gözlerini kırptırdı ve dudaklarına her zamanki gülümsemesi yerleşti. “Sorun yok. Parti başlamak üzere, anlıyorum.”

Emma titrek bir nefes verdi. “Doğru.”

Montgomery bir adım uzaklaşıp bir kez daha vücuduna baktı. “Kendini hazır hissettiğinde haber ver, anlaştık mı?”

Emma, tam bir gün hazır olup olmayacağından emin olmadığını söylemek için ağzını açmıştı ki kapının çaldığını duydu. İkisi de bakışlarını kapıya çevirdi.

“Sanırım bu benim işaretim,” dedi Montgomery şaşırmadan. Emma gülümsedi. “Sanırım.”

Emma bunun nasıl olduğunu anlayamamıştı ama bir dakika önce ev bomboşken bir dakika sonra parti tüm hızıyla başlamış durumdaydı. Yemek salonu tıklım tıklım olmuş, herkes sorgulanabilir sanat eserlerine hayranlıkla bakarken sıraya girmiş, müziğin ritmi Emma'nın vücudundaki her kemiği titretirken Montgomery'nin merak uyandıran geri dönüşüm sandalyelerine yığılmışlardı.

Emma barda kendine bir yer buldu ve barmenin onunla ilgilenmesini beklerken kalabalığa göz gezdirerek Nadine'i aradı. Ya da Bayan Pawlowski'yi. Kısacası tanıdığı herhangi birini.

Doğrusunu söylemek gerekirse... Emma etrafına bakınıyordu. Upper East Side'da düzenlenen bir mahalle partisi için bu kalabalık son derece genç sayılırdı. Daha da önemlisiyse Emma'nın kimseyi tanımıyor olmasıydı.

“Emma!”

Arkasını döndüğünde Nadine'in kalabalığın arasından sıyrılarak bara doğru geldiğini gördü. Bal rengi saçları omuzlarına dökülmüş, yanakları kızarmıştı. Dudaklarında geniş bir gülümseme vardı.

“Aman Tanrım, seni bulacağımı hiç düşünmedim!” dedi, sesi müzik tarafından adeta yutuluyordu.

“Beni bulduğuna inanamıyorum,” dedi Emma. “Tüm bu insanların kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.”

“Az önce Bayan Pawlowski'yi oturma odasmda gördüm,” dedi Nadine, geldiği yöne doğru başını sallayarak. “Eşofman giymiş üç adamla içki içtiğini gördüm, sanırım gayet iyi.”

Emma güldü; Nadine'e sarıldığında vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti. “Gelmene çok sevindim.”

“Ben de,” dedi Nadine. “Ah! Kapıda Montgomery'yle tanıştım! Çok seksi biri!”

“Öyle.” Emma’nın sesi her zamankinden daha tiz çıkmıştı. Nadine’in gözleri irileşti. “Yoksa yine?..”

“Pek sayılmaz...” Emma sözcüklerin aralarında yavaşça kaybolmasına izin verdikten sonra omuz silkti. “Yani aslında yapmak üzereydik ama... bilmiyorum...”

“Eğer doğru hissettirmiyorsa...”

Emma üzerindeki rahatsızlığı konuyu değiştirerek uzaklaştırmaya çalıştı. “Önemli değil. Şu an bir yılbaşı partisindeyiz ve sen buradasın!”

“Aynen öyle!”

Nadine ritme uygun sallanmaya başladı; kalçaları neredeyse yanından geçen bir garsona çarpıyordu. Garson son anda kurtulurken dengesini korumak için dolu şampanya tepsisini alçalttı. Nadine’in gözleri sanki sadece kendisine sunulmuş bir ikrammış gibi parladı ve tepsideki iki kadeh aldı. “Ah! Teşekkürler!”

Arkasını dönerek kadehlerden birini Emma’ya verdi.

“Nana’nın her zaman dediği gibi: Oturup düşünmeye değil, yapmaya ve içmeye gidelim,” dedi Nadine kadehini dramatik bir şekilde kaldırarak.

“Ne güzel demiş Nana!” Emma da aynı fikirdeydi ve güleerek içkisinden büyük bir yudum aldı.

Başı dönmeye başlamıştı; şampanyayla odanın içindeki nem oranı her an uçup gidecekmiş gibi hissettiriyordu. Sanki bunların hiçbirinin bir önemi yoktu; Zane’le yaşadığı korkunç anların ya da Montgomery hakkındaki kafa karışıklığının ya da...

“Knightley!” diye haykırdı Nadine.

Emma’nın gözleri irileşmiş, hafiflemiş olan kalbi bir anda yeniden bir kurşun kadar ağırlaşmıştı.

“Ne?”

Nadine, Emma'nın arkasındaki kapıya doğru el salladı.
"Knightley burada!"

Emma derin bir nefes alarak arkasını döndü.

İşte oradaydı. Koyu renk Oxford gömleği, boynundaki atkısıyla uzun boylu ve muhteşem görünüyordu. Kolunda Emma'nın pencereden gördüğü, arka bahçede Knightley'yle içki içip cilveleşen o çekici, siyah saçlı kadın vardı. Görünüşe göre bu geceki eşlikçisi de o kadındı: Davina Sundar.

Eve gitmek istiyordu. Knightley, dürüst olmak gerekirse, en başından beri buraya gelmek istememişti. O lanet şeyi bir blok öteden görüyor olması durumu daha da berbat bir hale getiriyordu. Crawfordların mütevazı evleri şimdi mor ışıklarla kaplanmıştı ve devasa ön kapısının arkasında yüksek sesli müzik yankılanıyordu.

Davina'yla birlikte ön merdivenlerden çıkarken kendi kendine hâlâ eve dönebileceğini söylese de bunun gerçekleşemeyeceğinin farkındaydı. Davina, onu evden aldığından beri sırtıyordu ve şimdi ana salona girdiklerinde heyecanla kolunu sıkıyor, kalabalığı, bardaki insanları ve kış bahçesindeki dans pistini inceliyordu.

Gerçekten güzel bir kadındı. Güzel, zeki ve onun için uygun biri.

Ama yine de tek istediği şey eve dönmekti.

“Knightley!” Müziğe rağmen Nadine’in sesini duydu; bakışlarını bara çevirip delicesine sırttığını gördüğünde kaçınıcı kadehini içtiğini merak etti. Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, arada Emma’nın durduğu tarafa bakıyordu.

Siktir. Emma muhteşem görünüyordu.

Bu düşüncüyü görmezden gelmeye çalışarak Davina’yı onlara doğru yönlendirdi.

“Merhaba,” dedi sıradan bir sesle.

Emma bakışlarından kaçarak gülümsedi ve Davina’ya döndü.

“Merhaba, sen Davina olmalısın,” dedi. “Benim adım Emma. Hakkında çok şey duydum.”

Davina gülümsemesine karşılık verdi. “Ben de tanıştığımıza çok memnun oldum...” Müziğin sesinden duymakta güçlük çekiyormuş gibi öne doğru eğildi. “Affedersin, adın neydi? Emmy mi?”

Emma’nın gülümsemesi solar gibi oldu. Kısa bir anlığına olsa da Knightley bunu görmüştü. Knightley’nin göğsüne aniden bir suçluluk duygusu yerleşti.

“Emma,” diye cevap verdi. “Bu da arkadaşım Nadine.”

Davina gülümseyerek başını salladı.

“Kıyafetine bayıldım,” dedi Nadine, Davina’nın üzerindeki siyah elbiseyi işaret ederek.

“Teşekkür ederim. Bu Alexandre Vauthier,” dedi Davina elbisesinin ön kısmını düzelterek.

Nadine başını sallasa da sanki Davina’nın dudaklarından dökülenler anlamadığı bir dilmiş gibi alnı kırışmıştı.

“Çok hoş görünüyorsun Nadine,” dedi Knightley.

Nadine ellerini uzatarak sahte bir reverans yaptı. “Teşekkür ederim. Bu H&M.”

Knigthley, Emma'nın gülümsemesini bastırıldığını görüyordu, bu sefer gerçek bir gülümsemeyi. Neredeyse başarmak üzereydi ki Nadine ona döner dönmez ikisi da kahkahalara boğuldu ve birbirlerinden destek alarak ayakta durmaya çalıştılar. Knigthley bakışlarını Davina'ya çevirirken onun yüzünde hoşlanmadığını belli eden bir ifade görmeyi bekliyordu ancak onun da kahkahalara boğulmasına az kalmış gibi gülümsediğini fark etti.

Kahkahalar kısa süre sonra kesildi ve dörtlü aniden derin bir sessizliğe gömüldü. Müziğin sesi, sohbetlerin ahenksizliği, hiçbir şey içinde bulundukları garipliğe etki etmedi. Knigthley bir kez daha Nadine'in bakışlarıyla karşılaştığında bir şey bekliyormuşçasına baktığını, gözlerinin Emma'nın kıyafetine kaydığını görünce anladı. Nadine, Knightley'nin Emma'nın kıyafetine iltifat etmesini bekliyordu.

Tabii ki ona iltifat etmeliydi. Tanrı biliyor ya, en büyük isteği buydu. Ama kelimeler boğazında düğümlenmiş, söylemesi gerekenlerle söylemek istedikleri birbirine karışmıştı.

Çok güzel görünüyorsun Emma.

Göz kamaştırıcısın.

Bana yaptığın şeyden nefret ediyorum.

Emma gözlerini ona dikmiş, sanki bir şey söylemesini bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırmıştı. *Siktir.*

Knigthley ne söyleyeceğini bilmese de ağzını açtı ama gür bir ses tarafından bölündü.

“Ah, şu güzel insanlara bakın!” Montgomery, Emma ve Nadine'in arasında belirdi ve kollarını her ikisine de doladı. “Eğleniyor musunuz?”

Sarhoş olmuş gibiydi; gömleğinin düğmeleri karnına kadar açıktı ve saçlarında simler parlıyordu. Klişenin de klişesi.

“Bu harika,” diye mırıldandı Nadine. “Bütün şampanyayı ben içeceğim sanırım.”

“İçsen iyi olur. Yarın sabah tüm şampanyanın tükenmediğini görürsem büyük hayal kırıklığı yaşarım,” diye cevap verdi sanki aralarında bir sır varmış gibi öne doğru eğilerek. Sonra Davina’ya dönerek “Tanıştığımızı sanmıyorum,” dedi.

Knightley yüzünü buruşturmamaya çalıştı; tam başarmak üzere olduğunu düşünürken Emma’nın bakışlarını yakaladı. Emma onu izliyordu ve yüzüne, eğlendiğini belli eden bir ifade yerleşmişti. Sanki onun ne düşündüğünü biliyor, onunla aynı hisleri paylaşıyor gibiydi. Tuhaf.

Boğazını temizledi ve Montgomery’ye başıyla işaret etti. “Montgomery, bu Davina Sundar. Kendisi meslektaşım olur. Davina, bu Montgomery Knox.”

Davina’nın gözleri parladı. “Ah, yani burası senin evin, öyle mi?”

“Bir süreliğine,” dedi Montgomery, bakışlarını Nadine’le Davina’nın arasında gezdirerek. “Evi gezmek ister misiniz hanımlar?”

Nadine ellerini çırparak “Evet, lütfen!” dedi.

“Çok isterim. Yani eğer sorun olmazsa tabii,” diye cevap verdi Davina, sonrasında izin alırcasına bakışlarını Knightley’ye çevirerek. Sanki herhangi bir şekilde umurundaymış gibi.

“Elbette,” dedi Knightley, kayıtsızlığını gizlemek için zorla gülümsemeye çalışıyordu.

Montgomery sahte bir selam verdikten sonra kollarını iki kadına uzattı. “Oturma odasından başlayalım. Orijinal bir Max Betrug’um var.”

Üçü kalabalığın içinde kaybolduğunda korkunç sessizlik aralarına geri döndü. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Hiçbir

zaman. Bir zamanlar çok doğal ve sıradan olan şey şimdi çok zordu. Sanki aralarına giren bir şey nefes almalarını zorlaştırıyor gibiydi.

“Merhaba Knightley,” dedi Emma sonunda gözlerini onun kilerle buluşturarak.

“Merhaba Woodhouse,” diye karşılık verdi Knightley ve bara doğru döndü. Onunla yüzleşmek zorunda kalmak istemiyordu. Bunu yapamazdı. Bu gece olağanüstü görünüyordu; gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı. Knightley onunla yüzleşmek yerine barmene el sallayarak bir şişe viskiyi işaret etti.

“Görüyorum ki modaya uygun bir şekilde geciktin,” dedi Emma.

Knightley, barmenin içkisini hazırlayışını izlerken şişeyi kapmak için can atıyordu ama bardağı alıp tekrar Emma’ya dönmeden önce barmenin bardağı uzatmasını bekledi. “Ne zaman başlayacağı belli olmayan bir etkinliğe geç kalabileceğimi bilmiyordum.”

“Yine de gece yarısına bir saatten kısa bir süre kalmış olsa da yetiştin.”

“Korumam gereken bir itibarım var,” dedi alaycı bir tavırla bardağını kaldırarak. “Ayrıca randevunu bölmek istemedim.”

Emma gözlerini devirdi. “Bu bir randevu değil.”

“Öyle mi? Geçen gün öyle dediğini hatırlıyorum.” İçkisinden bir yudum aldı. Viski boğazından kayarken arkasında yakıcı bir etki bıraktı.

“Beni dinlemene şaşırdım,” diye cevap verdi Emma tek kaşını kaldırarak.

“Belli belirsiz.”

“O halde, her şey olacağına varır,” dedi Emma. Ses tonu kayıtsız olsa da hâlâ ciddiydi; sanki onları alışılmış konuşmalarına,

iyi huylu iğnelemelerine ve esprilerine yönlendirmeye çalışıyor gibiydi. Ancak ikisi de eskiden sahip oldukları ilişkiye nasıl dönebileceklerini bilmiyorlardı; bir yolunu bulana kadar bu keskin kenarlı, kırılgan temeller üzerine kurulu ilişkilerine devam etmek zorundaydılar.

İçkisinden bir yudum daha aldı.

Uzun bir sessizliğin ardından Emma, “Davina iyi birine benziyor,” dedi.

Knightley başını salladı. “Öyle.”

“Ayrıca çok güzel bir kadın.”

Tekrar başını salladı.

“Ve çok sofistike,” dedi Emma, onu dürter gibi yaparak.

“Evet, öyle. O bir yetişkin.”

Kelimeler dudaklarından öylece dökülüvermişti ve artık çok geçti. Söylediklerinin etkilerini saniyeler içerisinde gördü: Emma’nın yüzünün düştüğünü, omuzlarının gerginlikle kasıldığını ve gerçek bir darbe almış gibi geriye doğru yaslandığını.

“Aynen, aynen. Elbette öyle.” Emma, sanki bir yerlerde tutunabileceği bir can simidi varmış gibi gözlerini kalabalık odanın içinde gezdirerek konuşmaya çalışıyor, bir türlü başaramıyordu. “Ben gidip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeyim.”

“Emma ben—”

“Sorun yok. Gerçekten,” dedi Emma gülümseyerek; dudaklarına yerleşen bu gülümseme hüznü ve sahteydi. “Görüşmek üzere Knighthley.”

Kulağa... bir veda gibi gelmişti. Durakladı ve bir süre daha ona baktıktan sonra dönüp kabalılığın arasında kaybolarak onu yalnız bıraktı.

Emma partide amaçsızca ne aradığını bilmeden kalabalığın arasında dolanıyordu. Sonunda oturma odasına girdi ve büyük bir kalabalığın müziğin verdiği coşkuyla zıpladığını gördü. Ellerindeki parlak ışıklı çubukları sallıyor, başlarının üzerinde zıplayan şişme plaj toplarıyla oynuyorlardı. Barmen geceye özel içeceğine plastik LED buz küpleri eklemişti ve kalabalık dans pistinde hareket ederken yanıp sönüyorlardı.

Parti başarılıydı. Ve bu Emma'nın emekleri sayesinde olmuştu. Bu tür bir başarı genellikle içinde bir heyecan dalgası yaratırdı. Yine de karşısındaki görüntüyü izlerken o kadar da heyecanlanmadığını hissediyordu.

Eve gitmek istiyordu. Ama tabii ki bu mümkün değildi. Henüz gece yarısı bile olmamıştı ve Emma ev sahibesi sayılırdı.

Yine de biraz nefes almaya ihtiyacı vardı.

Arka bahçede ısıtıcılar olduğu için o tarafa, koridordan bahçeye açılan kış bahçesine doğru ilerlemeye karar verdi. O yöne

doğru yürümeye başladığında karşısına sürekli birileri çıkıyordu; aralarından geçmek için o kadar zorlanıyordu ki neredeyse tuvaletten çıkan bir kadına çarpacaktı.

“Ay!” Doğrudan Davina Sundar’a çarpmadan önce toparlandı.

Davina da aynı şekilde hazırlıksız yakalanmışa benziyordu; elbisesinin önünü düzelterek Emma’ya başıyla selam verdi. “Selam.”

“Selam.”

Emma, Davina’nın bir şeyler söylemesini bekledi; belki de parti, süslemeler veya yemekler hakkında güzel şeyler söyleyebilirdi. Ama aralarındaki konuşmanın kısa bir selamlaşmayla sınırlı kalacağını anladığında tuhaf bir an yaşandı. Bu yüzden Emma alışık olduğu şekilde gülümsedi ve müziğin ritmine kapılarak “Eğleniyor musun?” diye sordu.

Davina ona doğru eğildi. “Ne?”

“Partiden keyif alıyor musun?” diye sordu Emma bir kez daha, bu kez neredeyse bağırarak.

“Ah, evet,” dedi Davina bakışlarını Emma’nın omzunun üzerinden arkasındaki hareketli kalabalığa sabitleyerek. “Muhteşem bir manzara, değil mi?”

Emma gülümsemek için kendine biraz süre tanıdı. “İtiraf etmeliyim ki tüm bunları bir araya getirmek hiç kolay olmadı. Özellikle de bu kadar kısa bir sürede. Neyse ki Montgomery DJ’in arkadaşı ve kayınbiraderim yemek şirketini tanıyor, geri si sadece lojistik. Aramızda kalsın ama bunu başardığımıza hâlâ inanamıyorum. Montgomery’nin planlama konusunda çok kötü olduğunu öğrenmiş oldum.”

Davina kaşlarını çattı. “Ben... birlikte olduğunuzu bilmiyordum.”

“Ah, birlikte değiliz,” dedi Emma. Bunu öylece söyleyivermiş, Davina’nın bundan hiç etkilenmediğini fark etmemişti. “En azından o şekilde değil, her neyse. Mahalleye yeni taşındığı için parti konusunda yardımcı oldum. Her şeyi bana bıraktı, bu yüzden son birkaç hafta fazlasıyla yoğunlu. Yani, Noel’le yılbaşı arasında kim bu kadar çalışır ki?”

Emma bir kahkaha attığında Davina gülümseyerek karşılık verdi. “Görünüşe göre sadece sen ve ben.”

“Sen de mi çalışıyorsun?”

Davina kalabalığı bir kez daha tarayarak başını salladı. “Genellikle yıl sonundan önce hükümete teslim etmemiz gereken çok sayıda iltica başvurusu olur ve bunların işleme konulduğundan emin olmamız gerekir.”

Emma yutkundu. “Tabii ki. Doğru.”

Davina onun yüz ifadesini okuyarak konuşmaya devam etti. “Yine de olağanüstü bir parti.”

Emma’nın yanakları utançtan kızardı. Kendini küçücük hissediyordu. Geçen haftanın tamamını balonlar ve kanepeler düzenlemek için koşturarak geçirmişti; Emma tüm bunlarla ilgilenirken bu kadın gerçek anlamda hayat kurtarıyordu.

“Öyle, evet,” diye cevap verdi Emma hayranlığını ses tonuna yansıtmamaya çalışarak. “Günün sonunda bu sadece bir parti.”

Davina tekrar başını sallarken bakışları Emma’nın omzunun üzerinden arkasına kaydı. Kalabalığın arasında birini arıyor gibiydi.

“Knightley’yi mi arıyorsun?”

“George? Ah, hayır. Aslında yukarı çıkacaktım. Montgomery terası göstermek istemişti,” diye cevap verdi Davina. Gözlerinde bir parıltı vardı ama Emma’nın yüz ifadesiyle karşılaştığında

bu parıltı aniden kayboldu. “Sen de Montgomery’yi mi arıyordun?”

“Hayır,” dedi Emma alaycı bir sesle. “Ardımda bıraktığım yıldan sonra erkeklerden tamamen uzak durmaya karar verdim.” Emma bunu esprili bir şekilde söylemek istemiş olsa da Davina’nın gülümsemediğini fark etti. Kendisi gülümsemeye çalışsa da çok zorlanmış hissediyordu. Çok sahte görünüyordu. Sonunda pes ederek omuz silkti.

Davina’nın yüz ifadesi yumuşadı. “Biliyor musun, zamanla kolaylaşıyor.”

Emma kaşlarını çatarak “Kolaylaşan şey ne?” diye sordu.

“Erkekler,” dedi Davina. “Özellikle bazılarının senin için doğru aday olduğunu, bazılarının ise sadece kısa bir dönem için olduğunu kabullendikten sonra.”

Bu sözler Emma’nın göğsünde bir sızıya neden oldu. “Peki aradaki farkı nasıl anlıyorsun?”

Davina küçük bir kahkaha attı; dudaklarından dökülenler müzik tarafından bastırılıyordu. “Merak etme. Haberinin olmasını sağlayacaklardır.” Sonra arkasını döndü ve merdivenlere doğru ilerledi. “İyi seneler Emily.”

“Adım Emma,” diye düzeltse de Davina çoktan uzaklaşmış, zarif hareketlerle merdivenlerden çıkmıştı.

Emma gidişini izlerken derin bir nefes aldı. Biraz temiz hava ihtiyacı vardı.

Flamaları, şapkaları ve gürültü çıkarıcıları dağıtmaya başladıklarında Knightley barda ikinci viskisini bitiriyordu. Davina'yı bulması gerektiğini biliyordu. Saat gece yarısına gelmek üzereydi ve aralarında özel bir şey olmasa bile yanında olmak isterdi. Yılbaşı etkinliğine yanınızda biriyle gelmenizin nedeni buydu, değil mi? Geri sayım, öpücük, hepsi.

Şu anda kahkahalar, tezahüratlar, yüksek sesli müzik... tüm bunlar çok fazlaydı. Knightley'nin tek isteği biraz huzur ve sessizlikti. Sakince düşünmeye ihtiyacı vardı.

Kalabalık yemek salonundan çıkıp küçük dans pistindeki kalabalığın arasından süzülerek arka bahçeye yöneldi. Dışarıda karı eriten ısıtıcılar vardı, bu yüzden bahçede yürürken bir süre kahverengiye dönmüş çimenlerin üzerinde ilerledi. Misafirler için yerleştirilen sandalyeler boştu, tıpkı bahçenin uzak köşesindeki büyük, sanatsal bir şekilde budanmış çalının arkasındaki kısmen gizli taş çeşme gibi.

Çeşmenin yanında durdu ve vücudu rahatlarak başının geriye doğru düşmesine izin verdi. Isıtıcılara rağmen hava soğuktu ve dondurucu havanın ciğerlerine dolmasını büyük bir memnuniyetle karşıladı.

“Buraya sık sık gelir misin?”

Duyduğu sesin kafasından mı yoksa yakınından mı geldiğinden emin olamayarak sustu. Bakışlarını çeşmeye doğru çevirdiğinde Emma’yı gördü. Elinde şampanyasıyla taş çıkıntının üzerine tünemiş, topuklu ayakkabılarını düzgünce yanına koymuştu.

“Selam,” dedi Knightley. Gülümsüyordu. Bu gece ilk defa gerçekten gülümsüyordu.

“Selam,” diye cevap verdi Emma. “Flörtünü mü arıyorsun?”

Başını salladı. “Sanırım o seninkinin yanında.”

Emma iç çekerek geriye doğru yaslandı. “O benim flörtüm değil Knightley.”

Siktir.

“Pardon, unuttum.” Sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırdı.

Emma gözlerini kısmış, sanki onu affedip affetmemeyi düşünüyormuş gibi ona bakıyordu. Sonunda yanındaki taş çıkıntının üzerindeki boşluğa doğru başını salladı.

Knightley hemen yanına oturdu.

Müzik hâlâ yüksek sesle çalıyor olsa da uzaktan geliyordu. Knightley etrafına baktı ve yerlerinin, kalabalığın geri kalanından ne kadar uzakta olduğunu anca fark etti. Gölgelerle çitler onları neredeyse görünmez kılıyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Emma omuz silkti. “Biraz hava almaya ihtiyacım vardı.”

Başını salladı.

“Peki sen?” diye sordu Emma.

“Lanet olası tekno müzikten nefret ediyorum.”

Emma güldü; içten ve çekincesiz bu ses onu o kadar şaşırtmıştı ki Knighthley göğsünde bir şeyler hissetti. Gözlerini üzerinden uzaklaştırıp ellerine odaklandı. “Bak. Çok üzgünüm. Daha önce olanlar yüzünden.”

“Önemli değil.”

“Önemli.”

“Sadece... bizim olayımız bu, öyle değil mi? Ben bir şey söylerim, sen de düzeltirsin,” dedi Emma iç çekip omuz silke- rek. “Sorun yok.”

Bunu bir hakaret olarak söylememiş olsa da öyle hissettiriyordu. Onu gerçekten böyle mi görüyordu? Sadece hatalarının altını çizen bir adam olarak mı? *Tanrım.*

Knightley daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan Emma yanına geçerek dikkatini çekti. Evden yansıyan ışıklar profilini aydınlatıyordu. “Bu gece çok hoş görünüyorsun.”

Emma başını geriye doğru atıp şampanyasının son yudumunu içerken gözlerini devirdi.

“Ciddiyim,” diye devam etti Knighthley. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Sonuçta sayısız kıyafet denedim. Bu Lanvin sanırım,” dedi ellerini bacaklarından aşağı doğru kaydırarak. “Rotate de olabilir. Emin değilim.”

“Kıyafetten bahsetmiyorum Woodhouse. Senden bahsediyorum.”

Emma’nın bakışları ondan uzaklaşarak ilginç bir şeyler bulmayı umuyormuş gibi ayaklarının altındaki çimene odaklandı.

“Teşekkür ederim,” dedi yumuşak bir sesle.

Aralarındaki mesafe yeniden sessizlikle dolsa da bu sessizlik daha önce olduğu kadar yabancı gelmiyordu. Tanıdıktı ve

rahat hissettiriyordu. Müzikten ve kalabalıktan uzakta, bir çalılığın ve boş bir çeşmenin yanındaki bu karanlık köşede bir zamanlar sahip oldukları ilişkinin kayıp özü vardı.

“Seni ve Nadine’i görmek güzeldi,” dedi bir süre sonra.

Emma ona döndü. “Öyle mi?”

Knightley başıyla onayladı. “Bana önceki düşüncelerimde yanıldığımı gösterdi. Ona haksızlık ettiğine dair.” Düşünmeye devam ederken gözlerini avluda gezdirdi. “Senin için yorucu bir yıl oldu. Margo’dan ayrıldın. Mezuniyetine hazırlanıyorsun. Met stajı için çabalıyorsun. Tüm bu yıpratıcı süreç boyunca yanında birinin olduğunu görmek güzel.”

Emma başını yana eğdi. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Knightley boynunun arka kısmını ovuşturarak doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. “Yani demek istediğim... yanında bir arkadaşının olmasına sevindim. En iyi arkadaşını bulmuş olmana yani.”

“Yani, evet. Nadine muhteşem bir arkadaş,” diye onayladı Emma bakışlarını partiye çevirerek. “Ama benim en iyi arkadaşım Nadine değil.”

“Değil mi?”

“Tabii ki değil. Benim en iyi arkadaşım sensin.”

Knightley ona döndü. Emma tekrar kahverengi çimlere bakıyor, parmaklarının ucunu dik çimlerin üzerinde gezdiriyordu. Yine de Knightley, onun gölgelerin arkasına gizlenmiş olan ifadesini, alt dudağının nasıl dişlerinin arasına sıkıştığını görebiliyordu. Yanakları hafif kızarmıştı. Yüzünde hiçbir ego ya da savunma belirtisi yoktu. Karşısında en saf haliyle Emma vardı.

Gürültülü müzik azaldı ve yerine daha sakın parçalar çalmaya başladı ve oturdukları yere ulaştı. Knightley hemen şarkının *Unchained Melody* olduğunu anlamış olsa da bu, orijinal

parçanın farklı bir versiyonuydu; sadece bir kadın sesiyle piyano sesi duyuluyordu.

“Bu kesinlikle tekno değil,” diye mırıldandı Knightley.

Emma kıkırdadı. “Kesinlikle değil.”

Knightley ayağa kalkıp bahçeye doğru birkaç adım attıktan sonra Emma’ya yanına gelmesini işaret etti.

Emma olduğu yerde donup kalırken gözleri irileşmişti; yüzünde hâlâ küçük bir gülümseme vardı. “Ne?”

“Buraya gel.”

“Neden?”

“Çünkü benimle dans etmek ister misin diye soracağım Woodhouse.”

Emma’nın dudaklarındaki gülümseme soldu ve sanki önemli bir şey söylemiş gibi bakışlarını Knightley’ye çevirdi. Kıymetli bir şeyler. Belki de çoktan söylemişti. Knightley’nin göğsünde nefes almasını güç bir hale getiren, tuhaf bir ağırlık vardı ve bu ağırlık Emma’nın cevabını duyana kadar hafiflemeyecekti.

Sonra Emma ayağa kalktı. Gülümsemiyor olsa da gözleri hala Knightley’ninkilere kilitlenmiş durumdaydı.

“O halde sor,” dedi.

Aralarında sadece birkaç santimlik mesafe vardı ve Knightley ona doğru bir adım atmak için birkaç saniye bekledi.

“Benimle dans etmek ister misin Emma?”

Cevap vermediği her saniye boyunca Knightley onun hayır diyeceğini düşündü. Ama Emma bir elini aniden göğsüne, diğerini uzattığı eline koydu. Topuklu ayakkabıları olmadan başı ancak omzuna geçiyor olsa da Knightley onu kendine çekip müziğin ritmine göre sallanmaya başladığında bedenleri mükemmel bir uyum içerisindeydi.

Knighthley dans etmeyi hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenememiş olsa da bu, danstan çok farklı bir şeydi. Bundan daha uyumlu bir koreografi ya da planlanmış bir şey olamazdı. Bu Knightley'nin, Emma'yı kollarına almak, birkaç kıymetli dakika boyunca bedenini bedeninde hissetmek için sahip olduğu tek şansı.

Yumuşak bir iç çekişin ardından Emma'nın alnının göğsündeki baskısını hissetti. Vücudundaki gerginlik azaldı ve Emma kollarında daha esnek bir hale geldi, sanki direnmekten vazgeçmiş gibiydi, Knightley'nin vücuduna ayak uydurmaya başladı. Bu duygu tanıdıktı. Verdiği bu savaş, içinde bulundukları mevcut durumla boğuşması, onları her zaman oldukları hallerine geri döndürmek için verdiği mücadele çok yorucuydu. Ne zaman başladığını bilmeseydi de sürdürememişti. O an, müziğin ritmine göre hareket etmeye başladıklarında pes etmeye başladığını hissedebiliyordu.

Aniden içerideki kalabalıktan sesler yükselmeye başladı; bazı tezahüratlar ve bağırışların ardından müzik kesilmiş, yerini DJ'in sesi almıştı. “Başlıyoruz millet! Hazır mısınız? 10... 9... 8... 7...”

Knighthley olduğu yerde kaldı; Emma yüzüne bakacak kadar geri çekilirken kolları hâlâ Emma'nın bedenini sarıyordu.

“... 6... 5... 4...”

Emma ona o kadar yakındı ki gecenin soğukunda sıcak nefesinin havadaki buharını görebiliyordu. Eğilmesi yeterli olurdu, dudakları sadece birkaç santim uzağındaydı...

“... 3... 2... 1! Mutlu yıllar!”

Evden yükselen çığlıklar, tezahüratlar ve kahkahalar etraflarındaki binalardan yankılanıyordu. Knighthley bakışlarını

Emma'ya çevirdiğinde tüm sesler çoktan uzaktaymış gibi geliyordu, korkunç derecede uzak.

“Mutlu yıllar Emma,” diye mırıldandı.

“Mutlu yıllar,” diye karşılık verdi Emma. Sesi kesik kesik ve derinden çıkıyordu. Knightley eğilerek dudaklarını yanağına sürttü. Ama geri çekilmedi. Çekilemedi. Çok tatlı bir kokusu vardı; parfümü, vücudunun sıcaklığı ve kendi kokusuyla karışarak Knightley'nin onu daha sıkı tutmasına, sanki yok olmak üzereymiş gibi onu kendine doğru çekmesine neden oldu.

Knightley başını hafifçe yana eğdi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmeye başladı; birlikte soludukları şampanya ve viski kokan sıcak havayı içine çekti. Onu öpmek, kollarının arasına almak, eve götürmek ve olacaklar hakkında daha sonra endişelenmek istiyordu. O anda hiçbir şeyin önemi yoktu eğer...

“Emma!” diye bağırdı Nadine, gecenin sessizliğini bozarak.

Emma'nın vücudu parmaklarının altında gerilirken Knightley olduğu yerde dondu. Nadine adını bir kez daha haykırdığında ikisi de nefessiz kalmış gibiydi.

“Emma! Neredesin? Mutlu yıllar!”

Onun bedeninden uzaklaşmasına, elini saçlarının arasından geçirmesine ve sessizce küfretmesine neden olan şey içgüdü-süydü. Geriye kalan değerli dakikalarda kendini toparlamaya çalışarak gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında Emma'nın karşısında durduğunu ve kollarını kendine doladığını gördü.

Siktir.

“Gidip Davina'yı bulsam iyi olur.”

“Haklısın.” Emma bir süre daha yüzüne bakmaya devam etti; yüzündeki donuk ifade kaybolmuştu. “Mutlu yıllar Knightley.”

Knightley başını salladı ve bakışlarını son bir kez Emma'nın vücudunda gezdirdi. Artık her şey tamamlanmıştı. Bu, onun son anıydı; yaşadığı kısa ve değerli anlar artık geride kalmıştı. “Mutlu yıllar Woodhouse,” dedi bir kez daha ve arkasına bakmadan eve doğru yürümeye başladı.

Emma uzun bir süre boş çeşmeye bakmaya devam etti. Çevrede bir yerlerde coşkulu partinin sesini duyabiliyordu; tezahüratlarla kutlama sesleri tam gaz devam ediyordu. Nadine'in hâlâ adını haykırdığını duyabiliyordu. Ama hiçbir şey zihnindeki seslerden daha yüksek değildi.

Knightley'yi öpmek üzereydim.

Parmaklarını içgüdüsel olarak dudaklarına götürdü. Onu darmadağın eden şey onu öpmek üzere olması mıydı? Ya da Knightley'yi öpme fikrinin o kadar da kötü hissettirmemesi mi? Her şey olması gerektiği gibi, çok doğal hissettirmişti. O anın öyle olması gerekiyormuş gibi hissetmişti.

Ama olmamıştı. Aniden uzaklaşmış, büyülü an yarıda kesmişti. Sanki aklından geçenleri okumuş, onu mümkün olan en nazik şekilde reddetmiş gibiydi. Şimdi Knightley oldukça güzel randevusuyla bir yerlere giderken Emma burada durmuş çevre düzenlemesine bakıyordu.

Canı yanmıştı. Birçok şey değişmiş olsa da aslında onu öpmek istediğinin farkına varmasıyla birlikte yüreğinde keskin ve belirgin bir acı alevlendi. Hâlâ istiyordu. Ve Knightley isteğini yerine getirmemişti.

“Emma!” Nadine’in sesi onu gerçekliğe döndürdü. Nadine bahçeden koşarak geçip kollarını ona doladı. “Knightley burada olduğunu söyledi! Mutlu yıllar! Hadi gel, kutlamamız lazım!”

Emma cevap dahi veremedi Nadine onun elini tuttu ve eve, kalabalık dans pistine doğru sürükledi. Dans eden kalabalığın, kafalarına fosforlu kolyeler bağlamış havaya flamalar atan yabancıların yanından geçtiler. Nadine gülümseyerek yanıp sönen ışıkların altında kendi dünyasındaymış gibi zıplamaya başladı.

Emma kendini müziğin ritmine, kemiklerini titreten sağır edici ritimlere bırakmaya çalışsa da gözlerini her kapattığında karşısında Knightley’yi görüyordu. Vücudunun hissi, yüzünün sadece birkaç santim uzağında olduğu saniyeler ve o baş döndürücü çam karışımı kokusu.

Gözlerini açtığında aniden ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Gülümsemekten, rol yapmaktan, her şeyden. Artık eve gitmek istiyordu.

Emma, Nadine’e doğru eğildi ve müziği bastırmaya çalışarak bağırdı. “Sanırım bu gecelik bu kadar eğlence yeter!”

“Ne? Olmaz!” dedi Nadine yalvararak. “Bu şimdiye kadar gördüğüm en başarılı parti!”

“Çok yorgunum. Ama sen kalmalısın!”

“Emin misin?”

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Emma. “Anahtarın var, değil mi? Çıkarken mesaj at ve misafir odasına geç.”

Nadine başını salladı ve ona bir kez daha sarıldıktan sonra dans pistine geri döndü.

Emma içini çekti. Gitme vakti gelmişti.

Emma, dışarı çıktığında yüzüne çarpan soğuk havayla ayıldı. Ceketine iyice sokuldu; merdivenlerden kaldırıma inerken müziğin titreşimleri azalmaya başlamıştı.

Eve girdiğinde ışıkları açma zahmetine girmeden sadece bir bardak su almak üzere alt kattaki mutfığa yöneldi. Hepsini bir dikişte içtikten sonra bardağını bir kez daha doldurdu. Gözlerini mutfakta gezdirip suyunu yavaşça yudumlarken bakışları arka bahçeye açılan Fransız kapılara takıldı. Yıpranmış yolun hemen ötesindeki eve.

Knightley'nin pencereleri, tıpkı Montgomery'nin onu öptüğü geceki gibi kapkaranlıktı. Büyük ihtimalle henüz eve gelmemişti. Daha sonra Davina'yla mı gelecekti? Onunla üst kata çıkmadan önce ona bir kadeh şarap ikram edecek miydi? Emma'nın zihni penceresinden görebileceklerine dair görüntüler üretmeye başladığında çareyi gözlerini sıkıca kapatmakta buldu.

Bunları düşünme.

Elindeki telefonu titredi ve bakışlarını ekrana çevirdiğinde bir kısa mesajın geldiğini gördü.

NADINE

Sanatçı olan ve prezervatif ören biriyle konuşuyorum ve çok çekici partiye acilen geri dönmelisin!!!

EMMA

Ben yatağa girmek üzereyim; sen istediğin kadar kal! Misafir odası ne zaman istersen hazır :)

NADINE

Ayyy. Tamam. Bu arada, Knighthley bana French 75 diye bir şey verdi. Çok iyiydi!

Emma iç çekti. Knightley bile ondan daha uzun süre kalmıştı. En azından hâlâ partideydi. Odasına doğru giderken Knightley'nin hâlâ partide olduğunu bilmenin neden rahatlatıcı olduğunu düşünmek istemiyordu.

Merdivenlerden üst kata çıktıktan sonra odasının kapısını yavaşça açtı ve yatağının kenarına oturmadan önce komodinin üzerindeki ışığı yaktı. Şampanyanın kafasının içinde yarattığı etki hâlâ devam ediyordu, vücudunun gevşeyip yatağa ve yorganına gömülmesine izin verdi. Montgomery'ye veda etmeden partiden ayrıldığı için kendini biraz suçlu hissetse de kalma fikri... başını salladı. Yarın arayıp özür dileyecekti.

Esnedi. Makyajını temizlemeliydi. En azından pijamalarını giymeliydi. Ancak vücudu ona itaat etmiyordu, tavana bakarak olduğu yerde kalakaldı. Uzun bir süre sonra doğruldu, uykunun üzerinde yarattığı ağırlığı görmezden gelerek pencereden dışarı baktı.

Bahçenin karşı tarafındaki ev hâlâ karanlıktı. Tabii ki de öyleydi; Knighthley hâlâ partideydi. Aslında o anda başka bir kadınla randevuydaydı. Hayat kurtaran ve ağır çekimdeymiş gibi yürüyen olağanüstü bir kadınla. Davina gibi bir kadın evine, hatta yatağına girmeyi beklerken Emma neden Knightley'nin bu gece onu öpmek istediğini düşünmüştü ki?

Ne olursa olsun Knightley hâlâ en iyi arkadaşıydı. Emma da onun en iyi arkadaşı olduğuna yemin etmeye hazırdı. Sonuçta hayatında onu Emma kadar iyi tanıyan biri var mıydı? Davina Sundar olmadığı kesindi.

Kollarını başının üzerine uzattı ve karşısındaki boy aynasına yansıyan görüntüsüne baktı; yüzüne düşen kestane rengi saçlarının gevşemiş tutamlarına, boynundan omuzlarına uzanan eğime baktı. Ayağa kalkarak altın küpelerini çıkardı ve masasının üzerine bıraktı. Sonra da eliyle üzerindeki tulumun ön kısmını düzeltti.

Davina Sundar kadar seksi görünebilirdi. Bu erkeklerin hoşlandığı bir şeydi, öyle değil mi? Görünüşe göre Knightley de bundan hoşlanıyordu. Elbette Montgomery de. Seksi bir havası olan bir kadın?

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayaklarının üzerine bastığında bir kez daha yansımasına baktı; boyu saniyeler içerisinde kısalmıştı. Saçındaki tokayı çıkardıktan sonra koyu renkli buklelerinin omuzlarına düşmesini izledi. Tenini incelerken makyajının saatlerce süren partiden sonra bile ne kadar güzel göründüğünü fark etti. Dudakları hâlâ kırmızıydı ve yanakları hafifçe kızarmıştı; gözlerineyse siyah kalem çekmişti. Pembe tulumunun gizli cebinden dudak parlatıcısını çıkardı ve dudaklarına biraz daha renk ve parlaklık katarak aynadaki görüntüsüne somurtarak baktı.

Emma inkar edilemez bir güzelliğe sahip olduğunun farkındaydı. Ama seksi miydi? Hım.

Arkasına uzanıp tulumunun fermuarını açarken başını yana eğdi. Tulumunun içinde dikili bir büstiyeri vardı ve düşündüğünden çok daha dardı; göğüslerini sıkıyor, yukarıya doğru itiyordu. Tek bir hareketle tulumunun yere düşmesine izin verdi ve içinden siyah, dantelli askısız sutyeni ve iç çamaşırıyla çıktı. Kendini çok tuhaf hissediyordu.

Davina Sundar'ın seksi olmak için çaba harcayıp harcamadığını merak etti. Büyük ihtimalle hiçbir şey yapmasına gerek

yoktu; kadın seksilikle sofistike arasındaki çizgide zahmetsizce yürüyor gibi görünüyordu. Peki Knightley'nin kahvesini nasıl içtiğini biliyor muydu? Sinemada yüksek sesle konuşanlardan nasıl nefret ettiğini ve ayçiçeği çekirdeklerine alerjisinin olduğunu?

Belki de tüm bunların hiçbir önemi yoktu. Emma'nın boyunu uzatmak için giydiği topuklu ayakkabılar, kimin göreceği belli bile olmayan dantelli iç çamaşırları... Tüm bunlar gecenin sonunda bir yük gibi hissettiriyordu, sanki bu gece farklı biri olmak istemiş, rol yapmış gibiydi. Ve Emma artık rol yapmak istemiyordu.

Omuzları düştü. Tekrar pencereye döndü ve Knightley'nin odasını görmek için gözlerini kısarken ellerini soğuk cama koyarak alnını pencereye dayadı. Hâlâ karanlıktı ve evde herhangi bir hareket belirtisi yoktu. Sonra bakışları, bahara kadar kış uykusunda olan kahverengi, bakımlı araziye gitti. Ağaçlar yapraklarını döktüğü için Knightley'nin evine giden yolu net bir şekilde görebiliyordu. Yükseklik korkusu olmasa da bu noktadan bakıldığında başının döndüğünü hissediyordu.

O anda aklına bir fikir geldi. Ya o anda başka biri tarafından izleniyorsa? Knightley'nin karanlık penceresine bir kez daha baktığında yüreği ağzına geldi. Ya oradaysa? Ya dışarı baktığında onun iç çamaşırlarıyla burada böylece durduğunu görürse ne olacaktı? İstemedi de olsa? Bu düşünce nabzının hızlanmasına neden oldu. Knightley'nin altın rengi gözlerine bakıyormuş gibi karanlığa baktı; belki de teninde hâlâ Emma'nın dokunuşlarını hissediyordu, belki kokusu hâlâ burnundaydı.

Sonra bir an geçti. Ve başka bir an daha. Ve Emma orada kimsenin olmadığını fark etti. Emma yapayalnızdı.

Telefonundan yükselen bildirim sesi onu gerçek hayata döndürdü. Odaya girdiği gibi yatağının üzerine attığı telefonunu eline aldı.

NADINE

Eve geldim! Misafir odasındayım, sabah görüşürüz!

Emma kıpkırmızı kesildi. Kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki Nadine'in eve geldiğini bile duymamıştı.

EMMA

İyi geceler!

Mucuk

Emma yatağına doğru ilerledi, ellerini yavaşça arkasına götürdü ve sutyeninin kopçasını açtı. Sutyeni yere düştü. Daha sonra üzerine bir gecelik geçirdi, yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı ve yatağı girip başucundaki ışığı söndürdü. Bakışlarını tekrar tavana diktiğinde etrafı zifiri karanlıktı.

Bu gece ne kadar seksi görüldüğünü kendisinden başkasının görmemiş olması gerçekten çok büyük bir israftı.

G ün doğarken Knightley çoktan koşusunun altıncı kilometresine ulaşmıştı. Tam baraj gölünün etrafından dönerken Beşinci Cadde boyunca uzanan binaların tepesine çıkıyordu; nefesi ağırlaşmış, üzerindeki tişört terden sıırıslıklam olmuştu. Hava soğuktu; parmak uçlarını ve burnunu hissedemiyor olsa da umursamadı. Önemli olan tek şey uyuşukluktan kurtulmaktı.

Ama işe yaramıyordu.

Emma'yı bahçede öylece bıraktığını düşündüğünde içinde alevlenen öfke hâlâ çok canlıydı. Ona hissettiklerini söyleyebilirdi. Kahretsin, onu öpebilirdi. Ama yapmamıştı. Öylece uzaklaşmayı seçmişti.

Sonrasında Davina'yı yemek odasında tanımadığı ve tanımak istemediği kişilerle sohbet ederken bulana kadar o saçma evde dolaşmak zorunda kalmıştı. Umursadığı tek şey Montgomery'yle Emma'nın aynı anda ortadan kaybolmasıydı. Bu gerçek midesine yediği bir yumruk gibiydi.

“Hazır mısın?” diye sormuştu Davina’ya, sesini duyurabilmek için öne doğru eğilerek.

“Şimdi mi? Parti daha yeni başlıyor,” demişti Davina kaşlarını şakacı bir tavırla çatarak. O an Davina’nın onsuz kalıp kalmamasını gerçekten umursamadığını anlamıştı. O gece eve yalnız dönmek istediğini. Ama bunu dile getirmemişti. Bunun yerine yanağına hızlı bir öpücük kondurmuş ve partiden ayrılırken onu alacak araç için kendisine mesaj atmasını istemişti.

Fakat ön basamaklardan kaldırıma inip soğuk havayı ciğerlerinde hissettiğinde eve gidemeyeceğinin farkına varmıştı. Çünkü Emma bahçenin diğer tarafındaki evde olabilirdi. Daha da kötüsü, eve gelmeyeabilirdi. Eğer evine dönerse düşüncelere dalar, karanlık penceresine bakarak Emma’nın dönmesini beklerdi. Böylece Upper East Side’in boş sokaklarında yürüyerek geceyi zihninde defalarca kez canlandırmıştı. Bir tür kişiselleştirilmiş işkence yöntemi gibi.

Saatler sonra eve döndüğünde kıyafetlerini çıkarmadan önce kapıyı güç bela kapatmış, girişten oturma odasındaki bara kadar arkasından iz bırakmıştı. Sonra üç parmak viskiyi mideye indirip koltuklardan birine çökmüş ve alkolün etki etmesini beklemişti. Fakat zihni durmak bilmiyordu ve Knightley kaçmaya çalıştığı noktaya geri dönmüştü: Bahçenin karşı tarafında onu bekleyen; üst kata, odasına çıktığında görebileceği pencerenin önüne. O sandalyede birkaç saat uyuduktan sonra bundan bir süre daha kaçabilmek için koşuya çıkmıştı.

Knightley temposunu artırarak sanki hafızasında tekrarlanan o anı silecekmiş gibi gölün güney kapısına doğru adımlarını hızlandırdı; ona bakan yeşil gözler, hafifçe dudaklarının etrafında gezinen dudaklar. Teninin kokusu, vücudunun sıcaklığı; tüm bunlar kanının kaynamasına neden oluyordu.

Şimdi bile, bu ayıltıcı soğukta, 85. Cadde'deki parkın girişinde soluklanmak için durduğunda arzu ve suçluluk duygusu karışımının damarlarında aktığını hissedebiliyordu. Partide ne olmuş olursa olsun, daha iyisini yapması gerekirdi. Duygularının nasıl değiştiğine dair en ufak bir fikri olmasa bile bu konuyu Emma'yla konuşmak yerine durumu çok daha kötü hale getirmişti. Düşüncelerini dile getirmeli, özür dilemeli ve tüm bunların sonunda dostluklarından geriye kalan kırıntılara tutunmaya çalışmalıydı. Bu kadar basitti.

Yeni kararlarla eve geri döndü, Beşinci Cadde'yi geçip 84. Cadde'ye doğru ilerlerken başını güçlkle kaldırdı. Evine döndü, üst kata çıkıp duşa girdi. Su çok sıcak olsa da buna ihtiyacı vardı; derisinin kızardığını hissedene kadar suyun altında kalmıştı. Sonrasında yıpranmış bir kot pantolon ve bir kazak giydi, aşağı inip arka bahçeye adım atmadan önce başını zar zor havluyla örttü.

Bahçelerinin eşliğinden geçer geçmez Emma'nın, Woodhouseların Fransız kapılarında durduğunu gördü. Kapının önünde durarak Emma'nın bir fincan kahve alıp içine dalgın bir şekilde süt katışını izledi. Vücudu rahatlarırken göğsünde hissettiği gerginlikten kurtulmaya çalıştı. Belki de önceki gece Montgomery'de kalmamıştı.

Saçlarını dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, üzerindeki bol tişörtüyle flanel pantolonunun üzerine bir bornoz giymişti. Yeni uyanmış gibi görünse de tedirgin bir havası vardı. Cildi kızarmış, sanki aklında dönen düşünceler yüzünden dikkati dağınık gibi alt dudağını ısırıyordu.

Kapıyı açmadan önce boğazını temizledi ve camı tıklattı; Emma hafif sıçradıktan sonra dönüp irileşmiş gözlerle yüzüne baktı.

“Günaydın,” dedi.

“Merhaba. Selam,” diye cevap verdi Emma, gözlerini onun-
kilerden uzaklaştırırken, kekeliyordu. Nasıl olduysa yanakları
daha da kızarmıştı; “Günaydın,” diyecek kadar kendine gelme-
si bir dakika sürdü.

“Gecenin geri kalanı nasıl geçti?”

“Süper. Harika,” dedi Emma omuz silkip kahvesinden bir
yudum almaya çalışırken. Bu neredeyse boğulmasına neden
olacaktı. Yanlış giden bir şeyler vardı. Knighthley ne olduğunu
sormak için ağzını açmak üzereyken vazgeçti. Her neyse dün
geceyle alakalıydı. Onu neredeyse öpmüştü ve sonrasında iyi
geceler dileme zahmetine dahi girmemişti. Şu anda kendini
garip hissetmesinden daha doğal bir şey olabilir miydi? Sonra
Knighthley’nin aklına başka bir olasılık geldi: Belki de onunla
hiçbir alakası yoktu. Belki de geceyi Montgomery’yle geçir-
mişti ve eve geldiğinde komşusunu garip bir şekilde arka kapı-
nın önünde dururken bulmuştu.

“Şundan ben de alabilir miyim?” diye sordu Knightley, kah-
ve makinesini başıyla işaret ederek.

Emma gözlerini kırptırdı. “Bir fincan kahve alıp alamaya-
cağını mı soruyorsun?”

“Sormamalı mıyım?”

“Daha önce izin istediğini hatırlamıyorum.”

Knightley alaycı bir ifade takındı ve bakışlarından kaçınmak
için bir bahane olarak kupalardan birini aldı ve içine kahve dol-
durdu.

“Peki dün gece kaç kadar partiledin?” diye sordu Emma.

“Partilemiyordum. Bir partideydim.”

“Peki, o zaman, kaç kadar partide kaldın, şeyden sonra...”
Sesi kısıldı.

Knightley kahvesinden bir yudum aldı. Kahve sıcak ve acıydı; dudaklarından midesine kadar kat ettiği yolu hissetti. “Çok kalmadım.”

“Ha,” dedi Emma kayıtsız görünmeye çalıştığı anlarda kullandığı ses tonuyla. “Davina yakınlarda bir yerlerde mi yaşıyor yoksa...”

Siktir. Partiden ayrılıp Davina’yla eve gittiğini mi düşünüyordu?

“Hayır, o yakınlarda... Ben...” Kelimeleri bir araya getiremiyordu ve aniden aralarındaki sessizlik göğsüne bir kurşun gibi oturdu. “Seninle dün gece hakkında konuşmam gerekiyor Emma. Senden özür dilemek ve sana—”

“Günaydın George,” dedi Bay Woodhouse mutfığa girerken. “Koşudan mı?”

Knightley gülümsemeye çalışarak Emma’dan uzaklaştı. “Evet efendim.”

“Akıllı adam,” dedi babası buzdolabını açıp yeşil meyve suyuyla dolu cam bir sürahiyle belirerek. “Hiçbir şey akşamdan kalma hissini spor gibi ortadan kaldıramaz. Su içtiğiniz sürece tabii. Su içmeye özen gösteriyor musun?”

“Elbette,” dedi Knightley güven veren bir sesle.

“İşte duymak istediğim şey. Emma, George’la koşmaya başlamalısın. Faydalı olur.”

Emma gergin bir kahkaha atarak geriye doğru bir adım attı ve adanın etrafında dolaşp taburelerden birine oturdu. “En kısa zamanda onu da yaparım.”

“Ciğerlerine dolan soğuk hava, sırtına vuran güneş. Sadece sen ve dümdüz bir yol.” Bay Woodhouse uzaklara bakarak iç çekti. Knightley ona dönerek “Siz bana eşlik etmelisiniz,” dedi.

“Aman Tanrım, hayır,” dedi Bay Woodhouse alaycı bir tavırla. “Kaldırımlar eklemelerimi zorluyor. Üst katta Pro-Fit TRM 8000'im var, unuttun mu? Amortisörü ve tam biyometrik ekranı var. Ayrıca kalp atış hızını ve kan basıncını da ölçüyor.”

Knightley bakışlarını çevirdiğinde Emma'nın da ona baktığını gördü. Birbirlerine gizlice gülümsediler ve bir anlığına sanki her zaman olduğu gibi iki arkadaş olarak derinlerini paylaşıyor gibiydiler. Ama sonra Emma'nın bakışları dudaklarına kaydılar. Yanakları yeniden kızarmaya başlamıştı, Bay Woodhouse konuşmaya devam ederken o da bakışlarını hızla kahvesine indirdi.

“Ayrıca ekranı yüksek çözünürlüğe sahip. İstediğim ortamı ekrana yansıtabiliyorum, böylece dışarıda koşuyormuş gibi hissediyorum.”

Knightley elinden geldiği kadar büyük bir coşkuyla, “İnanılmaz,” dedi.

“İnanılmaz!” diye bağırdı Bay Woodhouse sürahinin içeriğini gülümseyerek büyük bir bardağa boşaltırken.

Knightley hâlâ neredeyse boş olan kupasına bakan Emma'ya döndü.

“Emma, senle biraz konuşabilir miyiz...”

Nadine mutfığa girerken “Lütfen kahve olduğunu söyleyin,” diye inledi.

Emma cevap vermeden ayağa kalktı ve kahve makinesine gidip hem kendine hem de arkadaşına bir kupa kahve doldurdu.

Nadine adadaki taburelerden birine çöküp başını kollarının üzerine bırakırken “Aman Tanrım, dün gece fena içtim,” diyerek ciyakladı.

Emma kupalardan birini Nadine'in önüne koyduktan sonra kendi kupasından bir yudum aldı. “Sanırım bu, iyi vakit geçirdiğin anlamına geliyor.”

“Harikaydı,” dedi Nadine, kapüşonlu sweatshirt’ü yüzünden boğuk çıkan bir sesle; sonra kafasını kaldırdı. “Evini gezdin mi? Mükemmel, değil mi?”

“Evet, oraya erkenden gitmiştim ve... evini gezdirdi,” dedi Emma arkadaşının yanına otururken.

Knighthley, Emma’nın yaptığı açıklamayı midesinin derinliklerinde hissetti, sanki nefessiz kalmasına neden olan bir yumruk hissetmiş gibiydi. Tabii ki Emma, o gelmeden önce oradaydı; inuhtemelen Montgomery’yle saatlerce yalnız kalmıştı. Gece boyunca neredeyse gerçekleşmek üzere olan bir öpücük yüzünden kendini mahvetmiş olsa da o an Emma için önemsiz bir detaydan ibaretti. Abartılmaya gerek olmayan bir şey.

“Girişteki duvar kağıdını değiştirmemiş, değil mi?” diye sordu Bay Woodhouse dilimlediği avokadolardan başını kaldırarak.

Emma iki büklüm oldu. “Maalesef.”

“Ne kötü. Crawfordlar, Veronica onu çok beğenince bir ton para ödeyip Londra’dan getirtmişti.”

Nadine iç çekti. “Montgomery tüm evi gezdirdi. Manyak bir ev. Tek kelimeyle muhteşem. Yani bahsettiği mobilya tasarımcılarının hiçbirini tanımıyorum ama Davina fazlasıyla etkilenmiş gibi görünüyordu.” Knighthley’ye döndüğünde yüzündeki büyülenmiş ifade aniden kayboldu. “İyi birine benziyor.”

“George Knightley partide flörtünü tanıtacak kadar uzun süre kaldı demek, öyle mi?” dedi Bay Woodhouse; gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. “Basına haber salın! Gökten yağacak çekirge sürülerine ve kurbağalara karşı dikkatli olun.”

Knighthley kendini huzursuz hissederek kıpırdandı. “Biz birlikte değiliz.”

Bay Woodhouse onu duymazdan geldi. “Onu doğum gününe davet etmelisin Emma.” Bunu harika bir fikirmiş gibi dile

getirmişti ancak Knightley’de, sırtından inen kaynar su etkisi yaratmıştı.

“Bu... eğlenceli olabilir,” dedi Nadine, Emma’ya sorarmışçasına bakarak.

“Böylelikle George’un da sıkılmayacağı garanti olur,” diye ekledi Bay Woodhouse.

Babasına gülümserken Emma’nın gözleri gerçek hislerini açığa çıkarıyordu. “Knightley’nin sıkılabileceğini düşünmüyordum.”

Babası ona bir el hareketi yaparak “Ne demek istediğimi biliyorsun tatlım. Sen ne dersin George?” dedi.

Hepsi dönüp Knightley’ye baktı. Kahve kupası dudaklarından birkaç santim uzaklıktayken donakaldı. “Olur.”

Bay Woodhouse’un dudaklarındaki sırtış genişledi. Nadine bakışlarını Emma’ya çevirdi. Ve Emma... yüzündeki gülümsemeyi kaybetmemek için olanca gücüyle uğraşmaktan tüm gücünü tüketiyormuş gibiydi.

“Pekala,” dedi Emma. “Ayrıntıları sana atarım.”

Knightley, Emma’nın yüzüne yerleşen ifadeye ve ayakta tutmaya çalıştığı zayıf gülümsemesine baktı. Birdenbire onun buraya gelmesine neden olan içindeki zayıf ateşin közleri zorla söndürülüyormuş gibi hissediyordu.

“Tamam,” deyiverdi.

O sırada mutfak hareketlenmeye başladı. Nadine gürültünün arasından Emma’ya önceki geceyle ilgili ayrıntılar hakkında sorular sorarken Bay Woodhouse da tezgahdaki blenderı çalıştırdı ve ortamdaki ses aniden bir karmaşaya dönüştü. Knightley kendini yorgun ve tükenmiş hissediyordu. Özür dileme ihtiyacı artık fazlasıyla gereksiz geliyordu. Emma’nın hayatına kaldığı yerden devam ettiği açıktı. Knightley de bir yolunu bulmalıydı.

Ama şimdilik uzaklaşması gerekiyordu.

Kahvesinin geri kalanını büyük bir yudumda bitirdikten sonra kupasını tezgaha öyle bir bıraktı ki Emma'nın dikkatini çekti.

“Gidiyor musun?” diye sordu Emma.

“Evet, yapmam gereken bazı şeyler var. İş için.”

Ona daha önce hiç yalan söylememişti; Bu yüzden şu an söylemek zorunda kaldığı için kendinden nefret ediyordu. Kapıya doğru yürüyüşünü izlerken alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırıldığına yemin edebilirdi. “Hâlâ konuşmak istiyor musun?”

Knighthley kafasını salladı. “Önemli değil.” Sonra Bay Woodhouse'a dönmeden önce zoraki bir gülümseme sundu. “Yarın akşam yemeğinde görüşmek üzere Henry.”

Bay Woodhouse önündeki alışveriş listesinden başını zar zor kaldırdı. Knightley daha sonra Emma'ya veda etmek için döndü. Hâlâ anlam veremediği bir bakışla onu izliyordu.

“Sonra görüşürüz, değil mi?” diye sordu Emma.

“Tabii, görüşürüz,” dedi Knightley. Bu da başka bir yalan gibi hissettirdi; Emma yüzünde, yalan söylediğini belli eden ipuçlarını göremeden arkasını döndü ve kapıdan çıkarak geniş adımlarla buz tutmuş avluya geri döndü.

Emma küçükken Woodhouseların kullandığı bir slogan vardı: Kutlamaya değer bir olay varsa, bu Tavern on the Green'de kutlanır. Doğum günleri, yıldönümleri, mezuniyetler, hepsi Central Park'ın ortasındaki aile restoranında kutlanıyordu. Restoran, yemek salonunun devasa pencerelerinden görünen uzun karaağaçlar çevrilmiş ve peri ışıklarıyla süslenmişti ve Emma her zaman büyülü bir ormanda, sanki sihirle hazırlanmış gibi aniden ortaya çıkan lezzetli yemekleri yiyormuş gibi davranırdı.

Mekan yıllar geçtikçe eskimiş hatta kısa bir süreliğine kapanmış olsa da yeni yatırımcılar sayesinde yeniden açılmıştı. Bay Woodhouse *Times* gazetesinde, yakın zamanda yapılan yenileme çalışmalarının restoranın ışıltılı görüntüsünü ve canlılığını geri getirdiğini okuduğunda geleneği yeniden canlandırmayı ve şubat ayının sonunda Emma'nın yirmi dördüncü doğum gününü orada kutlamalarını önermişti. Margo da bunun

olağanüstü bir fikir olduğunu, isterlerse özel bir oda dahi kiralayabileceklerini söyleyerek ısrar etmişti; Emma itiraz etmek için hiçbir neden bulamamıştı.

Arkadaşları şehirdeyken bir ay boyunca partiler ve kutlamalar düzenlenirdi ama bu yıl hiçbir şey planlanmamıştı. Üstelik bu etkinlik babasının bir kez olsun Upper East Side'tan çıkmasını sağlayacaktı. Ancak Emma, babasının benimsemek için çaba göstereceğini umduğu gelenekte bazı değişiklikler yapmıştı.

“Brunch mı?” dedi Bay Woodhouse, Emma fikrinden bahsettiğinde.

“Evet. Brunch.” Emma gülümsedi.

“Akşam yemeği değil mi? Öğle yemeği? Ah, Emma.”

“Farkı anlamayacaksın bile. Aslında sıradan bir öğle yemeğinden başka bir şey değil,” diye cevap verdi Emma. “Bu da fazlasıyla zamanımızın olduğu anlamına geliyor.”

Bay Woodhouse iç çekti, bu Emma'nın onay almaya çok yaklaştığı tek andı ve evden çıkmadan önce babasına bir öpücük vermeyi ihmal etmedi.

Taksi tam saat ikide, Emma'nın, Margo ve Nadine'le buluşmak için anlaştığı saatte Tavern on the Green'in önünde durdu. Doğum gününe hâlâ üç hafta vardı ama bazı kararların verilmesi gerekiyordu: menü, salon, süslemeler. Belki tüm bunları konuşurken öğle yemeğinde bir veya iki mimozanın¹ tadım bile çıkarabilirlerdi.

¹ Şampanya ve portakal suyundan oluşan bir kokteyl. (e.n.)

Taksiden inerken Gucci gözlüklerinin altında gözlerini kısıtı. Yeterince dikkatlice bakarsa peri ışıklarının hâlâ ağaçların çevresine sarılı olduğunu görebilirdi. Işıkların alacakaranlıkta, gökyüzünün altında ne kadar güzel görüldüğünü hayal etti. Ama bugün güneş parlıyor, koyu renkli kablolarla yanmayan ampulleri öne çıkarıyordu. Gündüz her şey çok daha sevimsiz görünüyordu.

Emma içeri girdiğinde Nadine’le Margo girişte sohbet ediyordu.

“Sensiz başlamak istemedik,” diye ciyakladı Margo, her geçen gün biraz daha büyüyen karnını aralarına sıkıştırarak kız kardeşine sarıldı. Tabii ki siyah beyaz çizgili kısa hamile elbisesiyle bile zarif görünmeyi başarmıştı. “Çok eğlenceli olacak. Tıpkı küçükken olduğu gibi ama alkollü versiyonu. En azından ikiniz için.”

“Burası harika bir yer!” Nadine devasa alanı incelerken gözleri kocaman açılmıştı. “Mateo’ya öğle yemeği için buraya geleceğimi söylediğimde çok kışkırdı! Buranın bir New York klasiği olduğunu ve bir daha onsuz gelmeme izin vermeyeceğini söyledi.”

“Burada olmana sevindim. Bazı kararlarda yeni bakış açılarına ihtiyacımız olabilir. Belli ki harika bir zevkin var,” dedi Margo, parmaklarını Nadine’in yumuşak buklelerinin üzerinde gezdirirken. “Tanrım, saç rengin muhteşem.”

Nadine’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Daha sonra mekanın yöneticisi geldi ve onları restoranın partiler için düzenlenen özel odalara götürmeden önce kendini tanıttı. Son seçenek Central Park Odası’ydı ve yönetici kapıları açtığı anda üçlünün nefesi kesildi. Ahşap panelli duvarlar geniş alana samimi bir hava katarken tavandan zemine kadar uzanan pencerelerden içeriye gün ışığı sızıyordu.

“Kesinlikle burası,” dedi Margo.

“Bu kadar alana ihtiyacımız var mı gerçekten?” diye cevap verdi Emma. Güzel olmasına rağmen odanın sadece bir düzine kişinin doğum günü etkinliği için değil, büyük partiler için tasarlandığı belliydi.

“Yapma ama. Bu bir etkinlik. Odanın ortasında uzun bir masa olsa mükemmel olur,” dedi kız kardeşi. Daha sonra yöneticiye dönerek aklındaki fikirleri anlatmaya başladı.

Kısa süre sonra ana yemek odasında oturmuş, bir yandan masa düzeni ve çiçek aranjmanı seçenekleriyle dolu çeşitli dosyaları incelerken bir yandan öğle yemeğine geçmişlerdi.

“Tanrım, bu çok çılgınca. Evdeki son doğum günü partim arkadaşımın stüdyo dairesinde sipariş verdiğimiz taco'ları¹ yiyerek geçmişti,” dedi Nadine canlı bir sesle, mimozasından büyük bir yudum alırken.

“Bu bir gelenek,” diye cevap verdi Emma mücevher tonlarındaki peçetelerden oluşan bir seçkiye yoğunlaşırken. “En azından öyleydi. Babamız bir etkinlik düzenlediğinde insanların güzel giyinip bir arada olmasını seviyor, tıpkı eski günlerdeki gibi.”

“Evden çıktığı ender zamanlarda,” dedi Margo, Nadine’e göz kırparak.

Emma dikkatini peçetelerden uzaklaştırarak çiçek kataloğuna uzandı, sayfaları karıştırdı ve sonunda sıradan, sarı renkli hor çiçekler üzerinde karar kıldı.

“Bunlara bayıldım,” dedi fotoğrafı işaret ederek. “Bunları uzun masanın üzerindeki kristal vazolara koyabiliriz.”

Nadine’in gözleri irileşti. “Bunlar çok güzel.”

¹ Mısır lavaşının içine kıyma ya da peynir konularak hazırlanan bir Meksika yemeği. (e.n.)

“Hmm, beyaz güllere ne dersin?” diye sordu Margo yüzünü buruşturarak.

Emma kaşlarını çatı. “Güller fazla resmi değil mi?”

Kız kardeşi omuz silktikten sonra –bu Emma’ya aynı fikirde olmadığını ama tartışamayacağını söyleyen türden bir omuz silkmeydi– not defterine bir şeyler karaladı. Diğer tercihleri de not etti ve restoranın sunabileceği tüm dosyaları inceledikten sonra Emma, Margo’nun ona gerçekten ihtiyacı olup olmadığını merak etti.

“Şimdi geriye davetli listesini hazırlamak kaldı,” dedi kız kardeşi sonunda.

Emma inlemek istiyordu. Bundan kaçabileceğini ummuştu. “Peki.”

“Tabii ki her zamanki pazar akşam yemeği ekibi,” diye sesli düşünmeye başladı Margo. “Crawfordlar da Florida’dan gelecek.”

“Evet.”

“Ah ve elbette Davina Sundar. Babam Knightley’nin onu da davet etmek istediğini söylemişti, değil mi?”

“Aslında...”

“Davina’yla mı gelecek?” diye sordu Nadine, yüzü asılmıştı.

Margo not defterini incelemekle meşgulken soruyu yanıtlama zahmetine girmede. “O halde geriye sadece oturma düzeni kalıyor,” dedi neredeyse kendi kendine.

Emma başını iki yana salladı. “Oturma düzenine ihtiyacımız var mı gerçekten...”

“Montgomery senin yanında oturabilir,” dedi Margo kalemi kız kardeşine doğrultarak.

Emma gözlerini kırptırdı. “Montgomery’yi de mi davet ediyoruz?”

“Elbette Montgomery’yi de davet ediyoruz. Yani, ondan hoşlanıyorsun, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum,” diye gevelemeye başladı Emma. “O harika biri... ama—”

“Harika biri, değil mi?” dedi Margo ciyaklayarak, Emma’nın kolunu sıkarak Nadine’e döndü. “Sence de öyle değil mi?”

“Ah kesinlikle. O... parti hayatının ta kendisi gibi.” Nadine’in gözleri ikisi arasında gidip geldi ve hemen ardından içkisinden bir yudum aldı.

“Kesinlikle. Tanrım, o parti neydi öyle. Üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen hâlâ ne olduğunu anlatmadın,” dedi Margo dikkatini tekrar kız kardeşine vererek. “Konuyu kaynatmaya çalıştığını fark etmediğimi sanma. Onunla yattın mı yoksa? Yargılamayacağım, karşında hamile bir kadın var.”

Emma gözlerini devirerek “Hayır, yatmadım,” dedi.

“O zaman öpüştünüz.”

“Evet.”

“Ve?”

“İyi idi. O eğlenceli biri.” Emma gözlerini restoranın içinde gezdirdi. “O çok...”

“Çok ne?” diye üsteledi Margo, sandalyesinin kenarına doğru kayıp iri gözleriyle öne doğru eğilerek.

Emma güldü. “Tanrım, Margo. Onunla ben değil asıl sen çıkmalısın.”

“Ah, kes şunu. Ben yaşlı, hamile ve evli bir kadıyım. Bırak da bu heyecanı en azından vekaleten yaşayayım. Ayrıntılar lütfen!”

Nadine gülerken neredeyse mimozasını masaya püskürtecekti.

“Çok ateşli ve hareketli bir şekilde oynaşmaya başladık ve... bilmiyorum. O çok nazik ve heyecan verici biri... ayrıca fazlasıyla yakışıklı...” Emma omuz silkti. “Ama...”

“Aması mı var?” diye sordu kız kardeşi duyduğuna inanamıyormuş gibi. “Emma, o muhteşem biri. Hepimiz ona bayılıyoruz. O hedefleri olan bir yetişkin ve onda bir gelecek görebiliyorum. Ona bir şans vermeyi dene.”

Kız kardeşi Montgomery Knox’tan ve onun tüm erdemlerinden, kariyerinden, hırsından, dış görünüşünden bahsederken garson öğle yemeği için sipariş ettikleriyle (Emma ve Nadine için ızgara tavuk salataları, Margo için bir duble çizburger) yanlarına geldi. Haklıydı, Montgomery hakkında söyledikleri doğrudu. Ancak Margo konuşurken Emma, onun yanında değilken bunların hiçbirini düşünmediğini fark etti. Aslında onu neredeyse hiç düşünmüyordu.

“Ve...” diye devam etti kız kardeşi. “Komşusunuz!”

“Bitti mi?” diye sordu Emma.

“George nasıl?” diye araya girdi Nadine aniden.

“Knigthley mi?” diye sordu Emma tereddütle salatasını karıştırırken. Onu yılbaşı gecesinden beri neredeyse hiç görmediğini itiraf etmek istemedi. Sanki ondan kasten kaçıyormuş gibiydi ama bu düşünceye yoğunlaşmadan onu bir kenara itti.

“Ha, gayet iyi, sanırım.”

“Yılbaşı partisine geldiğine hâlâ inanamıyorum,” dedi Margo gülerek.

“Eğleniyor gibiydi. Eğlendi, öyle değil mi Emma?” diye sordu Nadine, hevesli bir ifadeyle.

“Sanırım... evet,” dedi Emma bakışlarını pencereye doğru çevirirken. “Gayet... eğleniyor gibiydi.”

Zihninde o geceye dair fotoğraflar belirdi: dans, neredeyse öpüştükleri o an, o bakış... ah o gitmeden önceki son bakış. Kız kardeşiyle arkadaşı daha fazla ayrıntı vermesini bekleyerek onu izlemeye devam ederken Emma sadece bardağını kaldırıp büyük bir yudum aldı.

“O geceye özel giyinmiş gibiydi ve partide olmak için çaba göstermişe benziyordu,” diye devam etti. “Gayet iyi görünüyordu, öyle değil mi?”

Margo bir anlığına düşündü. “Bu Davina Sundar adlı kadından hoşlanıyor muyuz?”

Nadine’le Emma aynı anda başlarını sallayarak mırıldanmaya başladılar.

“İlginç,” dedi Margo. “Sonuçta daha önce hiçbir etkinliğe bir kadınla gelmemişti. Oldukça ciddi olmalılar, öyle değil mi?”

Emma’yla Nadine, Margo’ya bakmaya devam etti.

Margo gözlerini devirdi. “Hadi ama hanımlar, birlikte değil mi? Lütfen bana işe yarar bir şeyler söyleyin.”

“Ne kadar ciddi bir şey olduğunu bilmiyorum,” dedi Emma.

Nadine, “Büyük ihtimalle çok özel bir şeyler yok,” dedi.

“Ama çok hoş biri,” diye ekledi Emma.

Nadine hemfikirli. “Evet, *çok*... hoş biri.”

“Ayrıca çok da güzel.”

“Evet, *fazlasıyla* güzel.”

Sonra ikisi de salatalarından birer çatal aldılar ve sanki birbirlerini biraz daha ikna etmek istercesine tekrar başlarını salladılar.

Margo’nun yüz ifadesi düzleşti. “Çok yararlı oldu gerçekten. Sanırım onunla brunchta bir araya geldiğimde bunu ona bizzat sormam gerekecek. Onları masanın şu ucunda oturtacağız,” diyerek not defterindeki çizimi işaret etti.

“Harika,” dedi Emma neredeyse kendi kendine. “Davina Sundar da doğum günü partime geliyor.”

“Tanrım, Knightley ona göz kulak olduğumuz için çok şanslı. Çok mutlu olacak,” dedi Margo, çizburgerinden büyük bir yudum ısıtırken.

Öğle yemeğini bitirdikten sonra Nadine ders çalışmak için şehir merkezine dönmeye hazırlanırken Emma’yla Margo son ayrıntıları gözden geçirmek için biraz daha kaldı. Emma, Nadine’e kapıya kadar eşlik etti ve arkasından bakmadan önce ona sarıldı. Masaya dönmesi gerekirken –Margo masa örtülerini incelemek için müdürü tekrar köşeye sıkıştırmıştı– pencereden dışarıya bakmayı tercih etti. Bu restoran yolunda sayısız anısı vardı; Margo’yla ikisinin çocukken burada düzenlenen çok sayıda doğum günü partisi olmuştu. O zamanlar ikisi de uyumlu pembe elbiseler giyer, tırnaklarına pembe oje sürerlerdi. Margo büyük günden önceki gece her ikisine de oje sürmeyi ihmal etmezdi. Ve restorana ulaştıklarında her zaman bir düzine balon ve çok fazla hediyeyle karşılaşırlardı. Bir yetişkin olarak burada tekrar bir etkinlik düzenlemek farklı hissettiriyordu. Biraz da tuhaf bir hisse sebep oluyordu, sanki artık ona tam olarak uymuyormuş gibiydi; şu anda pembe, tüylü bir parti elbisesi giyse hissedeceği türden bir tuhafılık hissi.

Emma nefes vererek bakışlarını ellerine çevirdiğinde ellerinin hafif de olsa titrediğini fark etti. Nesi vardı böyle? Bu sıradan parti planlaması onu neden bu kadar tedirgin ediyordu? Emma normalde etkinlik planlamaktan büyük bir keyif alırdı ve Margo hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emin olurdu.

Belki de Davina Sundar’la alakalıydı. Sonuçta Davina henüz aile kutlaması bir yana, pazar akşamı yemeğine bile davet edilmemişti. Bir doğum günü partisine davet edilmeden önce

herkesin katılması gereken bir etkinlik sıralaması vardı. Burası New York'tu, kanunların geçersiz olduğu California değil! Burada geçerli kurallar vardı. Peki neden Emma dışındaki herkes bu kuralları unutuyordu?

Bakışlarını tekrar pencereye yönelttiğinde yansımasıyla karşılaştı. Büzülmüş dudakları, kızarmış yanakları ve kaşlarının arasında beliren iki derin çizgi. Zihnindeki bu karmaşayı bir an evvel durdurmak zorundaydı. Uzun ve derin bir nefes aldı.

Margo büyük ihtimalle haklıydı. Knightley'nin çıktığı birini dışlayamazdı. Sonuçta Emma'nın yanında da Montgomery olacaktı. Emma bu adam hakkında ne düşünüyordu? En ufak bir fikri yoktu.

“Bu sadece lanet olası bir doğum günü partisi,” diye fısıldadı kendi kendine, en derininde hissettiği ve giderek büyüyen huzursuzluğunu susturmaya çalışarak.

Yanından ayrılmak üzere olan kız kardeşinin yanına döndü.

“Gidelim mi?” diye sordu Margo.

“Olur,” diye cevap verdi Emma. “Eve, babamın yanına dönssem iyi olur.”

“Benimle parkta biraz yürüyebilir misin? Artık seninle asla vakit geçiremeyecekmişim gibi hissediyorum.”

Emma aynı hisleri paylaştıklarını fark ederek gülümsedi. “Elbette.”

“Mümkün olduğu kadar çok yürümeye çalışıyorum. Zaten çok kilo aldım,” dedi Margo restorandan çıkıp Central Park'a giden, ağaçlarla kaplı yolda yürümeye başladığında. Güneşin serin havayı az da olsa ısıttığı günlerden biriydi.

“Harika görünüyorsun. Peki kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Emma, Sheep Meadow'un geniş alanı önlerinde belirildiğinde.

“Sabah bulantılarım geçtiğinden beri hep acıkıyorum... sürekli,” diye sızlandı, bakışlarını yakındaki sosisli arabasına sabitlemişti.

“Aman Tanrım, Mar. Daha yeni yedik.”

“Sadece çörek de olabilir?” Çoktan arabaya doğru yürümeye başlamıştı. Sipariş ettiği iki çörekten birini Emma’ya ikram etti.

“Neden diğerini daha sonrası için saklamıyorsun?” dedi Emma, onun ikramını eliyle uzaklaştırarak. “Peki kendini genel olarak nasıl hissediyorsun? Heyecanlı mısın?”

“Heyecanlı değilim. Sadece doğum planı üzerinde çalışıyorum. On sekiz sayfaya düşürmeyi başardık.”

Emma güldü. “Etrafta minik bir bebeğin olması çok çılgınca olacak.”

“Kesinlikle... çok mutluyum,” dedi kız kardeşi gülümseyerek. “Peki ya sen?”

Emma kaşlarını kaldırdı. “Ben mi?”

“Sen nasılsın?”

“Ben iyiyim,” diye cevap verdi Emma, Margo’nun koluna girerek.

“Peki mutlu musun?”

“Elbette mutluyum.”

“Planlama konusunda çok detaycı olduğumun farkındayım ama şimdiye kadarki en güzel doğum gününü geçirmeni istiyorum. Tıpkı eskiden olduğu gibi ama yetişkin versiyonu, anlıyorsun değil mi?”

“Anlıyorum,” dedi Emma, çünkü gerçekten öyleydi.

“Ayrıca Montgomery konusunda ısrarcı olmaya hiç niyetim yok.”

“Biliyorum, biliyorum, sorun yok. Bana göz kulak olduğunun farkındayım. Ayrıca haklısın, o çok çekici biri.”

Emma bunu söylerken bile Knighthley'nin, Margo'nun ısrarı hakkındaki fikrini merak ediyordu.

“Peki Nadine’le George arasında neler oluyor?” diye sordu.

Emma gözlerini kırptırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bütün sabah konusunu açıp durdu. Ona aşık falan olabilir mi?”

“Ne?” dedi Emma alaycı bir tavırla. “Ciddi olamazsın.”

“Neden olmasın? Nadine çok tatlı biri. Ayrıca George’la tanışıyorlar.”

Emma’nın zihninde Margo’nun sözleri yankılanırken sanki sahip olduğu tüm düşünceler kısa devre yaparak silinmiş gibiydi. Knighthley... ve Nadine mi? “Bilmiyorum... Onları bir çift olarak göremiyorum.”

“Ha, yani Knightley’nin Davina’yla ciddi olduğunu düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi Emma niyetlendiğinden çok daha keskin bir tavırla. “Davina değil. O—”

“O halde sorun ne?”

“Yani, belki... ben sadece... Sence Knightley, Nadine’e ilgi duyuyor olabilir mi... yani o anlamda?”

“Neden olmasın? Daha önce de, bugün de sıkça ondan bahsetti. Ve sayende birlikte çok vakit geçiriyorlar,” dedi Margo sinsice gülümseyerek. “Çok tuhaf şeyler oldu, değil mi?”

Emma gülümsemeye çalıştı. “Kesinlikle.”

Üç hafta sonra, taksisi yirmi dördüncü yaş gününün sabahı Central Park'tan Tavern on the Green'e doğru hızla ilerlerken Margo'nun sözleri hâlâ Emma'nın zihnini kurcalıyordu. Nadine'le Knightley mi? Bu çok saçmaydı. Bunu başka birinden duymuş olsaydı gülerdi. Ama bunu söyleyen sıradan biri değildi, Margo'ydu. Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de Margo her zaman haklı çıkıyordu.

Emma'nın ilk defa bir erkeği etkilemeye çalışmasına benziyordu. Bayan Saltow'un sınıf öğretmeni olduğu ikinci yılda, yanında oturan David Goldblatt'a aşık olmuştu. Yedi yaşma dair hatırladığı çok az şey olsa da onu unutmamıştı. Gülümsediğinde yanaklarında gamzeler belirliyor, her zaman boyama kalemi gibi kokuyordu. Duygularını –on yaşındayken bu tür konularda çok daha deneyimli olan– Margo'yla paylaştığında Margo onu nasıl etkileyebileceğini dair bir plan öne sürmüştü: Emma, *Oz Büyücüsü*'ndeki Dorothy olarak katıldığı cadılar bayramından

kalma yakut kırmızısı ayakkabılarını giyecekti. Çok rahat oldukları söylenemezdi ancak beş santimlik topukları vardı ve kolunda şekerle dolu bir çantayla Beşinci Cadde’de yürürken kendini daha önce hiç bu kadar güzel hissetmemişti.

Tabii ki Margo gülmekten ağlayacak hale gelmişti. “Okula varamadan ayakların kabarcıklarla kaplanmış olacak, sonra da bütün gün bu kabarcıkların acısını çekeceksin! Tüm bunlar onları fark etmeyen bir çocuğu etkilemek istediğin için mi?”

Ama Emma kararlıydı. David Goldblatt diğer oğlanlardan farklıydı. O fark ederdi.

Tabii ki haklı olan Margo’ydu. Emma 83. Cadde’deki taze karda topukları yanmaya başlayana kadar yürümüştü. Bayan Saltow’un sınıfına girdiğinde ayak parmaklarını kırılmış gibi hissediyordu. Yine de yerine oturarak David’in ona bakmasını bekledi.

Ama David bakmadı.

Neyse ki Margo haklı olduğunu kafasına vurmamıştı. Eve gözyaşları içinde döndüğünde Emma’nın ayaklarının bandajlanmasına yardım ettikten sonra ikisine sıcak çikolata yaparken bir film izlemişti.

Emma bu hikayeyi yıllardır düşünememişti; taksi restorana yanaştığında bu hikaye zihninin ortasına yerleşmiş, ilgi bekliyordu. Bundan ayak parmakları ağrımaya başlamış olmasına rağmen doğum gününde giymekte ısrar ettiği Loeffler Randall marka, platform topuklu ayakkabılarını sorumlu tutmak istiyordu. Belki de sebebi Nadine’in Knightley’ye karşılıksız bir aşk besleme ihtimaliydi. Tavern on the Green’e girene kadar ailesi ve arkadaşlarıyla dolu, büyük pencerelerle çevrili, sarı hor çiçekleri, dalları ve birkaç dikkat çeken beyaz gülle süslenmiş uzun masayı görünce tanıyamadı.

Margo bir kez daha haklı çıkmıştı. Restoran, güller – her şey harika görünüyordu.

İşte bu kadar, dedi kendi kendine o an. Margo her zaman haklıydı. Emma'nın hayatı boyunca fark ettiği bir şeydi bu. Ve eğer kız kardeşi her zaman haklıysa Emma'nın aşk hayatı hakkında söylediklerinde de haklı olma ihtimali oldukça yüksekti. Kariyer hedefleri hakkında söyledikleri de. Hatta Nadine'le Knightley hakkında söylediklerinde de. Herkes ayağa kalkıp coşkuyla tezahürat yaptığı sırada masanın ortasındaki boş sandalyesinin yanındaki sandalyede oturan Montgomery'yi gördüğü an yüzüne çarpan bu gerçek, Emma'ya oldukça pahalı ayakkabılarının içinde yere çakılmış gibi hissettirdi. Amansız ve kurtulması imkansız bir şey gibiydi.

“İnanamıyorum. Buna gerçekten inanamıyorum!” diye haykırdı masanın diğer tarafındaki yerinden kalkıp yanına gelen Bayan Pawlowski, onu sıkıca kucaklayınca Emma'nın yanağı ceketinin yakasındaki solmuş lekeye değdi. “Yirmi dört yaşındasın! Doğduğun günü hatırlıyorum! Gerçekten hatırlıyorum! Sanki dünmüş gibi gelse de işte yetişkin bir kadın olarak karşımdasın ve ben kendimi hâlâ otuz yaşından büyük hissetmiyorum. Ama hissetmeliyim, değil mi?” Bayan Pawlowski konuşmaya devam ederken Emma gülümsemeye çalışarak masada biraz daha ilerlerken kulağında çınlayan bir kıkırtı duydu. “Masa muhteşem görünüyor, öyle değil mi? Kesinlikle muhteşem! Daha önce hiç bu kadar muhteşem göründüğünü düşünmüyorum. İnanamıyorum.”

Nadine orada olmaktan olağanüstü keyif alıyormuş gibiydi. Çok güzel görünüyordu; izin günü olmasına rağmen saçları kuaförden yeni çıkmış gibi duruyordu. Açık kahverengi saçlarını karmaşık bir topuz halinde toplamıştı ve gözleriyle

çıkık elmacık kemiklerini ön plana çıkaran kusursuz bir makyaj yapmıştı. Yanında oturan Crawfordlar şampanya kadehlerini Emma'ya doğru kaldırdılar. Masanın diğer ucunda Margo'yla Ben tezahürat yaparken yanlarındaki masanın başında oturan babası ona bir öpücük gönderdi.

Sonra Knightley'yi gördü. Babasının diğer tarafında, Davina'yla Bayan Pawlowski'nin arasında oturuyordu. Bayan Pawlowski sandalyesine geri dönmüş, konuşmaya devam ediyordu. Elini saçlarının arasından ensesine doğru götürürken Emma'ya bakıyor, onu dikkatle dinlemeye devam ediyordu. Emma'nın yüzlerce kez şahit olduğu bir hareket olsa da şimdi buna, tam olarak tanımlayamadığı tuhaf bir his eşlik ediyordu. Eğer Emma...

“Merhaba güzellik,” diye mırıldandı Montgomery, sesi o kadar yakından geliyordu ki Emma neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Ah, doğru ya. Montgomery.

Emma sandalyesini çekip gülümseyerek eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Başıyla gizli saklı bir şey fısıldayacakmış gibi saçlarının arasına sokulduğunda masanın karşı tarafından tiz bir kıkırdama sesi duyuldu.

“Onu hastaneden eve getirdiğin günü hatırlıyor musun?” diye sordu Bayan Pawlowski, Bay Woodhouse'a bağırarak. Daha sonra Emma'ya dönüp coşkuyla ellerini çırpı. “Küçücüktün! Burt'la birlikte gittiğimiz her yerden sana küçük hediyeler getirirdik! İsviçre'den çikolata, Amsterdam'dan küçük bebek takunyaları, farklı ülkelerden doldurulmuş hayvanlar. Senin hatırlamadığından emin olsam da biz hatırlıyoruz!”

Emma'nın yanakları utançtan kızarmıştı. Konuyu değiştirmek için ağzını açsa da Bayan Pawlowski konuşmaya devam etti.

“Seni şımartmaktan keyif alıyorduk. Ama ah, ne çok ağladın! Yemin ederim bazen hiç susmayacağını düşünürdük! Ağlamayı durdurabilen tek kişi George’du! Hatırlıyor musun George?”

Knightley, Bayan Pawlowski’ye gülümsedikten sonra sonunda Emma’ya döndü. Emma’ya da gülümsedi ama bu sıradan bir gülümsemeydi; iş toplantıları ya da Ben’in restoran açılışlarından birinde yapılan sohbetler için ayırdığı duygusuz gülümsemenin aynısıydı. Sanki gününe devam etmesine izin verilmeden önce bir görevi tamamlaması gerekiyormuş gibiydi ve sonunda Davina’nın kendinden emin bir şekilde fısıldadığı şeylere kulak vermek için döndü.

Emma onu görmemiş gibi davranarak bakışlarını kaçırdı, sanki orada olup olmasını umursamıyor gibi. Neredeyse paçayı sıyracaktı ama sonra birkaç sandalye ötede oturan Nadine’i gördü. O da bakışlarını Knightley’yle Davina’ya dikmişti ama yüzünde rahatsız olduğunu belli eden bir ifade yoktu. Yüzünde çok üzgün bir ifade vardı. Neredeyse çaresiz görünüyordu.

Aman Tanrım. Nadine ona gerçekten aşık olabilir miydi?

Emma masanın üzerine eğilip ona kendini iyi hissedip hissetmediğini sormayı, servis edilen şampanya kadehlerinden biriyle dikkatini çekmeyi düşündü ama harekete geçmeden Montgomery kulağına yaklaştı.

“Buradan sonra gerçek bir parti için şehir merkezine gitmeye ne dersin?” diye sordu. Emma döndüğünde yüzünün kendisinininkinden sadece birkaç santim uzağında olduğunu ve elinde bir kadeh şampanya olduğunu gördü.

Huzursuz bir şekilde gülerek kadehi aldı ve Montgomery’nin yoğun bakışlarından kaçınmak için büyük bir yudum aldı. Ne yazık ki onun yerine Margo’nun bakışlarıyla karşılaştı. Yüzünde geniş ve umutlu bir ifadeyle öne eğilmiş, onları izliyordu.

“Ah, şampanya!” dedi Bayan Pawlowski ciyaklayarak, sesi havayı kesip kesmişti adeta. “Şampanyaya bayıldığımı biliyor-sun! Gerçekten BAYILIYORUM!”

Emma uzun bir iç çekti.

Belki de Margo yanıliyordu çünkü tüm bu etkinlik berbat bir fikir gibi görünmeye başlamıştı.

Bir grup garson daha fazla içki ve hamur işiyle gelirken Emma şampanyasını bitirip bir kadeh daha aldı. Hiçbir sorun yok, dedi kendi kendine. Yapması gereken tek şey gülümseyip eğlenmekti; çok geçmeden yemekleri servis edilecek, babası kadeh kaldıracak ve dağılabileceklerdi. Bu kadar basitti.

Şampanya kadehinden bir yudum daha aldı.

“Giderken bundan bir şişe alsak iyi olur,” dedi Montgomery kıkırdayarak.

Emma şampanya baloncuklarının etkisini vücudunda hisse-derken çeşitli konuşmalar kulağına çalındı ve yeniden gülme-ye başladı; bu sefer o kadar yüksek sesle güldü ki Knightley bile bakışlarını ona çevirdi. Gözleri bugün inanılmaz derecede berrak görünüyordu; ona bakarken neredeyse altın rengindeki gözlerini sanki yanlış bir şey yapmış gibi kısmıştı. Kızmış gibi görünüyordu.

Emma onunla göz göze geldiğinde tek kaşını kaldırdı. Neye sinirlenmiş olabilirdi ki? Emma mükemmel ve oldukça zarif bir ev sahibi değil miydi? Onun standartlarına uyabilmek için elin-den geleni yapmış, tüm beklentileri yerine getirmeye çalışmıştı ama Knightley, yine de ona karşısında bir çocuk varmış gibi bakmak için bir neden bulmuştu. Sanki Emma’nın ayağında hâlâ yakut kırmızısı o ayakkabılar varmış gibi.

“Affedersiniz, affedersiniz,” dedi Bay Woodhouse ayağa kalkıp bıçağının ucuyla kadehine vurarak. “Böldüğüm için

kusura bakmayın ama söylemek istediğim birkaç şey var. Sonuçta bugün küçük kızımın doğum günü. Gerçi o artık benim küçük kızım değil, öyle değil mi? İtiraf etmekten her ne kadar nefret etsem de o artık yetişkin bir kadın. Ailemizi çekip çeviren güzel, yetenekli ve nazik bir kadın. Ayrıca beni dinç tutan bir kadın,” dedi gülümseyerek. “Hem okula giderken hem de kariyerini planlarken etrafındaki herkese yardım etmeye devam ediyor; açıkçası bunu nasıl yaptığını bilmiyorum... Emma dışında bunu kimsenin yapabileceğini düşünemiyorum. O kelimenin tam anlamıyla mükemmel biri. Kadehimizi mükemmel Emma’mıza kaldıralım. Doğum günün kutlu olsun!”

Tezahüratların ardından kadehler kalktığında Emma’nın yüzü gülüyordu; hissettiği rahatsızlık, içtiği şampanya sayesinde azalmıştı.

“Ee Emma, okul nasıl gidiyor?” diye sordu Bay Crawford babasının yerine oturmasının ardından.

“Gayet iyi. Mayıs ayında mezun oluyorum,” diye cevap verdi Emma.

Bu Davina’nın ilgisini çekmişti. “Hangi bölüm?”

“Yüksek lisansımı NYU’da sanat tarihi üzerine yapıyorum.”

“Emma onur derecesi alarak mezun olacak,” diye araya girdi Nadine. “Ve az önce Met’te stajyerlik görüşmesine davet edildiğini öğrendi.”

Emma kızardı. E-posta hafta başında gelmişti ve bu müjdeyi sadece Nadine’e vermişti. Emma bunu bir sır olarak saklamayı düşünmese de kaçtığı tek bir soru vardı...

“Ah! Çok etkileyici! Bu işte babanın bir parmağı var mı?” diye sordu Bay Crawford şakacı bir şekilde.

İşte Emma’nın duymaktan kaçtığı soru gelmişti. Midesini bulandıran tanıdık bir yorum.

“Hayır, bu başarı tamamen bana ait,” diye cevap verdi, duygularını ses tonuna yansıtmamaya çalışarak.

Bayan Crawford başını salladı. “Görüşme ne zaman?”

“Önümüzdeki ay. Nadine hazırlanamama yardımcı oluyor.”

“Peki B planı nedir?” diye sordu Knightley suyundan bir yudum alırken. Oldukça tanıdık, sıkkın bir bakışla bardağının kenarından Emma’ya bakıyordu. Bu onunla daha önce konuşmadığı bir şey değildi ama bu sefer farklı hissettiren bir şeyler vardı. Yoksa böyle düşünen tek kişi Emma mıydı?

“Dekandan aldığım bir referans mektubum var; ayrıca haftalardır muhtemel sorular üzerine araştırmalar yapıyorum,” diye yanıtladı Emma. “Başaracağımı düşünüyorum.”

Knightley başını bir kez sallamakla yetindiğinde Emma küçük bir zafer duygusu hissetti. Ama bu duygu kısa sürdü. Knightley, sanki Emma hava durumundan bahsetmişçesine dikkatini Bayan Pawlowski’ye verdi. Emma kendini öylece ortada kalakalmış hissetti.

Davina da bu ana şahit oldu ve dönüp Emma’ya baktı. Ona hafifçe gülümserken ifadesi neredeyse özür diler gibiydi. “Tebrik ederim Emma.”

Emma ona gülümsemeye çalışsa da dudakları direniyor gibiydi, o yüzden bakışlarını masadan uzaklaştırıp Knightley’den başka odaklanacak bir şey aradı. O sırada tekrar Nadine’e baktı. Nadine, Bay Crawford’la sohbet ediyordu ama gözleri Knightley’nin üzerindeydi; onun Davina’ya doğru nasıl eğildiğini, kulağına fısıldadıklarını başıyla nasıl onayladığını izliyordu. Emma, Nadine’in gözlerindeki hüznü, bunu gülümseyerek gizlemeye çalıştığını görmüştü.

Emma’nın etrafındaki konuşmalar kulağına artık daha boğuk geliyordu. Beyni sanki kafatasının içinde yüzüyormuş gibi olsa da kadehine uzanıp bir yudum daha aldı.

“Peki yirmi dördüncü yaş günün için başka ne planladın?” diye mırıldandı Montgomery, sadece Emma’nın duyabileceği kadar alçak bir sesle.

“Sadece bu kadar,” dedi Emma elini sallayarak.

“Nasıl yani?” diye cevap verdi Montgomery, sahte bir öfkeyle. Birkaç kafa onlara doğru döndü. “Bu suç sayılır Emma. Bir hafta boyunca kutlamayı hak ediyorsun. Gelecek yıl İbiza’ya gideceğiz. Hiç gittin mi?”

Emma başını sallarken yanaklarının giderek ısındığını hissetti.

“O zaman birlikte gideceğiz. Adımızı Freddie’s’in davetli listesine ekleyebilirim.”

Masanın karşı tarafında oturan Davina, “Ah, Freddie’s, bayılırım.”

Montgomery ona dönerek “Pekala. Sen daha önce gittin mi?” diye sordu.

“Yıllar önce. En sevdiğim DJ’lerden biri orada çalışıyordu. Kısa bir seyahatti,” dedi Davina nefes nefese bir kahkaha atıp soruyu geçiştirerek.

“O kısa seyahatler en güzelleridir,” diye yanıtladı Montgomery, dudakları orantısız bir şekilde kıvrılırken. Tekrar Emma’ya döndü. “Eh, anlaştık o halde. Bundan sonra doğum günlerini İbiza’da kutlayacağız.”

Emma güldü. Montgomery’yle asla İbiza’ya gitmeyeceğini biliyordu. Onun da ciddi olduğuna inanmıyordu. Ama o anda onun burada, bu masadan uzaktaki plajlar ve kulüplerle ilgili düşünceleriyle dikkatini dağıttığı için minnettardı. “Anlaştık.”

Knightley birkaç sandalye ötedeki yerinden, “Sanırım bana bir kartpostal göndermen gerekecek,” diye mırıldandı.

Doğrudan ona söylememiş olsa da Knightley'nin dudaklarından dökülen sözcükler Emma'nın göğsündeki sıcaklığı bir nebze de olsa soğutmuştu. Emma tekrar şampanyasına uzandı ve Montgomery'ye yaslanmadan önce büyük bir yudum daha aldı.

“Burası İbiza olmasa da en azından yiyecek ve içeceklerimiz var. Önerebileceğin başka bir şey var mı?”

Montgomery mırıldanmaya başladı. “Belki biraz eğlenebiliriz? Daha sonra hakkında dedikodu kaynatabilecekleri bir ağız dalaşı sunabiliriz?”

Emma'nın dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. “Belki bana onun senin için hiçbir anlam ifade etmediğini söyleyebilirsin. Tek gecelik bir şey olduğunu. Sonra da içkimin geri kalanını yüzüne çarpabilirim.”

Montgomery dudak büktü. “Mükemmel bir şampanyayı israf etmiş oluruz. Onun yerine bana tokat atıp tuvalete gitmelisin. Böylece sen gelene kadar herkes fısıldaşmaya devam edebilir.”

“Evet, evet, beklentiyi artırmalıyız.”

Montgomery'nin gülümsemesi ona yakınlaştıkça genişledi. “Aynen öyle.”

Emma bir kez daha güldü. Ona aşık olmasa da bugün burada olmasından memnun olduğunu itiraf etmeliydi. “Bir gün hayatına giren bir kadını çok mutlu edeceksin Montgomery Knox.”

Montgomery göz kırptı. “Ah, aslında pek çok kadını mutlu etmeyi planlıyorum Emma Woodhouse.”

Emma gülümsedi.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Bayan Pawlowski, Emma'yla Montgomery'ye garip bir şekilde el sallayarak. “Siz ikiniz çok tatlısınız! Margo, onu nerede sakladın?”

Margo, dudaklarına kendini beğenmiş bir sırıtış yerleşirken omuz silkti. Knightley'nin yüzünde kibar bir gülümseme vardı.

En azından Davina rol yapmaya çalışmıyor, utanmış görünüyordu. Hatta belki de biraz sinir olmuş gibi görünüyordu. Ve Emma'yı olduğu yere sabitleyen o ağırlık aniden geri dönmüştü.

Garsonlardan biri yeni bir şişe şampanyayla masaya geldiğinde Bayan Pawlowski sevinçten adeta çılgılık attı.

“Şampanyaya bayılıyorum! Gerçekten bayılıyorum!” diye ilan etti bir kez daha.

Bay Woodhouse bakışlarını Margo'ya çevirerek “Bence madden suyu da gayet yeterli olurdu,” diye mırıldandı.

“Olmaz baba, kutlama şampanyayla yapılır,” diye cevap verdi Margo. “Sonuçta kutlayacak çok şeyimiz var. Öyle değil mi Emma?”

Margo aklında bir şey varmış gibi bir ifadeyle Emma'yla Montgomery'ye baktı.

Emma aniden gitmek istediğini anladı. Hatta o anda, tüm gözler üzerindeyken tam olarak neden orada olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Sanki uzun süredir olmadığı biri gibi davranıyormuş ama bunu sürdürecektenerjisi kalmamış gibiydi. Maskesi düşmek üzereydi ve onu ayakta tutmak için çok çaba sarf etmesi gerekiyordu. Belki de bu oyuna devam etmek istemiyordu.

“Ayrıca,” diye konuşmaya devam etti Margo. “Ben bu gece içemiyorsam bunu başkalarına dayatma hakkına sahip olduğumu düşünüyorum.”

“Ah, beni zorlamana hiç gerek yok!” dedi Bayan Pawlowski gülerek. “Eğer mümkün olsaydı her öğün içerdim!”

Emma gülümsemeye çalışarak konuyu değiştirmek için ağzını açtığı anda Bayan Pawlowski bir kez daha ciyaktı.

“Burt'üm bana şampanyayı çok sevdiğim için bir üzüm bağı alacağını söylerdi hep! Düşünebiliyor musunuz? Ben ve

bir üzüm bağı? Tüm bunlardan hoşlanmasa da istediği tek şey benim mutlu olmamdı. Ne diyebilirim ki, şampanya beni mutlu ediyor! Keşke daha fazla içebilseydim. Birkaç kadehten sonra uykum geliyor ve iki kelimeyi bir araya getirememeye başlıyorum!”

Emma daha fazla direnemedi. “O halde sınırsız alkol seçeneğini tercih ettiğimize sevindim.”

Kelimeler daha dudaklarından dökülmeden pişman olmuştu. İnsanlar bakışlarını başka yöne çevirince ve gülümsemeleri aniden solunca masaya derin bir sessizlik çöktü.

Bayan Pawlowski de sonunda gülmeye başladı ancak Emma’nın söylediklerini idrak edince gülümsemesi tuhaf bir kıkırtıya dönüştü. “Evet, evet, kesinlikle.”

Masadakilerin kahkahasını birkaç saniye sonra tekrar konuşma sesleri aldı. Emma’ysa hâlâ Bayan Pawlowski’yi izliyordu; utançtan yanakları kızarmış, içkisine dokunamamıştı. Şu anda Knightley’yle sohbet ediyordu ve hâlâ gülümsüyor olmasına rağmen Emma, Knightley’nin endişeli bakışlarından, sıradan ya da önemsiz bir şeyden bahsedilmediğini anlamıştı.

Sonunda masa toplandı ve insanlar yavaş yavaş kalkıp mekandan ayrılmaya başladı. Nadine salı günkü dersinden sonra eve uğrayacağına dair söz verdi ve Montgomery, Emma’nın onunla daha sonra buluşabilmesi için şehir merkezindeki partiden mesaj atacağını söyledi. Emma, Nadine’in partiye gelmeyeceğini biliyordu.

Emma, yemek odasından tuvalete giden koridorda gözden kaybolacak bir an bulana kadar gülümsemeye devam etti.

Kapıyı arkasından kapattığında aynadaki yansımasıyla karşılaştı. Yansımasına baktığında yüzündeki gülümseme soldu ve kırmızı dudakları sert bir çizgiye dönüştü. Bayan Pawlowski’ye

öyle demiş miydi gerçekten? Bu sözler gerçekten ağzından çıkmış mıydı? Emma onun hakkında günde binlerce kez benzer düşüncelere kapılıyor olsa da bunlardan herhangi birinin ortaya çıkacağı düşüncesi onu korkuturdu. Fakat bugün korktuğu başına gelmişti. Hayal kırıklığıyla öfkesi en kötüsünün ortaya çıkmasına neden olmuştu ve Emma'nın sözlerini geri alması imkansızdı.

Belki de düşündüğü kadar kötü değildi. Başka kimse bir şey söylememişti, öyle değil mi? Konuşma normal akışında devam etmişti, Bayan Pawlowski kırılmış gibi görünse de bunu büyük ihtimalle bir sonraki pazar yemeğine kadar unutmuş olacaktı.

Hiçbir sorun yoktu. Her şey yolundaydı.

Belki birkaç kez tekrarlarsa buna gerçekten inanabilirdi.

Emma bu düşünceyle kapıyı açtığı anda doğrudan Knightley'ye çarptı.

Knightley döndüğünde kaşlarını çatmıştı. "Buralarda neden dolandığını sorabilir miyim? Davina içeride bile değil..."

Emma, Knightley'nin yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde söylemek istedikleri aniden yok oldu; yüzüne derin bir öfke ifadesi yerleşti.

"Ne düşünüyordun?" diye homurdandı Knightley; sesi o kadar derinden geliyordu ki Emma sesinin göğsündeki yankısını hissedebiliyordu.

"Anlamadım?"

"Bayan Pawlowski'ye söylediklerin."

Emma hissettiği utancı bastırarak gözlerini devirdi. "Sorun yok. Neden bahsettiğimi bildiğinden emin değilim."

"Ciddi misin? Kadın yirmi dakika boyunca yanımda oturdu ve ağzından başka hiçbir şey çıkmadı. Ne kadar utanç verici olduğunu, onu buna rağmen davet etmiş olmana ne kadar sevindiğini tekrarlayıp durdu."

“Saçmalık! Bunun çok saçma olduğunu sen de biliyorsun. Tabii ki davetli, tıpkı her yıl olduğu gibi! O ailenin bir parçası gibi! Ama onun aileden biri olması, karşısındaki insanları bazen çıldırtacak duruma getirmesini kabul edeceğimiz anlamına gelmiyor.”

“Haklısın,” diye mırıldandı Knightley ona bir adım daha yaklaşarak; Emma bir adım geri attığında omuzları duvara çarptı. “Eğer hâlâ her gün Carlyle’da öğle yemeği yiyor ya da bağış toplama etkinliklerine ev sahipliği yapıyor olsaydı büyük ihtimalle hiç takılmazdım.”

Emma dudak büktü. Knightley’nin yüz ifadesi ciddileşti.

“Ama gerçek farklı Emma. O kadın neredeyse her şeyini kaybetti. Bunu anlayabiliyor musun? Hiç parası yok. Kaybettiği kocası ona asla ödeyemeyeceği kadar büyük bir borç bıraktı. Yıllarca hayırseverlik yaparak hayatta kalmaya çalıştı. Evini dairelere bölse dahi onu satışa çıkarmak zorunda kalacak. Hiçbir şeyi yok Emma. Senden, benden ve yıllardır onun ailesi olan insanlardan başka hiçbir şeyi yok.”

Emma, salonun karanlığının gözlerinin kenarlarında birikmeye başlayan yaşları gizlemesine şükrederek çenesini kaldırdı.

“Bundan zevk falan mı alıyorsun?” dedi Emma tıslayarak. “Yaptığım hatalara odaklanıp sırf kendimi kötü hissetmem için bunu haykırmak hoşuna mı gidiyor?”

Knightley’nin gözleri irileşti. “Kendini *kötü* hissetmen için mi? Tanrım, Emma. Dünya senin etrafında dönmüyor.”

Ona her şeyin farkında olduğunu, Margo tarafından planlanan bu partinin ona bu gerçeği mükemmel bir şekilde hatırlattığını haykırmak istiyordu. Ancak bunu yüksek sesle dile getirirse gözyaşlarına hakim olabileceğini düşünmüyordu, bu yüzden kollarını göğsünde kavuşturarak bakışlarını Knightley’ye dikti.

Knightley başını salladı. “Ne zaman kendini dünyanın merkezi olarak görmekten vazgeçtiğini düşünsem içimdeki tüm umutları tamamen yerle bir eden bir şey yapıyorsun...”

Sanki başka bir şey daha eklemek üzereyken kendini yakalamış gibi duraksadı.

“Ne umudundan bahsediyorsun?” diye sordu Emma; öfkesi utanca dönüşüyordu. “Senin gibi bir *yetişkine* dönüşeceğime dair mi? Nasıl yaşamam gerektiğine o kadar odaklanmışsın ki yaşamamın nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun.”

Knightley’nin gözleri kısıldı. “Affedersin?”

“Yetişkin biri gibi davranmamı istiyorsun ama sadece senin tanımladığın şekilde! Tanımın o kadar sert hatlara sahip ki bunu başarmamın mümkün olup olmadığını bilmiyorum!”

Knightley yaklaştığında yüzlerinin arasında sadece birkaç santim kalmıştı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Sen baban değilsin! Ama birinin beklentilerini tam olarak nasıl karşıladığını kontrol etmeye çalıştığında kesinlikle ona dönüşüyorsun!”

Sonrasındaki sessizlik sağır ediciydi. Odadaki tek ses, aralarındaki hızlı ve ağır nefes sesleriydi. Knightley kıpırdamadan sadece yüzüne baktı; yüzünde öfke, hayal kırıklığı ve anlamlandıramadığı başka bir şey vardı. Bu ifadeyi tercüme etmek imkansızdı.

“George?” Davina’nın sesi koridorun aşağısından duyuldu. “Hazır mısın?”

Knightley aniden geriye yaslanıp doğruldu ve derin bir nefes aldı. “Evet. Hazırım.”

Bakışlarını yeniden Emma’ya çevirdi. Yüzünde düz bir öfke, gözlerindeyse tuhaf bir hüznün vardı. Sonra çıkışa, Davina’ya doğru döndü.

“Güzeldi,” dedi Davina araçları restorandan uzaklaşmaya başladığında. Gülümsese de ses tonu uzun süredir gizlenen bir rahatlamayı açığa çıkarıyormuş gibi tam tersini söylüyordu.

Knightley onu suçlamıyordu. Yemek tam bir felaketti. Emma’yla Montgomery’nin gösterisi herkesin dikkatini çekmişti ve asıl mesele de buydu. Ne kadar çabalasa da Knighthley de bu gösteriye kanmıştı; gülüşmelerini izlemek için yemeğin büyük bir kısmında Davina’yı ihmal etmiş, fısıltı halindeki cilveleşmelerine kulak vermek için etrafındaki konuşmaları dinlememişti. Tabii ki Davina bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Gösteri onun da ilgisini çekmiş olsa da görünen o ki diğerleri kadar eğlenmemişti.

Gösteri sadece Emma’nın Bayan Pawlowski’ye yaptığı sert yorum nedeniyle bir anlığına sekteye uğramıştı.

O halde sınırsız alkol seçeneğini tercih ettiğimize sevindim.

Sözcükler dudaklarından döküldüğü an Emma'nın ne kadar pişman olduğunu hissetmişti. Ama geri almamıştı. Özür bile dilememişti. Bayan Pawlowski de onun yanında kendinden şüphe etmeye başlamışken Emma dahil masadaki herkes hiçbir şey olmamış gibi eğlenceye devam etmişti. Büyük bir suç gibi görülmesi gereken şey sanki hiç yaşanmamış gibi halının altına süpürülmüştü.

Knighthley arabanın deri koltuklarına gömülüp Central Park'taki ağaçların yerini Midtown'daki yüksek binalara bırakmasını izlerken hayal kırıklığıyla iç çekti.

“Söyle bakalım, Emma'yla Montgomery'nin arasında neler oluyor?” diye sordu Davina, Knighthley'yi zihnindeki düşüncelerinden kopararak.

“Emin değilim,” diye cevap verdi Knightley sesini sakın tutmaya özen göstererek.

“Yılbaşı partisinde sadece arkadaş olduklarını düşündüm ama bugün fazlasıyla rahat görünüyorlardı.”

“Öyle görünüyorlardı.”

“Ondan hoşlanıyor mu?”

Knighthley kol desteğini kavrarken dikkatini pencereden dışarıda tuttu. “Olabilir.”

Davina düşünüyormuş gibi mırıldandı.

Knighthley ona döndü. Davina kendi tarafındaki pencereden dışarı baksa da gördüklerini algılamıyor gibiydi.

“Çok kötü,” dedi. “Onun kalbini kıracak.”

“Bunu nerden bilebilirsin ki?” Knighthley ses tonunu sabit tutmaya çalışsa da bu soru acı vericiydi.

Davina sonunda dönüp yüzüne baktı; yüzünde sakinleştirici bir gülümseme vardı. “Montgomery Knox çapkın biri George. Oraya sadece eğlenmek için geldi. Olağanüstü bir seks, belki

kısa süreli bir ilişki yaşayabilirler ama o ilişki yaşanabilecek biri değil.”

“Peki, Emma’nın bir ilişki istediğini nereden biliyorsun?”

“Bana kaçamak arayan biri gibi gelmedi,” dedi omuz silke-
rek. “Belki de yanıliyorumdur. Eğer bilmiyorsa da öğrenecektir.
Hayat tecrübesi, anlarsın ya.”

Sanki Knighthley’nin aynı fikirde olmasını beklermişçesine
yüzüne bakmaya devam etti. Söylemek istedikleri dilinin ucun-
daydı ama fazlasıyla acı verici ve yanlış geliyorlardı; bu yüzden
Knightley tek kelime etmeden arkasını döndü.

Araç şehir merkezinde Hell’s Kitchen’ın kalabalık caddele-
rinden geçerek Chelsea’deki dükkanlara ve kahverengi taşlara
doğru ilerlerken ortamdaki sessizlik ağır hissettiriyordu. 19.
Cadde’ye döndüler ve bloğun yarısında Davina’nın tuğla evi-
nin önünde durdular.

“Evim evim güzel evim,” dedi Davina bir süre sonra, binaya
bakarak.

Knightley hareket etmeden sadece başını salladı.

Davina ona döndü ve dudaklarına hafif bir gülümseme yer-
leşmeden önce bir süre Knighthley’nin profilini izledi. “İçeri gir-
meyi düşünmüyorsun sanırım.”

Bu hem bir soru hem de bir beyandı; Knightley’nin
vücudunda biriken gerilim aniden serbest kaldı.

“Hayır,” dedi iç çekerek. “Düşünmüyorum.”

“Şaşırdığımı söyleyemeyeceğim.”

“Davina, üzgünüm. Ben...”

“Tanrım, lütfen. Bahanelere gerek yok. İkimizin de bahane-
lere ihtiyaç duyduğunu düşünmüyorum,” dedi araçtan inmeden
önce gözlerini devirip ona göz kırparak. “Zaten hiçbir şekilde
oluru yoktu.”

“Yok muydu? Neden?” diye sordu Knightley, dudaklarında rahatlamış bir gülümsemeyle.

Davina eli kapıdayken yüzüne baktı ve güldü. “Çünkü George... *Ona aşıksın.*”

Sonra kapıyı sertçe yüzüne kapattı.

Knightley'nin şehir dışına dönüş yolculuğu zihin bulanıklığıyla geçti; zihni etrafından akıp giden şehirden daha hızlıydı. Davina'nın sözlerini sürekli tekrarlıyor, her açıdan parçalara ayırıyordu. Şoför evin önünde durduğunda Knightley ön kapıdan kaçınıp boş kaldırımında amaçsızca yürümeye başladı ama dönüp dolaşıp aynı noktaya varıyordu.

Ona aşıksın.

Gerçek buydu. Ne yıldızlara sormaya ne de bu gerçeği yalanlamaya gerek vardı. Gerçeği inkar etmek için o kadar savaşmıştı ki önüne bu kadar açık bir şekilde sunulması şaşırtıcıydı.

Emma'ya aşıktı.

İçindeki duygular aylardır giderek artıyordu. Belki de yıllardır. Aniden Los Angeles'a geri çekilmesi ve oradaki ofiste geçirdiği aylar çok bariz bir bahane gibi görünüyordu. Tabii ki ofisin başarılı olmasını istiyordu ama ayrılmasının başka bir nedeni daha vardı. Arka bahçenin karşısında yaşayan biri. Çocukluk arkadaşı, en yakın arkadaşı. Fakat birlikte büyüdüğü kız artık ders kitaplarına resim çizen o çocuk değildi. Hafta sonları gizlice dışarı çıkan o genç değildi. O artık güçlü ve bağımsız bir kadındı.

Ayrıca Montgomery Knox'u istiyordu. Yüzeysel olsa da doğum günündeki gülümsemeler ve fısıltılar arasında istediğinin

bu olduğu açıktı. Bu düşünce bile üzerindeki ağırlığı artırmaya yetiyordu. Ancak Knighthley seçimleri hakkında ne düşünürse düşünsün Emma'nın, kararlarını onun daimi müdahalesi olmadan vermeye hakkı vardı.

Bu gerçeğı uzun süredir görmezden gelse de o koridorda kendini savunmaya çalıştığında gerçek bir tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Tıpkı onun kendisine yaptığı gibi Emma da ona bir ayna tutmuştu. Emma onu kendisinden daha net görüyordu. Ve bu fazlasıyla kalitesiz bir yansımaydı.

Belki de tüm olay buydu. Emma büyümeye çalışıyordu ve onu bundan alıkoyan tek kişi Knightley'ydi.

Bir karar vermişti. Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Hem kendi için hem de Emma için.

Üçüncü Cadde'ye ulaştığında rüzgar hızını artırdı; Knightley ceketine sıkıca sarındı. Köşedeki kafeye girdi, oturup kahve sipariş ederken içerideki sıcakla vücudu ısınmaya başladı. Daha sonra cebinden telefonunu çıkardı. Rehberin en üstündeki telefon numarasına dokundu.

Üç kez çaldıktan sonra bağlandı.

“George Knightley,” dedi Will selamlamak amacıyla.

“Selam Will. Nasılsın?”

“İyiyim.” Bu Will'in her zaman verdiği bir cevaptı; samimi olup olmadığını anlamanın imkansız olduğu düz bir ses tonuyla birlikte. “Senin için ne yapabilirim?”

“Şehirde misin?”

“Hayır. Montauk'tayım. Neden?”

Knightley elini saçlarının arasından geçirerek “Seninle Los Angeles meselesi hakkında konuşmak istiyordum,” dedi.

Telefonun diğer ucundaki Will'in uzun bir iç çektiğini duydu. “Tabii ki istiyorsun.”

Emma doğum günü partisinin ertesi günü erkenden uyandı. Yatağında doğrulduğu anda bir pişmanlık dalgası tarafından ele geçirilmişti. Kapalı güneşliklere baktı. Diğer tarafta onu her ne bekliyorsa –dünya, genel anlamda gerçek hayat– o anda hiçbiriyle yüzleşebilecek gibi hissetmiyordu.

Babasıyla birlikte restoranın önünden taksiye binip 83. Caddede'ye döndüğünden beri odasında saklanıyordu. Emma doğrudan odasına çıkmış ve pencereden süzülen ışığın yavaşça soluşunu izleyip sonra da perdeleri çekmişti. Montgomery gece geç saatlerde şehir merkezindeki partinin zaman kaybı olacağını, onu ertesi gün arayacağını söyleyen bir mesaj göndermişti. Emma cevap verme zahmetine girmeden sadece arkasını dönmüş ve kendini uyumaya zorlamıştı. Bunun onun en güzel doğum günlerinden biri olmadığı açıktı.

Ne yazık ki zihnini ele geçiren pişmanlık duygusu sabah da hâlâ oradaydı. Yeni günün aydınlığı Emma'mn hatalarını daha

da belirgin bir hale getirmişti ve Bayan Pawlowski'ye söylediklerini zihninde tekrarladıkça içindeki pişmanlık gittikçe artıyordu. Sonra da Knightley'ye söylediklerini hatırladığında. Tanrım, tüm bunları yaparken aklından ne geçiyordu ki?

Onu babasıyla kıyaslamak alçakça bir hamleydi. O, Knightley'nin asla dönüşmek istemediği tek adamdı. Ama o da en az Emma kadar sert davranmıştı sonuçta, değil mi? O korkunç bakış, gözlerindeki o sarsıcı hayal kırıklığı. Önceki gece görünmez bir çizgiyi aşmış gibiydi. Şimdi tüm nefret dolu sözleri derin kesikler gibi canını yakıyordu. Bunu birbirlerine neden yapmışlardı ki?

Emma irkilerek yorganını başına kadar çekti.

Bugünlük planı yatakta kalmaya devam etmektir ama sonunda midesi guruldamaya başladı ve yatağından çıkarak mutfığa indi.

Babası tam da beklediği gibi mutfak adasında oturmuş, gazete okuyordu. "Bak sen şuna. Erken kalkmışa benziyorsun doğum günü kızı."

"Günaydın ama doğum günüm geçti."

"Dün eğlendin mi?"

Emma başını salladıktan sonra kupasına kahve doldurdu.

"Eğlenceli bir partiydi," dedi babası duraklamadan önce; kaşlarını çatarak kafasını *Times* gazetesinden kaldırdı. "Yine de sana söylemek istediklerim var... Öylece bırakmaya gönlüm razı gelmedi..."

"Ah?" Emma aniden babasının, söylediklerinden dolayı onu azarlayacağını düşünmüştü. Bunu hak etmişti. Knightley sık sık hatalarına ışık tutsa da babası Emma'nın hatalarını nadiren buluyordu. Şimdi onun gözlerindeki hayal kırıklığını görecek. Nasıl bu kadar zalim olabilmişti?

“Söylemek istediğim...” Gazeteyi bırakarak gözlerinin içine baktı. “Haklıydın.”

Emma gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Haklıydın Emma,” diye tekrarladı babası, kızına sıcak bir gülümseme sunarken.

“Neydim?”

“Brunch olağanüstü bir fikirdi. Şüphe ettiğim için özür dilerim.”

“Ha,” dedi Emma uzun bir nefes vererek. Yaşadığı rahatlatma yerini kafa karışıklığına bırakmıştı. Önceki güne dair başka hiçbir şey söylemeyecek miydi? Onun en eski aile dostuna nasıl davrandığımı duymamış mıydı? “Bu kadar mı?”

“Söylediklerimde ciddiye aldım. Hepsinde.”

“Şimdi bile mi?”

Babası kıkırdadı. “Elbette.”

“Haddimi aştığımı falan düşünmüyorsun yani... Bayan Pawlowski’ye karşı mesela?”

“Ah Emma, dün senin doğum günündü. O yetişkin bir kadın.”

“Ama—”

“İçki içmekten zevk alan bir kadın,” diye ekledi babası göz kırparak.

Emma gülümsemeye çalışarak kahvesinden bir yudum aldı. Yani söylediklerini *duymuştu*. Yine de onun gözünde hâlâ babasının kusursuz küçük kızıydı.

“Sanırım onu ziyaret etmeliyim,” diye mırıldandı Emma sessizce.

“Nasıl istersen tatlım,” dedi babası yeniden gazetesine dönerek.

Emma kahvesiyle telefonunu alıp üst kattaki salona çıktı. Işıklar yanmasa da şöminenin yanındaki koltuklardan birine

kıvrılırken bunu pek fark etmedi. İçeri sızan sabah güneşi renkleri yumuşatıyordu; piyanonun koyu maun rengi gri görünüyordu. Kitaplıktaki kitap sırtları loş ışıktaki seçilmiyordu.

Emma bakışlarını kanepenin üstündeki duvara kaydırdı. Orada babasının yıllar önce Sotheby's'den aldığı, siyah beyaz çerçevesiyle Chrysler Binası'nın orijinal mimari planlarından biri asılıydı. Çok güzel olsa da daha önce orada ne olduğunu hatırlamaktan kendini alamadı: Pierre Bonnard'ın *Kırmızı Halıdaki Çiçekler* adlı canlı, parlak ve fazlasıyla cesur tablosu.

Göğsüne oturan derin üzüntü neredeyse nefessiz kalmasına neden oldu. Annesini özliyordu. Özleyeceği bir anıya bile sahip değildi ama bu evi sıcak bir yuvaya dönüştürmek için astığı tabloları özliyordu. Annesini evin her köşesinde hissetmeyi, orada olmasa da bir zamanlar oralardan geçtiğini bilmeyi.

Emma'yı bencilce ve kaba davrandığı için suçlar mıydı? Yoksa babasının yaptığı gibi buna göz mü yumardı? Emma asla öğrenemeyeceği gerçekten nefret ediyordu.

Kucağındaki telefon çalmaya başladığında ekranda Margo'nun yüzü belirdi.

"Hey!" diye bağırdı Margo. "Uzunca anlatacak vaktim yok çünkü doktora gidiyoruz ama Emma, parti bir harikaydı! Sonrasında dışarı çıktın mı?"

Montgomery'yi kastettiğini biliyordu.

"Çıkmadım. Yorgundum ve geceyi erkenden sonlandırdım."

"Ah, ne kötü. Ama her şey çok başarılıydı, gerçekten. Ben'le sadece bunu söylemek istedik!" Kız kardeşinin sesi boğuklaştı. "Ona eğlenip eğlenmediğini soruyorum... Bir dakika müsaade et... Tamam, söylerim. Ben herkesin çok eğlendiğini iletmemi istiyor."

“Bu konuda pek emin değilim,” dedi Emma odasına girip yatağının kenarına oturarak. “Bayan Pawlowski’ye çok kaba davrandım.”

“Ah, keş şunu. Sadece şaka yapıyordun.”

Yani kız kardeşi de söylediklerini duymuştu.

“şaka ya da değil, ben–”

“Doktora geldik. Daha sonra konuşalım, olur mu?”

Ve hat kesildi.

Emma kararan ekrana öylece baktı. Bu gerçekten inanılmazdı. Knightley’nin onunla yüzleşmesinden ne kadar nefret etse de bir yerde onunla hemfikir olınak zorundaydı. Emma hatalıydı. Peki ona bunu yüksek sesle söyleyen tek kişi neden Knightley’ydi?

Bu, Emma’nın ailesinin bile görmezden gelmemesi gereken bir sınır aşımıydı. Bu hatayı düzeltmesi gerekecekti.

Emma boynuna atkısını sarıp üzerine hafif bir şişme mont aldıktan sonra 83. Cadde’den Bayan Pawlowski’nin birkaç kapı ötedeki evine doğru yola çıktı. Burası Emma’nın çocukluğunda, neredeyse Woodhouseların evi kadar güzeldi. O zamanlar Bayan Pawlowski’yle kocası üç katlı binanın tamamına sahipti; Emma’nın her zaman, ön tarafına park edilen parlak siyah bir Rolls Royce’a ve tatillerde özenle süslenen ön merdivenlerine dair belli belirsiz anıları vardı. Ama o parıltı söneli çok uzun zaman olmuştu. Yemyeşil, pencere önü iek saksıları gitmişti; pencerelerin pervazlarının etrafındaki siyah boya soyulmuştu.

Bayan Pawlowski kocasının vefatının ardından neredeyse her şeyini satmak zorunda kalmıştı. Cenazesine kadar kocasının

milyonlarca dolarlık borcundan habersizdi ve evi dairelere böl-
dükten sonra dahi bu borcu karşılayamamıştı. Bayan Pawlowski
artık bahçe katındaki tek odalı küçük dairede yaşıyordu. Emma
detayları belli belirsiz hatırlasa da Bayan Pawlowski durumun
ne kadar vahim olduğunu hiçbir zaman dile getirmemiş, Emma
da sorma zahmetine girmemişti.

Emma kapıya doğru yürüdükten sonra tereddüt ederek ka-
pıyı çaldı. Uzun bir sürenin ardından küçük bir köpeğin havla-
masını ve zincirlerin çözüldüğünü duydu. Kapı yavaşça açıldı.

“Ah!” dedi Bayan Pawlowski, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti.
“Emma!”

“Merhaba,” dedi Emma el sallayarak. “Umarım çok erken
gelmemişimdir.”

“Hayır! Hayır, hiç sorun değil,” diye cevap verdi Bayan
Pawlowski. Yüzündeki gülümseme kırılman görünüyordu.

“İçeri girebilir miyim?”

“Ah,” dedi tereddüt ederek. “Elbette! Kusura bakma, ne ka-
dar da kaba bir davranış! Seni içeri davet etmem gerekiyordu.
Seni gördüğüme şaşırdım. Seni burada yıllardır görmemiştin.
İçeri gel ve dağınıklığı görmezden gel. Beni ziyarete gelen kim-
se olmaz. Yoksa oraları çoktan toplamış olurum!”

Bayan Pawlowski, Emma’yı küçük ve fazlasıyla tertipli
oturma odasına götürdükten sonra oturmasını istedi.

Bayan Pawlowski’nin dairesinin içi, sıkıcı dış görünüşün-
den tamamen farklı bir karaktere sahipti; Emma onun bir Etsy¹
mağazası işletip işletmediğini merak etmeye başlamıştı. Eski
mobilyaların tümü yeniden tasarlanmış, elle parlak renklere bo-
yanmış gibiydi. Burt’le çıktıkları seyahatlerin çerçeveli fotoğ-

¹ Bağımsız satıcıların kendi dijital dükkanlarını açtığı bir internet sitesi. (e.n.)

raflarının kapladığı soluk duvar kağıdı ve odanın her tarafına dağılmış, göz kamaştırıcı gölgeler oluşturan çok sayıda lambayla hoş bir tezat oluşturunuyordu. Abartılı ve fazlasıyla cesur görünse de işe yaramıştı. Bayan Pawlowski'nin evi, tıpkı sahibi gibi abartılı bir tarza sahipti.

Bayan Pawlowski çay yapmakta ısrarcı oldu; onun dönmesini beklerken Emma, halının üzerinden onu sessiz ve yargılayıcı bakışlarla inceleyen küçük köpekle baş başa kalmıştı.

“Buyur,” dedi Bayan Pawlowski mutfaktan elinde iki kupayla dönerken. Emma'ya kupalardan birini verdikten sonra yakındaki bir koltuğa yerleşti.

Bir an sessiz kaldılar. Emma çaydan bir yudum aldı. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

“Ah, Armani'yi hatırlıyorum,” dedi sonunda köpeğe doğru başını sallayarak. “Arka bahçemizde oynardı.”

“Ah, hayır. Armani yıllar önce öldü! Bir süredir bu küçük meleğe sahibim. O çok akıllı bir köpek. Değil mi Bay Peach?” Bayan Pawlowski eğildi ve ayaklarının dibine kıvrılan köpeğin beyaz tüylü kafasını okşadı.

“Çok sevimli.” Emma, Bayan Pawlowski'nin daha önce ondan bahsetmemiş olmasına inanamıyordu; sonra pekala söylemiş olabileceğini fark etti. Emma onunla artık nadiren ilgileniyordu. İçini yeniden derin bir suçluluk duygusu ele geçirdi. “Ben... buraya gelip... dün söylediklerim için özür dilemek istedim. Öyle davranmamalıydım.”

Sesi titremeye başlamış, her an ağlayacakmış gibi olmuştu. Son aylarda kendine uyguladığı baskılar bu uygunsuz anda adeta doruk noktasına ulaşmıştı. Kariyeri, ailesi, ilişkileri, zihninin derinliklerine gömdüğü her şey artık ön planda ve her şeyin merkezindeydi.

“Ah Emma, özür dilemene gerek yok,” diye cevap verdi Bayan Pawlowski, ifadesi endişeli bir hal almıştı.

“Özür dilerim, gerçekten,” dedi Emma bir kez daha, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmeye başlarken. Başka birinin daha yaptığı hatayı görmezden gelmesine izin veremezdi. “Siz bana her zaman nazik davranan birisiniz ve ben size çok kaba davrandım. Çok kötü davrandım.”

Bayan Pawlowski hafifçe gülümsedi. “Sen de nazik birisin. Bugün buraya gelmiş olman da çok nazik bir hareketti.”

“Gerçekten değilim,” dedi Emma hıçkırıklarını bastırarak. “Çok üzgünüm. Bu kadar duygusallaşmak istemiyorum. Sorunumun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum! Nasıl hareket etmem gerektiğini bilmeme rağmen aynı hataları tekrarlayıp duruyorum. Knightley bu konuda söylediklerinde haklı, en azından bu konuda hemfikir olabiliyoruz!” dedi ellerini havaya kaldırıp ağladığını gizlemeye çalışmayarak. “Olgunlaşıp doğru kararlar vermek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Hiçbir zaman yeterli olmuyor.” Bakışlarını tekrar Bayan Pawlowski’ye çevirerek başını salladı. “Ve siz bana her zaman çok iyi davranıyorsunuz. Hiçbir zaman beni yargılamadınız. Ben sadece...”

Aralarında nadiren yaşanan sessiz anlardan biriydi; Bayan Pawlowski’nin gözleri irileşmişti.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Emma ıslak yüzünü elinin tersiyle silerken.

Bir an sonra Bayan Pawlowski sandalyesini onunkine yaklaştırdı.

“Seni doğduğun günden beri tanıyorum Emma. Bu farklı bir şey, öyle değil mi?” dedi Emma’nın elini avucunun içine alarak. “Senin arada bir düşsen de nasıl yeniden ayağa kalktığını

gördüm. Bu senin hakkında sevdiğim şeylerden biri. Küçücük bir hata kalbindeki tüm iyiliği silip atmaz.”

Emma bir kez daha yanaklarından süzülen yaşları hissetti.

“Hatırlaman gereken bir şey daha var tatlım...” diye devam etti Bayan Pawlowski.

“Nedir o?” diye sordu Emma, burnunu çekerek.

“Senin yaşında daha... kaçtı? Yirmi dört mü? Tanrım, daha tonlarca hata yapacaksın. Yapmalısın da! Hayatı yaşamaya değer kılan da budur. Hatalar seni olman gereken kişiye dönüştürür.” Gülümsemesi sanki unuttuğu bir anıyı hatırlamışçasına özlem dolu bir hal aldı. “Annen de hatalar konusunda oldukça başarılıydı, biliyorsun.”

Emma kaşlarını çatı. “Öyle miydi?”

Bayan Pawlowski bu bildiğinden gurur duyuyormuşçasına başını salladı. “Biz uzun süredir arkadaştık. Onu babanla tanıştıran Burt’le bendim! Aralarındaki şey ilk görüşte aşktı; hepimiz bunun farkındaydık. Ama o ilk buluşma hiç yaşanmamalıydı. Cassandra, Paris’teki sanat okuluna gitmeyi planlıyordu. Başvurusunu ve gerekli her şeyi postayla göndermişti. Ama bil bakalım ne oldu? Tarihleri yanlış hatırlamış. Son teslim tarihinin üzerinden iki gün geçmişti. Onun yerinde başkası olsa büyük ihtimalle yıkılırdı ama annen bunu gayet rahat bir şekilde karşıladı. Hatta gülerek! İki hafta sonra ona babanla bir kör randevu ayarladık. Daha sonra beni aradığını hatırlıyorum. ‘Şimdi o başvuruyu neden elime yüzüme bulaştırdığımı biliyorum!’ dedi, sanki başından beri plan buymuş gibi. Belki de kader ya da buna benzer bir şeydi. Belki de annen hatalarından en iyi şekilde yararlanmanın yollarını bulmuştu.” Bayan Pawlowski hafifçe omuz silkti. “Herkes hata yapar Emma. Ve bu çok normal bir şey. Hatta iyi de bir şey! Herkes hata yapmalı. Bence...”

hayır, hatta emin olarak şunu söyleyebilirim ki annen seninle ve dönüştüğün kadınla ve bu kadının yaptığı hatalarla çok gurur duyardı.”

Emma, Bayan Pawlowski'nin dudaklarından dökülenlerin ağırlığını göğsünün derinliklerinde hissederek uzunca bir süre gözlerini kapattı.

“Zaten bir insan tam anlamıyla ne zaman büyür ki?” diye devam etti Bayan Pawlowski. “Beni yirmili yaşlarımda görmeliydin! Çok çılgın bir genç kızdım. Ah, ne çok eğlenirdim! Şimdi bile hatasız değilim. Hiç kimse değildir tatlım.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Emma, Bayan Pawlowski'nin elini sıkarak.

Bayan Pawlowski gülümseyerek arkasına yaslandı. “Bay Peaches'in yüzde iki İngiliz Teriyeri olduğunu biliyor muydun? Gerçekten! Hiç benzemediğinin farkındayım. Ama o DNA testlerinden birini yaptırdım ve sonuç bu yönde. Görmek ister misin? İşte burada, çerçevenlenmiş haliyle.”

Emma yıllardır ilk kez Bayan Pawlowski konuşurken saate bakmayı unutmuştu; eski dostunun söyleyeceği her kelimeyi can kulağıyla dinlemek istiyordu.

Emma, Bayan Pawlowski'nin yanından ayrıldığında güneş parkın arkasında kabulmuştu bile. Eve doğru yürürken onu ziyaret etmeye daha fazla zaman ayıracağına dair kendine söz verdi. Belki Nadine'le gidebilirdi. Telefonunu çıkardı, arkadaşına bu fikri mesaj olarak göndermekle o kadar meşguldü ki evin ön merdivenlerinden inerken neredeyse Knighthley'ye çarpmak üzereydi.

“Ah,” dedi bir adım uzaklaşarak. “Kusura bakma, telefonuma dalmıştım...”

“Farkındayım.”

Birbirlerine bakarken bir süre sessiz kaldılar; son karşılaşmalarındaki ateşin yerini soğuk ve yabancı bir his almıştı.

Emma gülümsemeye çalıştı. “Daha önce evimizin ön kapısından çıktığını gördüğümü hatırlamıyorum hiç.”

Knightley başını salladı. Emma o an elindeki deri spor çantasını fark etti. Emma’nın midesine bir kramp girdi.

“Babamı görmeye mi geldin?” diye sordu Emma, ses tonunu düz tutmaya çalışarak.

“Evet. Bayan Pawlowski’nin yanma gittiğini söyledi, öyle mi?”

Emma titrek bir nefes aldı. Knightley’ye söylemeyi düşünmemişti. Aslında oraya gittiğini hiç öğrenmemesini istiyordu. Emma cevap vermemeyi tercih etse de sessizliği onayladığı anlamına geliyordu.

“Bu çok hoş bir davranış Emma,” dedi Knightley sessizce.

Emma cevap vermedi. Knightley’nin altın rengi, berrak gözlerindeki o yıkıcı hayal kırıklığı kayboldu. Söylediklerinin Emma için ne kadar önemli olduğunu gizlemeye çalışır gibi hafifçe başını salladı.

Uzun bir sessizliğin ardından Emma deri çantasına doğru başını salladı. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Los Angeles’a,” dedi Knightley kaldırım kenarında bekleyen aracı işaret ederek. “Sana ve babana veda etmeye geldim.”

Emma gözlerini kırıştırdı. “Ah.” Seyahate çıkması sıradışı bir durum değildi ama ses tonuyla ona bakışında farklı bir şey vardı... veda ediyor gibiydi. “Ne zaman dönüyorsun?”

“Bilmiyorum. Anlaşma final aşamasında, yani yapılacak çok şey var. Uzun sürebilir.”

“Ama... döneceksin, değil mi?”

Knighthley tereddüt etti. “Elbette,” dedi sonunda.

Bu cevap rahatlatıcı olmalıydı ama olmamıştı. Şu an aralarında geçen konuşmada tanıdık ya da iyi hissettiren hiçbir şey yoktu.

“Bu kadar mı? Hemen mi gidiyorsun?” diye sordu Emma, tiz bir sesle.

Kısa bir baş sallama.

Panikle öfke duygusu bedenini ele geçirmeye başlarken Emma’nın sözleri keskin bir hat kazanmıştı. “Veda etmeden önce eve dönmemi bekleyecek miydin?”

Knighthley derin bir nefes alıp elini siyah saçlarının arasından geçirdi. “Emma...”

Sözü, Emma’nın elindeki telefonun çalmasıyla kesildi. Emma da tıpkı Knightley’nin yaptığı gibi bakışlarını telefonun ekranına çevirdiğinde Montgomery’nin adıyla beliren fotoğrafını gördü.

“Açsan iyi olur,” diye mırıldandı Knightley.

“Bekleyebilir.”

Knighthley bir kez daha başını salladı, ifadesi gergin bir hal almıştı. “Gitmem lazım yoksa uçağımı kaçıracağım. Yerleştimde ararım.” Knightley arabaya doğru ilerlerken Emma’nın yanında durakladı. “Hoşça kal Emma.”

Emma, Knightley’nin aracın arka koltuğuna oturmasını izlerken çalmaya devam eden telefonunu duymazdan geldi. Kapı kapandıktan sonra araç yola çıktı ve Beşinci Cadde’ye dönerek gözden kayboldu. Knighthley buradan ayrılmaya ne zaman karar

vermişti? Davina Sundar'la mı gidiyordu? Ne zaman döneceğini nasıl bilemezdi?

Onu durdurmalı, gitmesine engel olmalı, onu bırakmamasını söylemeli ve az da olsa netlik kazanmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Ama Emma hiçbir şey söylememişti.

Emma merdivenlerden odasına doğru çıkarken kendini bomboş hissediyordu. Güneş batarken bakışlarını soğuk ve boş avluya çevirdiğinde onu şimdiden özlemeye başladığını fark etti. Yanından ayrılalı henüz iki dakika olsa da orada olduğunu bilmeyi özlemişti. Birkaç gün hiç konuşmasalar bile onun evinde, sadece birkaç adım uzağında olduğunu bilmek Emma'nın ihtiyaç duyduğu bir düşünceydi. Ve o artık gitmişti.

Her mart ayında olduğu gibi New York çok renksizdi. Bulutlar gökyüzünü hiç terk etmezken, son kar kalıntıları kaldırımları kaplayan buzlu ve kirli bir çamura dönüşmüştü. Parktaki ağaclar yapraksız, binaların renkleri solgundu. Bu, her yıl tekrarlanan bir görüntüydü. Kışın en güzel dönemleri geçtikten sonra şehir bahara kadar derin bir kış uykusuna yatarđı.

En azından hissedilen buydu. Duygular içinde boğuşurken birden çiçekler açmaya başlıyor, gökyüzü yeniden berrak mavi rengiyle buluşuyordu; her şeyin bu kadar hızlı gelip geçmesi herkesi şaşırtıyordu. Sanki önceki ay hiç yaşanmamış gibi hissettiriyordu. Ama Emma tüm değişimlerin farkındaydı. Her günü, her saati sanki vücudunun içinde bir metronom varmış gibi yaşıyordu. Bu hissi iliklerine kadar hissediyordu.

Onu meşgul edecek yeterince iş vardı. Ara sıra Nadine'in sınavlara hazırlanmasına yardımcı oluyordu. Nadine de onun Met görüşmesine hazırlanmasına destek oluyordu. Tamamlanması

gereken bir tez, planlanması gereken bir akşam yemeği vardı, ayrıca Margo'nun bebeği doğmak üzereydi. Yine de her saniye-yi düzenli bir şekilde saymaya devam ederek metronoma geri dönüyordu.

Knighthley gideli on yedi gün olmuştu.

Saymıyor olsa da Knightley'nin yokluğunu görmezden gelmek imkansızdı. Peki bunun sebebi neydi? Knighthley daha önce de onlardan uzakta vakit geçirmişti. Son üç yıldır New York'la Los Angeles arasında gidip geliyordu ama bu farklıydı. Gidişinden sonraki ilk akşam yemeğini yediklerinde Emma bakışlarını Knightley'nin boş sandalyesine çevirdi ve onun tam bir haftadır ortalarda olmadığını hatırladı. Birkaç gün sonra, görüşmesinden önce son sergilerini gezmek için Met'e uğradığında, gidişinin üzerinden on gün geçtiğini biliyordu. Ve her gece, penceresinden dışarı, çimlerin karşı tarafındaki karanlık, boş pencerelere bakarken çeteleye bir yenisini ekliyordu.

Emma kucağında bir kitapla yatak odası penceresinin yanındaki koltukta oturuyordu. Bakışları karanlık pencereye kaydığında kaşlarını çattı. Emma, gri renkli kar yığınlarından, ara sınavlardan ve terk edilmiş evin manzarasından kaçarken Knightley'nin martın ortasında güneşlenmek, partilere gitmek ve plajların keyfini çıkarmak üzere orada olması bencilceydi. En azından yaz aylarında gidebilirdi, yani Emma'nın yurtdışında yaşayan arkadaşları şehre geri döndüğünde. Tabii dönmeye karar verirlerse. Ya da dikkatini dağıtacak stajyer programı başladığında, tabii onu başarırsa...

Kucağındaki kitabı sertçe kapattı. En azından ağaçlardaki yapraklar yeşerene kadar bekleyebilirdi, böylece ağaçlar Emma'nın manzarasını kapatabilirdi. Ama o, tabii ki Emma'nın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda gitmek zorundaydı. Peki ne

yüzünden? Aralarında yaşanan küçük bir tartışma yüzünden mi?

Ancak birkaç dakika sonra Emma'nın hissettiği öfke alevlendiği hızla sönüp gitti. Her ne kadar kararını etkilediğine inanmak istese de bunun, kendisini her zaman eleştirdiği bencil davranışın aynısı olduğunu fark etti. Bu mesele onunla ilgili değildi. Knightley'nin uzun bir sorumluluk listesi vardı: şirketi, arkadaşları, hatta Davina... Emma'ysa listenin en altında yer alıyordu. Aptal, şımarık Emma.

Belki de peşini bir türlü bırakmayan duygu buydu. O Emma'yı listesinin en alt sırasına yerleştirirken Emma onu en üst sıraya koyduğunu fark etmişti. Tüm arkadaşları ve ailesi arasında o gerçek anlamda en iyi arkadaşıydı. Ve bunun sebebi, her ne kadar kabul etmek istemese de Knightley'nin sürekli azarlamaları ve düzeltmeleri olduğunu biliyordu. Amacı kalbini kırmak değildi, sadece Emma'nın 83. Cadde'nin ötesindeki dünyaya hazır olmasını istiyordu. Ve Emma bunu anlamaya başladığı anda Knightley gitmişti.

“Tatlım!” diye seslendi babası aşağıdan. “Nadine geldi.”

“Geliyorum,” diye seslendi Emma. Ama uzunca bir süre hareketsiz kalmaya devam etti.

Sonunda alt kata inmeyi başardığında Nadine'i mutfak adasında, önünde açık bir defterle otururken buldu.

“Sanırım Batı Sanatı ödevim için Cloisters'a dönmem gerekiyor,” dedi Emma'yı gördüğü an. Yüzünde paniklemiş bir ifade vardı. “Tek boynuzlu at halılarıyla ilgili herhangi bir not almadım ve bunun önemli olacağını düşünüyorum. Sence önemli mi?”

“Daha önce Cloisters'a bir düzine kez gittik,” dedi Emma. “Başaracaksın.”

“Ama ya—”

“İnternete gir ve yükledikleri turlardan birini izle. Geçtiğimiz yıl Batı Sanatı Tarihi’nin neredeyse tamamını bu şekilde geçtim.”

“Daha çok değil, daha akıllıca çalış,” diye araya girdi Bay Woodhouse gururla, mutfak masasında oturmuş *Times* gazetesini okurken.

Nadine hayranlıkla Emma’ya baktı. “Cuma günü bir yıldız gibi parlayacaksın.”

Emma görüşmeyi hatırlayarak irkildi. “Umarım. Küratörlerden birinin adımı hatırlamasından hâlâ korkuyorum.”

“Daha çok değil, daha akıllıca çalış,” diye tekrarladı Bay Woodhouse, Emma’ya bakıp tek kaşını kaldırarak.

Emma gözlerini devirerek mutfak adasının ortasındaki salkımdan bir üzüm aldı ve ağzına attı. “Knighthley bu slogana kesinlikle karşı çıkacaktır.”

“Sanırım bu sloganı Knightley’nin de ara ara hatırlaması gerekiyor,” diye mırıldandı çoktan gazetesine dönmüş olan Bay Woodhouse.

“Onunla konuştun mu?” diye sordu Nadine. Adı anıldığında yüzüne yayılan parıltı şaşırtıcıydı. Emma bunu görmezden geldi.

“Mesajlarıma bakmadım, bilmiyorum,” dedi Emma. Tabii ki yalandı. Dün ona yazdığından beri telefonunu defalarca kez kontrol etmiş, o yokken eve girip dondurma çalıp çalamayacağını sorarak onu dürtmeye çalışmıştı. Ama Knightley’den bir cevap gelmemişti.

“Malibu’daki evinde mi kalıyor yoksa ofisine daha yakın bir yer mi buldu?”

Emma gözlerini kırptırdı. Nadine, Knightley’nin ofisine daha yakın bir ev aradığını nereden biliyordu?

“Emin değilim,” diye itiraf etti Emma. “Sana ev aradığımı mı söyledi?”

Nadine başını sallayarak gülmeye başladı. “Onu satarak bir daire ya da ofise daha yakın bir yer bulmayı düşündüğünü söyledi. Ona deli olduğunu söyledim. Sahile yakın bir evim olsaydı oradan asla taşınmazdım. Ama Knighthley trafiğin berbat olduğunu söyledi.”

“Bunu ne zaman söyledi?”

“Doğum gününde.”

“Konuştuğunuzu bilmiyordum,” dedi Emma sesini sakın tutmaya çalışarak; yine de sesinin alt notalarında acı vardı.

Nadine bunu fark etmemiş gibiydi. “Evet, birkaç saniyeliliğine.”

Emma alt dudağını ısırarak midesine bir yumru gibi yerleşen öfkeyi ifadesinden uzak tutmaya çabaladı. Knightley bunu gerçekten Emma’dan önce Nadine’e mi söylemişti? Emma’nın zihni aniden tüm pazar akşam yemeklerini, Knighthley’yle Nadine’in bu mutfakta birlikte oldukları rasgele anları, özel anlarında attıkları kahkahaları ve fısıldaşmalarını hatırladı.

“Los Angeles’a hiç gitmedim,” diye yakındı Nadine, önündeki not defterini unutmuştu.

“Ah, berbat bir yer,” dedi Emma alaycı bir sesle.

“Sen gittin mi?”

“Hayır. Ama berbat görünüyor.”

“Ha.”

Emma, o sırada çalmaya başlayan telefonunu arka cebinden çıkardı. Ekranda kız kardeşinin yüzü belirmişti.

“Merhaba Margo,” diye yanıtladı Emma. Nadine gülümseyerek telefona el salladı. Emma ona kısa bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Nadine’in de selamı var.”

“Emma!” Bu Margo’nun kendine has paniklemiş ses tonuydu; bu ses paniklediğini belli etmemeye çalışırken iki oktav kadar yükselen bir sestti.

“Ne oldu?” dedi Emma, babasının da dikkatini çekmişti.

Margo bir oktav daha yükseldi. “Bir şey oldu. Berbat bir şey.”

Emma’nın göğsünde sanki bir deliğin açıldığını, kalbinin bu delikten düşerek yerini korkuyla endişeye bıraktığını hissetti.

“Ne oldu? Bebek iyi mi?”

“Bebek iyi.”

“Bebek mi?” diye bağırdı babası.

“Bebek iyiymiş,” dedi Emma babasına dönerek, sonra yine kız kardeşine yöneldi. “Ben’le mi alakalı? Yoksa Knigthley’yle mi?”

“Hayır, ikisi de gayet iyi,” dedi Margo.

“Knighthley mi?” dedi Nadine, nefesi kesilmişti, perişan görünüyordu. Hem kendisi hem de Bay Woodhouse şimdi Emma’yı dikkatlice izliyor, söylediklerine odaklanıyordu.

Emma onu izleyen arkadaşıyla babasına, “Knighthley’yle alakalı değil,” dedi. “O zaman ne?” diye sordu kız kardeşine bir kez daha.

Margo’nun telefonun diğer ucunda kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldığını duydu. “Konu Montgomery.”

“Montgomery mi?”

Bay Woodhouse, Nadine’e dönerek fısıldamaya başladı. “Montgomery, Crawfordların evinde kalan şu delikanlı, değil mi?”

Nadine başıyla onayladı.

Emma telefonu kulağına yakın tutarak Margo’nun konuşmaya devam etmesini bekledi. Konuşmaya devam etmediğini anlayarak “Bir şey mi oldu Margo? İyi mi?” diye sordu.

“Ah, gayet iyi, bir sorun yok.” Margo’nun paniklemiş sesinin yerini, genellikle eski erkek arkadaşlarına ya da konferans masasının diğer tarafında oturan muhalif avukatlara kullandığı alaycı bir öfkeye bırakmıştı. “Büyük ihtimalle muhteşemdir!”

Emma sabırsızlanıyordu. “Margo tam olarak—”

“Davina Sundar’la Fransa’nın güneyinde!” dedi Margo tek nefeste.

O kadar hızlı konuşmuştu ki cümlesi ağzından tek bir kelime gibi çıkmıştı.

Emma’nın kız kardeşinin söylediğini algılaması biraz zaman aldı.

“Montgomery Knox, Güney Fransa’da,” diye tekrarladı.

Karşısında oturan Nadine kaşlarını çatmıştı, kafası karışmış gibiydi.

“Aynen öyle,” diye cevap verdi Margo.

“Davina Sundar’la birlikte,” diye ekledi Emma.

Bay Woodhouse tekrar ona döndüğünde Nadine’in gözleri irileşti. “Davina, Knigthley’nin Emma’nın doğum gününe getirdiği o kadındı, değil mi?”

Nadine belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Bay Woodhouse ilgisini kaybetmiş gibi göründükten sonra dikkatini yeniden gazetesine verdi.

Emma’nın yapabildiği tek şey karşısındaki duvara bakmaktı; başlangıçtaki endişesi yerini garip bir kafa karışıklığıyla şaşkınlığa bırakıyordu. “Montgomery Knox. Ve Davina Sundar.”

“Değil mi?” diye bağırdı Margo; sesi bir oktav daha yükselmışti, bu yüzden Emma telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. “Bu nasıl bir şey? Bu sabah Ben’i arayarak her şeyi anlattı. Sanırım ilk kez yılbaşı partisinde karşılaştılar. Senin düzenlediğin partide! Piç kurusu. Bunun tek gecelik bir

şey olduğunu düşündüm ama anlaşılan doğum gününden sonra iletişimi koparmamışlar. O zamandan beri görüşüyorlar! Buna inanabiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Emma. Çünkü gerçekten inanmakta güçlük çekiyordu.

“Sana bundan bahsetti mi? Onunla konuştun mu?”

Emma, Montgomery’yle en son konuştuğu zamanı hatırlamaya çalıştı. Partinin ertesi günü Knightley’nin şehirden ayrılmaya hazırlandığı sırada aramıştı. Ama Emma telefonu açmamıştı. Sonrasındaysa onunla konuşmak istememiş, sadece mesajlaşmayı tercih etmişti ama o bile haftalar önce sona ermişti. Dürüst olmak gerekirse Emma bunu fark etmemişti bile.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti Emma.

“Ben’e restorana yardım etmek için burada olacağını söylemişti. Şimdiyse haziran ortasına kadar dönmeyecek gibi görünüyor. Bu çok saçma! İhlal ettiği sözleşmeden bahsetmiyorum bile! Onu öldürebilirim ama...” Sesi kısıldı. “Çok üzgünüm. Konu Ben’in restoranı değil. Konu sensin. Montgomery’yle teknik olarak birlikte olmadığınızı biliyorum ama işlerin o yönde ilerlediği açıktı; seni buna ittiğimi biliyorum. Şimdi o gitti, senin de kalbin kırıldı! Bu çok adaletsiz. Ayrıca bu benim hatam! Ben...”

Sanki Emma’yı uçurumdan aşağı itiyormuş gibi, paramparça bir sesle konuşmaya devam etti. Emma kız kardeşini dinledikçe içinde parçalanmaya yakın hiçbir şeyin olmadığını fark etti. Gözlerinden bir tek damla yaş akmamıştı. Öfkelenmemişti. Kıskanmamıştı. Hiçbir şey hissetmemesi büyük bir rahatlıktı.

“Kalbim kırılmadı Margo,” dedi Emma kız kardeşine.

“Yapma. Sırf kendimi kötü hissetmemem için bunu söylemene gerek yok.”

“Onun için söylemiyorum, yemin ederim. Sanırım Montgomery’yle birlikte olma fikrini, ondan gerçekten hoşlanmaktan daha çok sevdim.”

“Anlamadım.”

“Eğlenceli biriydi ve aramızda bir şeyler varmış gibi davranarak iyi vakit geçirdim ama...” Emma durakladı, sözcükler dudaklarından dökülürken gerçeğin farkına vardı. “Sanırım sen onu sevdiğin için ondan hoşlanmaya çalıştım. Sen her zaman benim için en iyisinin ne olduğunu bilirsin. Bir kez daha haklı çıkmanı istedim.”

“Ben *kendim* için bile neyin iyi olduğunu bilmiyorum,” dedi Margo. “Dün gece bebek arabasının bardak tutucusu olmadığı için ağlamaya başladım.”

Emma gülümsedi. “Bebek arabasına bardak tutacağını ben alacağım.”

“Mesele o değil,” dedi Margo, yeniden ağlamak üzere olduğunu belli eden bir sesle.

“Haklısın. Mesele şu ki, senin mükemmellik fikrin artık benimkinden farklı olabilir.”

Margo iç çekti. “Peki sana göre mükemmellik nedir?”

“İki bardak tutucusu olan bir bebek arabası.”

Güldüler. Nadine bakışlarını Emma’ya çevirdi, kafası karışmış görünüyordu.

Sonunda Margo’nun kahkahası sonra erdi ve derin bir iç çekti. “O yine de pisliğin teki.”

“Ah, kesinlikle katılıyorum,” diye onayladı Emma.

“Ayrıca ondan hâlâ nefret ediyorum.”

“Etmeseydin büyük bir hayal kırıklığı yaşardım.”

“Pekala. Tamam,” dedi Margo derin bir nefes alarak. “Seni seviyorum Em.”

“Ben de seni seviyorum Mar.”

“Şimdi gidip Montgomery’nin sözleşmesini gözden geçireceğim ve ona dava açıp açamayacağımızı kontrol edeceğim.”

“İyi eğlenceler.”

Emma telefonu kapatıp ağzı bir karış açık kalan Nadine’e döndü.

“Montgomery’yle Davina mı?” dedi arkadaşı fısıldayarak.

Emma başını salladı. “Montgomery ve Davina.”

“Ama birbirlerini neredeyse hiç tanımadıklarını sanıyordum!”

“Anlaşılan o ki yılbaşı partisinde birbirlerini tanıma fırsatları olmuş,” dedi Emma, sonra durakladı. “Bir dakika, ev turunda ikisiyle birlikteydin. Hiçbir şey fark etmedin mi?”

“Asla!” diye cevap verdi Nadine. “Bize tüm sanat eserlerini ve üst katta yaptırdığı bazı tadilat işlerini gösterdi. Sonrasındaysa daha fazla şampanya almamızı söyledi. Onlar Davina’yla çatıdaki manzarayı izlerken benim aşağıdan şampanya getirmemi istedi...”

Nadine olanları anlatırken hikayeyi ilk kez dinliyormuş gibiydi; Emma’yla aynı sonuca vardı. Ağızları açık bir şekilde birbirlerine baktılar.

“Aman Tanrım, çatıda seviştiler!” dedi Nadine utançla.

“Kim çatıda sevişir ki? Dışarısı buz gibi,” dedi Bay Woodhouse masadaki yerinden. Emma’yla Nadine, neredeyse onun orada olduğunu unutmuşlardı, sesini duyunca sıçradılar.

“Montgomery Knox ve Davina Sundar,” diye tekrarladı Emma bir kez daha.

Babası bir süre düşünüyormuş gibi göründükten sonra omuz silkti. “Hiç şaşırmadın mı?” diye sordu Emma.

“Tatlım, beş dakika öncesine kadar isimlerini hatırlamıyordum,” diye cevap verdi babası, dikkatini yeniden okuduğu makaleye vererek.

“Ya sen?” diye sordu Nadine, bakışlarını Emma’ya sabitleyerek. “Ondan gerçekten hoşlanmadın mı, yoksa Margo kendisini kötü hissetmesin diye mi öyle dedin?”

Emma birkaç saniye düşündü. “Montgomery’yle birlikte olma fikri hoşuma gitti. Ama sanırım ikimiz de bu işin olmayacağını biliyorduk.”

“Eğer Davina’yla birlikteyse kesinlikle olmaz,” dedi Nadine. Sonra durakladı, yüzü aniden asılmıştı. “Tanrım, peki ya Knightley? Sence üzölmüş müdür?”

Arkalarında oturan Bay Woodhouse alaycı bir sesle, “Eğer o kadını kaybettiği için üzölürse bir Big Mac yerim,” dedi.

Babasının bu tuhaf yorumu Nadine’in yüz ifadesini bir kez daha aydınlatırken Emma’nın kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?” diye sordu, hâlâ Emma’ya bakarak gülümsüyordu.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi Bay Woodhouse. “O çocuğu doğduğu günden beri tanıyorum ve daha önce hiçbir kadına karşı bu kadar ilgisiz olduğunu görmedim.”

Nadine patlamak üzereymiş gibi görünüyordu; yerinde oturmakta güçlük çekerken bakışlarını Emma’ya dikerek... nasıl bir tepki vermesini bekliyordu? Cesaret vermesini mi? Onaylamasını mı? Emma aptalca onun yüzüne bakarken Nadine’in yüzündeki gülümsemenin giderek genişlemesini izledi. Yüzündeki ifade Emma’nın ifadesinin tam tersi gibiydi; Nadine’in dudaklarındaki gülümseme arttıkça Emma’nın dudakları keskin bir çizgiye dönüşüyordu.

“Biliyordum,” diye fısıldadı Nadine muzaffer bir sesle.
“Belki yakında Los Angeles’a gitme şansım olur!”

İşte o an Emma günün ikinci aydınlanmasıyla sarsıldı. Nadine Pittman, George Knightley’ye gerçekten aşık olmuştu.

28

EMMA
20 Mart

Knightley. Bu bir kısa mesaj. Cep telefonun aracılığıyla iletiliyor. Muhtemelen posta kutusuna kısa bir yürüyüş yapmaktan ve eski günlerdeki gibi yazışmalarını kağıt üzerinde okumaktan hoşlanıyordursundur ancak insanlar bu şekilde iletişim halinde kalabiliyor. Cevap yazarsan sana New York'ta kaçırdığın her şeyi anlatacağım.

EMMA
22 Mart

Bugün Los Angeles'ta bir aydır yağmur yağmadığını okudum. Ne kadar da sıkıcı. Burada olup bitenlere inanamazsın. Telefonunu Pasifik Okyanusu'na düşürmüş olabilir misin?

31 Mart

Knightley – Dondurucuda naneli kurabiye zulası buldum. Geriye kalanları fidiye için tutuyorum. Cevap vermemeye devam edersen posta güvercini göndermek zorunda kalacağım.

10 Nisan

Selam. Umarım iyisindir. Bebek doğmadan buraya dönecek misin? Margo merak ediyor. Kendine iyi bak.

Knighthley parmaklarını telefonunun aydınlatmalı klavyesi-nin üzerinde gezdirdi. Aklından bir dizi cevap geçse de elleri hareketsiz kalmaya devam etti. Her zamanki gibi. Bu artık alışkanlığa dönüşmüş olan bir rutin gibiydi. Emma'nın yeni mesajını alıyor ve cevap vermeye karar vermeden önce uzun süre telefonuna bakıyordu. Daha sonra da kendini artık cevap vermek için çok geç olduğuna ikna ediyordu.

Her zaman yaptığı gibi Emma'nın son mesajına cevap vermekten bir dakika sonra vazgeçti ve bildirim sesini açıp telefonunu cam masasının üstüne koydu. Sonra ofis sandalyesinde dönerek ofisine baktı. Havadaki boya ve sıva kokusu ofisin ne kadar yeni olduğunu hissettiriyordu. Uzak duvardaki yeni pencereler hâlâ acı verici derecede temizdi ve Knighthley Capital şirketinin hemen dışındaki Los Angeles şehir merkezinin keskin hatlarını vurguluyordu. Kapalı ofis kapısının dışındaki hareketliliğin yarattığı gürültüyü görmezden gelmeye çalışarak bakışlarını cam ve çelik binalara yöneltti. Dışarıdaki herkes fazlasıyla meşguldü. Herkesin kendine özgü bir görevi vardı ve bu görevi en iyi şekilde yerine getirmek için çabalıyordu. Bu iyi bir şeydi. En azından olması gereken buydu.

Arkasına döndü ve masadaki telefonun dahili hattındaki bir düğmeye bastı.

“Buyurun?” diye cevap verdi Nicole. Nicole, Knightley'nin buradaki asistanıydı ve kapısının sadece birkaç metre ötesinde oturuyordu.

“Selam Nicole, Blaxton sözleşmenin güncellenmiş halini hukuk departmanına gönderdi mi?”

“Evet, dün gün sonunda geldi. Hukuk departmanı bu sabah incelemelerini yaptı ve yarın Wentworth ekibiyle bir telefon görüşmesi yapacak. Seni de eklememi ister misin?”

“Hayır, gerekli değil,” diye mırıldandı Knightley, yapılması gereken diğer işlerin zihnen üzerinden geçerken. “Peki yeni ofis alanına yapılacak son ziyaret?”

“Perşembe öğleden sonrası için planlanmış. Ekibimizin kira kontratını gözden geçirmek için saat dörtte bir toplantısı var,” dedi Nicole, sonra tereddüt ederek ekledi: “Seni de eklememi ister misin?”

Knightley bir elini yüzünde gezdirdi. İstiyor muydu? Tabii ki hayır. Ekipman kiralama sözleşmesinin son ayrıntılarını umursamıyordu. Veya boş bir ofis binasının etrafında boş boş dolaşmayı. Zaten her ikisini de idare edebilecek yetenekli bir ekibi ve destek verebilecek düzinelerce çalışanı vardı.

“Hayır. Teşekkürler Nicole.”

“Elbette. Başka bir şeye ihtiyacınız olduğunda haber verin.”

Knightley telefonu kapattı ve bakışlarını yeniden pencereye çevirdi.

Burada ne yapıyordu? New York’a dönebilirdi. Orada da aynı sorunla karşılaşmıştı ama en azından sıkıldığında Ben’le Margo’nun yanına uğrayabilirdi. Emma’yı alıp müzeye ya da sinemaya gidebilirdi. Onunla parkta bir yürüyüş yapıp gününün nasıl geçtiğini sorabilirdi. Yanına uğrayıp yüzünü görebilirdi.

Başı geriye doğru düştü. Evini özlemişti. Onu özlemişti.

Kaçmasına, kendini işine vermesine rağmen kaçamadığı bir şey vardı: Ona aşığı.

Ama bu ikisi için de en iyisiydi. Öyle değil mi? Uzaklaşması, sürekli ortalıkta görünmeden Emma’ya yer açması gerekiyordu. Wentworth’ün satın alınması ona olağanüstü bir bahane

olmuştu; işlerin başında durabilmesi için buraya gelmek zorundaydı. Ama sadece yirmi dört saat sonra Los Angeles ekibinin satın alma işini kontrol altına aldığı açıkça belli olmuştu.

Will, Los Angeles'a gelmeden önce onu aradığında bunu ima etmişti ancak Knightley bunun kendisini toplantılara, telefon görüşmelerine, onaylara, varlığını haklı çıkaracak herhangi bir şeye dahil etmekten alıkoymasına izin vermemişti. Günün sonunda, bu sadece bir engeldi.

Neden hiçbir şeyi akışına bırakamıyordu? Yapması gereken tek şey bir adım geri atmakken hayatının her unsurunu kontrol etmek zorundaymış gibi hissediyordu. Bunu biliyor olmasına rağmen neden başaramıyordu?

Emma'nın sözleri zihnine akın etti; o karanlık koridorda söyledikleri Knightley'nin zihninde yankılanan kendine dair bir tanıımıydı.

Nasıl yaşaman gerektiğine o kadar odaklanmışsın ki yaşamının nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun...

Haklıydı. Knightley hayatını tanımlamaya o kadar çok vakit harcamıştı ki hayatın kendisini yaşamayı unutmuştu. Evet, Emma'nın hataları vardı ama en azından ilk etapta bu hataları yapma cesaretine sahipti. Bu hiçbir riskle karşılaşmamak için bir kenarda oturmaktan daha iyiydi.

Onu sevdiğini söyleme riskini almalıydı. Yılbaşı partisinden sonraki sabah mutfakta o şansı yakalamıştı. Neden yapmamıştı ki? Bahaneler günden güne azalıyordu. Belli ki Emma onunla aynı hisleri paylaşmıyordu; peki bu daha kötü olan seçenek miydi? *Acabalar* yüzünden değer verdiği her şeyden mahrum kalmak ne kadar mantıklıydı?

Aniden Emma'nın tüm bunlardan bihaber olması çok saçma

geldi. Emma gerçeği bilmeyi hak ediyordu ve Knigthley ona bunu söyleme riskini göze almalıydı. Bunu yapmak zorundaydı.

Bir an önce eve dönmeliydi.

Knightley bu fikre yoğunlaşmadan masanın üzerindeki telefona uzandı.

“Buyurun?” diye cevap verdi Nicole.

“LAX’ten New York’a giden bir sonraki uçuş için yer ayırtmanı rica ediyorum.”

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu. “Bir sonraki uçuş derken... bugün mü?”

Knightley çoktan ayağa kalkmış ceketini giyiyordu. Yanında hiçbir şey yoktu ama Malibu’ya dönüp eşyalarını almak vakit kaybından başka bir şey sayılmazdı. Bir an önce gitmesi gerekiyordu. “Evet, bugün.”

“Dönüş biletini ne zamana alayım?”

“Dönüş yok. Tek yön bileti olacak.”

Nicole cep telefonunu aradığında Knightley çoktan asansöre binmişti. Ona bir sonraki uçuşun bir saat kırk yedi dakika sonra olduğunu söylemek için aramıştı. Bilet onayı telefonuna geldiği sırada arabasının arka koltuğunda şoförünü havaalanına yönlendiriyordu. Otoyolda hızla ilerlerken Los Angeles silueti arkasında giderek küçülüyordu. Will’e bir mesaj atarken arkadaşının bunu sorun edeceğini düşünmüyordu. E-postalarını kontrol etmeye çalışsa da ekranın köşesindeki saat dışında hiçbir şeye odaklanması mümkün değildi. Bu yüzden telefonunu tekrar cebine koydu. Şoförü onları 105 numaralı otoyolun yoğun trafiğine soktuğunda pencereden dışarı bakmaktan başka çaresi kalmamıştı. Bacaklarını oynatıyor, parmağıyla kapıya vuruyordu; her hareketinde endişenin yansımaları vardı.

Oraya ulaştığında ne söyleyeceksin? Bu düşünce zihninde kök salmadan önce onu bir kenara itmeye karar verdi. Şu anda zihninin nasıllar, nedenler ya da acabalar tarafından ele geçirilmesine izin veremezdi. Bunları fazlaca düşünmek, daha önce risklerden uzak durmanın tek yoluydu. George Knightley, analiz felcinin sözlük karşılığı.

Cep telefonunu, e-postalarını ellinci kez kontrol etmek için cebinden çıkardığında telefon çalmaya başladı. Ekranda kardeşinin adı belirdi.

“Bu saatte uyanmanın sebebi nedir?” diye cevapladı Knightley.

“New York için o kadar da erken değil,” dedi alay ederek.

“New York için olmasa da senin için öyle.”

“Sen kazandın,” dedi kardeşi boğazını temizleyerek. “Şey... nasılsın? Her şey yolunda mı?”

Knightley kaşlarını çattı. “Ne?”

“Margo seni aramamı ve iyi olduğundan emin olmamı istedi. Bilirsin, olanlardan sonra. Emma’yla kısa süre önce konuştuk. Sanırım durumu iyi ama Margo’yu bilirsin. Onun için hâlâ endişeleniyor. Her neyse, Davina’yla aranızın pek iyi olmadığını biliyorum ama yine de üzüldüm... Elini sallasan ellisi.”

“Tanrı aşkına Ben, tam olarak neyden bahsediyorsun?”

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu. “Davina’yla konuştun mu?”

“Emma’nın doğum gününden beri konuşmadım.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Ben kendi kendine. “Pekala. Bu çok tuhaf.”

“Ben, sadede gel.”

Kardeşi kuru bir kahkahayla karşılık verdi. “Oturuyor musun?”

Emma görmezden gelineceğini tahmin ettiği bir başka mesajı Knighthley'ye gönderdikten sonra başını telefonundan kaldırarak yatak odasının penceresine çevirdi. Knighthley'nin boş evi onunla adeta alay ediyor gibiydi. Zifiri karanlık pencereler onun yokluğunun can yakıcı bir hatırlatıcısıydı. Arkadaşını özlüyordu.

Emma iç çekti. Derin düşüncelere direnmek zorundaydı; Knighthley'nin sessizliğine bir anlam verebilmek için her zamanki bahanelerini kullanarak işi yüzünden çok meşgul olduğunu düşünmeye karar verdi. Sonuçta onun da kendine ait bir hayatı vardı, değil mi? Emma'nın olduğu gibi. Tıpkı kendisi üniversitedeyken Knighthley'nin Los Angeles'ta olduğu zamanlardaki gibi. O zamanları atlattığına göre bunun da üstesinden gelebilirdi. Her şey yolundaydı.

Tazelenmiş bir cesaretle olduğu yerden kalktı ve boy aynasına doğru ilerleyip siyah Diane von Fürstenberg marka, anvelop

elbisesinin önünü düzeltti. Bugün bir iş görüşmesi vardı: Uzun bir süredir beklediği *o görüşme* günü gelmişti. Knightley'ye kafayı takacak vakti yoktu. Bir saatten biraz daha uzun bir süre sonra Met'te oturacak, aylarca süren hazırlıklarla herkesi büyüleyecekti. Kendine odaklanmak zorundaydı.

Yine de Knighthley'nin Nadine'le görüşüp görüşmediğini merak ediyordu. Eğer arkadaşı Knighthley'nin Los Angeles'a gideceğini ondan önce öğrenmişse, orada yaptıklarıyla ilgili güncel bilgilere de sahip olmalıydı. Bu büyük ihtimalle Nadine'in mesajlarına *baktığı* ve attığı mesajlara *cevap verdiği* anlamına geliyordu...

Kes şunu, diye azarladı kendini.

Louboutin marka botlarımı giydi ve kulağına bir çift zarif altın halka küpe taktı. İki arkadaşı arasında ne tür bir ilişki olduğunu düşünecek vakti yoktu. Aynı eyalette bile değillerdi.

Eğer Nadine'in mesajlarına cevap veriyorsa bu yalnızca Emma'nın kileri kasıtlı olarak görmezden geldiği anlamına gelebilirdi. Ani bir sahiplenme hissi Emma'nın göğsünü acıttı. Knighthley onun en iyi arkadaşıydı ama yine de onun yerine arkadaşıyla iletişim halinde olma ihtimali vardı. Emma bu kadar kısa bir sürede nasıl dışlanmıştı? Onları tanıştıran kendisiydi!

Peki... bu konudaki yanlış neydi? Her ne kadar canını yaksa da art niyetli ya da gizli kapaklı hareket etmiyorlardı. Sadece Emma bunu fark edemeyecek kadar kendi dünyasına hapsolmuştu.

Aynadaki yansımasına, "Odaklan," dedi yüksek sesle, kıyafetini beline sıkıca sararken. Evet, Emma gayet iyiydi.

Bir saat sonra Emma Beşinci Cadde'ye doğru ilerlerken kar-
nında alışılmadık bir heyecan hissediyordu. Aylardır kendine
olan inancını güçlendirmeye çalışmıştı ama şimdi Metropolitan
Sanat Müzesi'nin ön kapılarını çerçeveleyen ikonik sütunlara
bakarken aniden endişelenmeye başlamıştı. Belki de Margo
haklıydı; babasının yardımına başvurmak o kadar da mantıksız
değildi. Belki de Knightley deneyiminin yetersizliği konusunda
haklıydı. O anda üzerindeki elbiseyle altındaki bot kombinas-
yonunu bile sorguluyordu.

Emma kaldırımın kenarında durdu ve titrek bir nefes vere-
rek ceketiyi küçük deri çantasını düzeltti. Hayır, her şey yo-
lundaydı. Herkes onun iyiliğini istiyor olabilirdi ama Emma
ya bunu tek başına başaracaktı ya da hiçbir zaman başarama-
yacaktı. Bu son düşüncelerle birlikte şüpheleri sustu ve mer-
divenlerden yukarı çıkıp müzenin neoklasik cephesine doğru
yürümeye başladı.

İçeri süzülen gün ışığı kubbeyi dolduruyor, karanlık taş du-
varlarla yüksek tavanlara adeta hayat veriyordu. Havada tatlı
bir koku vardı; muhtemelen alanın ortasındaki danışma masası-
nı süsleyen devasa yasemin dalları yüzündendi. Emma turist ve
yerli ziyaretçilerin arasından geçerek danışmaya doğru ilerledi.
Emma danışmada oturan hanımefendiye geliş sebebinin söyledi
ve kadın gülümseyerek bir arama yapabilmesi için bir dakika
müsaade istedi. Böylece Emma birkaç dakika boyunca deva-
sa alana bakarak beklemeye başladı. Etrafında çiftler ve aileler
haritaları inceliyor, farklı bilet gişelerinde sıra bekliyorlardı.
Kalabalığın taş duvarlarda yankılanan sesi o kadar yüksekti ki
Emma ona seslenildiğini zar zor duyabildi.

“Emma?”

Arkasını döndüğünde beyaz Oxford gömlekli ve özel dikim siyah pantolonlu uzun boylu bir kadının ona doğru yaklaştığını gördü. “Evet?”

“Inez Linde,” dedi kadın Emma’nın elini sıkmak için okuma gözlüğünü kısa siyah saçlarının üzerine doğru iterek. Kırmızı dudakları düz bir çizgi halindeydi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Emma gülümseyerek.

“Beklettiğim için özür dilerim. Ceketini bırakmak ister misin?”

“Ah, müzeye uygun halde geldim,” dedi Emma şakacı bir sesle.

Inez’in yüz ifadesi değişmedi. “Hadi, daha sessiz bir yere geçelim.”

Emma cevap veremeden arkasını döndü ve danışma masasının yanından geçerek avludan Orta Çağ Sanat galerisine doğru ilerledi. Emma nabzını yavaşlatmaya çalışarak onu takip ediyordu. Her şey kötüye gitmeye mi başlamıştı? Belki de Inez kötü bir gün geçiriyordu? Kalabalık koridorlarda sessizce ilerlerken sorular Emma’nın aklına akın ediyordu.

Amerikan Kanadı’nın merkezindeki geniş heykel avlusuna ulaştıklarında okul grupları ve turist kalabalığı bir hayli azalmıştı. Galeri, heykeller ve vitraylarla doluydu ve tavanı da kapsayacak şekilde kıvrılan devasa bir cam duvar tarafından çevrelenmişti. Emma bu odaya daha önce defalarca kez girmiş olmasına rağmen etkisi değişmemişti. Hâlâ hayret içindeydi.

“Burası müzenin en sevdiğim kısmı,” dedi Emma neredeyse kendi kendine.

Inez duraksayarak yavaşça Emma’ya döndü. “Pardon?”

Emma aniden kendini toplayarak gözlerini kırptırdı. “Ah, burası benim en sevdiğim kısım. Tüm şeylerin neden oldukları yerde olduklarını düşünmeyi seviyorum,” dedi etrafına bakıp

her şeyi içselleştirirken. “Tiffany’nin vitray pencereleriyle yan yana duran Wall Street banka cephesi gibi. Bu kasıtlı bir karardı. Başka bir şey hakkında konuşmaya zorlanıyorsunuz. Bu sadece sanatla ilgili değil, sanat ve mekan arasındaki ilişkiyle de ilgili.”

“Ve sen bunu ilginç buluyorsun, öyle mi?” diye sordu Inez.

“Kesinlikle! Mesela şurada duran yaldızlı Diana heykeline baktığımda sanatçının hikayesini, bu heykelin neden ve nasıl yapıldığını ve buraya gelmek için kat ettiği yolculuğu görüyorum; bir de ona bakanların içinde yarattığı his var. Bir de küratörün bakış açısı var. Heykel neden özellikle burada duruyor? Hangi amaca hizmet ediyor?” Emma aniden kollarını çok fazla hareket ettirdiğini anlayarak geri çekildi. “Bu bağlantılarla hikayeleri ilginç buluyorum, özellikle daha az ilgi görenleri. Gizli bir bulmacaya benzetiyorum.”

Inez ona bakıyordu; gözleri sanki Emma’yı ilk kez görüyormuş gibi kısılmıştı.

Emma’nın bir süre daha oyalanmasına izin verdikten sonra kısa bir koridordan geçerek onları alt katlara ulaştıran asansöre doğru yürüdü. Kapılar tekrar açıldığında müzenin idari ofislerine ulaştıkları belli oldu. Emma koridorların oluşturduğu labirentte Inez’i takip etti; diğer ofis odalarından gelen konuşma seslerinin arasından hafif aralık bir kapıya ulaşana kadar yürümeye devam etti. Inez, Emma onu takip ederken arkasına bakma zahmetine bile girmeden kapıyı açtı ve içeri girdi.

İçeride devasa bir ofis vardı. Duvarlar titizlikle düzenlenmiş gibi görünen kitap raflarıyla doluydu. Ortada L şeklinde bir masa vardı ve üzerindeki kağıtlarla dosyalar düzgünce sıralanmıştı.

“Çok daha iyi,” dedi Inez içini çekip masasının arkasına yerleşerek; Emma’ya karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

Inez ona en yakın dosyayı açarken elbisesinin eteğini kıpırdatmamaya özen göstererek hareket etti. Emma oturduğu yerden baktığında bile bunun kendi özgeçmişi olduğunu anlayabiliyordu ama tam ortasındaki yapışkan not kağıdının üzerinde ne yazdığını göremiyordu.

Inez başını kaldırıp yüzüne bakma zahmetine bile girmeden konuşmaya başladı. “Pekala. Çok uzun süreceğini düşünmüyorum. Sanırım ikimiz de—”

Cep telefonu masanın üzerinde aniden titremeye başladı ve yanıp sönen telefon ekranı sözünü kesti.

Bir iç çekiş daha. “Pardon, bir saniye.” Telefonu açmadan önce Emma’nın cevabını beklemedi. “Ne oldu?” Hattın diğer ucundaki kişinin cevap vermesini beklerken bir süre duraksadı. “Tatlım, e-postalarımı bakacak vakti bulur bulmaz bakacağım ama şu an mühim bir şeyin ortasındayım. On dakika bekleyebilir mi?”

Emma gözlerini kırptırdı. On dakika mı? Met’teki bir pozisyon için yapılacak görüşme bundan daha uzun sürerdi. Ya da sürmezdi. Belki de bunların hepsi kibar bir reddedişle karşılaşacağı, yıllarca kabuslarını süsleyecek bir “teşekkür ederiz ama maalesef” cümlesini duyacağı anlamına geliyordu.

“İlgileneceğim ama hava geçirmez olduğundan eminim. Avukat ayarlamamanın sebebi bu, değil mi?” diye devam etti Inez, sesi tonu sakindi. “Pekala, ben de seni seviyorum.” Sonra telefonu kapattı ve tekrar Emma’ya döndü. “Kusura bakma lütfen. Partnerim kendi işini kuruyor ve bu ikimizin de hayatını etkiliyor.”

Emma gülümsedi. Rahatsız olmamış gibi görünmeye özen gösterdi. “Partneriniz ne iş yapıyor?”

Inez arkasına yaslandı. Dudaklarındaki gülümsemenin zoraki olduğu açıktı. “Bir sanat danışmanlığı şirketi kuruyor.

Sanatçıları ve galerileri, evlerini modern sanatla süslemek isteyen insanlarla buluşturuyorlar. Sadece pahalı parçalar değil, kendilerine hitap eden sanat parçalarını arayan insanlarla.”

Bu Emma’nın ilgisini çekmişti. “Bir nevi sanat çöpçatanlığı.”

Inez’in gülümsemesi değişti. Bu, önceki gülümsemesinden farklıydı; çok daha içten görünüyordu, sanki memnun olmuş gibiydi. Hatta etkilenmiş gibi de görünüyordu. “Evet. Kesinlikle. Sanat çöpçatanlığı.”

“Bunun gerçek bir iş olduğunu bile bilmiyordum.”

“Gelişen bir alan,” diye cevap verdi Inez. “Eskiden Whitney’de çalışırken kendi şirketini hobi amaçlı kurdu ancak o kadar ilgi gördü ki şu anda bu işi tam zamanlı olarak yapıyor. Yine de ona destek olmaları için personel bulması gerekiyor, yoksa bu telefon görüşmeleri için ona fatura kesmeye başlayacağım.”

Emma güldü. “İkinizin de aynı sektörde çalışıyor olması güzel.”

“Sanırım. Fakat evdeki sanat, müzedeki sanattan farklıdır. Burada halkı eğitmek, eserleri korumak ve incelemek istiyoruz. Ama onun yaptığı...” Inez bir an düşündü. “Bunun bir nevi ev gibi hissettiren parçaları keşfetmekle ilgili olduğunu söylüyor.”

Emma’nın içinde bir şeyler sızladı ve uzun bir nefes verdi. “Bu bana annemi hatırlatıyor,” dedi neredeyse kendi kendine.

Inez tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

Emma gözlerini kırptırdı. Kelimelerin dudaklarından dökülmesini istemiyordu ve bunu nasıl açıklayacağını düşünürken ağzı öylece açık kalmıştı. “Annem... ben küçükken öldü. Onu hatırlamıyorum ama bir araya getirdiği sanat eserlerini çok iyi hatırlıyorum. Evimizde parçaları nerelere astığını, etraflarındaki mobilyaları nasıl düzenlediğini. Eserler bana gerçek evimden daha fazla evim gibi hissettiriyordu. Sonra da...”

Cümlesini tamamlamadan sustu. Inez’e, babasının aynı tabloları bu müzeye ödünç verişine dair hikayenin geri kalanını anlatmaya çok yaklaştı. Onlara tekrar yakın olmak için okuldan sonra defalarca kez buraya gelmişti. Ama bu hikayeyi anlatması çok fazla şeyi ortaya çıkaracaktı. O yüzden kelime seçimine dikkat ederek omuz silkti. “Onlar gidince kendisi de gitmiş gibi hissettirdi. Sanki onu ikinci kez kaybetmişim gibi.”

Inez’in yüzündeki gülümseme solsa da bakışları hâlâ keskindi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. “Sanat duyguyla alakalıdır. Bu birçok insanın unuttuğu bir şey.”

Emma başını salladı. “Kesinlikle. Annemi sanatı sevdiği için tanıyorum. Ve hayatım boyunca bu benim için eşsiz bir şey haline geldi. Evet, sanatı çok seviyorum ama aynı zamanda sanatı, insanlar üzerindeki etkisi için de seviyorum. Sanatla etkileşime girişimizi. Yani burası Met. Her gün binlerce insan sanatı görmek için buraya geliyor. Ama gerçekten sanatla etkileşime giriyorlar mı? Yoksa bir başyapıtın önünde birkaç saniye geçirdikten sonra başka bir başyapıtı mı geçiyorlar?”

“Onun mükemmelliğini gerçekten takdir ediyorlar mı?” dedi Inez başını sallayarak.

Bu sözler zihninde yankılanırken Emma başını yana eğdi.

Inez tepkisini izlerken “Katılmıyor musun?” dedi.

“Ben sadece...” Emma dilini hafifçe dışarı ittirdi ve hâlâ zihnindeki farkındalığı kavramaya çalışırken dudaklarını ıslattı. “Mükemmel değiller, öyle değil mi? Asıl mesele de bu. Başyapıtların bile kusurları vardır. Sanatçının düzeltmeye veya gizlemeye çalıştığı bazı hatalar. Ama bu kötü bir şey değil. Kusurlar sanatın değerini azaltmaz. Aksine anlam katarlar. Sanatı daha gerçekçi bir hale getirirler. Daha insani. Ve hiçbir sanat eseri mükemmel olmadığı gibi, hiçbir insan da mükemmel değildir.

Hataları ve kendine has özellikleri onları benzersiz kılar. Onları değerli kılan şey de tam olarak budur.”

Tıpkı Nadine gibi, diye eklemek istedi.

Tıpkı Knightley gibi.

Tıpkı benim gibi.

Bu düşünce doğrudan zihnine akın etti; bu his o kadar güçlü ve bunaltıcıydı ki Emma’nın, Inez’in ona yönelttiği bakışlarının farkına varması birkaç dakika sürdü.

Aman Tanrım. Neden planladığı cevaptan vazgeçip böyle bir cevap vermeyi tercih etmişti? Bu çok... *kişisel* bir cevap olmuştu.

Inez sanki düşünüyormuş gibi kalemını masasının üzerine vuruyordu. “Çok doğru.” Sonra boğazını temizleyerek dikkatini yeniden önündeki dosyaya yöneltti. “Pekala Emma,” dedi; sesi yeniden keskin, profesyonel ses tonuna bürünmüştü. “Staj programımız için doğru aday neden sensin?”

Birkaç dakika konuşmaya devam ettiler ve Emma, Inez’in sorularını haftalardır prova ettiği cevaplarla cevapladı. Ancak tam rahatlamaya başladığı sırada Inez sanki önceden kararlaştırılmış gibi on dakika sonra dosyayı kapattı. Sonra Emma’nın yüzüne ilk tanıştıklarındaki gibi gergin bir gülümseme sundu. “Geldiğin için çok teşekkür ederiz. Sanırım ihtiyacımız olan bu.”

“Ah, elbette. Tabii ki,” dedi Emma başını sallayarak, daha birkaç dakika önceki heyecanı çantasına uzandığı anda aniden sönmüştü.

Inez öne doğru eğilerek Emma’nın dikkatini üzerinde tutmaya devam etti. “Fakat konuşmamızdan çok keyif aldığımı bilmeni isterim.”

Emma’nın gülümsemesi geri döndü. “Ben de.”

“Sonbaharda staj programımıza dahil olacağın için mutluyuz.”

Emma’nın içindeki heyecan geri dönmüştü, midesi sanki kanatlanıp uçacakmış gibi hissettiriyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu Emma, şaşkınlıktan gözleri irileşmişti.

Inez ayağa kalkıp Emma’ya elini uzattı. “Tebrik ederim.”

Emma onun elini sıktı ve dudaklarına yerleşen geniş gülümsemeyi bastırmaya çalışsa da başaramadı. “Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.”

Inez keyifli bir kahkaha attı. “Benim için zevkti. Doğrusunu söylemek gerekirse, sadece özgeçmişini dikkate almış olsaydık seni seçmeyebilirdik ama çok şükür ki İnsan Kaynakları’ndaki çalışma arkadaşlarımız adını tanıdı ve ikiyle ikiyi bir araya getirdi.”

Emma sustu. Sanki dünya dönmeyi kesmiş ve o da olduğu yerde donakalmış gibiydi. Nabızı kulaklarında atıyordu.

Inez, Emma’nın dudaklarındaki gülümsemenin solduğunu fark etmişti. “Bir sorun mu var?”

“Ben... bilemiyorum,” diyebildi Emma sonunda.

“Sanırım bundan kaçınmak imkansız olurdu,” dedi Inez omuz silkerek. “Sonuçta Henry Woodhouse en büyük patronlarımızdan biri.”

Emma’nın kulaklarındaki çınlama giderek artıyordu. “Evet. Doğru.”

Arkasını döndü ve vücudu sanki otomatik pilottaymış gibi kapıya doğru yürümeye başladı.

Çok şükür ki İnsan Kaynakları’ndaki çalışma arkadaşlarımız adını tanıdı ve ikiyle ikiyi bir araya getirdi...

Ve işte bu kadardı; Emma Woodhouse’a bir kez daha istediği şey verilmişti ve onun bunu elde etmesi için hiçbir şey yapmasına gerek kalmamıştı.

Kapı eşiğinde durdu ve yavaşça arkasını dönüp bir kez daha Inez’le yüz yüze geldi.

“Bu pozisyonu kabul etmem mümkün değil,” dedi kelimeleri zihninde işlemeye vakit bulamadan.

Inez sanki bir arama yapacakmış gibi telefonu kulağına götürmüşken duraksadı. “Anlamadım?”

“Vaktinizi çaldığım için çok üzgünüm,” diye devam etti Emma, dengesini koruyabilmek için kapının pervazına dayanmıştı. “Ben sadece... bu pozisyonu hak etmek için gelmiştim. Bu görüşmeye hazırlanmak için aylarımı harcadım. Eğer bu pozisyonun bana teklif edilmesinin tek nedeni babamsa bunu kabul etmem mümkün değil.”

Inez şaşkın bir ifadeyle telefonu yavaşça kulağından indirdi. “Dürüst olacağım Emma. Bu çok rekabetçi bir program. Bununla birlikte, görüşmeyi nasıl ayarladığına bakmaksızın olağanüstü nitelikli bir aday olduğunu kanıtladın.”

Emma ciddi bir gülümsemeyle karşılık verdi. “O halde başka bir yerde iş bulmakta zorlanmam. Ben sadece... bunu kendi başıma yapmam gerekiyor.”

Inez onu izlemeye devam ediyordu; yüzündeki şaşkınlık yerini yeni bir düşünceye bırakmış gibiydi. “Sana vermek istediğim bir şey var.”

Eğilip masanın çekmecesini açtı. Bir süre sonra Emma’ya bir kartvizit uzattı. Emma masaya doğru yürüdü ve kartviziti aldı.

Beyaz kartın üst kısmında Olivia Mason adı, telefon numarası ve e-posta adresi yazıyordu. Altındaysa bir şirket adı vardı: Casamentero Sanat Danışmanlığı.

“Eşimin şirketi. Henüz işe alım sürecinin başında ama...” dedi kartı işaret ederek, “Tam olarak onun aradığı türden biri olabilirsin. Eğer ilgileniyorsan aramanı tavsiye ederim.”

Emma'nın ağız açık kaldı. "Arayacağım. Teşekkür ederim," diyebildi bir süre sonra.

"Seni ekibine dahil etme şansını elde edebilirse çok şanslı demektir," dedi Inez gülümseyerek. Bu seferki gerçek bir gülümsemeydi.

Emma şaşkınlık içerisinde asansörle müzenin alt katma indi. Kapanış zamanı yaklaşmıştı ve kalabalık azalmıştı ancak Emma, galeriler arasında dolaşıp Avrupa Resim Galerisi'ne giden ana merdivenden yukarı doğru çıkarken bunu fark etmedi.

Az öncekiler gerçekten yaşanmış mıydı? Aylardır hayalini kurduğu stajı ret mi etmişti? Görüşmenin her anını kafasında yeniden canlandırırken labirenti andıran odalardan geçiyor, rasgele okul gruplarının ve yalnız ziyaretçilerin yanından geçiyordu. Halbuki görüşme çok da iyi gitmişti. Aralarındaki konuşma dürüst ve gerçekçiydi... hatta eğlenceli. Emma bundan keyif almıştı. Inez'i sevmişti ve kim olduğu ya da başkalarının beklediği gibi bir iddiaya girmeden tutkusu hakkında biriyle konuşmak hoşuna gitmişti.

Ama tüm bunlar Emma'yı adını tanıyarak davet ettiklerini öğrenmeden önceydi. Emma'nın kapıdan içeri girmesini sağlayan şey hâlâ soyadıydı.

Emma başka bir galeriye doğru ilerledi. Bu kısım boştu ve Emma odanın ortasındaki uzun bankın üzerine çöktü. Verdiği kararın gerçekliğinin her an kafasına dank etmesini bekliyordu; hayal kırıklığı, üzüntü, öfke. Ama orada oturduğu süre boyunca hissettiği tek şey içinde tomurcuklanan bir rahatlama hissiydi. Hâlâ elinde tuttuğu kartviziti incelerken içinde yeni yeni oluşmaya başlayan bir sakinlik vardı.

Tam olarak onun aradığı türden biri olabilirsin. Eğer ilgileniyorsan aramanı tavsiye ederim.

Evet, pozisyonu geri çevirmişti. Ama onun yerine içinde o kadar çılgınca bir potansiyel ve umut filizlenmişti ki Emma dudaklarına yerleşen gülümsemeye engel olamadı. Bakışlarını kaldırdığında dudaklarına geniş bir sırıtış yerleşti; bakışlarını odanın içerisinde gezdirdi ve tanıdık bir tabloyla karşılaştı: Gustav Klimt'in *Mäda Primavesi* adlı eseri.

Bunu daha önce neden görmemişti? İnatçı genç kız tam karşısında duruyor, doğrudan Emma'nın gözlerine bakıyordu. Aniden ona en son ne zaman baktığını hatırladı. Knightley'yle geldiğinde. Klimt'in tablosundaki kızın ona Emma'yı hatırlattığını anlatmıştı. Emma o sırada hiçbir şey söylememiş olsa da bu yorum onu rahatsız etmişti. Emma'yı ona benzetmesi değil, onu bu şekilde görmesiydi rahatsız edici olan. Genç ve inatçı, saf ve dik başlı... ama geriye dönüp bakınca söylediği tek şey bu olmamıştı, öyle değil mi? Aslında Knighthley neredeyse bu özelliklerin gurur duyulacak bir şey olduğunu söylüyordu.

Onun benliğini kutladı, kendinden emin ve cesur olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu gösterdi.

Knightley'nin aklına gelen sözleri bir süre yankılanmaya devam etti.

Şu anda burada olsaydı onunla çok gurur duyardı. Tabii ki yine şakalaşacaklardı ama görüşme hakkında bir şeyler duymayı çok isterdi. Ne kadar iyi geçtiğini, ne şekilde hazırlandığını. Ve sonunda nasıl reddettiğini. Margo ona bir hata yaptığını söyleyebilir, babası gözlerini devirerek tepkisini gösterirdi ama Knighthley onu anlardı. Ve Emma ona anlatmak istiyordu. Ona her şeyi anlatmak istiyordu.

Emma kaşlarını çattı, aklı karışmıştı. Knightley tüm kusurlarını görmüş, hatalar yapmasını izlemişti ama aynı zamanda onu o yapan şeyin bu olduğunun da farkındaydı. Emma, mükemmel değildi. Ve ne kadar çabalarsa çabalasın Knightley de değildi. İkisi de bunu çözmenin bir yolunu arıyordu ama en azından birbirlerine sahiptiler.

Her zaman birbirlerine sahip olacaklardı.

Emma derin bir nefes aldı; bu farkındalık ona bir yıldırım gibi çarpmıştı ve resimdeki kızın güçlü duruşuna yakışacak şekilde göz temasını bozmadan doğruldu.

Yüksek sesle, “Knightley’yi seviyorum,” dedikten sonra birkaç saniye donup kaldı; dudaklarından dökülen sözler sessiz ve boş odada yankılanıyordu. Bunu söylediği anda elini dudaklarına götürse de artık çok geçti. Ağzından çıkmıştı. Ve gerçektir.

Emma gözlerini belerterek tabloya sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Yüzündeki gururlu ifadeyi, kendinden emin duruşunu oluşturan kusurlu fırça darbeleri. Klimt’in tablosu değişmemişti ama Emma’nın gözünden artık çok farklı görünüyordu. Fazlasıyla vahşi, yeni ve dehşet vericiydi; Emma’nın fısıldayabildiği tek şey “Siktir,” oldu.

Eve dönüş yolunda zihni bulanıktı. Emma kendini aniden evinin ön kapısına bakarken bulduğunda eve ulaşmayı başardığını anladı. Fakat müzeyle evi arasındaki kısmı hatırlamıyordu. Aklını meşgul eden tek bir düşünce vardı.

Knighthley'ye aşıktı.

Bu bariz bir gerçektir. Her zaman aynı yerde olan kasın esneyebildiğini yeni fark etmiş gibiydi. Şimdi fark ettiği şeyse o kasın titrediği, kasıldığı ve ağrıdığıydı; sanki Manhattan konumunu değiştirmiş ve bedeni değişen ağırlık merkezine ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Emma anahtarı bir şekilde kilide sokmayı başardıktan sonra içeri girip fuayenin ortasında durakladı. Girişteki masanın üzerindeki aynada yansımasına baktı. Koyu renk saç telleri at kuyruğundan fişkırmış, gözleri sanki şoktaymış gibi irileşip donuklaşmıştı. Belki de gerçekten şoktaydı.

Ona aşıktı.

Aynadaki yansımasında yavaşça küçük, gizli bir gülümseme belirdi. Sonunda bu gerçeğe yüzleşmek içindeki ağırlığı elle tutulur bir şeyle bağdaştırmak rahatlatıcıydı. Gerçek bir şeyle.

Ama gülümsemesi aynı hızla soldu ve dudakları tekrar ince bir çizgi haline geldi.

Emma yıllardır bunu görmemiş olabilirdi ama Knightley görmüştü. Ve eğer o da aynı duyguları hissetseydi çoktan bir şeyler söylemiş olurdu. Ya da bir şeyler yapardı. Söyleyebileceği tüm anları hatırladı: pazar akşam yemekleri, sabah birlikte içilen kahveler, hatta yılbaşı gecesi bile, dudaklarının yanağındaki hissi...

Sonra Knightley'nin partiye nasıl somurtkan ve düşünceli bir halde geldiğini, Nadine'le sohbet ettiği süre boyunca nasıl gülümsediğini hatırladı.

Nadine.

Emma hareketsiz kalarak önündeki duvara boş boş baktı.

Evet, Knightley'yi seviyordu. Tıpkı Nadine gibi.

Emma'nın zihni aniden harıl harıl çalışmaya başladı ve her anı hatırlamaya başladı. İlk akşam yemeğinde onları tanıştırdığı anı, Nadine yılbaşı partisine geldiğinde nasıl neşelendiğini, nasıl gülümsediğini ve elbisesine nasıl iltifat ettiğini. Los Angeles konusunda ona nasıl güvendiğini. Davina hakkında. Her şey hakkında.

Tüm olay bundan ibaretti. Son sürat çalışan zihni aniden durakladı. Her şey durdu.

Knightley de Nadine'e değer veriyordu.

Nadine'e, Emma'nın daha önce hiç görmediği şekilde gülümsemişti. Emma'nın daha önce hiç görmediği ilgi ve onayla. Belki Montgomery gibi başka biri olsaydı buna gülüp geçebilirdi. Ancak Knightley kendini beğenmiş bir çapkın değildi; ka-

dınlara akıl vermeye çalışmıyor, dürüst olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Belki de bu yüzden gitmişti. Asla Nadine'le kaçmazdı ama bu, ona karşı hiçbir şey hissetmediği anlamına gelmezdi. Ve şimdi ona gerçeği nasıl dile getireceğini bilmediği için Emma'dan kaçıyordu. Aman Tanrım. Tüm mesele bu muydu?

Emma uzaktan kontrol ediliyormuş gibi yürüdü, at kuyruğunu açtı, sonra paltosunu çıkardı, çantasını ve eşarbını alt kata, mutfağa giden yola attı. Oda sessizdi ve Knighthley'nin yokluğu çok baskındı. Bu mutfağa bir daha ne zaman geleceğini bilmiyordu. Emma neyi kaybettiğini anlamadan o çekip gitmişti.

Ve Emma bunu ona söyleyemezdi. Bunu Nadine'e yapamazdı. Bu gerçeği kalbine gömerek rol yapması gerekecekti.

Evet, sadece rol yapması gerekecekti.

Ama Emma rol yapamıyordu. En azından konu Knightley olduğunda. Denememeyi bile çok küçük yaşta öğrenmişti. Muhtemelen dünya üzerinde içini görebilen tek kişi oydu. Peki Emma bunu nasıl yapabilirdi? Knighthley'nin gerçeği öğrenmesini nasıl engelleyebilirdi?

Çünkü o Los Angeles'ta.

Bu düşünce Emma'nın üzerine adeta bir dalga gibi geldi; serin ve sakinleştirici. Evet, Knightley gerçekten gitmişti. Onu ne kadar özlese de en azından yokluğu gerçekleri görmezden gelmesine yarıyordu. Bunu başarabilirdi.

Derin bir nefes vererek sanki kararlılığını güçlendirecekmiş gibi çenesini kaldırdı. Evet bunu yapabilirdi...

TAK TAK TAK

Bahçe kapısının çalınma sesi odada yankılandığında Emma çığlık attı.

Mutfak adasının kenarını kavradı ve camın diğer tarafında beliren kişinin bir katil olmadığını anlayana kadar bıçak çekmesine doğru hareket etmeye hazır bir şekilde arkasını döndü.

Gelen Knightley'ydi.

Emma olduğu yerde donup kalmıştı; kalbi küt küt atarken gözleri şokla açılmıştı. Bu sırada Knightley'nin yüzüne sanki çift başlıymış gibi bakıyordu. Knightley kapının kolunu işaret etti.

Ah. Doğru ya. Kapı kilitliydi.

Emma yavaşça kapıya yaklaştı ve sürgüyü açtı; kapıyı açtığı anda serin bir hava dalgasıyla karşılaştı. Burnuna o tanıdık koku çarparken –çam ve deri karışımı bir koku– Knightley tüm heybetiyle ondan sadece birkaç santim uzak bir noktada, tam karşısında duruyordu. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve çok sevdiği, göğsüyle kollarını saran lacivert kaşmir kazağı vardı ve...

Aman Tanrım.

Emma bakmamaya çalışsa da gözlerini dikeceği başka hiçbir şey yoktu. Knightley tüm dikkati üzerine çekmeyi başarıyordu.

“Kapı neden kilitli?” diye sordu; sesi Emma'nın göğsünün derinliklerinde yankılanıyor gibiydi.

Rol yap, rol yap, rol yap.

“Neden kilitli olmasın ki?” diye karşılık verdi Emma, omuz silkerek.

“Çünkü bu kapı hiçbir zaman kilitlenmiyor.”

“Sen buradayken kilitlenmiyor.”

Knightley alt metni anlamış gibi görünüyordu. *Şu anda burada değilsin.* Knightley başını salladı.

Sessizlik çöktüğünde Emma, Knightley'nin ne kadar yakında durduğunu fark etti; bakışlarıyla buluşmak için başını

kaldırırken onun sıcak nefesini teninde hissedebilecek kadar yakınındaydı.

Çok yakındı, çok çok yakın.

Emma bir adım geri attı, sonra bir adım daha; son derece normal hareket etmeye çalışıyordu, ta ki mutfak masasına çarpana kadar. Çarpışmanın etkisiyle masa titredi ve vazoyu devrilip şakayıklarının yere düşürmeden önce Emma tam zamanında dönerek vazoyu havada yakaladı. Vazo hâlâ elindeyken gülümseyerek arkasını döndü.

“İyi misin?” diye sordu Knightley, gözlerini ona sabitleyerek.

“İyiyim. Bir şeyim yok,” dedi Emma, çiçekleri yere bırakıp kestane rengi saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. “Döndüğünü bilmiyordum. Los Angeles’tan. Hiçbir mesajıma cevap vermedin, biliyorsun. Kısacası, eve döndüğünden haberim yoktu. Ne zaman döndün?”

Tanrım, rol yapamıyordu.

“Az önce,” dedi. Bakışları hâlâ Emma’nın üzerindeydi. Ayrıca hâlâ kapının eşiğinde duruyordu.

“Ha,” dedi Emma gülümsemesini korumak için çok çabalar-ken. Nabzının kulaklarındaki yankısı sağır ediciydi; zihninde yankılanan bu ses, başka bir şey söylemesini sağlayacak diğer düşünceleri bastırıyordu.

Aralarındaki sessizlik öyle ağırlaşmıştı ki Emma boğulacaktı gibi hissetti. Gözleri Knightley’nin bakışlarından uzaklaştı ve kazağının ön kollarındaki kasları belli edecek şekilde yukarı sıyrıldığı noktaya kaydılar. Lanet olsun, Emma o kazağı o kadar çok seviyordu ki; yıllarca giymek onu o kadar yumuşak yapmıştı ki bazen onu çalıp giyiyordu, ta ki Knightley onu üzerinde görüp geri isteyene kadar. Bu, üniversiteden mezun olmadan

önceydi; şimdi geniş göğsü kazağı daha da esnetiyor, omuzlarıyla kollarındaki dikişleri sıkılaştırıyordu.

Tanrım, hâlâ bakıyordu. Emma bakışlarını masaya, duvara ve buzdolabına çevirdi. Evet, buzdolabı!

“Bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu Emma buzdolabına doğru yürürken. Knighthley’nin kaşları çatılırken Emma bunun nedenini biliyordu. Emma ona daha önce hiç içecek ikram etmemişti. “Kendime bir şey alacağım için soruyorum. Misafir olduğun için değil. Çünkü sen misafir değilsin. Bu çok tuhaf olurdu, değil mi? Babam şu yeni asitli avokado kombucha içeceklerinden aldı; kulağa berbat gelse de tatları o kadar da berbat değil. İster misin?”

“Teşekkür ederim.”

Emma raftaki ilk şişeyi aldı ve mutfak adasına dönerken açtı.
Rol yap, rol yap, rol yap!

Emma saçlarını omzuna attı ve sanki bunu her gün yapıyormuş gibi büyük bir yudum aldı. Sanki fermente olmuş soda tat alma duyusunu yakıp geçmemiş gibi.

“Güzel mi?” diye sordu Knightley; Emma’nın gözlerinin dolmasını izlerken dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşmişti.

Emma boğazındaki aşınma hissini görmezden gelerek yutkundu ve şişeyi bıraktı. “Harika.”

Bir duraklama daha.

Knighthley’nin bakışları vücudundan aşağı doğru kaydı. “Cuma öğleden sonrasına yakışacak şekilde giyinmişsin.”

“Ah,” dedi Emma elbisesine bakıp kırıksıklıklarını eliyle düzelterek. “Birkaç saat önce Met görüşmem vardı.”

“Doğru,” dedi Knightley başını sallayarak. “Unutmuşum. Nasıl geçti?”

“Kabul edildim,” dedi Emma hafifçe omuz silkerek. Knightley’nin gözlerinde onaylayan bir bakış vardı; Emma neredeyse başka bir tarafa bakmak zorunda kalacaktı. Ama yapmadı. Konuşmaya devam ederken yüzüne bakmaya devam etti. “Ama ben reddettim.”

Knightley’nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Ne?”

Emma çenesini kaldırdı. “Görüşme gayet güzel geçti. Konuştuğum kadın çok hoştu; görüşmenin sonunda beni gerçekten sevdiğini düşünüyorum. Ama ayrılırken orada olmamın nedeninin soyadım olduğunu söyledi. Mülakata davet edilmemin nedeni notlarım veya sıkı çalışmam değildi. Bu teklifi bir Woodhouse olduğum için aldım.”

Knightley’nin yüzü düştü. Doğru sözleri bulmaya çalıştığını, olasılıkları gözden geçirip sonunda içini çektiğini görebiliyordu. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Emma gözlerini devirerek. “Mesajlarımın tümünü mü yoksa sadece sıradan olanları mı görmezden geldiğini bilmediğim için sana söylemeyi bile düşünmüyordum.”

“Hiçbiri sıradan değildi,” dedi Knightley mırıldanarak.

“Ah, onları okudun demek,” dedi Emma zoraki bir gülümsemeyle. Derin bir sessizliğin ardından Emma devam etmek için bir süre daha bekledi. “Peki neden cevap vermedin?”

“Üzgünüm. Vermeliydim.”

Emma kaşlarını çattı. Knightley nadiren özür dilerdi ve Emma bunun tadını çıkarmak istese de sanki bunu kabul etmek, onu kolay bir şekilde azat etmekmiş gibi öfkesi hâlâ göğsünde titreşiyordu. “Neden döndün peki?”

Knightley elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes verdi. “Burada, Los Angeles’taki her şeyden çok daha değerli bir şey var.”

Aman Tanrım. Nadine'in konusunu açacaktı. Oda birdenbire çok boğucu geldi, sanki odada yeterince oksijen yokmuş gibiydi; panik Emma'nın bedenini ele geçirmek üzereydi. Knightley'yle bu konu hakkında konuşması imkansızdı. Söyleyeceklerini, hissettiklerini dışarı vurmada dinlemenin hiçbir yolu yoktu. İçindekileri yüzünden okurdu. Konuyu acilen değiştirmesi gerekiyordu.

"Ah, bir dedikodum var," dedi Emma hızlıca.

"Davina ve Montgomery'yle mi alakalı?" diye sordu Knightley, adanın karşı tarafına doğru yürürken.

Emma gözlerini kırptırdı. "Nereden öğrendin?"

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz nereden öğrendiğini anladı. Nadine'le konuşmuştu. Çoktan haberi vardı.

"Ben arayıp anlattı."

Ah. Tabii ya. Bu da çok mantıklıydı.

Emma yüzündeki ifadeyi inceledi; dudaklarının gergin çizgisini, endişeden kırışan alnını. Üzgün görünüyordu. Gerçekten. Emma ilk kez Knightley'nin, Davina ve Montgomery ilişkisi hakkındaki duygularını düşünmeyi bu kadar ihmal ettiği için kendini kötü hissetti. Kalbi ne kadar da kırılmış olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu Emma.

Knightley güldü ama sesi ciddiye. "Ne kadar komik, ben de sana bunu soracaktım."

Emma kafası karışmış bir halde onunla göz göze geldi.

"Sana böyle davranılmasını hak etmiyorsun Emma," diye devam etti. "Hiç kimse tarafından. En azından böyle bir adam tarafından. Kendini herkesten daha çok seven biri. Aşk böyle bir şey değil ve öyle olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Emma'nın onun neyden bahsettiğini anlaması biraz zamanını aldı.

“Bir dakika. Montgomery’den mi bahsediyorsun?” dedi Emma alaycı bir sesle. “Tanrım, hayır. Hayır, aramızda o tarz bir şey yoktu.”

Knighthley ikna olmamış gibi yüzüne bakmaya devam ediyordu.

Emma iç çekti. “Aramızda bir şeyler varmış gibi görüldüğünün farkındayım, hatta kendimi buna inandırmaya çalıştım ama ona hiçbir zaman aşık olmadım. Aşık olmaya yaklaşmamıştım bile. Doğru düzgün bir randevuya bile çıkmadık.” Emma doğru kelimeleri seçmeye özen gösterirken alt dudağını ısırıldı. “Bir daha asla Montgomery Knox hakkında konuşmak zorunda kalmayacağız.”

Knighthley biraz düşündükten sonra mırıldanmaya başladı. “İstediği her şeyi elde eden biri, değil mi?”

Emma sakinleşti. “Ne demek istiyorsun?”

“İçeri girdiğinde dikkatini anında çekiyor. Yalan söylerken bile komik, çekici ve cömert. Daha sonra ortalıktan kayboluyor ve hiçbir davranışının sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıyor.”

Dudaklarından dökülenler Emma’nın öfkesini yeniden canlandırmıştı. “Senin de yaptığın tam olarak bu değil mi?”

Knighthley gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Sen de çekip gittin ve nedenini kimseye söyleme zahmetine bile girmedin,” dedi Emma kollarını göğsünde kavuşturarak. “Evet, işlerin yoğun olabilir ama bu bir mazeret değil. Bizi görmezden geldin Knighthley. Beni görmezden geldin. Ve nedenini hiçbir zaman açıklamadın. Ortadan kayboldun ve mesajlarıma cevap bile vermedin, sana...”

Knighthley arkasına uzanıp elini boynunun arkasına koydu. Bu hareket kazağını yukarı çekerek gergin karnının küçük bir

kısmıyla kemerinin üst kısmındaki kılları ortaya çıkardı. Emma yanaklarının kızarmasına neden olan bir acı hissedince bakışlarını elindeki şişeye çevirdi.

“O halde şimdi sor,” dedi Knighthley, neredeyse fısıldar gibi.

Kalbi her an patlayacakmış gibi teklemeye başlamıştı, sanki Nadine’in adını bile duymak korku ve gerginlikten paramparça olmasına neden olacakmış gibi. Ona gerçeği söylemediği için kızmakla o kadar meşguldü ki, Knighthley korktuğu cümleleri dile getirdiğinde bunun ne anlama geleceğini düşünmemişti.

Knighthley uzun bir sessizliğin ardından yavaşça başını salladı. “Akıllıca. Ama bunu yapmaya devam edemem. Statümü korumak için sessiz kalmaya devam edemem. Dürüst olmam gerekirse...” dedi acı acı gülererek. “Duymak istememeni umursamıyorum. Çünkü bunu duymam gerekiyor. Sana söylemek zorundayım. Her ikimiz de gerçekler ortaya çıktığında pişman olsak bile ben—”

“O zaman sus!” diye haykırdı Emma. Elindeki şişeyi o kadar sıkı tutuyordu ki kırılacağını sandı. “Söyleme. Eğer söyleyeceğin şey her şeyi değiştirecekse lütfen söyleme.”

Kahretsin. Çok konuşmuştu. Knighthley ona bakarken alt dudağını ısırды; ifadesi o kadar can yakıcıydı ki Emma bunu göğsünün derinliklerinde hissedebiliyordu. Knighthley cevap vermedi; bakışları Emma’nın yüzünde gezindikten sonra dudaklarına kaydı ve bir süre orada oyalandı. Sonra aniden kendine gelerek bakışlarını alçalttı.

Bir an. Belki yarım saniye. Kendine gelmek için ihtiyacı olan tek şey buydu. Sonra arkasını döndü ve Fransız kapılardan çıkarak gözden kayboldu.

Emma boğucu sessizlikle öylece kalakaldı ve onun durduğu noktaya baktı.

Az önce ne yapmıştı? Karşısındaki en iyi arkadaşıydı. Ne kadar acı verse de onun yanında olması gerekiyordu. Söyleyecekleri kalbini kırsa bile onu dinlemeliydi.

Bu son düşünceyle birlikte kapıdan çıkarak avlunun karşısındaki eve doğru ilerledi.

“Knightley!” diye haykırdı Emma arkasından ama o çoktan Eve girmiş, sürgülü cam kapıyı arkasından kapatmıştı. Emma bahçeyi koşarak geçtikten sonra kapıyı ardına kadar açtı ve eve girdi.

Knightley mutfak tezgahındaydı; sırtı Emma’ya dönük, başı öne eğikti.

“Git lütfen,” dedi sonunda Emma kararlı bir şekilde eşikte dururken.

“Hayır.”

Arkasını dönerek kaşlarını kaldırdı. “Hayır mı?”

“Söyleyeceklerini dinlemek istiyorum.”

“İstiyor musun? Gerçekten mi?” Knightley kollarını göğsünde kavuşturup tezgaha yaslandı ve Emma’ya kızgınlıkla karışık şüphe dolu bir bakış sundu.

“Evet! Sen benim arkadaşımsın. En azından arkadaşın olmak istiyorum.”

“Arkadaş,” diye mırıldandı Knighthley kendi kendine başını sallayarak. “Doğru ya.”

“Knighthley lütfen. Beni kendinden bir kez daha uzaklaştırma.” Boğazında yükselen paniği görmezden gelerek çenesini kaldırdı. Bunu başarabilirdi; onun dudaklarından dökülecekleri dinlemeye katlanabilirdi. En kötü ne olabilirdi ki? Nadine’le birbirlerini sevdiklerini ve California’ya taşınacaklarını mı söyleyecekti? Bu düşünce midelerini bulandırdı. Ama onun için buna katlanacaktı. Bunu ona borçluydu.

“Uzaklaştırmak mı?” dedi Knighthley elini alaycı bir şekilde yüzüne götürerek. “Tanrım, gerçekten inanılmazsın.”

Emma’ya bir kez daha sırtını döndü ve ellerini tezgaha dayadığında başı tekrar öne düştü.

Emma’nın ağzı açık kalmıştı.

“İnanılmaz mıyım?” diye bağırdı; sesi tiz ve yüksek çıkmış olsa da umurunda değildi. Tüm hayal kırıklıkları içinde dev bir dalga gibi yükseliyor, öfkesi giderek büyüyordu. “Haftalardır beni görmezden geliyorsun. Ortalardan kayboluyorsun. Çekip gidiyorsun. Beni bırakıp gittin! Sonra dönüyorsun ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Sanki hâlâ beni gülünç standartlarına uymaya zorlayabilirmişsin gibi. Ve inanılmaz olan benim, öyle mi? Asıl inanılmaz olan sensin! Bana akıl veriyorsun, beni suçluyorsun ve ben de her zaman bunu kabul ediyorum! Olgun olmayan senken bana büyümem gerektiğini söylüyorsun. Her şeyi tam olarak Bay George Knightley’nin yapacağı gibi yapmadığım için öfkeleniyorsun. Lanet olsun, seninle bunu başaramam!”

Emma onun geniş sırtını, aldığı her öfkeli nefeste omuzlarının yükselip alçalmasını izledi. Yine de onunla yüzleşmeyi düşünmüyordu.

“Beni görmezden gelmeyi bırak!”

Yakınlarda bulduğu ilk şeyi –sehpanın üzerinde duran bir kitabı– eline aldı ve ona doğru fırlattı.

Kitap büyük bir gümbürtüyle ayaklarının dibine düştüğünde Knightley hızla döndü. Emma kaşlarını şaşkınlıktan mı yoksa öfkeden mi çatıldığını anlayamadı.

“Bir şey söyle Knightley! Konuş benimle!”

Knightley ilk başta sessiz kaldı. Altın rengi gözlerinde donuk bir ışıltıyla Emma’yı izliyordu.

“Gerçekten berbat biri olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?” O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Emma duymakta güçlük çekiyordu.

“Sözlerimi çalmaya kalkma,” dedi Emma öfkeli bir sesle. “Sana kızgıyım!”

“Onu anladım!” diye bağırdı, kelimeler odada yankılandı.

Emma gözlerini kısarak ona baktı. “Hayır anlamıyorsun. Ben yokmuşum gibi davranamazsın!”

“İnan bana, bunu çok iyi biliyorum!”

Knighthley çenesini sıkarak yavaş ve derin bir nefes aldı. Emma, sanki bundan sonra ne yapacağına dair bir iç savaş yaşıyormuş gibi görünen Knightley’yi bir süre izleyerek bekledi.

“Ne söylemek istediğimi duymak ister misin?” Kendini tezgahdan itip ağır ve emin adımlarla Emma’ya doğru yürümeye başladığında sesi kulağa derin ve cesur geliyordu.

“Evet,” dedi Emma, Knighthley yaklaşırken bir adım geriye çekilerek; gidecek hiçbir yeri kalmadığı için arkasındaki duvara tosladığında bile çenesini yukarı kaldırmaktan geri kalmadı.

Knighthley, aralarında sadece birkaç santim kaldığında durdu.

“Her şeyi değiştirecek olsa bile mi?” diye mırıldandı Knightley. İfadesi neredeyse can yakıcıydı.

“Ben senin arkadaşınım Knighthley. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek,” dedi. Kendine olan güveni zayıflayıp öfkesi azaldıkça kalbi teklemeye başlamıştı. Knightley’nin nabzını duymaması imkansızdı çünkü Emma, nabzının kulaklarındaki gumbürtüsünü duyabiliyordu.

Knightley ağırlaşmış gözkapaklarıyla öne doğru eğilirken keskin bir nefes aldı ve aralarındaki küçük boşluğu da kapattı. Emma, gözbebeklerinin derin altın rengi içindeki ateşli bakışlara odaklanmaya çalışsa da bakışları onun alt dudağına takıldı. Bu yüzden gözlerini kapattı.

“Asıl sorun da bu Emma. Ben arkadaş olmamızı istemiyorum.” Sesi o kadar yakından geliyordu ki Emma sıcak nefesinin yüzüne çarptığını hissedebiliyordu. Sonra uçları sertleşmiş parmaklarını yüzüne değdirdiğinde Emma’nın gözleri yeniden açıldı. Knightley’nin bakışları hâlâ üzerindeydi ama başparmağıyla yanağını okşadığında gözlerindeki ateş değişmiş gibiydi.

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadı Emma.

“Seni istiyorum.”

Bir an için zaman durmuş gibiydi.

Emma’nın nefesi kesildi. Zihni Knightley’nin sözlerini defalarca kez tekrarlarken parmakları dengesini sağlayabilmek, tüm bunların gerçek olduğuna inanabilmek için arkasındaki duvara doğru uzandı.

Knighthley bir süre bekledi; yüzü o kadar yakındaydı ki neredeyse dudaklarının tatlılığını kendi dudaklarında hissedebiliyordu.

Emma yavaşça gözlerini kırıştırdıktan sonra yoğun kirpiklerinin arasından ona baktı. Akli ve bedeni Knighthley’nin dudaklarından dökülen sözcüklerle sarsılmıştı.

Seni istiyorum.

“Beni istiyorsun?” Kulağa bir soru gibi gelmişti, sanki yüksek sesle dile getirildiğinde gerçekleşecekmiş gibi.

Knighthley’nin başı öne düştü. Sanki en büyük günahını itiraf ediyormuş gibi gözleri kapalıyken ellerini Emma’nın üstündeki duvara dayadı. “Sana baktığımda kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.”

Emma, bu sözler onun dudaklarından çıkıp aralarındaki küçük mesafeyi doldurduğunda bunun bir rüya olmadığını anladı. Bunlar gerçekten yaşanıyordu. Knighthley onu istiyordu. Ve aniden derinlerinde bir yerlerde bir şeylerin alevlendiğini hissetti.

“O zaman... bak bana,” diye cevap verdi Emma; sesi şaşırtıcı derecede alçak ve istikrarlıydı.

Sessizlikle geçen bir an. Sonra Knighthley başını yavaşça kaldırdı ve eliyle Emma’nın çenesini tuttu; onu orada tutarken gözkapakları ağırlaşmış, şaşkınlıkla dolu ifadesi zafer kazanmış gibi aydınlanmıştı.

“Emma,” diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine.

Tanrım, onun dudaklarından dökülen adı. Bu kesinlikle dünyanın en güzel sesiydi.

“Evet,” diye cevap verdi Emma fısıldayarak.

Knighthley eğilip onu öptü. Dili Emma’nın alt dudağına hafifçe değip ağzını araladığında kalbine, zihnine ve tüm benliğine yüklenen elektrikle nefesi kesildi. Emma bu kadar yüksek sesle inlemeyi beklememişti ama dilleri birbirine dokunduktan sonra Knighthley’nin elleri onu daha yakına çekmek için kollarını kavradığında bunu bastıramadı. Vücudu onunkine değdiğinde dizlerinin bağı çözülde ve Emma destek almak için onun gömleğinin yakasını kavradı ve onu vücuduna doğru bastırdı. Knighthley inleyerek cevap verdiğinde Emma’nın omurgasından

aşağı heyecanlı bir ürperti yayıldı. Tanrım, bunun asla bitmemesini istiyordu. Hem de asla...

Sonra Knighthley aniden geri çekildi ve alnım alnına yaslayarak titrek bir nefes verdi.

Hayır, durma. Sakın durma.

Nefes alıp verişleri gürültülü ve düzensizken kalpleri senkronize bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Knightley bir şey söylemek istercesine ağzını açtı ama Emma'nın düşünebildiği tek şey dudaklarını yeniden dudaklarıyla birleştirmekti.

"Emma, ben—"

Dudaklarını onunkine bastırdı ve elleriyle güçlü kollarını tutup onu bir kez daha kendine çekerek sözünü kesti.

Sadece birkaç dakika önce Emma'nın en derininde hissettiği öfke ya da kafa karışıklığı bu ateşi körüklemişti. Bunu hem kendisi hem de Knightley istemişti. George Knightley onu istiyordu. Zihninde tekrarlanan sözcüklerden başka bir şey düşünemiyordu. Her öpüşmelerinde vücudunu ele geçiren yakıcı ağrıyı ve en derininden hızla yükselen ısıyı hissedebiliyordu.

"Siktir," diye fısıldadı Knightley nefesinin altından. Sonra Emma'yı sıkıca tutabilmek için kalçalarını öne doğru itti; bir eliyle onun ufak tefek bedenine dokunurken bir yandan da başını geriye doğru eğdi.

Çevik parmakları kıvrak hareketlerle Emma'nın elbisesinin kemerini hızla çözdü. Kıyafetlerinin yere düşmesini bile beklemeden onun çıplak omzunu öptü. Emma botları, uyumlu siyah iç çamaşırı ve dantel sütyeniyle onun karşısında dururken kendini savunmasız hissetmeyi beklerdi. Ama Knightley'nin nefesini içine çektiğinde yaşadığını hissetti.

"Beni öldürüyorsun Emma," diye fısıldadı Knightley, Emma'nın karnını okşarken. Sonra yeniden öne doğru eğildi ve

dudaklarını köprücük kemiği boyunca gezdirdi. Emma aralanmış dudaklarından kaçan inlemelerin neredeyse farkında bile değildi.

Emma, Knighthley'nin kemeriyle uğraşmaya başladığında Knighthley kıkırdarak kemeri çözmek üzere geri adım attı. Daha sonra üzerindeki kazağı çıkardı ve iç çamaşırına kadar soyundu. Kaşının üzerinde ve gövdesinde ince bir ter parıltısı vardı; Emma'ya bakarak bronzlaşmış tenini sergiliyor, düzensiz nefesler alıp veriyordu.

Tanrım, olağanüstü görünüyor, diye düşündü Emma bacaklarına hakim olmaya çalışarak. Elleri kendisinden bağımsız bir şekilde hareket ediyordu ve göğsüne dokunmak için uzanmışlardı. Avuçlarını sert göğüs kaslarının üzerine koydu ve aşağı doğru kaydırmaya başladı; onun gerildiğini ve keskin nefesler alıp verdiğini hissedebiliyordu. Kendini durduramıyordu; parmakları aşağı doğru hareket ederken gözleriyle parmaklarını takip etti. Knighthley'nin inlediğini duydu; bakışları ona kitlenmişti, Emma başparmağını belinin altındaki teni üzerinde gezinirken kesik kesik nefesler alıyordu. Emma altındaki kalın ve belirgin sertliği görebiliyordu. Ellerini iç çamaşırının altına kaydırmaya başladı ama Knighthley daha hızlıydı.

Hızlı bir hareketle Emma'yı kalçalarından yakalayarak duvara yasladi ve güçlü vücuduyla onu duvara sabitleyerek bacaklarını kolayca beline dolamasını sağladı.

Bu ani hareket Emma'nın nefesini kesmişti, kesik kesik soluyordu. Knighthley'nin dudakları onunkilerle yeniden birleşti ve Emma'nın yumuşak inlemelerini yuttu. Emma, Knighthley'nin her sert itişinde ürperiyordu. Onun tam da olması gereken yerde olduğunu biliyor, bacaklarının arasındaki sertlikle arasında incecik bir kumaş olduğunu düşününce çıldıracak gibi

oluyordu. Kendini ona daha sıkı bastırmak için kalçalarını kaldırdı, omurgasından yukarıya doğru tırmanan ve tüm duyularını ele geçiren arzuyu tatmin etmek için elinden ne gelirse yapmaya çalışıyordu.

“*Tanrım.*” Knightley kalçalarını sanki aklını okuyormuşçasına öne doğru itti.

Sonra eli sert bir şekilde Emma’nın yumuşak uyluğuna doğru kayd, sonra giderek yukarı, alev alev yanan bacak arasına doğru ilerledi. Parmakları iç çamaşırını okşamaya başladığında Emma yavaşça inlemeye başladı ve başını sert bir şekilde duvara dayadı. Knightley’nin onun tepkilerini, aralanmış dudaklarını ve çatık kaşlarını izlediğini hissedebiliyordu. Knightley’nin parmakları siyah dantelli iç çamaşırını yavaşça kenara itti ve iki parmağını içine kayd; önce yavaşça hareket etmeye başladı, sonra elinin etrafındaki kasılmayla hızını artırdı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Emma, hareket ettikçe omurgasının alt kısmında oluşan baskı tatlı bir ritimle yükseliyordu.

“Hoşuna mı gitti? Sana dokunmamı seviyor musun?” diye fısıldadı Knightley kulağına.

“Evet... evet...” diye inledi Emma, kendinden geçmemeye çalışarak. “Seviyorum.”

Knightley’nin içindeki parmakları kıvrılıp daha derin bir noktaya ulaşırken başparmağı da hassas bir noktayla oynamaya başladı. Emma onun üstüne yıkıldı, Knightley’nin onu bu kadar hızlı bir şekilde zirveye ulaştırabilmesine şaşırmıştı.

“Knightley...” dedi nefes nefese, başı dönüyordu.

Knightley, “Tuttum seni,” diye fısıldadı.

Orgazm tüm bedenini ele geçirirken nefesi kesildi, Knightley’in beline doladığı kalçaları titriyordu. Knightley onu

sıkıca kendine bastırdı ve orgazmın yavaşça sona ermesini beklerken yanaklarını ve boynunu öpmeye devam etti.

“İyi misin?” diye fısıldadı Knighthley saçlarına gömülüp boynunu ısıtırken.

“Evet,” dedi Emma nefes nefese. “Vay canına.”

Kollarını Knighthley’nin boynuna doladı; çaresizce ona yaklaşmak, onu tekrar öpmek istiyordu ama o çoktan harekete geçmiş, onu kanepeye doğru sürüklüyordu. Kendini minderlerin üzerine bıraktı ve elleri Emma’nın kalçalarındayken onu üzerine oturtmak için ileri doğru çekti. Knightley’nin ona nazik davranmaya çalıştığının farkındaydı, yine de kalçasına dayanan sertliği hissedebiliyordu ve bu, kan dolaşımının biraz daha hızlanmasına neden oldu.

Dudaklarını onunkilere yaklaştırdığında Knightley vücuduna daha sıkı tutundu.

“Botlarını çıkar,” diye mırıldandı dudaklarının arasından. “Sutyeni de.”

Emma gülümsedi. Bir taraftan onun buyurgan laflarına karşı çıkmak istese de bir yandan da bundan hoşlanıyordu. Yavaşça ayağa kalktı, bacaklarının arasında durdu ve botlarını çıkardı; boyu birkaç santim kısalmıştı. Daha sonra sutyeninin kopçasını açarak çıkardı.

“Siktir,” dedi Knightley, Emma’nın göğüsleri nihayet ortaya çıktığında; göğüs uçları soğuk havanın etkisiyle sertleşmişti. Knightley onun vücuduna doğru eğilerek karnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Dantelli kenarında gezdirdiği parmakları iç çamaşırını tek bir hareketle ayaklarının dibine kadar indirdi. Onun bakışları sanki vücudunun her bir santimini ezberlemeye çalışıyormuşçasına kıvrımlarında gezinirken Emma nefesini tuttu.

Sonra onu bir kez daha kendine doğru çekti; Emma tekrar kucağına düştüğünde bacaklarıyla kalçalarını destekledi.

Knightley artık nazik davranmıyordu. Emma'nın dudaklarını, çenesini ve boynunu yalayıp ısırırken elleri sırtına kaydı ve onu sert göğsüne bastırdı. Knightley bedenini kavrarken Emma boğazından kaçan inlemeye engel olamadı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Emma başını geriye doğru atarak; Knightley köprücük kemiğinin üzerinden geçip göğsüne doğru ilerlerken. Parmaklarını saçlarında gezdirirken dili sertleşmiş göğüs uçlarından birinin, ardından diğerinin etrafında küçük ve yavaş daireler çizerken daha da sertleşti.

“Bunu çok kez düşündüm,” dedi Knightley tenine doğru.

“Düşündün mü?”

Knightley yine boynunu hafifçe ısırınca Emma'nın nefesi kesildi. “Evet, tam olarak bunu düşündüm. Seni bu lanet olası evin her köşesinde becermeyi düşündüm.”

Knightley'nin bundan sonra yapacaklarını hayal ederken Emma'nın içindeki acı artıyordu. Kalçalarını onunkine doğru sıkılaştırdı ve yavaşça sürtünürken Knightley dudaklarını yeniden dudaklarıyla buluşturdu. Bu talepkar bir öpücüktü ve Emma kaybolduğunu hissedebiliyordu; her hareket onu yutmakla tehdit ediyor gibiydi.

“Sana ihtiyacım var, hemen,” diye mırıldandı Knightley'nin dudaklarına doğru. Knightley'nin iç çamaşırına uzandı. Onu aşağı çekmek, aletini içine almak ve içindeki baskıyı hafifletmek istiyordu. Ama Knightley doğrulup ağırlığını vücudundan çekti ve kanepede yanına oturmasını sağladı. Emma dudaklarını dudaklarından ayırmamak için öne doğru eğilerek umutsuzca inledi.

“Şşşt,” dedi Knighthley nefes vererek, dudaklarıyla çenesine küçük öpücükler kondurduktan sonra yerde bir yığın halinde duran kıyafetlerine uzanarak pantolonunun cebinden cüzdanını çıkardı. Bir dakika sonra elinde bir prezervatif tutuyordu. Oda aniden o kadar sessizleşmişti ki duyulan tek ses ikisinin nefes alıp verişleri ve prezervatif ambalajını yırtarken çıkan sestti.

Emma aklının bir yerinde gergin hissetmesi gerektiğinin farkındaydı. Ya da utangaç. Ancak Knighthley’nin aletini kavrayışını ve prezervatifi yavaşça takmasını izlerken hissettiği tek şey açlıktı. Bu o kadar yoğun ve karşı konulmaz bir açlıktı ki vücudunu bir kez daha vücuduna bastırmak için yanıp tutuşuyordu.

“Bekle, bekle, bekle,” dedi Knighthley tembel bir sırtışıla. Sonra başını kaldırıp Emma’ya baktı. Gözlerinde Emma’nın tüm duygularını yansıtan keskin bakışlar vardı. “Gel buraya.”

Knighthley kalçalarını kavrayıp onu bir kez daha kendisine doğru çekerken gözlerini ondan ayırmadı. Kalçaları birleşene kadar yavaş, çok yavaş bir şekilde içine girdiğini hissettiğinde nefesi kesildi; Knighthley küfrederek onu kendine doğru çekti ve onu sıkıca kollarının arasına aldı.

Bu kadarı çok fazlaydı. Çok yoğundu. Sanki ikisinin de bu duyguya alışmaları zaman alacakmışçasına birbirlerine kenetlendiler.

Emma daha önce bunun hayalini kurmuş olsa da Knighthley’nin ne yapacağını, ona nasıl dokunacağını, nasıl hareket edeceğini tam olarak bildiğini düşünmüyordu. Sonra yavaş ve sarhoş edici bir ritimle onu ileri geri hareket ettirirken yarı kapalı gözleriyle fısıldamaya başladı. “Muhteşemsin.”

Emma’nın gözleri kapandı. Knighthley hızını yavaşça artırarak tekrar tekrar içine girip çıkarken kendini mükemmel hissediyordu. Nefes nefese, başı dönmüş bir şekilde boynunun

kıvrımına doğru eğilirken Knighthley onu sıkıca tutuyordu. Her hamlesiyle içinde patlayan hazzın peşinden giderken alnından terler boşanıyordu.

Emma'nın bacakları titremeye başladığında kendine gelebilmek için ellerini göğsünden boynuna doğru kaydırды. Knightley de kontrolü kaybetmek üzereymiş gibiydi; itişleri giderek sertleşiyordu ve Emma olağanüstü bir patlamayla karşı karşıyaydı. Boğazından kaçan çaresiz seslere engel olamıyordu, odaklanabildiği tek şey yaklaşmakta olan orgazmıydı.

“Benim için bir daha boşal,” diye fısıldadı Knightley kulağına, elini aşağıya doğru kaydırıp onu okşarken; Knighthley'nin bu sözleri Emma'nın kendinden geçmesine neden oldu.

Hafifçe başını salladı; bedenini onunkine doğru bastırırken cümle kuramıyor, çaresiz çığlıklar atıyordu. Yoğun kasılmalarla birlikte sert bir orgazm yaşadı. O hayatının en iyi orgazmının tadını çıkarırken Knightley yüzüne hayranlıkla bakmaya devam ederek temposunu sürdürdü.

“Knighthley,” dedi nefes nefese.

Knightley onu çılgınca öptü ve boşaldığında inlemesini bastırana kadar onu tutmaya devam etti.

“Tanrım...” dedi Knighthley nefes nefese, içinde nabız gibi atmaya devam ediyordu. Emma öne doğru düşüp sıcak göğsünde kendine gelmeye çalışırken onu sıkıca tuttu. Vücutları terli ve aşırı hassas olsa da ikisinin de umurunda değildi. Emma onları bekleyen bir konuşma, çözülmesi gereken şeyler olduğunun farkındaydı ama o anda her şeyi bir kenara iterek gözlerini kapattı ve Knighthley'nin kollarında geçirdiği saniyelerin tadını çıkardı.

Knigthley bardakların şingırdaması, ayakların yerde sürülmesi ve alt kattaki çekmecelerin açılması sesiyle uyandığında saat gece yarısına gelmişti. Sesler daha kendine gelemenden zihnine akın etmişti; hepsi bir rüyaya dönüşmeden önce beyni aniden çalışmaya başladı ve gözlerini araladı. .

Arka bahçeye bakan pencere karanlıktı; sadece şehirden gelen ışık yatağının dış hatlarını ortaya çıkarıyordu. Ve yanındaki çarşaflardaki girintiyi.

Emma.

Akşam yaşananlar aniden zihnine akın etti: yaşadıkları gerginlik, tartışma, aniden gelen sahip olma ihtiyacı ve en sonunda ona sahip olmanın olağanüstü rahatlığı. Sonrasında rahatlamanın etkisiyle uyuyakalmış, gece yarısı uyanıp yatağa gitmişlerdi. Knigthley uzanıp telefonunu aldığı anda saatin sabahın üçü olduğunu gördü.

Knighthley uzun bir süre yatakta uzanmaya devam edip mutfaktan gelen sesleri dinledi ve birdenbire içini bir panik dalgası kapladı. Her şey o kadar hızlı bir şekilde gerçekleşmişti ki uzun süredir bastırmaya çalıştığı duygular tarafından kontrol edildiğini ve en sonunda kontrolden çıktığını hissetmişti.

Emma da onu istemişti. O hafif itiş, dudaklarını aralayışı ve vücudunu vücuduna itmesi. Gereken tek şey buydu. Knighthley'nin tüm eleştirilerini, küçümsemelerini ve omuzlarına yüklediği kahrolası yükleri sırtlayan o muhteşem kadın. Bu kadın her şeyin farkındaydı. Ve yine de onu istiyordu.

Odasına doğru yaklaşan seslerini duyunca aklındaki düşünce aniden silinip gitti. Emma kapı eşiğinde belirdiğinde Knighthley çarşaf yığınınından kurtularak doğruldu. Emma'nın bir elinde yarım litre dondurma, diğerindeyse bir kaşık vardı.

“Selam.” Sesi yumuşacık, neredeyse fısıltı gibi gelse de ses tonunda tereddütlü hiçbir şey yoktu. Aslında Emma'da çekingen hiçbir şey yoktu. Eşikte durmuş, kalçasını kapıya dayamıştı ve koridor ışığının gölgeleri dışında onu örten hiçbir şey yoktu. Zifiri karanlıkta olsa bile Knightley vücudunun her kıvrımını seçebiliyordu. Göğüslerinin şişkinliğini, belinin kıvrımını.

“İyi misin?” diye sordu Knighthley.

“Karnım acıktı.” Dudaklarına bir gülümsemenin yerleştiğini gördü. “Çörek ya da mısır gevreği falan aradım ama bulabildiğim tek şey yulaf ezmesiyle protein tozu oldu. Neden bu kadar çok dondurma almana rağmen sağlıksız kahvaltılıklar konusunda bu kadar başarısızsın?”

“Büyük ihtimalle kendimden başkasına kahvaltı hazırlamadığım içindir.” Bunun kulağa eğlenceli gelmesini, onları aralarındaki tanıdık ilişkiye geri döndürmek için kendini geri plana atan bir şaka olmasını istemişti. Ancak sözcükler dudaklarından

dökülür dökülmez Emma'nın dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve Knighthley hatasını anında fark etti. Bu ifade diğerlerini, karanlıkta beliren diğer kadınları da kapsıyordu.

Kahretsin, özür dilemek istiyordu. Yeniden başlamak, ilk konuşan olmak, ona hissettiklerini ve bu hislerin ne kadar *güçlü* olduğunu anlatmak istiyordu.

“Emma öyle demek—”

“Hayır, hayır, sorun değil,” diye sözünü kesti Emma. “Bu durumu tuhaf bir hale getirmek niyetinde değildim. Ya da daha tuhaf.”

Knighthley bakışlarını sabit tutarak başını salladı. “Tuhaf değil.”

Emma yüzünü incelemeye devam ederken aralarındaki sessizlik uzadı.

Yatağın kenarında, Knighthley'nin oturduğu yerin önünde durana kadar bir adım attı, sonra bir adım daha.

“Öyleyse nedir?” diye sordu.

Knighthley uzanıp iki elini kalçasına koydu ve onu kendine doğru çekti. Başparmakları kalça kemiğinin üzerinden geçerken parmaklarını yumuşak tenine bastırdı.

Sana aşığım. Bu düşünce o kadar doğal ve o kadar doğru geliyordu ki bunu neredeyse yüksek sesle söylemek üzereydi. Ama sonra Emma'nın yüzündeki ifadeyi fark etti. Alt dudağı dişlerinin arasındaydı ve kaşları şaşkınlıkla gerilmişti. Ne hissettiğini bilmesine rağmen onun hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalıştığını düşündü.

Bunun yerine, “Ne olmasını istersen o olur,” dedi.

Emma elini siyah saçlarının arasından geçirdiğinde tırnakları kafa derisini gıdıkladı. “Öyle mi?”

Knighthley alnını karnına yaslayarak gözlerini kapattı ve teline değerek başını salladı.

Emma hafifçe gülse de Knightley bu gülüşün ne kadar zorlama olduğunu duyabiliyordu. “Bu, sabaha kadar kalabileceğim anlamına mı geliyor yoksa?”

Göğsünde bir şey nefes alıp verişini ağırlaştırırken bile karnının alt kısımlarında tuhaf bir sıcaklık birikmeye başlamıştı. Geçmişte verdiği kararlar, Emma’nın penceresinden izlediği tüm kadınlar... hepsi birer iz bırakmıştı. Bunu daha önce dikkate almamış olsa da artık görmezden gelmesi imkansızdı. Gerçekten Knighthley’nin onu diğer kadınlar gibi gördüğünü mü düşünüyordu? Tüm kadınları önceki gece yaşananlardan çok önce gölgesinde bıraktığını anlamamış mıydı?

Knightley onun kalçalarını daha sıkı kavradı. Ama yaşadığı hayal kırıklığını bastırmak zorundaydı. Emma’nın liderliği almasına izin vermişti. Ve sabah yeni başlangıçlar için en uygun zamandı.

“Sabah burada olsan iyi olur.”

“Öyle mi?” dedi Emma nefes alarak, sesinde tuhaf bir rahatlama vardı.

Knighthley bakışlarını Emma’ya çevirdi. “Evet.”

Emma soğukkanlı görünmeye çalışıyormuş gibi hafifçe omuz silkti. “Peki.”

Knightley hafifçe güldü. “Dondurmayla işin bitti mi?”

“Gerçekten çok lezzetli,” dedi Emma alaycı bir halde. “Ayrıca içi neredeyse boş olduğu için tekrar dondurucuya atmaya değmez...”

Knighthley dondurmayı elinden alıp komodinin üzerine koyarken başını salladı. Daha sonra Emma’nın elini tutup onu tekrar yatağa yönlendirdi. Emma gülümsemesini bastırmaya

çalışsa da başarısız oluyordu; yatağa uzandığında siyah saçları yastığın üzerine yayıldı.

Knighthley bir kez daha kaybolduğunu hissetse de işleri aceleyle getirme niyetinde değildi. Önceki gece her şey çok hızlı olmuştu. Her şey harikaydı ama çok hızlıydı. Kendini vahşi ve çıldırmış gibi hissetmesine sebep olmuştu; o anlarda bu duyguya teslim olmak kendini çok iyi hissetmesini sağlamış olsa da şimdi geriye dönüp baktığında çok açgözlü görüldüğünü fark ediyordu. Vücudu hareket etmek, ona dokunmak için adeta yanıp tutuşuyordu ama kendini uzak tuttu; Emma'nın yüzü kendisinininkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Ne var?” diye fısıldadı Emma.

“Emma Woodhouse,” diye mırıldandı Knighthley. “Benim yatağında.”

Emma hafifçe güldü. “Bayağı çılgınca.”

“Bir sorun mu var?”

“Yani, dürüst olmam gerekirse...”

“Gerekıyor.” Alnındaki birkaç saç telini eliyle uzaklaştırdı.

“Pekala,” dedi Emma derin bir nefes alarak. “O zaman bana bu devasa yatakta neden iki yastığın olduğunu açıkla. Dekorasyon namına kullanılan parçalar yok mu? Güzel işlemeli bir bel yastığı gibi? Senin derdin ne?”

Knighthley kıkırdarak yana yuvarlandı ve Emma'ya bakmak için dirseğinin üzerine devrildi. “Sanırım bunu sen bana söyleyeceksin.”

Emma dramatik bir şekilde ofladktan sonra bir kez daha yüzleşmek için ona döndü ve gülümsemesi aniden ciddileşti. Bir an öylece durduktan sonra elini yanağına koydu. Knighthley onun dokunuşuyla rahatladı ve parmaklarıyla çenesindeki sakalları okşamasının tadını çıkardı.

“Hiç,” diye fısıldadı Emma. “Aslında senin hiçbir sorunun yok.”

Knighthley alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bundan emin değilim. Seni suçladım ve ders vermeye çalıştım.”

“Bana dürüst davrandın,” diye düzeltti Emma. “Ben de sana dürüstçe karşılık verdim.”

“Hiçbir zaman durma,” dedi Knighthley, başım avuç içini öpebilecek kadar çevirerek.

“Tamam,” dedi Emma nefes alarak. “Yatağındaki yastıklardan nefret ediyorum.”

Knighthley’nin gülümsemesi genişledi. “Aylarca hazırlandığın pozisyonu geri çevirdiğine inanamıyorum.”

Emma sahte bir öfke ifadesiyle elini geri çekti. “Hey! Aslında bu konuda kendimle gerçekten gurur duyuyorum!”

“Duymalısın da. Bunu yapmak kolay bir şey değil. Ben de seninle gurur duyuyorum.”

“Hiçbir gerçek iş beklentisi olmayan işsiz bir mezun olmak üzere olmama rağmen mi?”

Knighthley geriye yaslanıp elini başının arkasına koydu ve bakışlarını tavan vantilatörüne çevirdi. “Halledeceksin. Her zaman yaptığın gibi.”

Emma içini çekti. “Bunu nereden biliyorsun?”

Kaşlarının arasındaki deri sanki soruyu tüm dürüstlüğüyle soruyormuş gibi kırıışmıştı. Knighthley uzanıp onu kendine yaklaştırdı. Emma hevesle kollarıyla bacaklarını vücudunun etrafına sardı ve çenesini göğsüne koydu. Knighthley onun yeşil, iri gözlerine bakarken bir an tereddüt etti. “Bilirim, çünkü sen benim şimdiye kadar aldığım ve muhtemelen alacağımdan daha fazla risk alıyorsun. Hayat karşına ne tür zorluk çıkarırsa çıkar-sın sen kendine olan bu inançla her şeyin üstesinden gelirsin.

Küçülüp yok olmayı reddediyorsun. Yaptıklarımı yargılayabilir, sana hata yapıyormuşsun gibi hissettirebilirim ama bunun tek nedeni senin kadar cesur olmayı dilememdir. Bu yüzden biliyorum.”

Emma ona dönüp baktı ve gözlerini kırıştırdı. “Knighthley, bu bana bugüne kadar söylediğin en güzel şey olabilir.”

Knighthley kaşlarını çatı. “Gerçekten mi?”

Emma başını salladı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşmişti. “Sanırım kıyıda köşede bir özür de vardı.” Onu öperken gülüyordu. “Eğer istersen bütün hafta sonunu senden özür dileyerek geçirebilirim.”

Knighthley gülümsediğini dudaklarında hissedebiliyordu. “Güzel, çünkü onun dışında yapacak bir şeyim...” Aniden vücudu kasıldı, Knighthley’nin saçlarındaki ellerini çekti. “Aman Tanrım.”

Knighthley durakladı. “Ne oldu?”

“Bugün cumartesi.” Gözleri irileşmiş, dudakları ince bir çizgi haline gelmişti. “Bu da, yarının pazar olduğu anlamına geliyor.”

“Yani?”

“Pazar akşam yemeğimiz var. İnsanlar bizi görecek. Bizi öğrenecekler.” Son kelimeyi sanki bir sırmış gibi fısıldayarak söylemişti.

“Neyi öğrenecekler?”

“Senle beni.”

“Bu bir sorun mu?”

“Tabii ki sorun! Bilmemeliler! Yani biz bile aramızdakinin ne olduğundan emin değiken. Onlara ne diyeceğiz?”

Knighthley gülmek istedi. Aslında onlara ne söylemek istediğini çok iyi biliyordu. Tanrım, çatılara çıkıp haykırmak

istiyordu. Ama Emma'nın hâlâ bu konuyu çözmeye çalıştığı açıktı ve onu zorlayan kişinin kendisi olmayacağı da kesindi. Eğer Emma'nın zamana ihtiyacı varsa bunu ona verecekti. Yine de son birkaç aydır aralarında yaşanan gerilimi kimsenin fark etmemiş olması büyük bir mucizeydi; şimdi aralarındaki ilişkiyi nasıl gizleyeceklerine dair en ufak bir fikri yoktu.

“Beklemek istiyorsun yani, öyle mi?”

“Evet...” Düşünürken sesi kısılmıştı. “Yani, Los Angeles’tan döndüğünden bile haberleri yok, değil mi? Bu durumda yemeğe gelmeni bile beklemiyorlar. Belki de henüz dönmemiş gibi davranmalısın. Mesela evdeki ışıkları yakma, arka bahçeye çıkma, gelecek hafta bir çaresine bakarız—”

“Saklanmamı mı istiyorsun?”

“Hayır! Saklanmak demeyelim. Sadece... doğru zamanı beklemek istiyorum.”

“Peki, doğru zaman tam olarak ne zaman?”

Emma gözlerini devirdi. “Bilmiyorum Knightley. Önümde bakabileceğim bir takvim yok, bu yüzden sana kesin bir tarih vermem mümkün değil ama—”

Knigthley tekrar öne eğilerek onu öptü.

“Pekala,” diye fısıldadı yavaşça geri çekilerek. “Herkesten saklayacağız.”

“Herkesten değil,” dedi Emma nefes alarak.

“Tabii ya,” diye mırıldandı. “Sadece babandan... Margo’yla Ben’dan... Nadine’dan...”

Emma'nın vücudu bir kez daha kasıldı ve eli saçlarını öyle sıkıca kavradı ki Knightley'nin kafa derisi yandı.

Knigthley acıyla yüzünü buruşturdu: “Ne oldu?”

Bakışlarını Knigthley’ye çevirdiğinde Emma'nın yüzü bembeyazdı. “Nadine.”

Emma şöminenin önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Pencere-lerden içeri süzülen güneş ışınları dışarıdaki ılık bahar gününü müjdeliyordu. Emma yine de derin bir ürperti hissetti ve sıcacık bir ateşin hayalini kurdu. Belki de üst kata çıkıp battaniyesinin altına kıvrılmalıydı. Evet, yatağına dönüp günü orada geçirebilirdi.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu babası kapının önünden geçerken.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Emma gülmeye çalışıp, fildişi İran halısının üzerindeki turlarına devam ederken.

Bir dakika sonra yanından Fran geçti. “Bir şey ister misin?”

“Teşekkür ederim,” dedi Emma hızlıca.

Telefonuna bir kez daha baktığında adımları hızlandı. Saat 17.04’tü.

Nadine cumartesi günleri işten saat beşte çıkar ve mutlaka uğrardı. Bu da her an gelebileceği, ona gülümseyeceği ve

kalbinin paramparça olmak üzere olduğu gerçeğinden tamamen bihaber olduğu anlamına geliyordu. Bir kez daha.

Emma titrek bir nefes verdi. O sabah Knighthley'nin yanından ayrıldığından beri Nadine'e ne söyleyeceğini düşünüyordu. Önceki gece yaşananları nazik bir dille anlatmalıydı. Önceki gece ne yaşanmıştı? Tanrım, Emma bundan bile emin olamıyordu. Sevişmişlerdi. Olağanüstü orgazmlar yaşamıştı. Knighthley dondurmasını katletmesine göz yummuştu. Hepsi bu kadar. O gece aralarında yaşanan her şeye, tüm kırılganlığa, dürüstlüğe ve orgazmlara rağmen Knighthley bağlılıktan, ilişkiden ya da aşktan bahsetmemişti.

Ayrıca Emma ona aşıktı. Artık bu gerçeği inkar etmek imkansızdı. Bu gerçeği daha önce fark etmemiş olması çok saçmaydı. Ama sırf Emma'nın onu sevmesi, bunun onun gözünde gerçek ve kalıcı görünüyor olması, Knightley'nin de bu hisleri paylaştığı anlamına gelmiyordu. Emma onun geçmişini biliyordu, bunu kendisi söylemişti. Knighthley bağlanmamayı seviyordu. Ama Emma yine de bağlanmak istiyordu. Bağlanmaya ihtiyacı vardı. Knighthley'yle aralarında herhangi bir bağın olmaması kendini kaybolmuş hissetmesine neden oluyordu.

Başını salladı. Akli yine dağılmıştı ve kendine gelmesi gerekiyordu; bu konu Nadine'le alakalıydı.

Emma gerçeklere bağlı kalmaya karar verdi. Doğruyu söyleyecekti. Knightley'yi seviyordu. Ve evet, onun gerçekten bağlanmadığını, yattığı kadınları o geceden sonra bir daha görmediğini biliyordu ama aynı zamanda Emma'ya onu sabah yanında görmek istediğini de söylemişti. Hangi sabah olduğunu belirtmemişti. Sadece o günü mü kastetmişti yoksa gelecekteki sabahları mı? Gerçekten onunla konuşması, aralarında yaşananların tam olarak ne olduğunu çözmesi gerekiyordu...

Çalan kapı zili onu düşüncelerinden ayırdı.

Emma, Fran'ın kapıyı açmak için girişten geçişini izlerken olduğu yerde donup kaldı. Boğuk bir selamlama ve bir kahkahanın ardından Nadine oturma odasından geçip kanepeye çöktü.

“Ayaklarım beni öldürüyor!” diye inledi. “Salondaki mermer zemin güzel ama yüksek ayak kemeri olan insanlara uygun değil.”

Emma gülümsemeye çalıştı. O an gelmişti. Ama ağzını açtığında tek kelime edemedi.

“İyi misin?” dedi Nadine yüzüne endişeyle bakarken.

“İyiym! Gayet iyiym!” diyebildi Emma biraz yüksek bir sesle. “İçecek bir şeyler ister misin?”

“Yok, teşekkür ederim.”

Emma başını salladı ve tekrar volta atmaya başladı; piyanoya doğru yürüdü ve geri döndü.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu Nadine. “Beni endişelendiriyorsun.”

“Gerçekten iyiym! Hareket halindeyken daha iyi düşünebiliyorum.”

Nadine başını sallasa da alnındaki derin çizgiler hâlâ oradaydı. “Pekala. Sana söylemek istediğim bazı şeyler var. Kulağa çok çılgınca gelebilir ama söylemek zorundayım.”

“Benim de söylemem gereken şeyler var. Gerçekten—”

“Biriyle tanıştım!” dedi Nadine ciyaklayarak.

Emma durakladı. “Biriyle mi tanıştın? Uygulamalardan biriyle mi?”

“Ah evet. Aslında hayır,” dedi Nadine kaşlarını çatarak. “Doğrusunu söylemek gerekirse onu uzun süredir tanıyorum, yani yeni tanıştım sayılmaz. Ama bu farklı bir şeye dönüştü,

anlıyor musun? Yani onun *uzun zamandır* muhteşem biri olduğunun farkındaydım ama bana açık açık bu gözle bakacağını hiç düşünmemiştim.” Güldü.

Emma yutkundu. Nabzının, sanki serbest düşüşe yaklaşmış bir hız treninde oturuyormuş gibi kulaklarında attığını duyabiliyordu. “Açık açık derken?”

“Sen bizi tanıştırdıktan sonra neden öyle baksın ki diye düşündüm. Ama sonra hareketlerinden şüphelenmeye başladım. Dediğin gibi, biriyle ne kadar çok zaman geçirirsen işaretleri o kadar iyi okumaya başlarsın.”

Aman Tanrım. Emma kendini hiç iyi hissetmiyordu.

“Bu gerçekten mükemmel bir şey çünkü onun bir ilişki istemediğinden eminim, o yüzden—” Nadine, Emma’nın yüzündeki ifadeyi gördüğünde dudaklarındaki gülümseme soldu. “Kızdın mı?”

“Hayır,” dedi Emma başını sallayıp diliyle dudaklarını ıslatarak. “Hayır, kızgın değilim... Nadine, benim de sana söylemek istediğim bir şey var.”

Aralarındaki sessizlik derinleşirken Nadine’in gözleri irileşti. “Met görüşmesiyle mi ilgili?”

“Hayır, onun hakkında daha sonra konuşabiliriz. Benim söylemek istediğim...” Emma kararlılığını kaybetmemek için gözlerini kapattı. “Biz... yani o ve ben... biz yattık.”

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Emma sonunda gözlerini açtığında Nadine hâlâ karşısındaydı; Emma’nın söylediklerini zihninde tekrarlarlarken yüzü buruşmuştu.

Nadine, “Yattınız,” diye tekrarladı yavaşça.

“Evet.”

“Yani... birlikte misiniz, yoksa—”

“Ben... sanırım ona aşığım.”

Emma bunu ilk kez yüksek sesle söylemişti. Sözcükler dudaklarından o kadar doğal bir şekilde dökülüvermişti ki sanki asırlardır sesli bir şekilde dile getirilmeyi bekliyorlardı. Güzel bir histi.

Sonra arkadaşının yüzündeki ifadeyi gördü. Nadine'in her zamanki gülümsemesi kaybolmuş, ağzı gevşemiş, gözleri donuk bir şekilde bakıyordu.

“Ona aşık oldum,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Çok üzgünüm Nadine,” dedi Emma yanındaki kanepeye oturarak.

Emma içindeki suçluluk duygusunu bastırmaya çalışsa da bu his daha güçlü bir şekilde geri geldi. “Hiçbir şeyi planlamadık. Her şey ani bir şekilde gelişti.”

Nadine yutkundu. “Ben... sanırım anlıyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyorsun. Bir geçmişiniz var.”

Sesi o kadar yumuşak, o kadar kısıktı ki. Emma duygularını bastırmaya çalışarak alt dudağını ısırса da başaramadı. “Biz sadece arkadaştık. Sizi tanıştırdığımda da sadece arkadaştık.”

“Sana inanıyorum. Ve o muhteşem biri. Çok da nazık. Ve düşünceli. Ona nasıl aşık olmayabilirsin ki?”

“Aramızda yaşananları ben de beklemiyordum. Gerçekten beklemiyordum.”

Nadine başını sallayacakmış gibi oldu, sonra ona döndü. “Doğru. Özellikle şu eşcinsellik olayından dolayı.”

Sessizlik. Emma gözlerini kırpıştırdı, yaşadığı şaşkınlıktan sonra söyleyecek bir şey bulması neredeyse bir dakikasını aldı. “Eşcinsellik olayı mı?”

Nadine sonunda dönüp yüzüne baktı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmiş, alt dudağı titremeye başlamıştı. “Onun eşcinsel olduğunu düşünüyordun.”

Tekrar sessizlik. Emma'nın ağzı açık kalsa da hiçbir şey söyleyemedi. "Nadine. Hayatım boyunca onun eşcinsel olduğunu düşündüğümü sanmıyorum."

Şimdi Nadine'in kafası karışmış gibi görünüyordu. "Ama bana öyle olduğunu söylemiştin."

"Öyle mi?"

"Evet, hatırlamıyor musun?" Nadine ona doğru döndü. "Salona gittiğimiz ilk gün. Bana onun eşcinsel olduğunu söylemiştin."

Emma'nın zihnindeki taşlar yerine oturdu ve gözlerini kısarak arkadaşına baktı. "Nadine, sen kimden bahsediyorsun?"

Nadine üzüntüyle iç çekti. "Mateo."

Emma derin bir nefes aldı, tüm gergin kasları gevşemiş ve gülümsemesine engel olamamıştı. "Mateo."

"Yine de anlıyorum. Sana engel olmayacağım. Eğer istersen--"

Emma başını salladı. "Mateo'ya aşık değilim Nadine."

Nadine durakladı, yaşadığı kafa karışıklığı bir kez daha yüzüne yansıdı. "Ne?"

"Mateo'ya aşık değilim."

Nadine'in burnu kııştı. "Peki kime aşıksın?"

İsim Emma'nın dilinin ucunda olsa da durakladı. Bunu söylediği anda gerçeğe dönüşecekti. Tüm gerçek ortaya çıkacak, geri dönüşü mümkün olmayacaktı. O andan sonra her şey değişebilirdi ve bunun farkına varmak Emma'nın göğsünde bir sızı hissetmesine neden oldu.

"Knighthley," dedi Emma titrek bir nefes vererek. "Knighthley'ye aşığım."

Bir anlığına derin bir sessizlik oldu; ortam o kadar sessizleşmişti ki Emma arkadaşının onu duyduğundan bile emin değildi. Belki de bu sözleri daha önce hiç yüksek sesle söylememişti.

Emma konuşmaya devam etmeye çalışırken Nadine'in yüzüne geniş bir sırıtışın yerleştiğini gördü. "Biliyordum!" diye bağırdı.

Emma ağzı açık bir şekilde Nadine'i izliyordu. "Bir dakika, neyi?"

Nadine başını geriye doğru atarak kahkahalara boğuldu. "Biliyordum! İkinizi ilk defa yan yana gördüğümde aranızda bir şeylerin olduğunu biliyordum!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Nadine gözlerini devirdi. "Tanrım, Emma. Aylar önce, beni ilk pazar akşam yemeğine davet ettiğin andan beri biliyordum. Bunu fark etmemene inanamıyorum! Demek istediğim şey şu ki birbirinize çok yakınsınız ve birlikte vakit geçirmek için türlü türlü bahaneler üretiyorsunuz. Ayrıca Davina'dan hiç hoşlanmadığın çok belliydi—"

"Davina'yı sevdim! Sadece onun Knighthley için doğru kişi olduğunu düşünmedim. Montgomery'yle kayıplara karıştığını düşünürsek bunun sadece ileri görüşlülük olduğunu söyleyebiliriz."

"Evet ama ben ondan önce anlamıştım."

Emma alt dudağını ısırdı. "Knighthley'nin Montgomery'den hoşlanmadığını düşündüm."

"Ciddi misin? O kadar kıskançtı ki! Yani, haklı olarak. Montgomery çapkın biri. Fazlasıyla ateşli ve çekici olsa da sonuçta çapkın. Onu sana hiç yakıştırmadım. Ve neden herkesin sizi bir araya getirmeye çalıştığına bir anlam veremedim. İlişki için uygun bir aday olmadığı bu kadar açıkken neden—"

Emma, onu konuya döndürmek için "Nadine," dedi.

"Doğru, pardon. Sadece yanına yakışmayan biri olduğunu söylüyorum. Knightley'ye yakışıyor. En başından beri."

Emma dönerek uzaktaki pencerelere aptal aptal baktı. Onları bir yıldan az bir süredir tanıyor olmasına rağmen Nadine ikisinin görmediği şeyi nasıl görebilmişti? Eğer Nadine görmüşse...

“Başka birinin herhangi bir şeyden şüphelendiğini düşünüyor musun?” diye sordu Emma.

Nadine homurdandı. “Aranızda *bir şeyler* olduğunu herkes anlamıştır.”

Aman Tanrım. Emma herkesin bu sırrı bildiğini düşününce endişeden midesine kramp girdi. Midesindeki yumru midesinin bulanmasına neden oluyordu. Varsayımlarda bulunacaklardı. Margo tüm detayları öğrenmek isteyecekti. Bayan Pawlowski çoktan düğünü planlıyor olabilirdi. Peki babası bu konu hakkında ne düşünüyordu?

“Olamaz. Bu imkansız,” dedi Emma başını sallayarak.

“Bilmiyorum. Knightley’yle ikiniz her zaman flört ediyorsunuz ve—”

“Biz her zaman *flört* etmiyoruz!” diye araya girdi Emma. “Biz sürekli tartışıyoruz! Ve sorulmamasına rağmen her zaman kendi fikrini belirtiyor. Ve evet, nasıl olduğumla ilgileniyor, her hafta sonu birlikte vakit geçirmeye özen gösteriyor ama...”

Nadine zihnindeki parçaları birleştirmeye çalışan arkadaşını izlerken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

“Bunu nasıl kaçırmış olabilirim?” dedi Emma sonunda fısıldayarak.

“Bazen burnunun ucundakini göremezsin. Büyükanne min lafi.”

Emma nefes nefese kahkaha atı. “Büyükanne bilge bir kadındır.”

Nadine omuz silkti.

“Tanrım,” dedi Emma yüzündeki saçları iterek. “Son birkaç saatimi kendimi yiyip bitirerek geçirdim çünkü *senin* ona aşık olduğunu sanıyordum.”

Nadine’in gözleri bir kez daha irileşti. “Ben mi? Ve Knighthley. Ciddi misin? Neden böyle düşündün?”

“Neden düşünmeyeyim? Her zaman konusunu açıyor, aynı ortamda olduğunuzda neşeleniyorsun. Los Angeles’a gitmek istediğini söyledin ve Knighthley gittiğinde fazlasıyla üzgün görünüyordun! Ayrıca seni gördüm... onunla konuşurken. Benim yaptığım sadece varsayım!”

“Söylediklerinin hepsi doğru. Çünkü *sen* onun hakkında konuşmak istiyordun. Odaya adım attığında *senin* gözlerin parlıyordu. O gittiğinde üzülen *sendin*.”

Doğruydı. Knighthley odaya adım attığında Emma kendini daha hafif hissediyordu. California’ya gitmek üzere yanından ayrıldığında bu vedanın altında ezilecekmiş gibi hissetmişti. Herkes için gün gibi ortada olan bu duyguları değil kendine itiraf etmek, daha kabullenmekte bile zorlanıyordu. Ve bu arada...

“Bunca zamandır Mateo’ya aşıktın ve ben bunu fark etmedim bile,” dedi Emma, göğsü bir kez daha suçluluk duygusuyla dolup taşarken.

“Eh, sen onun eşcinsel olduğunu düşünüyordun.”

Emma gülmeden duramadı. “Gerçekten öyle olduğunu sanıyordum!”

“Aslında o biseksüel, yani tamamen yanılmış sayılmazsın,” dedi Nadine. “Ama bunu bilmiyordum. Onun inanılmaz derecede yakışıklı, nazik, hoş ve cilveleşmeyi seven, aynı zamanda eşcinsel olan bir adam olduğunu düşündüm.”

“Peki ne oldu?”

Nadine sırtışını bastırmaya çalışsa da korkunç derecede başarısız oldu. “Yattık.”

“NE?” dedi Emma neredeyse çığlık atarak.

Nadine gururla başını salladı. “Dün gece. Salonu kapattıktan sonra ortalığı topluyorduk, ben ona çevrimiçi buluşmaların ne kadar berbat olduğunu ve benimle aynı beklentiler içerisinde olan bir aday bulmanın ne kadar zor olduğunu anlatıyordum... ta ki beni öpene kadar. Sonra beni muhteşem bir şekilde öpmeye devam etti. Daha sonra kendimizi aniden malzeme odasında bulduk, koridorun sonunda tüm açıcıların ve folyoların olduğu oda...” Emma başını hızlıca sallayarak devam etmesini istedi. “Birden kendimizi orada bulduk ve...” Gülümsemesi genişledi. “Gerçekten çok güzeldi.”

Emma’nın ağzı bir kez daha açık kaldı. “Ciddi misin?”

“Daha önce hiç bu kadar ciddi olduğumu hatırlamıyorum.”

“Peki aranızdaki tam olarak nasıl bir şey? Flört aşamasında mısınız? Yoksa ayrıcalıklı mısın? Onu pazar akşam yemeğine davet etmeli miyiz, yoksa—”

Nadine elini kaldırdı. “Hayır. Adını koymadık. Sadece eğleniyoruz. Şu anda istediğim tek şey bu. Kendi koşullarıma göre mutlu olmayı hak ediyorum, hatırlıyor musun? Tıpkı senin gibi.”

Emma’nın yüreği kabardı. Yolunu kaybeden Nadine’e kendini ilk kez tanıttığının üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Emma ona iyilik yaptığını ve onu kurtaracağını çok önceden hissetmişti. Tam tersinin gerçekleşiyor olması da komikti.

Emma öne doğru eğilip Nadine’e sarıldı. “Seninle tanıştığım için gerçekten çok şanslıyım Nadine.”

“Ben de seninle tanıştığım için çok şanslıyım,” diye cevap verdi Nadine yumuşak bir sesle.

Emma iç çekerek kollarını gevşetti ve kanepeye yaslandı. “Ben berbat biriyim. Dürüst olalım.”

Nadine güldü. “Asla.”

“Marty’den ayrılmana neden olduğumu unuttun mu? Sonra bencil ve çapkın bir baristayla aranı yapmaya çalıştım. Knightley’ye karşı olan hislerini tamamen yanlış anlayıp Mateo’yla ilgili tüm ipuçlarını kaçırdım. Ben berbat bir çöpçatanım.”

“Belki,” dedi Nadine. “Ama muhteşem bir arkadaşsın. Hayatımın en mutlu anlarını yaşadığım bir dönemdeyim ve bunun çoğunu sana borçluyum. Gözlerimin önündeki perdenin kalkmasını sağladın. Marty’den ayrılmam an meselesiydi. Ayrıca Zane meselesi de gün geçtikçe daha komik bir hal alıyor. Aslına bakarsak bekar olmayı seviyorum. New York’ta yaşamaya *bayılıyorum*. Evet, hatalar yapıyor olabilirim ama bu hiç sorun değil. Bir şekilde halletmeye çalışıyorum. Çünkü beni bir şeyler başarabileceğime inandırdın. Sen olmasaydın büyük ihtimalle çoktan ailemin yanına sürünerek de olsa dönmüş olurdum. Her şey yolunda Emma. Kendimi *gerçekten* iyi hissediyorum.”

Emma uzun bir nefes verdi. “Şükürler olsun.”

“Harika. Peki bana Knightley’yle olanları ne zaman en ince ayrıntısına kadar anlatmayı planlıyorsun?”

Emma sırtarak, “Yiyecekler bir şeyler söyleyip bir şişe şarap açtıktan hemen sonra,” dedi.

Nadine ciyaklayarak ellerini çırpı.

Emma otuz dakika içerisinde beşinci kez yemeğin gidişatını kontrol etme gereği hissediyordu. Fran'ın risotto'yu özenle karıştırmasını izleyerek mutfakta bir ileri bir geri volta atıyordu. Kızarmış tavuk fırındaydı ve ısınıyordu. Ispanak salatası tezgahta hazır bir halde bekliyordu. Her şey yolundaydı. Her şey muhteşemdi.

Emma yutkunarak zihninde her şeyin yolunda olduğunu tekrarlardı. Her şey daha önceki pazar akşam yemeklerinde yapılan hazırlıklarla aynı görünüyordu. Bu az da olsa rahatlamasını sağlamalıydı. Ama rahatlatmamıştı. Şu anda Nadine'in son söyledikleri zihninde yankılanmaya devam ederken içini rahatlatabilecek hiçbir şey yoktu.

Sanırım aranızda bir şeylerin olduğu herkes için açık.

Bir saatten daha kısa bir süre sonra herkes burada olacak ve Knighthley'ye aşık olduğunu anlayacaktı.

Tabii bunu dile getirmemişlerdi. Emma kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu, Knighthley'nin ona her zaman değer verdiğini ve onu asla incitmek istemediğini söylüyordu... kasıtlı olarak incitmesi zaten imkansızdı.

Emma yutkundu. İşin aslı buydu, herkese bu konuyu açıklamakta bu kadar tereddüt etmesinin nedeni de buydu. Knightley zaten bağlanmaktan hoşlanmadığını söylemişti. Şimdi farklı hissedeceğini kim söyleyebilirdi ki? Ve eğer gerçek buysa Emma bundan sonraki hayatına nasıl devam edebilirdi? Onu her gün görerek onu nasıl umursamıyormuş gibi davranabilirdi? Üstüne üstlük ailesini nasıl sakinleştirebilirdi? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Bu sebeple bu konu açılana kadar bunu bir sır olarak saklamaları gerekecekti. Ve bu konuda hiçbir sorun yoktu. Gerçekten.

Emma bu kararlılıkla kısa yün eteğinin üzerine giydiği kazagını düzeltti ve bakışlarını yemek masasına çevirdi. Sofra her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Masanın ortasında şakayıklardan oluşan bir buket vardı ve Fran pazar akşamları kullanılan mavi beyaz tabakları diziyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi ve... bir dakika.

"Masada altı tabak var," dedi Emma düşüncesini yüksek sesle dile getirdiğini zar zor fark ederek.

Fran başını kaldırıp yüzüne baktı ve konuşmaya devam etmesini bekledi.

Emma bakışlarını ona çevirdi. "Neden altı tabak var?"

"Akşam yemeğine altı kişi geleceği için olabilir mi?" dedi Fran, hileli bir soruya cevap veriyormuş gibi.

"Nadine bu akşam gelemiyor."

"Evet."

“Yani beş tabağa ihtiyacımız var.”

“Hayır.”

“Evet,” dedi Emma hesaplamayı yapıp her bir tabağı tek tek işaret ederek. “Ben, babam, Margo, Ben ve Bayan Pawlowski.”

“Ve George.”

Emma yüzüne bakıp gözlerini kırıştırdı. “Knighthley gelmiyor.”

“George neden gelmiyor?” diye sordu Bay Woodhouse kapı eşiğinde belirip başını kitabından kaldırmadan.

Emma ses tonunu sakın tutmaya özen göstererek “Çünkü Los Angeles’ta,” dedi.

“Hayır hayır, birkaç gün önce döndü. Sen nerelerdeydin?” dedi birkaç adım atıp mutfak adasındaki yerine yerleşirken.

Emma, “Ama... ışıkları kapalıydı,” diye aptalca karşılık verdi.

“ConEd’i arayacağım.” Sonra aniden Emma’nın solgun yüzünü fark etti. “İyi misin?”

“İyiyim.”

Babası ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Daha önce karşılaştık ve bu akşamı sabırsızlıkla beklediğini söyledi.”

Emma gözlerini devirdi. “İnanılmaz.”

“Ne?”

“Hiçbir şey.”

Fran’in bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. “Altıncı tabağı koyayım mı?”

Bay Woodhouse evet derken Emma hayır dedi ve Fran olduğu yerde donup kaldı.

Altıncı tabağı da masaya koydular ve birkaç dakika sonra Fran yemekleri masaya taşımaya başladı. Emma sakın görünmeye çalışırken yüzünün kızardığını hissedebiliyordu;

babasının şaşkın ifadesinden kaçınmak için bakışlarını odanın içinde gezdiriyordu.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu babası, kaşları çatılmış ona bakıyordu.

“İyiyim. Gerçekten.”

Babası bir süre daha Emma’ya baktıktan sonra başını sallayarak dikkatini tekrar kitabına verdi.

Emma alt dudağını kemirmeye başladı. Tam Knighthley’ye mesaj atıp aslında pazar yemeğine gelmemesinin daha iyi olacağını söylemek üzereyken... Fransız kapıları gümbürtüyle açıldı. Emma bakışlarını kaldırıp Knightley’nin eşikte durduğunu görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

“Merhaba,” dedi Knighthley.

Bakışlarını Emma’ya çevirdiğinde Emma tüm vücudunun ısınmaya başladığını hissetti ve bunun üstesinden gelemeyecekti.

Babası mutfak adasındaki yerinden, “George,” dedi, dikkati hâlâ kitabındaydı.

“Herhangi bir konuda yardımcı olup olamayacağıma bakmak için uğramak istedim,” dedi Knightley gözlerini Emma’dan ayırmayarak.

Babası elini Emma’ya doğru sallayarak “Onu oyalamakla başlayabilirsin,” dedi. “Son üç saattir etrafta dolaşıp herkesi ufak ufak yönetmeye çalışıyor.”

Knightley sırtarak “Elimden geleni yapacağım,” dedi.

Emma tek kaşını kaldırarak Knighthley’ye bakmadan önce, “Ben iyiyim,” dedi. “Sadece neden geldiğini anlayamadım.”

“Pazar akşam yemeği için tabii ki.”

“Bugün pazar akşam yemeğinin olduğunu biliyorum ama senin geleceğini düşünmemiştim çünkü... evdeki hiçbir ışık

yanmıyordu...” Emma bir şekilde telepatik olarak düşüncelerini iletmeyi umarak gözlerini belertti.

“Ciddi miydin?” diye mırıldandı Knighthley, kafası karışmış gibiydi.

Emma yenilgiyle başını geriye doğru attı. Artık kaçmak imkansızdı. Knighthley, Emma’ya uzlaşmacı bir tavırla omuz silktikten sonra Fran’i selamlayarak yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu, sanki felaketin eşiğinde değillermiş gibi. Emma çılgılık atmak istiyordu. Sanki içindeki her şey bir anda dışarı taşacakmış gibiydi.

Sonra kapı çaldı ve babası Margo’ya içeri girmesi için seslendikten sonra Margo’nun taşındığından beri kullanmayı ısrarla reddettiği ev anahtarıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Her şey çok normal hissettirse de normal değildi; Emma bu rolü daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. İçinde sakladıkları dışarı taşmadan önce buradan çıkması gerekiyordu.

“Ben tuvalete gidiyorum,” diye duyurdu odadakilere.

Kimse onu duymuyor gibiydi. Margo’yla Ben yeni gelmişti ve Fran kuşkonmazı tabaklara koymakla meşgulken Bay Woodhouse onları son doktor randevularıyla ilgili sorulara boğuyordu. Emma yemek odasından çıkarak koridora yöneldi.

Kapının yanında duran Knighthley o yanından geçerken “İyi misin?” diye sordu fısıldayarak.

“İyiyim,” dedi Emma gülümseyerek ve ilerlemeye devam etti.

Banyo küçüktü ve mutfakla sinema odasının ortasındaydı. Burası hiç kimse tarafından kullanılmıyordu, bu da annesinin doksanlı yıllarda seçtiği Laura Ashley duvar kağıdının hâlâ yerli yerinde oluşunu açıklıyordu. Emma şimdi bu odada kaybolurken buna minnettardı.

Aynadaki yansımasına bakmadan önce derin bir nefes alarak lavaboya yaslandı.

Aman Tanrım.

Yüzündeki kızarıklığa bakılırsa ya havale geçirmek üzereydi ya da hayatındaki en büyük sırrı saklıyordu. Emma musluğu açtı ve yanaklarına biraz soğuk su çarptı; küt küt atan kalbini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı.

Her şey yolundaydı. Hiçbir sorun yoktu. *Gerçekten.*

Aniden banyonun kapısı açıldı. Kapıyı kilitlememiş olmasına küfretmeye fırsat bulamadan karşısında Knighthley’yi buldu. Knighthley küçük alana doğru ilerledi ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Emma’nın gözleri irileşti. “Ne yapıyorsun?”

“Başka bir şeyi ima etmiyorsan iyi olup olmadığına bakmak için gizlice banyoya giriyorum,” diye cevap verdi Knighthley, gülümsemesini aptalca bastırmaya çalışıp başaramayarak.

“İyi olduğumu söyledim!”

Knighthley söylediğini düşünüyormuş gibi hımladı. “Konuşmak ister misin?”

“Tanrım, seninle *burada* konuşmayacağım,” dedi Emma dişlerini sıkarak. “Her an biri gelebilir!”

“Bu eve dört yaşımdan beri geliyorum ve bu banyoya daha önce hiç kimsenin girdiğini görmedim.”

“İçeri girmelerine gerek yok. Önünden geçebilirler!”

“O zaman sessiz olmamız gerekecek.”

Emma ofladı. “Daha sonra konuşuruz.”

Bunun son cümle, Knighthley’nin odadan çıkıp gitmesi gerektiğine dair bir işaret olması gerekiyordu.

Ama Knighthley kıpırdamamıştı bile.

“Ne?” dedi Emma.

Knighthley öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Banyo çok küçük olduğu için iki adım attıktan sonra neredeyse Emma'ya değmek üzereydi; o kadar yakınında duruyordu ki Emma göz göze gelmek için başını kaldırmak zorunda kaldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Konuşmuyorum.”

Emma gülmeye çalıştı. Bu çabası dışarı titrek bir iç çekiş olarak çıktı. “Laura Ashley tasarımı banyoda sevişmeyeceğiz.”

Knighthley duraksadı. “Seninle sevişmeyi düşünmüyorum Emma.”

Emma'nın göğsündeki gerilim azaldı. “Ah.”

“En azından şimdilik. Her neyse,” diye devam etti, tek kaşını şakacı bir tavırla Emma'ya doğru kaldırarak. “Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum o kadar.”

Emma'nın savunma kalkanının son parçası da onun yüzüne bakmasıyla yıkıldı. Koyu renk saçlarından birkaç tel yüzüne düşerek altın rengi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Emma'nın göğsünde yükselen sıcaklık o kadar yoğundu ki neredeyse nefesini kesiyordu. Knighthley'yi gerçekten seviyordu.

Uzanıp onu öpmeden önce bir saniye bile tereddüt etmedi. Sanki yeni bir bölgenin parametrelerini test ediyormuş gibi tedirgin bir hareketle dudaklarını yumuşak dudaklarına bastırdı. Knighthley öpücüğü derinleştirmeden önce Emma dudaklarındaki gülümsemesinin genişlediğini hissedebiliyordu; dili onunkiyile buluştuğunda boğazından kaçan gergin bir inlemeyi bastırdı.

“Şşşt.” Knighthley teması hiç kesmeden onu yönlendirmeyi başardı. Daha sonra beline uzanarak onu kendine doğru çekti. Emma kendini soğuk lavaboyla onun vücudu arasında buldu.

Kollarım ne zaman boynuna dolamıştı? Bu sorunun cevabını bilmese de umursamıyordu. Önemli olan tek şey Knightley, dilindeki şarap tadı ve kaşmir kazağının parmak uçlarındaki hissiydi. Knightley sıcacık ve güven vericiydi; Emma'yı öperken, yalayıp ısırırken sonsuz zamanları varmış, etraflarındaki her şey eriyip gidiyormuş gibiydi.

Sonra Bayan Pawlowski'nin tiz kahkahası banyo kapısının hemen ötesinde yankılandı.

"Polyesterdi! Buna inanabiliyor musun?" diye bağırdı koridorun aşağısında bir yerden.

Aman Tanrım. Ve onlar hâlâ banyodaydılar.

Sanki bunu anlamış gibi aynı anda geri çekildiler. Emma elini dudaklarına götürdü, öpücüğün kısılığına rağmen dudakları hâlâ karıncalanıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Emma.

Emma'nın hareketlerini izlerken Knightley'nin yüzünde karanlık bir ifade vardı. "Bunun için asla özür dileme."

Sonra öne doğru eğilip alnını onunkine dayadı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldığı anda Emma, onun tanıdık deriyle çam karışımı kokusunu ciğerlerine doldurdu.

"Seninle gerçekten konuşmam gereken ciddi bir konu var, bunu biliyorsun," diye fısıldadı Emma.

"Kimseye söylememek hakkındaki planınla mı alakalı?"

"Aslında tam tersi."

Kıkırdamasını duyamasa da vücudundaki titreşimi hissetti. "Yani kimseye söylemek istemiyor musun?"

"Belki. Bilmiyorum." Gözlerini açarak arkasına yaslandı ve bakışlarını yüzüne çevirdi. "Kimsenin incinmesini istemiyorum."

"Kim incinebilir ki?"

Ben.

Ama bunu sesli bir şekilde dile getirmedi. Bunun yerine içini çekti. “Babam, Margo, Ben, Bayan Pawlowski. Hepsi buna dahil olacak.”

Knighthley, saçlarını yavaşça kulağının arkasına sıkıştırırken Emma’nın yüzünü inceliyordu. “Tamam. O zaman bu konuyu bu gece konuşalım.”

“Bu gece.”

“Önce akşam yemeğimizi yiyelim.”

“Pekala.” Emma lavabodan uzaklaşarak aynadaki yansımasına baktı: kızarmış yanaklar, dağılmış saçları, hafifçe şişmiş dudakları.

Siktir.

Ellerini kestane rengi saçlarının arasından geçirerek derin ve sakinleştirici bir nefes aldı.

“İyi olduğundan emin misin?” diye sordu Knighthley gülümseyerek.

Emma başını salladı. “İyiyim. Gerçekten.”

Her ne kadar aksi durumun yaşanmasından korksa da bir şekilde akşam yemeğini, Emma’nın küçük banyoda şiddete maruz kalmış gibi görüldüğüne değinmeden atlatmayı başarmışlardı. Aslında konuşma, kendisi dışındaki herkese odaklanmış gibiydi.

Margo ödem toplamış ayaklarından yakınıyor, babası yeni kürek makinesinin tüm detaylarını paylaşmakta ısrar ediyor, Ben gelecek ay restoranın açılışına kimin gelebileceğini öğrenmeye çalışıyordu. En azından Emma bunların hakkında konuştuklarını düşünüyordu. Emma dikkatini nabızı hızlandığında

bile sakın görünmeye vermişti. Knightley masanın başında, onun yanında oturuyordu ama banyodaki karşılaşmalarından beri yüzüne bakmamıştı. Bakamamıştı.

O da yemek boyunca tek kelime etmemişti. Elbette bu nadiren yaşanan bir şeydi ama bu sefer durum farklıydı. Yüzüne bakamasa bile bakışlarını ona doğru kaydırduğunda onun bu durumdan keyif aldığını belli eden bir ifade takındığını biliyordu. Bu durumdan keyif alıyordu. Bok herif.

Kendine ikinci bir porsiyon kızarmış tavuk alırken Ben kardeşine döndü.

“Los Angeles nasıldı?” diye sordu.

Knightley omuz silkti. “Los Angeles işte. Çok trafik. Çok iş. Anlaşma yolunda gidiyor. Herhangi bir sorunla karşılaşacağımızı düşünmüyoruz.”

“Şanslısın,” dedi Ben. “İki şirketi de bu şekilde bir araya getirmeye çalışmanın sorunlar çıkaracağını düşünmüştüm.”

“İki şeyi bir araya getirdiğinizde insanlar bazen her şeyin yolunda gidebileceği gerçeğinden çok sorun olasılığına odaklanıyorlar.”

Emma’nın gözleri tabağından Knighthley’ye kaydı. O hâlâ Ben’e bakıyor olsa da dudaklarına sadece Emma’nın anlam verebildiği alaycı bir sırıtış yerleşmişti.

Ben şakacı bir sesle, “Restoranlarda durum farklıdır. Orada her zaman bir sorun çıkar,” dedi.

“Tatlım, yatırımcıların yarısı bile çeklerini kesmemişken iş ortağının ortadan kaybolması her restoranın yaşadığı bir sorun değil. Sadece senin sorunun,” dedi Margo.

“Hey, hepsi sonunda parasını ödedi.”

“Sadece karın zorlu sözleşmeler hazırlama konusunda olağanüstü bir iş çıkardığı için,” diye yanıtladı Margo tatlı bir gülümsemeyle.

“Ah Burt’le neredeyse restoran işine girdiğimiz zamanı hatırlıyorum. Tam bir felaketti!” diye yakındı Bay Pawlowski. “İzinler, kira kontratları, 1998’de kimsenin Polonya füzyon restoranının açılmasını istememesinden bahsetmek bile istemiyorum.”

Knighthley, Emma’ya kaçamak bir bakış atarken gülümse-di. O an gülümsemesi, sanki Emma’nın yüzündeki öfkeli ifade çekici görünüyormuş gibi genişledi. Margo karnını okşayarak arkasına yaslandı ve “Tanrım, tatlı bir şeye ihtiyacım var,” dedi.

Bay Woodhouse, “Kimsenin tatlıya ihtiyacı yok,” diye söylendi.

“Buzdolabında birkaç kivi olabilir.”

Margo gözlerini devirerek Knightley’ye döndü. “Kurabiye tarzı bir şeyler var mı?”

Knightley omuz silkti. “Emma bu sabah bitirmeseydi biraz dondurma ikram edebilirdim.”

Emma öksürmeye başladığında neredeyse şarabını masaya tükürecekti.

Emma nefes almaya çabalarken Knightley onu büyük bir eğlenceyle izliyordu. Onu öldürecekti. Tekrar nefes alabildiği ilk an onu öldürecekti.

Bay Woodhouse endişelenmesi mi yoksa tiksinişi mi gerektiğinden emin değilmiş gibi bakıyordu. “Emma. Kahvaltıda doymuş yağ mı tükettin?”

Hâlâ öksürüyor, cevap veremiyordu; Knighthley öne doğru eğilerek “Daha çok gece atıştırması diyelim,” dedi.

Bay Woodhouse başını salladı. “Lipitler.”

“Ah, peki. Eve giderken kek alırsınız,” dedi Margo. “Ayrıca yarın erkenden dolabımızdaki yazlık kıyafet kutularını karıştırmaya geleceğim. Hâlâ raftalar, değil mi Emma?”

Emma başını salladı ve suyundan büyük bir yudum aldı.

“İyi misin?” diye sordu Knightley herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Emma onu duymazdan geldi.

“Ah!” dedi Margo, irileşmiş gözler ve büyük bir gülümsemeyle. “Neredeyse unutuyordum! İş yerinde yeni bir ortağımız var, adı Jason. Boston’dan yeni taşındı. Çok tatlı ve aşırı derecede ateşli biri, ki o konuya hiç girmek istemiyorum.” Ben ona anlamlı bir bakış atsa da Margo fark etmemiş gibi görünüyordu. “Ayrıca bekar!”

Emma’ya dönerek kaşlarını kaldırdı ve ona sanki hayatının hediyesini sunmuş gibi dudağını ısırıldı. Bütün masa bakışlarını Emma’ya çevirmiş bekliyordu.

“Yani?” dedi Emma.

Margo gözlerini devirdi. “Tabii ki aranızı yapacağım. Montgomery konusunun tam bir felakete dönüştüğünün farkındayım ama bu tamamen farklı. Jason tam olarak yanına yakışacak biri. Ateşli ama dış görünüşü çok da süper değil, anlıyor musun? Ayrıca çok komik... Geçen gün iş yerinde öyle bir hikaye anlattı ki olağanüstüydü...”

Margo konuşmaya devam ederken Emma yanındaki sandalyede giderek artan gerilimi hissedebiliyordu.

“Aman Tanrım, çocuklarınız muhteşem olur!” diye bağırdı Margo. “Muhteşem olacak. Önümüzdeki hafta bir akşam yemeği ayarlayacağım. Çifte randevu gibi.”

“Hayır,” dedi Emma. Sesi o kadar yüksek ve tiz çıkmıştı ki masadaki herkes bakışlarını ona çevirdi. “Bu teklifini reddetmem gerekecek.”

Margo alaycı bir sesle konuşmaya devam etti. “Saçmalama. O mükemmel bir aday. Gerçekten endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Her şeyi halledeceğim ve—”

“Hayır Margo.” Sesi daha güçlü çıkmıştı, derin bir nefes aldı. Kaygısı bir anda ortadan kalkmıştı. Bütün korkuları ve endişeleri yok olup gitmişti. “Gerçekten. Bunu halletmeni istemiyorum. Ayrıca bunu halletmen gerektiğini düşünmeni de istemiyorum. Seni seviyorum ama bana biraz izin vermeni istiyorum. Anlaştık mı?”

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Margo şaşkın görünüyordu, kız kardeşine bakarken gözleri irileşmişti.

“Sence...”

“Margo.” Bay Woodhouse sözünü kesti. Margo irileşmiş gözlerini babasına çevirerek ona sakın bir gülümseme sundu. “Kuşkonmazı uzat.”

“Peki,” dedi Margo sakince.

Başını salladı. Sonra döndü ve Emma’ya göz kırptı. “Peki.”

Emma, Knightley’nin uzanıp masanın altında dizini sıktığını hissetti.

Emma ona döndüğünde ifadesinin yumuşadığını ve gözlerine takdir dolu bir bakışın yerleştiğini gördü.

Gülümsemesine karşılık verdi ve dudaklarını okuyabileceği şekilde “*Seni öldüreceğim,*” dedi.

Knightley’nin masanın sonunda neden kahkahalara boğulduğunu kimse anlayamadı. Ya da Emma’nın neden sormaya gerek duymadan arkasını döndüğünü. Ve her şey yolundaydı. Gerçekten.

Knightley eşofman altını giydi ve yatağının kenarına oturarak derin bir iç çekti. Yatmaya hazır olsa da kendini hiç yorgun hissetmiyordu.

Beklemekten nefret ediyordu.

Akşam yemeği sadece birkaç saat önce sona ermiş olmasına rağmen onu şimdiden özlemeye başlamıştı. Sanki tüm dünyası değişmiş, bundan önceki hayatı renksiz bir şekilde geçmiş gibiydi; şimdi her şey çok daha canlı ve renkliydi. Aralarındaki şey geçici bir tutkudan çok daha fazlasıydı. Bu Emma'ydı.

Bu gece onun tutkusunu ve gücünü izlemekten büyük keyif almıştı. Knightley tüm hayatını Woodhouseların aile huzurunu kıskanarak geçirmiş olsa da onların sevgisinin koşulsuz olmasına rağmen baskıcı boyutlara varabileceğinin de farkındaydı. Margo'nun Emma'nın özel hayatına karışması mükemmel bir örnekti. Bunda hiçbir kötü niyet olmasa ve bazı insanlar bunu hayal kırıklığı ya da kırgınlıkla karşılasa da Emma kız

kardeşinin son teklifini o kadar sakın ve emin bir şekilde karşılamıştı ki Knigthley bile hayran kalmıştı.

Elbette bu gece onu dürtmeden duramamıştı. Herkesin gözü önünde onunla cilveleşiyordu ve onunla göz göze geldiğinde yanaklarının kızarmasını izlemenin adeta bağımlısı olmuştu. Yalan yoktu, masanın üzerinden uzanıp onu öpmemek için tüm yemek boyunca kendine zor engel olmuştu. Ve açıkçası bu sırrı saklamak düşündüğünden çok daha eğlenceli bir hal almaya başlıyordu. Bu sadece ikisinin bildiği bir şeydi.

Bu, hayatının en güzel pazar akşam yemeği idi.

Akşam yemeğinin eğlenceli havasına rağmen Emma'nın banyoda söylediği sözleri hatırladı.

Seninle gerçekten konuşmam gereken ciddi bir konu var, bunu biliyorsun.

Hiçbir kaçamak öpücük ya da nazik cilveleşme onu bu konuda rahatsız etmeye devam eden şeyi ortadan kaldıramazdı. İkisi hakkında. Ve bu göğsüne korkunç bir ağırlığın yerleşmesine neden oldu.

Avlunun karşı tarafındaki yatak odasının penceresi başucu lambasından odaya yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Bu bakış açısından aşına olduğu tüm mobilya parçalarının ana hatlarını görebiliyor olsa da bakış açısında bir değişiklik vardı. Emma'nın odanın bir yerlerinde bağdaş kurarak oturduğunu, tırnaklarını şaklattığını, babasının yatıp ortamın sakinleşmesini beklediğini hayal etti. Yoksa gözlerini oturma odasındaki saate dikmiş kontrolcü kişiliğinin yanına gelmesine izin vereceği bir zamanı mı bekliyordu?

Knigthley kollarını başının arkasına koyarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapatarak rahatlamaya çalıştı. Yakında bitecekti. Sonra konuşacaklardı. Ve Emma'yı rahatsız eden şey her

neyse onu ortadan kaldıracaktı. İhtiyacı her neyse onu verecekti. Ona her şeyi verecekti. Çünkü Knighthley hayatında ilk kez mutluydu. Ve hepsi onun sayesindeydi.

Sonunda alt kattaki sürgülü kapının açıldığını duydu. Aşağı inmek için doğrulduğu anda ikinci kattaki odasına çıkan merdivenlerden gelen yumuşak ayak seslerini duydu.

“Selam Emma,” dedi aniden kapı eşiğinde belirdiğinde.

Emma onu görmezden gelerek yatağın yanından geçti ve masaya doğru yürüdü. Sandalyeyi ona doğru çevirerek oturdu, sırtı pencereye dönüktü.

“Oraya mı oturacaksın?” diye sordu Knighthley dalga geçerek. Emma hareket etmeyince ayağa kalkıp ona doğru gitmeye hazır bir halde döndü.

“Orada kal,” dedi Emma elini sertçe kaldırarak.

Knighthley olduğu yerde durdu. “Nedenini sorabilir miyim?”

“Çünkü konuşmamız gerekiyor ve o halde yanıma gelirsen...” Belli belirsiz bir şekilde çıplak göğsünü işaret etti.

Knighthley gülümseyerek dirseğinin üzerine yaslandı. Dolunay karanlık odasına loş bir ışık saçıyor, Emma’nın yüz hatlarını aydınlatıyordu. Tanrım, çok güzeldi.

“Ne hakkında konuşmak istersin?”

Emma kaşlarını çattı. “Tatlı olmaya çalışma.”

“Gayet ciddiğim.”

“Gerçekten mi? Çünkü akşam yemeğinde pek de ciddi görünmüyordun.”

Kahretsin. Fazla ileri gittiğinin farkındaydı. “Üzgünüm. Bunu sır olarak saklamak istediğini biliyorum.”

“Biliyor musun, gerçekten mi?”

“Kesinlikle,” diye cevap verdi.

“Vay canına,” dedi Emma başını sallayarak.

“Emma, kendimi kaptırdım.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kimsenin dikkatini çektiğini düşünmüyorum.”

“Ya çektiyse? Dondurma hakkında söylediklerin de neydi? Ya da iki şirket hakkında? Beni çok sinirlendirdin! Nasıl olur da hiç kimse şüphelenmez?” Başını sallayarak inledi. “Daha aramızdakinin ne olduğu hakkında konuşmadan sorular sorabilirlerdi. Yani, birlikte miyiz? Şu anda bir ilişki içerisinde miyiz? Yoksa sadece... sevişiyor muyuz? Her şey karmakarışık ve değer verdiğimiz insanların incinmesi söz konusu; bu konu hakkında yeterince düşünmedik.”

Emma bir cevap bekleyerek bakışlarını Knightley’ye çevirdi. Tanrım, ona o şekilde baktığında –ateş saçan yeşil gözleri, omuzlarından aşağı dökülen koyu renk saçları, göğsünün üzerinde birleştirdiği kolları– Knightley’nin kan akışı hızlanıyordu. Aniden Emma’nın duygularını anlayabilmesi için ona alan tanımaya çalışırken kendi duyguları hakkında tek kelime etmediği gerçeğini hiç düşünmediğini fark etti.

“Düşünmedim...” dedi Knightley elini saçlarının arasından geçirirken, sesinin kısılmasına izin vererek. “Bu kadar. Düşünmedim. Üzgünüm.”

Emma’nın ağzı sersemlemiş gibi açık kalmıştı. Yaşadığı şok mantıklıydı; Knightley ondan kaç kez özür dilediğini saymakta zorlanmazdı ve bunu yirmi dört saat içinde iki kez yapmıştı. Aniden ihtiyaç duyduğu diğer nedenler zihnini bulanıklaştırmaya başladı.

“Dün bunlar hakkında konuşmadığımız için de üzgünüm.” Öne doğru eğilerek dirseklerini onun dizlerinin üzerine koydu. “Gününün tamamını aramızdakinin ne olduğunu düşünerek

geçirdiğin için. Bunun hakkında düşünebilmen için sana alan tanıdığımı sanıyordum ama ne istediğim konusunda net değildim.”

Emma bakışlarını alçaltarak omuz silktili. “Önemli değil.”

“Hayır, önemli,” dedi Knightley; sesi o kadar derin ve netti ki Emma bakışlarını yeniden ona çevirdi.

“Seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Ve eğer geçmişim bu konudaki ciddiyetimden şüphe duymana sebep olduysa özür dilerim. Çünkü ben her şeye varım Emma. Tamamen ve her şeyimle. Bağlanmak istiyorum. Sana.”

Emma sessiz kaldı, yüz hatlarındaki son hüsrân kırıntıları eriyip giderken alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

“Ayrıca hayatlarımızın bu kadar iç içe geçmiş olması nedeniyle bunun karmakarışık bir hal almasından dolayı üzgünüm. Ama bana karmaşık gelmiyor. Aksine, hayatımda verdiğim en kolay kararmış gibi geliyor.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” diye mırıldandı. “Ama sana dokunmadan duramadığım için özür dilemeyeceğim.”

“Öyle mi?”

Knightley yavaşça başını salladı.

Emma’nın dudakları yüzündeki gülümsemeyi yansıtacak şekilde seğırdi. Sonra ayağa kalkıp yatağı doğru ilerledi.

Knightley elini kaldırdı. “Orada kal.”

Emma yavaşça oturarak kaşlarını çatı.

“Bana ne istediğini söyle,” dedi.

Emma yutkunarak bakışlarını onunkilere kilitledi. “Ben de bağlanmak istiyorum.”

Knightley yaşadığı rahatlamayı damarlarında hissediyordu.

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Sımsıkı bağlanmak istiyorum.”

Gülümsedi. “Anlaştık o halde.”

“Aynı zamanda ellerini, ağzını ve orgazmlarını... ve diğer her şeyi de istiyorum,” dedi Emma.

Knighthley uzunca bir süre yüzüne baktı. “O zaman güzel bir şekilde sor.”

Emma dudak büktü.

Knighthley arkasına yaslanarak “Güzelce. Sor. Dedim,” dedi bir kez daha.

Emma gözlerine baktığında tüm şakacı tavrı ve yapmacıklığı kayboldu.

“Sana istediğin her şeyi vereceğim.” Sesi alçak ve derinden geliyordu. “Sorman yeterli.”

“Lütfen,” dedi Emma nefes alarak.

Knighthley yavaşça ayağa kalkarak ona doğru ilerledi. Nefesini tuttuğunu, gelip yanında durana kadar her hareketini izlediğinin farkındaydı. Başparmağını çenesi boyunca gezdirdi.

Emma ciğerlerindeki nefesi boşaltarak derin bir iç çekti ve Knighthley’nin dokunuşunun verdiği rahatlamayla gözlerini kapattı. Üzerinde hâlâ akşam yemeğinde giydiği kıyafet vardı; kısa yün eteği ve V yakalı kazağı ki bu da göğsüne yayılan kızarıklığı görebildiği anlamına geliyordu.

Tenine dokunuyor, parmaklarını yavaşça boynundan köprücük kemiğine doğru kaydırıyordu. Sonra önünde diz çöktü. Elleri Emma’nın dizlerinin üzerindeydi ve vücudu tekrar gevşeyip geriye doğru yaslanmadan önce Emma, Knighthley’nin sıkı tutuşuyla irkildi. Bu bir davetiyeydi.

Knighthley parmaklarını eteğinin altındaki pürüzsüz kalçalarına kaydırarak, eteğin kumaşı kalçalarında toplanmıştı. Akşam yemeğinin neredeyse tamamını vücuduna bu şekilde dokunduğunu hayal ederek geçirmişti, kendisini zor kontrol etmişti.

“Ne düşünüyorsun şu anda?” diye fısıldadı Emma, keskin nefesler alırken göğsü hızlıca alçalıp yükseliyordu.

“Ah, çok fazla şey,” diye mırıldandı Knighthley parmaklarıyla Emma’nın iç çamaşırının ince pamuklu kumaşını sıyrırken. “Öncelikle bunları çıkarmak istiyorum.”

Elleri iç çamaşırının lastikli kısmını kavrayana kadar biraz daha yukarı kayd ve iç çamaşırı yavaşça aşağı çekip çıkarırken Emma’nın yüz ifadesini izledi. Nefesi, kendi derin nefesleriyle birdi.

Knightley eğilerek onun uyluğunun iç kısmını öptü. Onu tatmak, hissetmek, boşalırken adım söyletmek için yanıp tutuşuyordu. Her anın tadını çıkarmak, hafızasının derinliklerine kazımak istiyordu.

“Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?” diye sordu Knightley yavaşça.

“Orgazmlardan bahsetmiştim, değil mi?”

Knighthley kıkırdadı. “Evet.”

“O zaman konuşacak bir şey kalmadı.”

O an Knighthley kontrolü ele aldı. Ellerini bacaklarına koydu ve iki yana açtı. Emma’nın sunduğu eşsiz manzara karşısında nefesi kesildi, eğilerek uyluğuna yavaş ve yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. Dudakları az önce parmaklarının olduğu yeri takip ediyordu, yukarı doğru ilerlemeye devam ederken sıcak nefesi tenine çarpıyordu. Emma’nın kalçaları onunla birleşmek için kıvranırken Knighthley kasıtlı ve yavaş bir baskı uyguluyor, onu yalayıp emiyordu. Emma’nın inlemeleriyle iç çekişleri kulaklarında yankılanıyordu.

Tanrım, sonsuza kadar onun içinde kalabilirdi. Emma’nın her iniltisi, her ürperişi onun daha da sertleşmesini sağlıyordu ve dilini daireler halinde hareket ettirirken kendine hakim

olması gerekiyordu. Dokunuşlarıyla titremeye başladığını hissedene kadar Emma'yı çıldırtmaya devam etti.

“Aman Tanrım...” dedi Emma nefesi kesilirken. Knighthley elini bacağına dolayarak omzunun üzerine koydu; açığı biraz daha derinleştirdi Emma çığlıklarla başını geriye doğru attı.

Knighthley'nin ağzı hızını artırırken Emma'nın vücudu titriyor ve ürperiyordu. Parmakları kalçalarının yumuşaklığına baskı yaptıkça Emma daha fazla hareket ederek kontrolü kaybetti.

“Knighthley...” Adını adeta haykırıyordu. “Çok... yakı-nım...”

Bir eliyle sandalyesinin kolunu tutarken diğerini Knighthley'nin saçlarına götürdü ve kalçaları ritmine uyum sağlamak için yükselirken Knighthley'nin koyu renkli buklelerini parmaklarına doladı. Emma nefes almakta zorlanıyordu. Sonra Knighthley iki parmağını içine kaydırды ve Emma'nın kasılmalarını hissedene kadar kıvırdı.

Boşalırken Emma'nın nefesi kesildi ama Knighthley durmamakta kararlıydı; dili, vücudu kendinden geçene ve kasları tamamen gevşeyene kadar onun vajinasının etrafında daireler çizmeye devam etti. Sonra yüzüne bakmak için yavaşça geri çekildi ve Emma'nın gözlerini kırıştırtarak açışını izledi.

“Bu tür konuşmaları sıkça yapmalıyız,” diye mırıldandı Emma, yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle.

Knighthley gülümseyerek karşılık verdi ve öne doğru eğilerek omzunu öptü, tenini hafifçe ısırды. “Bunu hatırlatacağım.”

Emma güldü, Knighthley'nin ürpermesine neden olan bir gülüştü bu. Kulağının altına bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalktı ve elini tutup onu yavaşça oturduğu sandalyeden kaldırdı. Üzerindeki kıyafetleri çıkarmak için acele etmedi; kazasını dikkatlice başının üzerinden çekip çıkardı ve eteğinin

fermuarını açtıktan sonra yere düşmesine izin verdi. Onu tamamen soyduktan sonra Emma uzanarak onun eşofmanını çekti ve bacaklarından aşağı kaydırarak yerde kıyafet yığının üzerine düşmesini sağladı.

Onun çıplak vücudunu incelerken Emma'nın tırnakları kollarından ve göğsünden aşağıya doğru hareket ediyor, orada durmak için kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Onun her santimini ezberlemek istiyormuş gibiydi. Bu düşünce nabzını hızlandırdı; elleri onları durdurmak için gereken çabayla iki yanında birer yumruğa dönüştü.

Sonra Emma bakışlarını kaldırdı; yeşil gözleri onunkilerle buluştuğunda sanki görünmez bir ip kopmuş gibiydi. Emma kollarını omuzlarına dolayarak onu sertçe öptüğünde Knighthley rahatlayarak inledi ve dudaklarını aralayarak onu yatağın yumuşak örtülerine doğru iterken Emma'nın isteğine karşılık verdi. Vücudu ona çok yakın, uzuvları onunkilere dolanmış olsa da yeterince yakın değillerdi. Tanrım, ona yeterince yakın olması mümkün değildi.

“Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok,” diye fısıldadı Knighthley dudakları boynuna doğru hareket ederken.

“*Knighthley...*”

Bu yumuşak bir ricaydı ve Knighthley Emma'nın daha fazla beklemeye tahammülü kalmadığını biliyordu. Knighthley üzerine gelmek için gönülsüzce geri çekildi ve doğrulmadan önce çenesine bir öpücük kondurdu. “Bana bir saniye ver.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Prezervatifler banyoda.”

“Dur,” dedi Emma. Durduğundan çoktan ayağa kalkmıştı.

“Sorun yok.”

Knighthley gözlerini kısarak yüzüne baktı.

“Yani...” Sesi kısıldı ve yanaklarında yeni bir kızarıklık belirdi. “Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve sana güveniyorum. Senin için sorun yoksa benim için de yok.”

Knighthley bir anlık şaşkınlıkla yüzüne baktı. “Emin misin?”

Yüzündeki gergin gülümseme solarak yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. “Eminim.”

Knighthley daha önce prezervatifsiz sevişmemişti. Tabii ki bazı sebeplerden ötürü ama aynı zamanda her zaman fazla samimi hissettirdiği için. Bu, kalbini bağlanmaktan koruyacak başka bir engeldi. Mecburi. Ama şu anda, Emma gözlerinin içine bakarken, bakışları dudaklarına kayarken, onları birbirlerinden herhangi bir şekilde uzak tutmayı aklının ucundan dahi geçiremezdi.

Başını sallayıp yatağa eğildi ve ona içten bir öpücük verdi; kalbi küt küt atıyordu. Knighthley Emma’nın boğazından kaçan iniltiyi yuttu ve bacaklarını beline dolarken onu kollarının arasına aldı.

Sanki sürtünmeye karşı çaresizmiş gibi kalçalarını ittirirken Knighthley tıslayarak Emma’nın kadınlığına sürtüyor olmasına rağmen kendine engel olmaya çalıştı.

“İyi misin?”

Emma başını sallayarak diliyle dudaklarını ıslattı.

Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü Knighthley. Ve sonra kalçasını ileriye doğru ittirdi.

Knighthley içine girdiğinde Emma’nın nefesi kesildi ve hareketsizleşerek bedenlerinin birbirine uyum sağlamasına izin verdi. Emma kalçasını bir kez daha hareket ettirdiğinde Knighthley yanağının içini ısırarak bir dizi küfrü zar zor engelleyebildi.

“Bunu yapmaya devam edersen uzun sürmez,” diye homurdandı Knighthley.

Nefes nefese bir kahkaha daha. “O zaman tekrarlamamız gerekecek.”

Knightley inleyerek içinden çıktı ve tekrar girdi. Emma’nın aralanmış dudaklarını öptü, diliyle buluştu ve hızı arttıkça alt dudağını emip ısırıldı. Emma da onu öpüyor, alçak iniltileri neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu.

Knightley onun parmaklarını sıkıca tutarken Emma kalça hareketleriyle uyum içinde elindeki tutuşuna karşılık verdi. Titremeye başladıklarında bile kalçaları beline bir mengene gibi yapışmıştı; kalçaları onunkiyle birleşmek için yükselip alçalıyordu.

“Muhteşemsin.” Sözleri itaatkarlıktan boğuk çıkmıştı. Kahretsin, hızını düşürmesi gerekiyordu. Emma onu erken sona yaklaşıtıyordu.

“*Lütfen...*” dedi Emma nefes nefese. “Durma.”

“Emma,” dedi Knighthley yavaşça. “Kahretsin, çok güzelsin.”

Tekrar tekrar içinden neredeyse tamamen çıktı ve kendini yeniden sertçe içine itti; Emma her harekete karşılık verdi. Bedenleri o kadar uyumluydu ki Knighthley zamanın durduğu bir rüyanın içerisinde gibiydi. Bu oda dışında hiçbir şey yoktu. Sadece ikisi vardı.

Emma’nın dudaklarından bir inilti daha kaçtı. Knighthley onu derin bir öpücükle susturdu; hareketlerini hızlandırdığında onun ürperdiğini hissetti. Vücudu ona doğru kasıldı ve Emma konuşmaya başlamadan önce ne olduğunu anlamıştı.

“Çok... yaklaştım...”

“Tanrım, kendinden geçmeni izlemeye bayılıyorum,” diye fısıldadı Knightley kulağına.

Emma cevap vermeden kollarını iki yana açtı ve buruşuk çarşafı kavradı.

“Bana bak Emma.” Sesi çaresiz ve emrediciydi; kalçasını ona doğru itirmeye devam ederken bir eliyle boynunun arkasını kavırıyordu. Göz göze geldiklerinde Knigthley anladı; son kıvılcımın vücudunda ateşlendiği ve tüm bedeninin patlamasına neden olan o an.

Emma çılgılık attı ve orgazmının etkileri tüm bedenine yayılırken sesi duvarlardan yankılandı. Emma ona doğru eğildi ama Knigthley onun titreyen bedeninden geçen her artçı şoku izlerken hareket etmeyi, kendini ona doğru itirmeyi bırakmadı.

Küfürler mırıldanıyor, Emma’nın rahatlamasını izlerken kendi hızını artırdı.

Sonra Emma gözlerini tekrar açtı; gözleri o kadar derin, yeşil ve doymuş bakıyordu ki, kahretsin, Knigthley daha fazla dayanamadı. Her hareketinde kasları geriliyor, onun içine doğru hareket ediyor, inliyor ve kendi doruğu daha önce hatırlayabildiği her şeyden daha sarsıcı hissettiriyordu. Adını mırıldanarak hızını düşürdü ve sonunda dudaklarını onunkilere yapıştırdı; içinde kalmak zorlayıcıydı, uzaklaşmaya da henüz hazır hissetmiyordu. Emma Knigthley’nin gür saçlarının arasından geçerken öpücüğüne karşılık verdi. Gülümsediğini dudaklarında hissedebiliyordu.

Bir şeyler söylemek, yaşadığı duyguların tümünü kapsayacak sözcükleri bulmak istiyordu. Ayrı olduklarında kalbinin nasıl acıdığını, onunla birlikte olmanın her şeyi nasıl tamamladığını anlatmak istiyordu. Bunu bilmeye ihtiyacı vardı. Böylece yanaklarını, dudaklarını, burnunu öptü ve alnını onunkine bastırarak nefeslerinin hızlı ve sıcak bir şekilde birbirine karışmasını sağladı.

“Seni seviyorum,” dedi. Kelimeler, dilinin ucuna geldiklerinin farkına bile varmadan dudaklarından dökülüvermişti.

Emma'nın nefesi kesildi, bedeni onunkinin altında kasıldı. Yüzüne bakabilecek kadar geriye doğru yaslandığında gözlerinin irileştiğini, şişen dudaklarının küçük bir O şeklini aldığını gördü. “Bunu daha önce hiç söylemedin.”

Knighthley gülümseyerek koyu renk saçlarının birkaç tutamını yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdı. “Yani, eğer seni biraz daha az sevseydim bunun hakkında daha fazla konuşabilmem mümkün olabilirdi.”

Emma kaşlarını çattı ve yüzüne sıcak bir ışık gibi yayılan mutlu bir ifade yerleşti.

“Bu, yarın sabah da burada olmamı istediğin anlamına mı geliyor?” diye sordu Emma, dudaklarına tembel bir gülümseme yerleşirken. Knighthley bu gülümsemenin geçici olduğunu görebiliyordu, sanki hâlâ aralarındaki bu şeyin ne olduğundan emin değilmiş gibi.

“Emma,” dedi fısıldayarak. Elini çenesine götürmek için hareket etti ve başparmağıyla dudaklarının üstünde gezinmeye başladı. “Her sabah burada olmanı istiyorum.” Emma başını kaldırıp yüzüne baktığında - yeşilin altınla buluşması - kendi gözleri derinliklerinde yansırken, bunu ona söylemenin onun için ne anlama geldiğinin ciddiyetini kavramış gibiydi. Bay Bağlantı Düşmanı kendi kurallarını çiğniyordu. Bütün bağları, bu her neyse ya da ne olacaksa onunla birlikte gelen tüm karmaşık bağları istiyordu. Emma'yı istiyordu.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Emma sonunda, derin bir nefes alarak.

Knighthley'nin kalbi sıkıştı.

“Öyle mi?” dedi Knighthley Emma'nın yüzünü avuçlarının arasına alarak.

“Evet Knigthley. Tabii ki ben de seviyorum.” Gözlerinin bulgalandığını, sessiz gözyaşlarının akmak üzere olduğunu görebiliyordu.

Emma’nın sesi yumuşak olsa da sözleri... bir vahiy gibiydi. Knightley’nin göğüs kafesine yerleşen ağırlık onu olduğu yere sabitlemiş gibiydi.

Onun için hiçbir şey değişmemişti, değil mi? Nereye giderse gitsin, geçmiş silmeye, özünde eksik görünen bir şeyi aramak için ne kadar çabalasa da, Emma her zaman burada, onun geri dönmesini bekliyordu. Hiçbir beklentiye girmeden ya da yargılamadan.

Eve dönmesini sağlayan şey hiçbir zaman bu ev olmamıştı. Bu şehir de olmamıştı. Onun geri dönmesini sağlayan tek sebep Emma’ydı.

Emma’nın kısık gözlerinin dudaklarına, çenesine ve gözlerine kaydığım gördü. Büyük ihtimalle yüzündeki farkındalığı görebiliyordu; çünkü lanet olası tüm hisleri yüzünden açıkça okunuyordu.

Knightley’nin umurunda değildi. Kendini zaten ham ve açıkta kalmış gibi hissediyordu; bunu saklamanın hiçbir anlamı yoktu.

Ona o kadar aşık ki nefesi kesiliyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve onu kendine doğru çektikten sonra birbirlerine sıkıca sarıldılar. Bunca zamandır aradığı her şey tam orada, bahçenin karşısındaydı.

Knigthley sabah gözlerini açtığı anda sabah güneşi çoktan binaların tepesine ulaşmıştı. Güneş ışınlarından irkilerek

döndüğünde Emma'nın yatağın diğer tarafında yattığını, ikinci yastığın etrafına kıvrıldığını ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle onu izlediğini gördü.

“Merhaba,” diye fısıldadı Emma.

“Selam.”

Gece boyunca yatağa yayılmışlardı. Alanın çoğunu Knighthley'nin uzun, bronz uzuvları kaplarken Emma tüm örtüleri istifliyordu.

“İyi uyudun mu?” diye sordu Knighthley kolunu okşayarak.

“Uyudum.”

“Horladığını biliyor muydun?”

Emma'nın ağzı açık kaldı. “Hayır, horlamıyorum!”

Knighthley tek omzunu kaldırdı.

“Horlamıyorum dedim.”

“Merak etme. Gayet tatlıydı.”

“*Aman Tanrım!*” dedi başını yastığa doğru çevirerek.

“Kusursuz olmadığını görmek güzel,” diye alay etti Knighthley onu izlerken, yüzünü dirseğine yaslayarak.

Emma başını kaldırıp ona döndü ve dudaklarına her an geri dönecekmiş gibi görünen gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. “Nere deyse, değil mi?”

Knighthley yavaşça başını salladı. “Kesinlikle.”

Emma alt dudağını dişlerinin arasına kısırdı ve adını söylemeden önce uzunca bir süre onun yüzüne baktı. “Knighthley.”

Kulağa neredeyse müstehcen geliyordu ve Knighthley şişmiş dudaklarını aniden öpme ihtiyacı duydu.

“Gel buraya. Adımı tekrar tekrar *bu şekilde* söylediğini duy-mak istiyorum...” diye mırıldandı Emma'yı yanına çekmek için elini tutarak. “Ve tekrar.”

“*Knighthley... ah... Knighthley'im...*” diye dramatik bir şekilde iç çekti Emma, yataktan yavaşça ters yönde kaymaya başlayarak.

Knighthley gülümsedi. Alaycı tavrı bile Knightley’yi çılgına çevirmeye yetiyordu.

“Nereye gidiyorsun?”

Emma güldü. “Yeni uyandım. Bana bir saniye ver.”

Knighthley arkasına yaslanarak Emma’nın banyoya doğru gidişini izledi. Daha sonra komodinin üzerindeki saate bakmak için arkasını döndü. Saat sabahın onuydu. Lanet olsun, uyuyakalmışlardı.

Emma birkaç dakika sonra geri döndü. Knighthley yatak başlığına yaslanmıştı ve o da yanına kıvrılıp üzerine devrildi. Bir süre sonra çenesini kaslı gövdesine dayayıp eliyle göğsünde daireler çizerken pencereden dışarı baktı.

“Odamı buradan görmek çok tuhaf.”

Knighthley döndü. Cam neredeyse odanın tamamını kaplıyordu ve Woodhouseların evini adeta bir sanat eseri gibi çerçeveliyordu.

“Bu manzarayı seviyorum,” dedi Knightley, Emma’yı kendine biraz daha yaklaştırmak için. “Gerçi hâlâ o ruj hakkında konuşmamız gerekiyor.”

Emma’nın eli hareketsiz kaldı ve ona bakmak için başını kaldırdı. “Rujumun nesi var?”

“Hiçbir şeyi. Bunu sürmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.”

“Sen beni mi izliyordun?”

“Orada oturup bir saat boyunca ruj sürmekle meşgul olduğun anları kaçırmak zor.”

“Sapık.”

Knighthley yüksek sesle kahkaha atarken başı geriye kaydı. Onun bu hareketini izleyen Emma'nın dudaklarında geniş bir gülümseme vardı. "Asıl sormak istediğim: kim pantolonlarını—"

Knighthley onu öperek sözünü kesti. Emma teslim oldu ve geri çekilmeden önce bir süreliğine Knighthley'nin dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde yumuşak bir şekilde hareket etmesine izin verdi.

"Bugün işe gitmen gerekmiyor mu?"

Knighthley başını salladı. "Okulun var mı?"

"Yok. Rahat bir ders programım var, unuttun mu?"

"Harika, çünkü bu yataktan çıkmaya izin vermeyi düşünmüyorum," dedi kestane rengi saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Ah... ayrıca beni seviyorsun. Bu kısmı unutma."

"Ah tabii ki... o da var." Elini köprücük kemiğinin izini sürmek için boynundan aşağı doğru kaydırды. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Sanırım her şeyi konuştuk," dedi Emma içini çekerek. "Bana delicesine aşıksın. Anladım."

Knighthley bir kez daha güldü ama onun gülümsemesinin azaldığını gördüğünde yarıda kesildi. "Ne oldu?"

"Kimseye söylemek istemediğimi söylemişim ya?"

"Evet."

"Aslında... Nadine'e söyledim." Knighthley'nin yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izlerken hemen ekledi: "Ama o zaten biliyormuş! Yani, bir bakıma. Merak etme, kimseye bir şey söylemeyecek."

"Merak etmiyorum," diye cevap verdi Knighthley. Parmakları Emma'nın kolundan açıkta kalan kalçasına doğru kaydıktan sonra teninin üzerinde küçük daireler çizdi. Göz gözeydiler; uzuvları birbirine dolanmıştı ve Emma'nın vücudunun etkisiyle

Knighthley tatlı tatlı ürperiyordu. “Bana göre herkes öğrenebilir. Söylemen yeterli.”

“Öyle mi?” Emma ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Knighthley onu kendine çekti, bacakları kucağının üzerindeydi ve örtüler arkasına düşmüştü. Elleri yavaşça kalçalarından beline doğru kaydı.

“Seni seviyorum. Ve bunu herkesin bilmesine razıyım,” dedi ve durakladı. “Ama bu ilişkiyi tek başıma yaşamıyorum. Bana ne istediğini söyle.”

Emma söylediklerini düşünüyormuş gibi göründükten sonra uzun bir nefes verdi ve başını salladı. “Herkesin bilmesini istiyorum.”

Knighthley gözlerini onunkilere sabitledi. “Emin misin?”

“Eminim,” diye fısıldadı Emma, parmak uçlarını çıplak göğsünün üzerinde gezdirmeye devam derken. “Bilmelerini istiyorum.”

Başparmakları göğüs uçlarını okşarken elleri yukarıya doğru hareket etti; Knighthley yumuşak göğüslerini kavradı ve göğüs uçları dikleşene kadar oynamaya devam etti.

“Peki ne zaman?”

“Bilmiyorum. Yakında,” diye mırıldandı Emma, gözlerini kaparken.

Knighthley gülümsedi. Bu gayet yeterliydi.

Knighthley doğruldu, dudaklarını kendininkilere bastırdı ve alt dudaklarını emmeye başladı. Dudaklarını aralayarak dilini yavaşça onunkine doladı. Kalçalarını ileri geri hareket ettirirken elleriyle yüzünü tutarak öpücüklerine karşılık verdi. Knighthley zaten sertleşmişti ve inleyen Emma’nın bunu hissedebildiğini biliyordu; Emma ellerini saçlarının arasına sokup onu daha da yakınına çektiğinde anlamıştı.

Bir yerlerden hafif bir zil sesiyle hafif bir titreşim duyuldu. Emma'nın cep telefonu masasının üzerinde çalışıyordu. Dudaklarını öpmeye ve emmeye devam ediyor, içine girebilmek için kalçalarını hareket ettiriyordu ama aralıksız titreşim sesi onları rahatsız etmeye kararlı görünüyordu.

Knighthley bir şeyler söylemek için arkasına yaslanmaya çalıştığında Emma'nın saçını çekeceğini anlayınca geri çekildi.

“Boş ver,” diye mırıldandı.

Kısa bir an sonra titreşim sesi kesildi... ve yeniden başladı.

Knighthley, Emma'nın yüzüne bakmak için gözlerini açtı; sonra bakışları masasının üzerinden Emma'nın yatak odası penceresine kaydı. Gözlerini kısarak dikkatlice bakınca çılgınlar gibi bir aşağı bir yukarı zıplayan ve cep telefonunun parlak ekranını havaya kaldıran birini fark etti.

Hamile birini.

“Siktir,” diye mırıldandı.

Emma hızla döndüğünde kollarını havada sallayan ve cama doğru bağırarak Margo'yla göz göze geldi.

Emma çığlık attı ve üzerini örtmek için çarşaflara uzandı ama sonunda geriye doğru yuvarlanıp büyük bir gümbürtüyle yataktan düştü.

Knighthley gülmesini bastırarak hafifçe öne doğru eğildi. “İyi misin oralarda?”

“AMAN TANRIM!” diye çığlık attı Emma yerden; yüzü şaşkınlık ve öfkeyle buruşmuştu. “Her şeyi gördü!”

Emma beceriksizce ayağa kalkmaya çalışırken çarşaflara dolanırken onu izleyen Knightley kıkırdıyordu.

“Hiç komik değil!”

“Herkesin bilmesini istediğini söylememiş miydin?”

“Herkesin doğru zamanda öğrenmesini istedim! Şimdi değil!”

Bu şekilde değil!” Çarşafı etrafına doladı ve hâlâ yanıp sönen ve titreyen cep telefonunu almak için masaya doğru ilerledi. “Ne demem gerekiyor?”

“Hiçbir şey. Bekleyebilir,” dedi Knighthley sakince, Margo’nun bahçenin karşısındaki çırpınışını görmezden gelerek.

Emma önce telefona, sonra kız kardeşinin şaşkın yüzüne baktı. Sonra telefonunda reddet seçeneğine tıkladı ve telefonunu yatağa fırlattı.

Knighthley yanına dönüp komodininin yanındaki düğmeye bastı. Karartma perdeleri inmeye başlarken oda karartıyor ve Margo’nun görüşünü engelliyordu.

Emma’nın ağzı açık kaldı. “Bunları da ne zaman aldın?”

“Her zaman vardı.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Onları daha önce hiç kullanmak istemedim. Ya seni kaçırsaydım?”

Emma oflayarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Dağınık ve çok tatlı görünüyordu. “Bunları daha önce de kullanabilirdin demek istiyorum,” diye mırıldandı.

Knighthley onu tekrar yatağa yatırırken kıkırdadı.

Emma iç çekerek üzerine yığıldı. “Herkes öğrenecek.”

“Bu gerçekten o kadar berbat bir şey mi?”

“Hayır, sadece...” dedi omuzlarını silkerek. “Kontrolümde olmasını tercih ederdim.”

“Her şeyi kontrol edemezsin.”

Emma ona bakarak gülümsedi. “Kim demiş?”

Knighthley öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere değdirdi. “Hiçbir şey için endişelenme. Bu işte birlikteyiz. Önemli olan tek şey bu.”

Emma bir süre yüzüne baktıktan sonra başını yana eğdi. “Öyle mi?”

Knighley başını salladı ve alnından bir tutam saçı uzaklaştırdı. “Sen benim ebedi sevgilimsin Emma Woodhouse.”

Emma’nın dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleşti. “Bunun pek de önemli bir şey olmadığını düşünüyordum.”

Knighley sırttı. “Ah, kesinlikle önemli bir şey.”

Emma gülerek gözlerini kapattı ve başını onun boynunun girintisine gömdü. Yatak odasının kapısının önünde onları bekleyen bir karmaşa vardı: ailesi, Knighley’nin arkadaşlarıyla mahallelerindeki tanıdıkları, herkes on dakika içerisinde bu gelişmeden haberdar olacaktı. Ve bu sorun değildi. Sonuçta burası 83. Cadde’ydi ve burada her zaman bir dram yaşanacaktı. Hiçbir şey mükemmel değildi ve Knighley belki de hiçbir şeyin mükemmel olması gerekmediği yavaş yavaş anlıyordu.

Sonra Emma içini çekti ve tüm vücudu onunkine yaslandığında Knighley kendini durdurdu. Eğilerek başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Hayır, hiçbir şey mükemmel değildi. Ama böylesi her şeyin çok daha iyi olmasını sağlıyordu.

SON SÖZ

A kşam sekizdi. Noel arifesinde Knigthley'nin evi ısıll ısıldı. Her taraftan peri ışıklarıyla çelenkler sarkıyordu ve mükemmel bir şekilde dekore edilmiş ağaç kümeleri tüm köşeleri süslüyordu. Woodhouseların yıllık Noel partisinin konukları nefeslerini tutarak yeni mekanlarını incelerken Emma elinde şampanyasıyla geride durmuş zaferine gülümsüyordu.

“Kendini beğenmiş biri gibi görünüyorsun,” dedi Knigthley, yanına gelip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken.

“Tabii ki kendimi beğenmiş görünürüm. Etrafına bir bak!”

Knigthley bakışlarını genişleyen arkadaş ve aile kalabalığından mevcut her yüzeyde asılı olan süslemelere çevirdi. “Elf Buddy’yi işe aldın mı?”

Emma gözlerini devirdi. “Olağanüstü.”

“Sen öyle diyorsan Woodhouse.”

Emma sivri dilli bir yorumda bulunmak üzere ona döndü ama Knigthley ona nasıl baktığını, dolgun dudaklarının yukarıya doğru kıvrıldığını görünce söyleyeceklerini anında unuttu.

“Beni tahrik etmek hoşuna mı gidiyor?” diye sordu Emma, gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

“Ne kadar hoşuma gittiğini tahmin bile edemezsin,” diye mırıldandı. Onu bir kez daha öpmek için eğildiğinde dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ama tiz bir ses havayı delip geçerken aniden durdu.

“Muhteşem! Tek kelimeyle olağanüstü!” diye bağırdı Bayan Pawlowski, Bayan Crawford’la birlikte giderek büyüyen kalabalığın arasından çıkarak. “Veronica’ya anlatıyordum... değil mi Veronica? Adeta harikalar diyarına benzemiş!”

Bayan Crawford başını sallamakla yetindi. Diğerleri gibi o da Bayan Pawlowski’nin akıştayken sözünü kesmemesi gerektiğini biliyordu.

“Çelenkler... adeta bir sihir gibi! Üzerinde gerçek kar varmış gibi görünüyor! Gerçek kar! Üstelik o ağaç!” Bayan Pawlowski tüm bunlarla baş edemiyormuş gibi elini göğsüne koydu. “Mükemmel! Ah, tatilleri çok seviyorum!”

Emma, Knigthley’ye kaçamak bir bakış attığında dudaklarına geniş bir gülümseme yerleşti. “Teşekkür ederim Bayan Pawlowski. Söylediklerinize katılıyorum.”

“Ayrıca buradaki erkek konuklar da fena sayılmaz!” dedi Bayan Pawlowski kıkırdayarak. “George, bunlar senin arkadaşın mı yoksa Emma bir mankenlik ajansıya mı anlaştı?”

Emma, bu yılki Noel partisini evinde düzenlemeyi düşünüyorlarsa Knigthley’nin bazı arkadaşlarını davet etmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Yani artık parti sadece 83. Cadde sakinlerine özel değildi, aynı zamanda Knightley Capital ve diğer

şirketlerden gelen genç profesyonellerle de doluydu. Hepsi, çalıştıkları şehir merkezindeki sıradan binalardan değil de Moda Haftası'ndaki podyumdan fırlamış gibi görünüyordu.

“Ah! Görünüşe göre Nadine de manzaranın tadını çıkarıyor!” dedi Bayan Pawlowski odanın uzak köşesini işaret ederek.

Nadine elinde şampanya kadehiyle kahkahalar atıyordu. Mutlu ve kendinden emin görünüyordu; birkaç ay önce kuförden ayrılıp Sotheby's'de yeni bir yarı zamanlı işe girmiş olmasına rağmen hâlâ Mateo'yla görüşüyordu ki bu da saçlarının hâlâ olağanüstü görüldüğü anlamına geliyordu. Arkadaşının bu kadar mutlu olduğunu görmek Emma'nın neredeyse Nadine'in kiminle konuştuğunu görmezden gelmesine neden olacaktı. Sonra arkadaşı eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve Nadine yeniden gülmeye başladı. Bir adım ötesinde başka bir adam duruyor, onları görmezden geliyor ve son derece sıkkın görünüyordu.

“Bu da kim?” diye sordu Emma, Knighthley'ye doğru eğilerek. “Nadine'in konuştuğu adam.”

Knighthley bakışlarını durdukları yere çevirdi. “Charlie. Onunla ve Will'le aynı okula gittim.”

“Yanında, gergin bir şekilde kanal tedavisini bekliyormuş gibi görünen Will mi?”

Knighthley güldü. “Evet.”

“Ah, işte Margo ve bebeği!” diye araya girdi Bayan Crawford, Emma'nın kız kardeşini şöminenin yanında gördüğünde. “Yeğenine sarılmam lazım.”

Emma gülümsedi. Parti planlarını suya düşürecek herhangi bir şey varsa o da ailenin en son ve en küçük üyesi olan, merhum annelerinin adını taşıyan Cassandra Knighthley'ydi. 2 Mayıs'ta,

yani tam üç hafta erken dünyaya gelen Cassandra, Margo'nun özenle yaptığı planların tümünü suya düşürmüştü. Margo evde doğal doğum yerine, Mount Sinai'de acil bir sezaryen ameliyatı geçirmişti ve Cassandra olası bir kalp üfürümünü gözlemlemek ve sarılığın etkileriyle mücadele etmek için iki hafta hastanede kalmıştı.

Margo ve Ben için bu fazlasıyla korkutucu bir durumdu. Margo'yla Cassandra hızla iyileşirken Ben restorana gitmemiş ve hastanede sabahlamaya başlamıştı; uyanık olduğu her anı anneye bebek arasında mekik dokuyarak geçirmişti. Emma için bu resmen bir eylem çağrısıydı. Mezun olduktan hemen sonra Inez'in eşi Olivia'nın yanında, Casamentero Art Advisors'ta satış elemanı olarak çalışmaya başlaması gerekiyordu ama o başlangıç tarihini yaz ortasına ertelemek istemişti. Yeni patronu bu isteğine olumlu karşılık vererek şöyle demişti: “Bize ihtiyaç duyduğu anlarda ailemizin yanında olmayacaksak tüm bunların anlamı ne?” Emma'nın daha başlamadan Crawfordlarla altı haneli bir anlaşma yapmayı başarmış olmasının da faydası olmuştu.

İşler hallolduğunda Emma iki haftalığına Ben'le Margo'nun dairesindeki misafir odasına taşındı; Ben için temiz kıyafetler ve malzemeleri organize etti, şehirdeki pediatri uzmanlarıyla iletişime geçti, babasını sakinleştirdi ve çiçeği burnunda aile eve dönmeden önce gerekli gıda teslimatlarını ayarladı.

Haziran ayının başında eve döndüler. Cassandra üç kilo sekiz yüz gramdı ve Margo sonunda ayağa kalkıp korkunç ağrılar çekmeden yürüyebiliyordu. Üç kişilik çekirdek aile tertemiz, kileri doldurulmuş dairelerine girdiğinde geçen birkaç haftanın stresi hiç yaşanmamış gibi gelmişti.

Emma o gece eve döndüğünde nihayet karanlık mutfağında oturmuş ve iki ayın ardından ilk kez korku ve endişe duygularının yüzeye çıkmasına izin vermişti. Knightley onu orada, bir parça naneli çikolata parçası yüzünden ağlarken bulmuştu. Hiçbir şey söylemeden onu kucağına almış, evine götürmüş ve onunla birlikte uzun kanepesine kıvrılıp ona sarılarak ağlamasına izin vermişti. Ertesi sabah hâlâ kollarındaydı, çenesi başının üstüne dayanmıştı. Uzun süre hareketsiz kalmıştı. Ve o zamandan beri evinden neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Emma arkalarını işaret ederek “Onu babamın kucağından zor alırsın,” dedi. “Üşümesini istemediği için şöminenin yanında kucağında kalması konusunda ısrar ediyor.”

Kadınlar kıkırdayarak o yöne ilerlediler, hâlâ süslemelere bakıp hayranlık dolu sesler çıkarıyorlardı.

Emma gidişlerini izlemek için döndüğünde Knightley bir adım daha yaklaştı; göğsü sırtıyla aynı hizadaydı. Uzun kollarını beline doladığında Emma geriye doğru yaslandı. Burası onun en sevdiği yerdi, sanki oraya, boynunun kıvrımına sığacak şekilde yaratılmış gibiydi.

İlişkilerini resmileştirme konusundaki tereddütlerini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Margo onları gördükten sonra merdivenlerden hızlı çıkıp babasına, Fran’e ve mahallenin geri kalanına bu haberi haykırdığında herkes memnuniyetle karşılamıştı.

Sanki herkes bunu duymayı bekliyormuş, zaten önceden biliyorlarmış gibiydi. Emma ve Knightley dışında herkes.

Emma ve Knightley. Kendi kendine gülümsedi. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi. Çöpçatanlık girişimleri tüm aksaklıklara rağmen yine de başarıyla sonuçlanmıştı. Ebedi aşkım bulmuştu.

Böyle bir yeteneğin boşa gitmesine göz yummak gerçekten utanç verici olurdu.

Bakışlarını tekrar Nadine'le Charlie'ye çevirdi. Kıpır kıpır görünüyor, durmadan konuşuyor, el hareketleri yapıyor ve gülümsüyordu; Charlie ağzından çıkanları pür dikkat dinliyor gibi görünüyordu. Bu eşleşme gayet başarılı görünüyordu. Ama sonra bakışları Will'e kaydı. Sarı saçlarını geriye doğru iterken kaşları ciddi görünmesine neden oluyordu; sanki oradan ayrılmak için dakikaları sayıyormuş gibi bakışlarını uzaktaki duvara sabitlemişti.

Berbat görüldüğü inkar edilemezdi. Ama aynı zamanda fazlasıyla çekici görüldüğü de.

“Peki Will’in hikayesi nedir?” diye sordu Emma.

Knighthley çenesini öpmek için eğildi. “Kolombiya’da tanıştık. Charlie’yle bir birleşme ve satın alma firmasını yönetiyor. Çok zeki biri. Ayrıca açık sözlü ve adil. Aptallara katlanamaz.”

“Bekar mı?”

Knighthley sustu. “Emma.”

Gözlerini belerterek ona döndü. “Ne var?”

“Ne yapmaya çalıştığının farkındayım.”

“Ne yapıyormuşum?”

Knighthley gülümseyerek başını salladı.

Emma omuz silkti. “Söylemek istediğim tek şey, bu kadar çekici ve başarılı birinin Noel’de bu kadar perişan görünmemesi gerektiği. Anlaşabileceği birini bulursa hayattan keyif alabilir. Ya da en azından *gülümseyebilir*.”

Knighthley burnu kendi burnundan sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde öne doğru eğildi. “Woodhouse, bu söyleyeceklerimi dikkatle dinle çünkü bu çok önemli. Tüm Manhattan adasının mutlu bir şekilde bir araya geldiğini

görmek istediğinin farkındayım ama seni temin ederim ki William Darcy asla ama asla evlenmeyecek.”

Cassandra odanın diğer tarafından bir çığlık atınca dikkatleri onu almak üzere Bayan Crawford’un kollarına koşturan Ben’le Margo’ya yöneldi.

“Hımm,” dedi Emma, Knighthley’ye dönüp ona yatıştırıcı bir gülümseme sunarken. “Acaba bunu daha önce nerede duymuş olabilirim?”

Knighthley kıkırdadı; Emma etrafındaki konuklara bakarken bu sesin zihninde yankılanmasına ve teninin ısınmasına izin verdi.

Parti diğer Noel partilerine çok benzese de bazı farklılıklar da vardı. Belki de Emma’nın, Bayan Pawlowski’nin somonlu kanepesiyle kırmızı şarap içmesinden rahatsız olmamasından kaynaklanıyordu. Ya da Cassandra’nın Bayan Crawford’un ipek kazağının üzerine tükürerek konuşma kurallarını hiç saymasından. Belki de Margo’nun ona havlu vermesi için bağırırken Ben’in gülmesinden, oyalama yoluyla kız kardeşinin bitter çikolatalı pastasını sehpanın diğer tarafına iten babalarının gülüşünden kaynaklanıyordu.

Tüm bu eksikliklere rağmen, belki de tam da onlar sayesinde, Emma hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordu. Memnuniyetle iç çekti ve başını Knighthley’nin omzuna yasladı. Burada, gerçek dostlardan oluşan kalabalık arasında bundan daha kusursuz bir mutluluk hayal edemezdi.

Teşekkürler

Bu kitap sevginin, şarabın ve dünya çapındaki bir salgın sırasında iki arkadaşın birbirini gülümsetmek (ve akıl sağlığını korumak) için ne kadar çaba harcadığının bir kanıtıdır. Dünyanın çok zor bir döneminden geçmemizi sağlayacak olan bu minik fikir en çılgın hayallerimizi dahi gölgede bırakmayı başardı. Bunun için teşekkür etmek istediğimiz onlarca insan var.

Öncelikle, en başından beri bize inanan harika menajerimiz Joëlle Delbourgo'ya teşekkür ederiz. Bizi “olağanüstü leziz” bir şekilde karşıladınız.

Bu kitabı sevmekle kalmayıp aynı zamanda onu en iyi haline getirecek kadar seven muhteşem editörümüz Molly Gregory'ye teşekkürler. Coşkun ve düşünceliliğin gerçekten efsane; notların çerçevelenmeyi hak ediyor. Ve bizi virgül korkumuzdan kurtaran metin editörümüz Stacey Sakal'a teşekkür ederiz; kapak tasarımcımız Sarah Horgan ve bizi bu kadar güzel yansıtmak için çok çalışan iç mimarımız Hope Herr-Cardillo; ve

Galeri'deki inanılmaz ekibin geri kalanına: Jennifer Bergstrom, Jennifer Long, Aimée Bell, Sally Marvin, Lucy Nalen, Tyrinne Lewis, Caroline Pallotta, Emily Arzeno, Lisa Litwack, ve Jamie Selzer; Simon & Schuster Avusturalya'dan Anthea Bariamis ve Lily Cameron. Sizi çok takdir ediyoruz.

Bu kitap kitaba dönüşmeden önce bile eşlerimiz Tom Harding ve Mike Pierantozzi başta olmak üzere perde arkasında bize motivasyon kaynağı olan pek çok insan vardı. Nasıl teşekkür edebiliriz? Bu konuda hiçbir fikrimiz yok. Sizi çok sevdiğimizi bilin yeter. Her şeyi gören ve okuyan kadın Elizabeth Stoll Bellezza'ya, bu projeye olan yılmaz coşkun ve saf neşen için; vizyonun, hiç azalmayan desteğin ve sadık dostluğun için Whitney Tancred'e; bize bu kadar erken inandığı için Molly Lyons'a; tavsiyeleriniz ve New York'un restoran dünyası hakkındaki bilgileriniz için Mason Pettit'e; Nicole Page, Jessica Winchell Morsa, Jenna Helwig, ve Zoran Zgonc: bize yardımcı oldunuz, bizimle birlikte güldünüz ve ayaklarımızın yere basmasını sağladınız; size ne kadar teşekkür etsek azdır.

Emily'nin arkadaşlarına ve ailesine, özellikle Tom'a: Bitmeyen sevgin, cesaretin ve sabrın tüm bunları mümkün kıldı. Teşekkür ederim. Seni çok seviyorum xxxx. Poppy ve Henry'ye: "Annem çalışıyor," cümlesini duyduğunuzda attığınız kahkahalar, sarılmalarınız ve anlayışla başınızı sallamalarınız için; kalem bile tutamadan yazar olma hayalimi destekledikleri için Kevin ve JOan'a; ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissettiğim zamanlarda desteğiniz ve tavsiyeleriniz için transatlantik aileme – size sahip olduğum için çok şanslıyım; kendime inanmasam bile bana inandığı için Erica Orloff'a; Zack, Thomas, Adam, Karen, Christi, Chris, Cori, Zoe, Nola, Cat, Liz, Jason, Andrea, Rob, Zach, ve ComicsXF ekibinin geri

kalanına dostlukları, Zoom görüşmeleri ve yazmayı ne kadar çok sevdiğimi hatırlattıkları için teşekkür ederim. Ve tabii ki Audrey'e: şarabı fazla kaçırdıktan sonra mesaj atabileceğim türden bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim; aniden birlikte bir kitap yazmaya karar verdik. Bu çılgın yolculuğa senden başka biriyle çıkmak istemezdim.

Audrey'in arkadaşlarına ve ailesine, özellikle de Mike'a, bana ve bu projeye ilk günden itibaren inandığın için. Sevgin ve yol göstericiliğin için ve her zaman beni hiç kimsenin güldürmeyeceği şekilde güldürdüğün için sonsuza kadar minnettarım; her şey için teşekkürler. Muhteşem ve ilham verici çocuklarımız Bear ve Dex'e, bunların hepsi sizin için; sizi çok ama çok seviyorum. Annemle babam Elizabeth ve Donald'a, beni neşelendirme fırsatını asla kaçırmadıkları için. Bu kitap bana aşıladığınız güven sayesinde yazıldı. Anne, sürekli ilham ve güç kaynağı olduğun için teşekkür ederim ve baba, tüm sabrın ve sevgin için teşekkürler. Hayatı çok daha eğlenceli bir hale getiren parlak, destekleyici kardeşlerime: her zaman yanımda olduğun için Veronica'ya ve benim için Link'te bölüm sonu canavarını yendiği için Philip'e; ikinize sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıyım. Korkusuz kuzenim Diana'ya –yaratıcılığınla bana her gün ilham veriyorsun– hayattaki ilk arkadaşım olduğun için teşekkür ederim; ve Ella, Yana, Mike G., Ellen ve Thomas, Marie S., Tancred'lere, harika kayınvalidem Mary ve Mike'a, ve tüm Pierantozzi ailesine teşekkür ederim. İki yaşımızdan beri aynı düşünceleri paylaştığı için Whitney'e; birinci sınıftan beri her anı hatırladığı için Katie S.'ye, ve her zaman yanımda oldukları için Karen A., Amanda, Mason, Lindsay, Abby, Rachel, Katie K., Debbie, Sam, Meg, ve Siu Ping'e teşekkür ederim.

Mountainside, Fairfield, NYC, TBR ve SOMA'nın tüm cesaret verici sözleri ifade edebileceğimden çok daha fazlasını ifade ediyor. Şimdiye kadarki en iyi yazar ortağı ve arkadaşı olan Emily'ye teşekkür ederim; bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum. Gece atılan mesajlar en çılgın fikirleri ortaya çıkarabilir!

Ve son olarak Jane Austen'a. Önünde saygıyla eğiliyoruz.

